

Giới thiệu Tình Cũ Như Mơ

Cô chấp nhận lời tỏ tình của anh, nhưng chỉ phút chốc cô đã từ bỏ anh theo người đàn ông khác. Nỗi đau biến thành hận và anh phải quyết cố gắng hết mình để gặp cô với một tư cách khác!

Sau năm sau đó, anh đã trở thành người đàn ông thành đạt. Với quyền lực trong tay anh quyết chèn ép người Tình Cũ Như Mơ, ép đến không còn đường sống! Với những lời cay nghiệt tuông ra từ anh.

Cô tạt thẳng ly rượu vào mặt anh, sự điên cuồng trong anh đến đỉnh điểm. Anh định đáp trả cô bằng một cái tát nhưng anh phải dừng hành động đó vì những giọt lệ từ khóe mắt kia...

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Năm này ta gặp lại nhau

Không hiểu sao, hôm nay trong quán không có lấy một bóng khách. Quan Hiểu ngồi ngơ ngẩn trước quầy thu ngân.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Một lát sau cô mới có phản ứng, biết là phải bắt máy.

Điện thoại kết nối, hóa ra là người đặt rượu.

Cửa hàng làm ăn không tính là quá phát đạt, lợi nhuận bèo bọt, cô đành phải làm kiêm luôn đại lý rượu nhập khẩu.

Cô cầm giấy bút viết lại tên rượu khách đặt.

Đầu dây bên kia nói: “Chúng tôi cần rượu ngay bây giờ, làm ơn hãy đưa đến toà nhà khoa học kỹ thuật Gia Hoa.”

Lại dặn dò cô phải đi vào từ cổng C, không được đi thẳng vào cổng chính.

Cô luôn miệng dạ dạ vâng vâng, vừa đặt điện thoại xuống liền gào to kêu nhân viên bắt đầu chuẩn bị.

Ngồi lên chiếc xe chở hàng nhỏ, anh chàng nhân viên hỏi cô đi đâu, cô trả lời: “Đến tòa nhà khoa học kỹ thuật Gia Hoa.”

Anh ta ò lên kính ngạc, ngữ khí mang vài phần hưng phấn: “Tòa nhà Gia Hoa? Hôm nay e rằng toàn bộ phóng viên cũng đến đó, không ngờ rằng chúng ta cũng có cơ hội đến xem nào nhiệt.”

Quan Hiểu không đáp lời cậu ấy, chỉ bảo nhanh lái xe đi, ánh mắt mông lung nhìn ra cửa sổ, trong lòng trào dâng những cảm xúc hỗn độn, nơi sâu xa đó cô cẩn thận khắc tên một người.

Doãn Gia Hoa.

Hôm nay là ngày Doãn Gia Hoa – người sáng lập công ty khoa học kỹ thuật Gia Hoa, mở cuộc họp báo tuyên bố một phần mềm mới được đưa ra thị trường.

Trong tòa nhà Gia Hoa vừa mới khánh thành không lâu, có rất nhiều người đến tham dự, không khí vô cùng huyền ảo. Hầu như toàn bộ phóng viên nhà báo của thành phố đều đã có mặt đông đủ, ai nấy đều nôn nóng chờ đợi nhân vật chính xuất hiện.

Người dân thành phố A nhắc đến nhân vật thượng lưu mới Doãn Gia Hoa, không ai không phải thờ dài.

Anh thật sự rất đẹp trai, dung mạo cực kỳ tuấn tú, chưa đến ba mươi mà đã đạt được thành tích rất đáng nể với một khối tài sản khổng lồ.

Nghe đâu, sáu năm trước anh là một tên đầu đường xó chợ ở thành phố A, sáu năm sau thay đổi thành một nhân vật có tiếng trong giới IT.

Rất nhiều người hiếu kì về đời tư của anh, không biết động lực nào đã thúc đẩy anh trở thành một con người truyền kì đến vậy. Họ cũng vừa moi được tin rằng năm đó tập đoàn Cổ Thị đã nâng đỡ anh không ít.

Bất luận là ở đâu, anh vẫn luôn giữ thái độ lạnh lùng, thờ ơ khinh đời, nhưng trong mắt lại phản phát nét sâu thương, chính xác là một người có thể làm

đảo điên bao tâm hồn của các cô thiếu nữ.

Thật ra đâu chỉ có các cô gái trẻ, ai ai ở đây cũng đều hâm mộ anh.

Đám phóng viên khỏ sở chờ đợi một lúc lâu, cuối cùng nhân vật chính lại đến muộn.

Có người tinh mắt nhìn thấy Doãn Gia Hoa thông dong từ cánh cửa bên góc tiến vào.

Người nọ liền quay sang anh đồng nghiệp bên cạnh hỏi: “Nhìn qua góc kia đi, anh ta có phải là Doãn Gia Hoa không?” Anh cơ hồ không dám xác định, đường đường là một ông chủ sao lại có thể khiêm tốn đến như vậy, hay là chính anh bị hoa mắt nhìn lầm

Mấy người bên cạnh đồng thời nhìn qua, bầu không khí tĩnh lặng trong chớp mắt bị phá vỡ, có người hô to: “Doãn tổng đến! Doãn tổng đến!”

Mấy giây tiếp theo, đèn flash chớp nháy không ngừng. Chỉ trong chớp mắt, đại sảnh lớn trở nên chói bùng khiến người ta không thể mở mắt nổi.

Doãn Gia Hoa từ tốn đi vào giữa đại sảnh.

Anh đứng lại, ngẩng đầu lên, không nói gì, chỉ đảo mắt nhìn quanh toàn hội trường, phía dưới ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

Chỉ nghe thấy tiếng lách tách liên hồi từ máy ảnh của cánh nhà báo.

Trong ánh sáng chói mắt, anh tựa như vị vua bạo tàn cướp lấy ánh mắt của tất cả mọi người.

Anh nhìn chằm phía dưới, lâu sau vẫn không lên tiếng. Mọi người thậm chí còn để anh tùy ý bắt đầu.

Con người xưa nay vẫn luôn có cái nhìn bao dung hơn đối với những người có diện mạo xuất chúng.

Người trong hội trường không hề tỏ ra khó chịu, họ vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Anh đứng trên bục cao, đột nhiên nhếch miệng khẽ nở nụ cười. Khuôn mặt lạnh lùng trở nên tươi sáng khác thường.

Chỉ một giây, chỉ một nụ cười băng quơ, anh đã kinh động đến bao mắt nhìn, làm xao động biết bao trái tim.

Thảo nào từng có một đạo diễn nổi tiếng thờ dài tiếc nuối: “Với diện mạo và tố chất của con người Doãn Gia Hoa, chỉ tiếc là không theo con đường nghệ thuật, nếu như anh ta sẵn sàng, đừng nói là nổi tiếng ở thành phố A, muốn nổi tiếng trên toàn thế giới cũng chỉ là chuyện nhỏ như trở bàn tay!”

Anh đứng trên sân khấu nhìn xuống mọi người phía dưới mỉm cười, khẽ mở đôi môi mỏng, nhàn nhạt nói: “Cảm ơn tất cả quý vị đã đến tham dự! Hy vọng quý vị sẽ sử dụng cây bút tài năng của mình để tuyên truyền giúp tôi. Lát nữa trợ lý của tôi sẽ giải đáp tất cả những thắc mắc của quý vị. Sau đó sẽ có một bữa tiệc khiêu vũ ở hội trường bên cạnh, quý vị hãy cố gắng thừa dịp này cấp tốc tìm cho mình một người bạn nhảy, chờ đợi quý vị là sự tận hưởng thỏa thích.”

Không khí trong hội trường liền trở nên sôi động.

Đây chính là khí chất vương giả trời sinh, bất cứ lúc nào, chỉ cần nói mấy câu đã có thể thiêu đốt bầu không khí xung quanh, bất luận có bao nhiêu người, ánh mắt anh vẫn luôn dừng lại ở đó, bất luận thường ngày anh bình tĩnh kiêu ngạo thế nào, nụ cười của anh luôn khiến cho bao người bị mê hoặc.

Quan Hiểu không chớp mắt nhìn lên màn hình tinh thể lỏng trên tường.

Sáu năm, anh đã hoàn toàn thay đổi, trở thành một người đàn ông kiệt xuất.

Bản thân mình thì ngược lại, ngày qua ngày, lại càng trở nên thẳng thắn, e rằng không còn cách nào có thể kè vai sát cánh bên anh được nữa.

Trái tim cô thất lại, đau buốt.

Sau khi tuyên bố kết thúc, mọi người đi qua phòng tiệc bên cạnh.

Trợ lý đưa qua cho Doãn Gia Hoa một ly rượu mạnh: “Doãn tổng đã vất vả rồi, uống một ly rồi đi nghỉ đi.” Ông chủ Dư đã cộng tác với anh lâu năm, biết anh ghét nhất chính là bị bắt ép tham gia những cuộc họp báo kiểu thế này. Sau mỗi cuộc họp báo, anh đều uống mấy ly rượu mạnh để thư giãn tâm tình.

Doãn Gia Hoa nhận ly rượu, ngửa đầu uống sạch không mấy may nhàu mảy.

“Rượu này sao chẳng có mùi vị gì cả vậy.” Thanh âm anh mang theo vài phần không hài lòng.

Trợ lý vội vàng trả lời: “Đề tôi đi hỏi xem chuyện gì!”

Sau một hồi quay trở lại, anh báo cáo với Doãn Gia Hoa: “Quản lý là người mới, không biết khẩu vị của anh nên đặt sai rượu, tôi đã yêu cầu anh ta đặt lại rượu mới. Số rượu đó đã được đưa lại vào kho, tôi đã cho người sắp xếp cả rồi.”

Doãn Gia Hoa gật đầu.

Bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa, một số người chen chúc nhau, đám phóng viên đang vây quanh một mỹ nhân hoa lệ đang tiến đến phía này.

Doãn Gia Hoa ngược mắt nhìn về phía trước. Người đẹp cười tươi như hoa đi đến cạnh anh, chủ động choàng qua tay anh: “Gia Hoa, em có đến muộn không?” Thanh âm vừa ngọt ngào lại vừa dịu dàng, khiến lòng người cũng phải lay động. Doãn Gia Hoa cười nhếch môi, hồ hững trả lời: “Không.”

Đám phóng viên vây quanh bắt đầu chụp hình lia lịa, đặt câu hỏi: “Doãn tổng, xin hỏi tiểu thư Trương Lộ có phải là bạn gái của ngài không?” Lại quay sang người đẹp bên cạnh: “Tiểu thư Trương Lộ, có phải giữa cô và Doãn tổng sắp có tin vui?”

Người đẹp cười tủm tỉm, khôn khéo trả lời: “Tôi nay tôi chỉ là bạn nhảy của Doãn tổng, về phần câu hỏi khác tôi vẫn chưa rõ lắm, các vị tốt hơn vẫn là nên tự mình hỏi Doãn tổng thì hơn.”

Ánh mắt mọi người liền chuyển sang người Doãn Gia Hoa.

Doãn Gia Hoa nhàn nhạt nói: “Tôi chưa bao giờ trả lời những câu hỏi nhảm nhí thế này, tùy các vị muốn viết sao thì viết. Tiểu Dương...” Anh gọi trợ lý, Tiểu Dương nhanh chóng đi đến: “Thay tôi tiếp đón mọi người, tôi ra ngoài một lát.”

Anh nhẹ nhàng kéo tay Trương Lộ ra, một mình bước ra ngoài.

Trương Lộ gấp gấp gọi theo: “Doãn Gia Hoa, anh đi đâu thế? Em cũng muốn đi cùng.” Cô khẽ bước nhỏ chạy theo sau anh.

Doãn Gia Hoa đột nhiên dừng bước, anh hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, anh quay đầu lại nhìn Trương Lộ, đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười, ánh mắt lộ rõ sự mệt mỏi và thiếu kiên nhẫn: “Anh đi toilet, em cũng muốn đi theo chứ?”

Trương Lộ ngượng đỏ mặt, đành xoay người trở lại buổi tiệc.

Nhìn bóng lưng cô, ánh mắt Doãn Gia Hoa trở nên âm trầm.

Cô rất đẹp, lại là một cô gái yêu đời, gia cảnh tốt, ở bên cạnh anh nửa năm cô chưa từng dờ dẫm tình tiểu thư.

Cô rất tốt, nhưng dù cố gắng thế nào, anh vẫn không thể nảy sinh cảm tình cảm với cô được. Tình cảm mãnh liệt của anh sáu năm trước dành cho một người phụ nữ khác đã cạn kiệt rồi.

Doãn Gia Hoa không vào toilet, chẳng qua anh chỉ viện cớ để né tránh đám người đó.

Tháng ngày trôi qua, tiền kiếm được nhiều hơn, danh tiếng cũng vang rộng hơn, nhưng sao lòng anh lại ngày càng trống rỗng.

Trước đây luôn thích náo nhiệt, hiện tại anh chỉ muốn tránh càng xa chỗ đông người càng tốt.

Anh đi đến kho hàng phía sau tìm rượu. Mỗi khi chán nản trống rỗng, chỉ có loại rượu mạnh nhất mới có thể làm giảm bớt thần kinh căng thẳng của mình.

Đẩy cửa kho hàng ra, anh nghe thấy tiếng người nói chuyện.

Hình như là đang tính toán sổ sách.

Một giọng đàn ông vang lên: “Cô Quan, cô hãy đối chiếu và đếm lại tiền xem có phải là chừng này không?”

Anh lại nghe thấy giọng nữ trả lời: “Không cần đâu, công ty các người lớn như vậy, với danh tiếng hiện có, sao có thể lừa gạt một doanh nghiệp nhỏ như chúng tôi được.”

Anh lặng yên đứng đấy.

Giọng nói này đã từng rất đỗi quen thuộc với anh, rồi đột nhiên biến mất trong sáu năm. Không ngờ, đến hôm nay lại vang lên bên tai anh.

Dưới chân anh tựa như bị đóng đinh, mỗi bước nhấc lên hạ xuống đều rất nặng nề.

Anh cứ như vậy từng bước tiến về phía hai người đang nói chuyện.

Nếu như anh không nhìn lầm, bóng lưng của người phụ nữ đó... quen thuộc đến mức khiến anh cảm hận.

Anh nghe thấy mình lạnh lùng mở miệng: “Rượu tôi cần đâu? Sao còn chưa đưa đến?”

Hai người kia nghe thấy tiếng đồng thời quay đầu lại.

Người đàn ông ngay lập tức xin lỗi anh: “Xin lỗi Doãn tổng! Chúng tôi đang tính toán hàng hóa nên hơi chậm trễ, hại anh phải đích thân đến đây, thật xin lỗi! Tôi đi tìm cho anh ngay đây!” Nói xong anh liền vội vàng xoay người mất dạng sau kho hàng, ngay sau đó liền gấp gáp quay lại trong tay cầm bình rượu mà Doãn Gia Hoa cần.

Doãn Gia Hoa ra hiệu anh ta ra ngoài: “Đem rượu đến cho trợ lý của tôi.”

Trong nhà kho chỉ còn lại hai người, bầu không khí lặng im như tờ, không một ai lên tiếng.

Không biết phải qua bao lâu, Quan Hiểu mới tìm lại được tiếng nói của mình.

Cô cố giữ bản thân bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, mỉm cười chào người đối diện: “Hi!” Cô khẽ nói: “Chúc mừng anh! Hiện tại anh đã là người nổi tiếng rồi! Anh thành công rồi!”

Doãn Gia Hoa nhìn chằm người phụ nữ trước mặt, trong lòng tràn đầy căm phẫn.

Cô sao có thể cười rạng rỡ trước mặt anh như thể chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Anh thật muốn xông đến bóp cổ cô hỏi cô ta có trái tim không.

Anh lạnh lùng cười mỉa, ngữ điệu châm chọc: “Tôi có được ngày hôm nay, còn phải cảm ơn em nhiều. Nếu ngày đó em không khổ tâm “Chinh Dục” tôi thì làm sao tôi có thể đạt được thành tích như ngày hôm nay.”

Nghe anh nói như vậy, Quan Hiểu không khỏi cười khổ, cô cúi đầu xuống, giấu đi những giọt lệ trong đáy mắt

Quan Hiểu ngẩng đầu lên, những giọt nước mắt cũng đã được lau sạch từ lâu.

Cô khó khăn nở nụ cười: “Có lẽ không có em, anh sẽ lại càng thành công hơn!”

Nhìn thấy bộ dạng kiềm nén của cô, lòng anh vừa hận vừa đau, tựa như hàng vạn tảng băng bao trùm lấy trái tim anh.

Nhớ lại những năm trước, cô chưa từng phải chịu cảnh nghèo túng. Mỗi ngày cô đều sống trong cuộc sống xa hoa, nào là uống trà, làm đẹp, mua sắm, phần lớn thời gian còn lại là ở sân golf. Cô tiêu tiền chẳng bao giờ phải nhủu mày suy nghĩ, tựa như có thâm thù đại hận với tiền.

Từ khi nào cô cần phải ra ngoài làm việc? Từ nhỏ đến lớn đều được nuông chiều sống trong nhung lụa.

Thế nhưng giờ đây anh lại chứng kiến cô cùng nhân viên của anh đang thanh toán tiền rượu.

Thật không ngờ một người chỉ biết ăn uống chơi đùa như cô, bây giờ vì cuộc sống mưu sinh mà phải khom người bôn ba chạy vạy.

Anh không biết mấy năm nay thật sự đã xảy ra những chuyện gì.

Nhìn toàn thân cô bụi bặm mệt mỏi, anh nhướn mày hỏi: “Sao, em đã suy bại đến nỗi phải làm những công việc này ư? Lẽ nào chồng em không cho em tiền sài nữa? Hay là anh ta đã quá không yên tâm về em, sợ cho em quá nhiều vàng bạc, sau đó em lại dờ dẫm đi bao nhân tình?”

Anh nhẹ nhàng nói, ngữ điệu du dương tựa như một làn gió nhẹ phảng phất lướt qua, thế nhưng sự châm biếm trong lời nói lại giống như con dao nhỏ từng nhát một đâm vào tim Quan Hiểu.

Cô cố gượng cười, thế nhưng nụ cười kia thật gượng gạo, tựa như sắp khóc.

“Tình cảnh thật sự không bằng ngày trước, cho nên em không thể tiêu sài phung phí giống trước kia, mọi việc đều phải tự lực cánh sinh. Nhưng mà dựa vào hai tay của chính mình để nuôi sống bản thân cũng là một điều không tệ.” Cô không mấy may mắn để ý đến sự châm chọc trong lời nói anh, nhàn nhạt trả lời.

Cô không bức mình cũng chẳng tức giận, thậm chí như người vô cảm, mà bộ dạng bình tĩnh của cô lại càng giẫm sâu vào tim anh.

Ánh mắt anh trở nên lạnh đến thấu xương.

Vừa định mở miệng nói gì, đúng lúc Trương Lộ đi vào.

“Gia Hoa!” Cô đi đến, tự nhiên choàng qua tay anh: “Anh đi lâu lắm rồi, hẳn là nên quay lại cùng mọi người...” Cô thấy anh lâu rồi mà vẫn chưa quay lại

bền hỏi anh trợ lý nơi của anh để tự mình đi tìm.

Bỗng quay đầu nhìn thấy Quan Hiểu, mày cô hơi nhíu lại.

“Đây là... Gia Hoa, là bạn của anh à?”

Về mặt cô có chút kỳ lạ, tựa như cho rằng với thân phận của anh hẳn là không nên có những người bạn bạn cùng như thế này.

Doãn Gia Hoa bình thản nói: “Không tính là bạn, cùng lắm là một người quen.” Anh choàng tay ôm người phụ nữ bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cô mỉm cười: “Nói chính xác hơn là một người quen cũ.”

Cánh tay anh choàng qua, ngay lập tức giành được nụ cười của người đẹp. Cơ thể cô mềm nhũn không xương tựa hẳn lên người anh.

Quan Hiểu cảm thấy trong cổ dâng lên mùi vị đắng chát.

Cô từng đọc một bài báo lá cải, viết rằng hai người họ là một đôi tình nhân.

Quả thật, hai người họ đang quen nhau, xứng đôi như vậy, đẹp đôi như vậy, trẻ tuổi như vậy, đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ, khiến người khác cũng phải hâm mộ.

Không giống cô, đứng bên cạnh anh sao có thể xứng với anh được.

Cô nhận tiền xong, cố gắng nở nụ cười khách sáo nói với hai người trước mặt: “Không phiền hai người nữa, tôi còn có việc, tôi đi trước đây. Tạm biệt!”

Cô vội vã bước về phía trước, ngang qua Doãn Gia Hoa, ánh mắt hai người giao nhau trong thoáng chốc.

Cô lướt qua người anh, Doãn Gia Hoa bỗng nhiên nhíu chặt mày.

Bạn gái bên cạnh nắm lấy tay anh: “Gia Hoa, chúng ta đi khiêu vũ đi.”

Doãn Gia Hoa tựa như không nghe thấy, vẫn đứng đó bất động.

Cô bạn gái lắc lắc cánh tay anh.

Cuối cùng anh cũng quay đầu lại nhìn cô, nhưng không phải nhận lời mà chậm rãi rút tay ra.

“Không đi đâu, anh hơi mệt, để anh bảo Dương Huy khiêu vũ cùng em.” Anh đùn đẩy nhiệm vụ khiêu vũ lên người trợ lý của mình.

Trương Lộ không vui, nũng nịu bĩu môi.

Đáng tiếc là Doãn Gia Hoa không thèm để ý đến sự bất mãn của cô nàng.

Lúc này đây trong lòng anh giăng kín một tầng sương mù mờ mịt, bàn chân anh tựa như tê dại, bên tai anh không phải đang văng vẳng tiếng người bên cạnh: “người ta không muốn thế” mà là câu nói “tạm biệt” của người phụ nữ lúc này.

Anh cảm thấy hoảng hốt.

Vừa chớp mắt đã sáu năm.

Thời gian sáu năm, cảnh còn người mất, anh và cô đều thay đổi đáng kinh ngạc.

Hai người họ tựa như hoán đổi vị trí của nhau. Anh từ một tên tiểu tử ngốc, cuộc sống đơn giản, vui vẻ, trở thành một người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn với những lời ăn tiếng nói cay nghiệt. Cô từ một cô gái xinh xắn kiêu kì, luôn sống lạc quan yêu đời, giờ đây là một người luôn u sầu âm thầm.

Anh dần dần cảm thấy nghi ngờ.

Có phải cô ấy có ý rời khỏi để anh thay đổi, cô khiến anh hận, mặc anh thù, làm anh không thể vui tươi sống qua ngày. Anh đã cho rằng chỉ mình anh phải trôi dạt cô đơn trong địa ngục, nhưng xem ra, cuộc sống của cô cũng không vui vẻ hơn là bao.

Điều gì đã khiến cô ra nông nổi này? Có phải ông trời đang trừng phạt cô, bởi vì cô đã phản bội anh nên phải trả giá?

Ban đầu sự thù hận anh dành cho cô rất rõ ràng, nhưng lúc này đây khi nhìn thấy cô thay đổi trong lòng anh có chút bờ ngỡ.

Chuyện tình sáu năm trước dường như đang dần hiện lên trong đầu anh.

Sáu năm trước, họ yêu nhau.

Sáu năm trước, cô không một lời bỏ lại anh bay sang Úc, từ đấy về sau hai người họ vẫn chưa gặp lại.

Sáu năm trước, anh vẫn nhớ rõ, lúc cô bỏ đi không hề nói với anh một lời “Tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Năm ấy gặp anh

Sáu năm trước

Ăn xong cơm trưa, Doãn Gia Hoa cùng các anh em trong hội bi da vỗ bụng ra ngoài phơi nắng thì nhận được điện thoại của Hứa Đồng.

Cô bảo anh đi đến thay ống nước cho một vị khách tên là Quan Hiểu.

Hứa Đồng là con gái nuôi của Đường gia, anh là tiểu đệ của Đường Tráng – người anh nuôi của Hứa Đồng. Ông cụ Đường gia, Đường Hưng Bang mở một cửa hàng bán ống nước.

Thường ngày anh đến trông coi cửa hàng bi da cho Đường Tráng, lãng phí thời gian sống qua ngày...Thình thoảng cửa hàng kia đông khách, anh sẽ bị gọi qua đó giúp đỡ.

Hôm nay anh lại bị Hứa Đồng gọi đi thay ống nước.

Khi đến địa chỉ mà Hứa Đồng đưa, anh mới nhận ra trước mặt là một khu chung cư cao cấp.

Từ trước đến nay anh vẫn luôn lẩn quẩn trong khu chợ hỗn tạp, hiếm khi có cơ hội tiếp xúc với những nơi nguy nga lộng lẫy như thế này.

Anh thăm tặc lười, ấn chuông cửa nhà khách hàng.

Khi cánh cửa vừa mở ra, anh lại càng thêm sửng sốt.

Người mở cửa là một cô gái trẻ rất đẹp, lại mang theo phần quyến rũ không nói nổi thành lời.

Khi nhìn thấy anh, ánh mắt vốn ngờ vực bỗng bừng sáng rực, nổi nghi ngờ liền nhanh chóng tan biến, trong lòng bắt đầu điên cuồng gào thét.

Ánh mắt cô không hề kiêng nể nhìn chằm vào khuôn mặt anh, không chút che đậy tán thưởng về ngoại của anh.

Cô mở rộng cánh cửa, mỉm cười dịu dàng nói với anh: “Anh chàng đẹp trai, anh khỏi ngờ như vậy sao lại làm nghề thay ống nước cho người ta, thật là phí của trời!”

Cô để anh vào nhà.

Nghe tiếng cánh cửa đằng sau đập “Phịch” tim của anh cũng đập thình thịch theo.

Anh có chút luống cuống nhưng lại không hiểu tại sao.

Anh cảm giác được hai má nóng bừng, đôi tai cũng bông rất.

Anh nghĩ chắc chắn khuôn mặt mình đã đỏ lựng.

Anh biết bản thân là một người đẹp trai xuất chúng, thường ngày cũng hay bị bọn Hứa Đồng, Dương Dương trêu chọc, nhưng bất kể họ có đùa giỡn đến đâu cũng không khiến anh bối rối và lúng túng như lúc này.

Anh thầm nghĩ, cô gái tên Quan Hiểu này thật đáng sợ, ánh mắt cô tựa như cất giấu yêu thuật, khi cô ta nhìn chằm vào ai đó sẽ khiến cho trái tim người đó bất giác đập loạn nhịp.

Anh vội vàng đi đổi ống nước, trong khi đó ánh mắt quyến rũ của cô chủ nhà đứng bên cạnh vẫn chăm chú nhìn anh.

Cũng không biết là cô đang theo dõi anh thay ống nước hay là đang ngắm anh nữa.

Dù sao, bất kể cô đang nhìn gì cũng đều làm khuấy đảo trái tim anh. Bình thường vốn chỉ cần hai mươi phút là làm xong công việc đơn giản này, nhưng lần này anh phải dùng gấp đôi thời gian. Cuối cùng công việc cũng đã xong, theo lời dặn dò của Hứa Đồng trước đó, anh đưa cho vị tiểu thư họ Quan một tấm card phục vụ đặc biệt, trong thời gian này của hàng đang có chương trình khuyến mãi. Cô cười mỉm, không biết là vô tình hay cố ý, khi nhận tấm card đầu ngón tay cô lướt qua lòng bàn tay anh.

Làn da anh đã đủ trắng ngần, nhưng làn da cô lại càng đẹp hơn. Khi ngón tay thon dài của cô lướt qua, anh cảm giác như có một làn gió nhẹ ầm ập vừa thoảng qua.

“Cầm thẻ này rồi, có phải tôi sẽ là khách hàng VIP của cửa hàng các anh?” Cô cười hỏi, thanh âm ngọt ngào quyến rũ.

Thoáng chốc khuôn mặt anh lại đỏ lên, ập a ập ứng trả lời: “Ồ... đúng rồi! Có chuyện gì cô cứ gọi vào số điện thoại trên đây là được!”

Anh gấp gấp thu dọn đồ nghề, anh muốn nhanh chóng rời khỏi đây, nơi này khiến cho toàn thân anh không ngừng đổ mồ hôi. Chỉ là tay vừa mới đặt lên ổ khóa thì liền bị cô giữ lại.

Bàn tay thon dài giữ lấy cổ tay anh, cô nhìn anh cười tủm tỉm hỏi: “Vậy lần sau, tôi có thể chỉ định đích danh anh đến giúp tôi không?”

Cô nhìn vào mắt anh đặt câu hỏi khiến toàn thân anh như nhũn ra.

Sau này anh đã học được một câu thành ngữ để hình dung nó – Mị nhân như tơ (1)

(1) ánh mắt quyến rũ

Anh đỏ mặt, lúng túng gật đầu trả lời: “Ồ... được, được. Cô có thể tìm bất cứ ai.” Sau đó cũng không ngoảnh đầu lại liền chạy trốn mất.

Dưới ánh mặt trời chói chang, anh bước nhanh trên phố, ngay cả đã bỏ lỡ chuyến xe buýt cũng không phát hiện ra, miệng không ngừng lặp đi lặp lại câu hát sai điệu, cảnh báo bản thân: Phụ nữ dưới chân núi đều là hổ, đừng phải trăm ngàn lần cần tránh... .

Doãn Gia Hoa phát hiện một việc... từ hôm anh đi sửa ống nước, ngày nào trong nhà người phụ nữ tên Quan Hiểu đó cũng có thứ bị hỏng.

Cô luôn gọi điện thoại đến cửa hàng, báo rằng trong nhà không phải cái này bị hỏng thì cái kia có vấn đề, và đương nhiên lấy thân phận khách hàng VIP chỉ đích danh anh đến sửa chữa.

Trong nhà cô, anh từ sửa ống nước cho đến lò sưởi, từ sửa máy tính cho đến điều hòa... ngay cả điện thoại di động cô vô tình làm rơi xuống bồn cầu, cô cũng giao phó cho anh.

Đối với sự phá hoại phi thường của cô, anh cảm thấy rất kỳ quặc... đôi khi cảm thấy có mấy thứ bị hỏng rất kỳ lạ, lại có mấy thứ thật sự không cần phải sửa, nhưng chỉ cần mỗi khi cô tìm, anh đều nhẫn nại đến.

Không hiểu tại sao, mỗi lần cô dịu dàng nhìn anh bằng ánh mắt nai tơ, anh lại hoàn toàn mất bình tĩnh, mặt mày đỏ ửng, tay chân bần rần.

Thật ra cô cũng không phải là một người phụ nữ lẳng lơ, thậm chí trong mắt người khác cô cũng chẳng hề quyến rũ đến vậy. Mỗi người đều có một cách nhìn riêng, với anh chỉ cần một nụ cười, cái chau mày của cô đã khiến lòng anh sôi sục.

Hứa Đồng và mọi người đều bảo rằng anh bị người phụ nữ hào phóng lắm tiền đó nhìn trúng rồi. Lúc đầu anh cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau đó anh phát hiện một điều.

Người phụ nữ tên Quan Hiểu đó cứ vờ như vô tình động chạm vào người anh, nào là vuốt má, véo mặt anh, tuy ánh mắt nhìn anh rất dịu dàng nhưng hoàn toàn không có ý định khiêu khích hay là mong muốn gì sâu xa hơn cả. Điều này khiến anh có chút thất vọng.

Doãn Gia Hoa cảm thấy rằng Hứa Đồng và người đàn ông tên là Cố Thần đang quen nhau. Mối quan hệ của hai người họ tiến triển cực nhanh, hừng hực khí thế.

Cố Thần bao nguyên một máy bay riêng đưa Hứa Đồng đến một hòn đảo nghỉ mát, anh cũng được dựa hơi đi cùng.

Phong cảnh hòn đảo này thật sự đẹp vô cùng, anh để hành lý vào khách sạn rồi liền chạy xuống vui chơi.

Nhìn thấy bờ biển xanh biếc, thay vì mặc quần bơi anh mặc một chiếc quần sọc mùa hè, vội vã cởi áo chạy ào xuống biển. Anh cảm thấy thật nhẹ nhàng sáng khoái khi ngâm mình trong nước biển.

Trong nháy mắt chiếc quần đã ướt đầm dãn chặt phác thảo đường cong rắn chắc của cơ thể anh.

Anh không chút bận tâm mặc thân dưới lộ ra, cười ha ha vờn tay chuẩn bị bơi tiếp.

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh phụ nữ.

“Hey! Doãn Gia Hoa!”

Thanh âm này thật sự quá mức quen thuộc, nghe thấy nó đột nhiên tự đáy lòng anh cảm thấy ngạc nhiên vui mừng.

Anh quay đầu mỉm cười rạng rỡ.

“Hey! Quan Hiểu!”

Bầu trời bao la, nước biển trong xanh, ánh mặt trời chói chang đến không thể mở mắt, nhờ vậy sự ngưng đọng tựa hồ bốc hơi đi vài phần. Anh sai bước chân dài chạy qua, bọt nước tựa như những bông hoa trắng muốt bắn lên tung tóe, anh giẫm lên những bông hoa li ti đó, trên mặt vẫn giữ nụ cười sáng lạng.

Quan Hiểu vẫn luôn nhớ mãi ngày hôm đó, nhớ mãi nụ cười rạng rỡ khi anh chạy đến bên cô.

Lúc đó, cô ngẩng đầu lên nhìn anh

Lòng cô rung động khi nhìn thấy anh không hề che giấu niềm vui sướng của mình vì gặp được cô.

Doãn Gia Hoa chạy vội đến trước mặt Quan Hiểu.

Quan Hiểu nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt tựa như mang theo ngọn lửa lướt qua toàn thân anh, cuối cùng ngọn lửa cháy hừng hực trên phần hông của anh.

Chiếc quần ướt dán chặt vào người anh, đường cong săn chắc hoàn hảo lộ ra.

Quan Hiểu nhún mồm quan sát nơi ấy rồi thở dài: “Này! Em trai đáng người cũng không tề à nha!”

Doãn Gia Hoa ngay lập tức khom người xuống, hai chân kẹp lại, hai tay chồng chéo che bộ phận phía dưới, gào khóc gọi: “Cô không được nhìn ở đây! Đừng nhìn!”

Anh càng co quắp, Quan Hiểu lại càng hăng hái.

Cô nửa đùa nửa thật kéo tay anh ra, cười khúc khích: “Anh che làm gì? Ướt thế này thì lộ ra cả rồi.”

Khuôn mặt Doãn Gia Hoa đỏ bừng, hai tay lại càng ép chặt hơn, nói kiểu gì cũng không buông ra.

Quan Hiểu vừa giật tay anh vừa cười đùa: “Anh che chặt như vậy, có phải là đang giấu bảo bối gì không? Nào để chị xem nào!” Cô cười xấu xa, đôi mày, cặp mắt đều cong vút.

Nhìn khuôn mặt vui cười của cô, nghe giọng điệu trêu chọc của cô, Doãn Gia Hoa cảm thấy bên tai mình như nổ vang, cùng lúc... nơi nào đó nơi cơ thể cũng đang dần thay đổi.

Anh vội vàng xoay người, khom lưng thềm hít sâu một hơi, gấp gáp giải thích: “Không có! Tôi không hề giấu gì cả! Cô đừng nhìn, không được nhìn...!”

Anh giận lẫy hét lớn, thanh âm nũng nịu như cậu bé làm cho lòng Quan Hiểu lại cứng đầu hơn, nói gì cũng không chịu buông tha.

Cô chạy đến đằng trước chặn, anh xoay người luồn qua.

Kết quả không còn đường nào trốn nữa, không nghĩ rằng cô lại vô tình giật tay anh ra.

Giây tiếp theo, cả hai người đều hóa đá.

Quan Hiểu nhìn xuống nơi ướt đầm kia đang phình ra, nuốt một hơi, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Doãn Gia Hoa.

Trong phút chốc, Doãn Gia Hoa há hốc mồm hét ầm lên: “A...A...A...”

Mỗi khi cô trêu anh, anh đều ngưng đọng xấu hổ, hết như một cậu bé, khuôn mặt anh đỏ bừng, nhảy cẫng lên rồi gào thét, điều đó khiến cô thấy thú vị.

Cho nên cô rất thích chọc ghẹo anh, thích nhìn anh nhảy dựng lên vì xấu hổ, thích nghe anh hét toáng lên vì hoảng hốt.

Nhưng cho đến bây giờ cô cũng không ý thức được rằng, phản ứng của vị em trai nhỏ này lại nhanh và cấp tốc như vậy, anh thật ra cũng đã hơn hai mươi rồi...anh sớm đã là một người trưởng thành, cơ thể của anh sẽ vì kích thích mà sinh ra biến hóa.

Doãn Gia Hoa nhanh chóng che lại, mặt đỏ như tôm luộc, khom người lằm bằm: “Sao cô có thể nhìn cậu em của tôi được chứ? Sao cô lại nhìn cậu em của tôi!!”

Quan Hiểu đột nhiên cười âm lên: “Em trai của anh rõ ràng đã được chiếc quần bao bọc kỹ thể rồi, sao tôi có thể nhìn thấy nó được chứ.”

Doãn Gia Hoa nghiêng đầu, đôi mắt to đen lấp lánh trừng cô, áp a áp úng nửa ngày mãi không thốt nổi một lời...rõ ràng anh cảm thấy trong đầu mình đầy lý lẽ nhưng trong nhất thời lại không biết nên phản bác lại thế nào.

Quan Hiểu cảm thấy anh như vậy vô cùng đáng yêu, nhìn không được nâng tay vuốt đầu anh: “Ngoan nào! Ngoan nào! Chị thật sự chưa nhìn thấy gì cả! Ngoan nào! Đừng giận nữa nha, chờ chị đi thay áo tắm rồi cùng em đi bơi nhé, được không?”

Doãn Gia Hoa hừ một tiếng, không tình nguyện xem như là đáp ứng, sau đó quay đầu lại, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Quan Hiểu thiếu nhẫn nại đẩy anh: “Đi thôi, đi với chị thay quần áo, chứ đứng ngây ngốc ở đây làm gì.”

Doãn Gia Hoa lại quay đầu, mắt trừng to oán hận nhìn cô gào: “Đợi một lát, bây giờ chưa được.”

Quan Hiểu nhìn anh, ánh mắt sắc sảo chột lóc lên như hiểu ra.

Cô xấu xa cười rộ lên, đầu ngón tay khẽ lướt qua người anh, thỏ thẻ hỏi: “Hoa Hoa, sao thế? Chỗ nào không thoải mái ư?” Cô vừa hỏi, vừa nhìn chăm anh không chớp mắt.

Doãn Gia Hoa hiểu được, đôi mắt kia lại bắt đầu dùng yêu thuật dụ dỗ anh.

Anh khóc không ra nước mắt cầu xin: “Xin cô đừng đụng chạm tới nữa có được không! Rõ ràng là đã sắp xuống rồi, nhưng mà...nhưng mà...tất cả tại cô cả đấy! Bây giờ lại...!Cô nhanh bỏ tay ra đi...”

Quan Hiểu bị bộ dạng luống cuống quần quýt của anh chọc cười hả hê.

Cô cảm thấy thật lâu lắm rồi vẫn chưa có vui như vậy.

Ngày hôm đó trên đảo, Quan Hiểu vẫn nhớ mãi bản thân vô cùng xấu xa khiến cậu em của Doãn Gia Hoa thức dậy rất nhiều lần.

Doãn Gia Hoa đứng trên bờ biển cả buổi chiều đằng đằng cũng không dám nhúc nhích nửa bước. Cho nên đừng nói là bơi, ngay cả nước anh cũng chẳng dám uống, suốt buổi chiều anh phải chiến đấu cùng cậu em không ngừng lớn lên của mình.

Cuối cùng, anh gần suýt khóc.

“Xin cô đừng chạm vào tôi nữa, đừng chạm vào tôi nữa. Thật khó chịu...tôi điên mất thôi!”

Quan Hiểu nâng tay vỗ vỗ khuôn mặt trắng nõn của anh, kiễng chân kề mặt gần tới anh: “Hoa Hoa, sao anh lại bảo “chạm” vào anh là sao? Là như vậy... như vậy... hay như vậy...” Cô vừa hỏi vừa lướt tay qua bờ vai anh, cánh tay, rồi sà xuống ngực.

“Phù...” Doãn Gia Hoa gào to, hai tay che kín cậu em của mình.

“Cô...người phụ nữ này thật là...quá đáng ghét...tà ác!!!”

Quan Hiểu cười ngả nghiêng.

Nhìn sắc trời, cuối cùng cô quyết định rũ lòng từ bi buông tha cho anh.

“Hoa Hoa, tối nay sẽ có một bữa tiệc khiêu vũ trên bờ biển, nhớ đến đấy! Chị sẽ ở đây chờ cậu.”

Doãn Gia Hoa hừ lạnh, oán giận yếu ớt trả lời: “Cô lại đùa tôi à, tôi đây sẽ không đến.”

Quan Hiểu chẳng thèm để ý đến bộ dáng nũng nịu đầu tranh của anh, xoay người vào khách sạn, không ngoảnh đầu để lại một câu: “Tối nay chị chờ em nhé!”

Doãn Gia Hoa nhìn theo bóng lưng cô, giậm chân: “Này! Tôi không đến, không đến!” Chân thì giậm ở dưới nhưng lại liên lụy đến cậu em vẫn chưa yên của mình...

Anh thở hắt một hơi rồi lại khom người, cố gắng bình tĩnh lại, trong lòng vẫn còn oán hận mắng: “Tôi đây mới không thèm đến! Nhất định không đến!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Doãn Gia Hoa, đừng thích tôi

Đến tối, Hứa Đồng kéo đám người ra bờ biển chơi mát chợp. Thiếu tay, Doãn Gia Hoa bị lôi vào cho đủ người.

Ngồi trên bàn, lòng Doãn Gia Hoa cứ bồn chồn nôn nóng.

Hứa Đồng thấy vẻ mặt anh là lạ đành hỏi: “Cậu muốn đi vệ sinh hả?”

Doãn Gia Hoa lắc đầu hừ lạnh.

Hứa Đồng không khỏi bĩu môi chọc anh: “Vậy sao cậu cứ bứt rứt không yên thế hả?”

Doãn Gia Hoa không ngớt lời phủ nhận: “Em luống cuống hồi nào! Là... là cái ghế này quá cứng đấy chứ, ngồi khó chịu thật!”

Hứa Đồng cười nhạo, chẳng buồn tranh chấp thêm cùng anh ta, tiếp tục bóc bài.

Dương Dương ngồi bên cạnh cười quỷ dị.

“Doãn Gia Hoa, để chị kể chuyện hồi chiều chị nhìn thấy cho mọi người cùng nghe nhé.” Cô liếc mắt nhìn Doãn Gia Hoa: “Lúc chiều, cạnh bờ biển, có một người phụ nữ, bên cạnh người phụ nữ còn có một người đàn ông, người phụ nữ đó liên tục vuốt ve người đàn ông... mà anh ta thì cố gắng che...”

Cô nói đến đây, đột nhiên Doãn Gia Hoa hét lên “Á”.

Anh trừng mắt Dương Dương, để ngăn cản cô tiếp tục câu chuyện, anh khề cần môi bắt chập quăng quân bài “Năm văn” trước mặt cô.

Dương Dương bỗng dừng lại lời muốn nói, vui mừng hét toáng lên: “A..A..A, tôi ừ rồi! Tất cả không được nhúc nhích, không được nhúc nhích! Chị hai các người ừ rồi! Cảm ơn ông trời thương tình!! Không ngờ tôi cũng có thể ừ mãi (1)!! Ha ha ha...”

(1) ở đây có nghĩa là ăn lớn.

Đã nhiều năm chơi cùng bàn với thần mặt chợp Hứa Đồng, cô hoàn toàn không ngờ rằng có một ngày cô có thể thắng một ván bài lớn.

Cô hào hứng đòi tiền các nhà kia, mà quên mất câu chuyện đang dở dang tám.

Hứa Đồng vừa đưa tiền cho Dương Dương vừa bình tĩnh quan sát Doãn Gia Hoa, ánh mắt ẩn chứa điều gì đó hứng thú và kinh ngạc.

Cô không ngờ rằng trên bàn mặt chợp ngoại trừ cô và Cố Thần lại còn có người biết tay bên cạnh cần con bài nào.

Mà điều đáng ngạc nhiên hơn chính là, người kia bình thường trông ngốc ngốc khờ khờ Doãn Nhị Hoa! (2)

(2) trong tiếng trung 二 (er) (Nhị) có nghĩa là ngốc, gọi Doãn Nhị Hoa như trên là Doãn Hoa Ngốc.

Trước kia đánh mặt chợp cùng Đường Tráng chưa khi nào bị thiếu tay nên cô cũng chưa bao giờ cùng tên tiểu tử này độ ván.

Đêm nay là lần đầu tiên nhưng không ngờ lại làm cô ngạc nhiên đến như vậy.

Cô bắt đầu thấy mình và mọi người đã đánh giá sai con người này rồi, vị trước mặt đây có lẽ không phải là tên ngốc thường ngày Nhị Hoa mà là một viên ngọc thần bí được bao bọc bởi tảng đá không thể khinh thường.

Một lúc sau, Doãn Gia Hoa càng trở nên rối bời.

Tự anh cũng không rõ vì sao lòng mình lại thấp thỏm thế này, rõ ràng lúc chiều đã nói cho người phụ nữ gian ác kia rằng anh nhất định sẽ không đến buổi vũ hội kia rồi, nhưng ngồi ở đây lúc này, anh không thể nào kiểm soát bản thân mình nghĩ đến chuyện đó.

Hứa Đồng liếc nhìn bộ dáng bồn chồn của anh, trong lòng mơ hồ hiểu ra vài phần, trực giác cho cô biết anh đã đến tuổi đi tìm mùa xuân của mình.

Cô vừa bốc bài vừa thử thăm dò tin tức: “Doãn Nhị Hoa, hình như hôm nay cậu thấp thỏm đứng ngồi không yên ấy nhỉ, có phải cậu có bí mật gì gât chúng tôi không?”

Doãn Gia Hoa ngẩng mặt ậm ừ qua chuyện.

Dương Dương lại nhớ tới câu chuyện mình chưa kể xong, lập tức lấy lại tinh thần cười hi hi chen vào nói: “A ha, chuyện bí mật của cậu ấy á sớm đã bị mất thân của ta phát hiện rồi! Hứa Đồng, cậu biết sao cậu ấy lại gấp gáp như vậy không? Nói cho cậu biết, có người đang đợi cậu ấy đấy!” Cô nhếch cằm qua hướng ánh đèn sáng trưng của buổi vũ hội bên kia: “Đấy, là nơi đấy đấy. Có người đang ở đấy đứng đợi Tiểu Hoa Hoa của chúng ta. Ha..ha..ha!”

Tâm sự cứ như vậy bị người ta vạch trần, khuôn mặt Doãn Gia Hoa đỏ bừng lên.

Bất quá cuối cùng vẫn còn may, khi anh đang lúng túng không biết giải thích thế nào thì Cổ Thần xuất hiện.

Doãn Gia Hoa ngay lập tức đứng dậy, vội vàng nhường chỗ: “Cổ tổng ngồi chỗ của tôi này! Đúng lúc tôi chơi mệt rồi, đổi người đổi người!” Tựa như sợ gây tiếp theo Hứa Đồng và Dương Dương sẽ tóm anh lại lột da tra khảo, thậm chí ngay cả khi đối phương còn chưa đáp lời anh đã nhanh như chớp co giò bỏ chạy.

Lúc ngồi ở đó, người hình như còn có thể kiểm soát được, nhưng một khi đã bỏ chạy, Doãn Gia Hoa đột nhiên phát hiện, hai chân đã không nghe theo lời mình nữa rồi... chúng nó từng bước rồi lại từng bước phi nhanh về hướng trước mặt, tốc độ càng lúc càng nhanh, bước chân ngày càng ra sức, mà mỗi bước nhắc lên hạ xuống đều có thể nghe thấy tiếng tim đập “thình thịch” rõ ràng.

Vũ hội đã bắt đầu được một lúc, mọi người lúc này đang quay cuồng theo điệu nhạc.

Chen chúc trong đám người lác lác, Doãn Gia Hoa cố gắng tìm thân ảnh Quan Hiểu.

Thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn tú dưới ánh đèn sắc màu nhấp nháy càng làm tô đậm thêm cho vẻ đẹp xuất chúng của anh.

Rất nhiều cô gái bị anh hấp dẫn, họ cứ như những con rắn uốn éo vây quanh, cố thu hút ánh nhìn của anh

Doãn Gia Hoa cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Anh nghĩ cho dù bọn họ có thon đẹp cỡ nào cũng không thể sánh với nụ cười quyến rũ của người phụ nữ xấu xa kia.

Bị mấy cô gái kia vây quanh, anh khó bước đi, anh không khỏi trở nên bực mình.

Anh lạnh lùng ngắt đầu, xuyên qua dòng người chần chịt tìm kiếm, cuối cùng anh đã nhìn thấy Quan Hiểu.

“Nè, Quan Hiểu, tôi ở đây!” Anh cất giọng gọi to, nhưng tiếc là tiếng nhạc quá lớn, tiếng người huyên náo cũng quá ồn, người phụ nữ kia hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của anh.

Nhìn thấy Quan Hiểu đang chuẩn bị rời đi, Doãn Gia Hoa lại càng không khách khí với những con rắn yêu đang quấn quýt trước mặt mình.

Anh gạt mạnh tay những cô gái diêm dúa lờ lẹt phía trước ra, thái độ không chút thương tiếc, sau đó chạy thẳng đến bên cạnh Quan Hiểu.

Thật vất vả lắm mới chen được đến chỗ cô, nhưng cô lại đưa lưng về phía anh không nhận ra, cúi đầu lác lác chìm đắm trong điệu nhạc.

Anh bỗng cảm thấy hơi tức giận. Là cô hẹn anh đến đây, còn muốn anh nhất định phải đến, kết quả cho dù anh không xuất hiện một mình cô cũng có thể chơi nhiệt tình hăng say như vậy, thật sự quá nực cười!

Anh đặt mạnh tay lên vai cô.

Cô như bị giật mình, liền quay đầu lại.

“Là anh!” Nhìn thấy anh, cô liền mỉm cười: “Tôi đợi anh lâu lắm rồi, còn tưởng là anh sẽ không đến nữa chứ!”

Ánh mắt cô mơ màng, hai má ửng đỏ, xem chừng là đã uống rượu, hai lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện lộ ra.

Tìm Doãn Gia Hoa đột nhiên đập thình thịch.

Một câu anh cũng không thốt nổi thành lời, chỉ mãi say sưa đắm đuối nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt.

Quan Hiểu thấy anh không nói gì chỉ mãi nhìn mình say đắm, càng cười quyến rũ hơn: “Doãn Gia Hoa” Cô đột nhiên khoác tay lên cổ anh kéo anh kề sát mình, kiễng chân cao khẽ hỏi: “Anh đang nhìn gì đây?”

Hơi thở quyến rũ của cô phả phất lên mặt anh. Doãn Gia Hoa cảm thấy ngột thở, anh không thể kiểm soát được trái tim đang đập phập phồng. Anh nâng tay, đầu ngón tay run rẩy vuốt lên bờ môi cô, nhìn cô nói: “Ồ đây, hai má lúm đồng tiền nhỏ, lúc cô cười rất đẹp!”

Khi nói, ánh mắt anh tựa như hai vì sao sáng lấp lánh.

Cô bị ma lực từ ánh nhìn trong vắt của anh thu hút đến nỗi không thể tự chủ mà trở nên hoảng hốt.

Quan Hiểu vỗ vỗ lên má Doãn Gia Hoa, cười tí mắt hỏi anh: “Anh biết nhảy chứ?”

“Biết, biết một chút...” Doãn Gia Hoa đáp ứng trả lời.

Quan Hiểu đẩy anh quay mạnh một vòng: “Kiểu này biết không?” Bước chân cô loạng choạng, thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may Doãn Gia Hoa nhanh tay ôm cô vào lòng.

“Tôi không biết nhảy kiểu nồng nhiệt như thế...” Anh lắc đầu trả lời.

Quan Hiểu cười nhạo anh: “Đã đến đây mà ngay cả điệu này cũng không biết? Vậy anh không phải là tên lưu manh chuyên nghiệp rồi.”

Lòng anh khẽ động.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ cho rằng đi theo Đường Tráng không có gì là không ổn, anh cảm thấy rất tự do tự tại, rất vui vẻ, nhưng bây giờ, anh cảm thấy làm một tên côn đồ đúng thật là hơi xấu hổ...

Vừa kết thúc bản nhạc sôi động kia, một bài hát giai điệu nhẹ nhàng bỗng vang lên.

Quan Hiểu lại hỏi anh: “Nhảy Slow thì thế nào?”

Doãn Gia Hoa gật đầu.

Cô nắm lấy tay anh choàng qua eo mình rồi đặt tay lên cổ anh.

Doãn Gia Hoa đỏ mặt xấu hổ.

Cô nhắm mắt đóng đưa theo điệu nhảy của anh.

Trong thoáng chốc bàn tay anh đã thấm đẫm mồ hôi. Anh cảm thấy bản thân mình rất mâu thuẫn, vừa sợ mồ hôi mình thấm ướt áo quần cô, vừa tham luyến cảm giác tiếp xúc bờ eo mảnh mai mềm mại, một lúc cuộn tròn nắm tay một hồi lại buông lỏng ra. Lặp đi lặp lại khó kiềm chế muốn vuốt ve cô.

Hai hàng mi cô khẽ động, cô ngước mắt, tuy tầm nhìn bị giăng kín bởi một lớp sương mù vì rượu cồn cũng không thể ngăn cô thôi mong muốn được nhìn anh thật lâu thật chăm chú.

Cô đột nhiên phì cười, chỉ vào trán anh: “Bàn tay anh thật không thành thật.”

Đôi tai Doãn Gia Hoa bắt đầu nóng rang lên, sau lưng mồ hôi rần rần: “Không phải. Tôi sợ làm ướt váy cô.”

Nụ cười trên mặt Quan Hiểu càng tươi.

Cô ngẩng đầu, cười sặc sụa như đứa trẻ, nhìn Doãn Gia Hoa nói: “Doãn Gia Hoa, anh trăm ngàn lần đừng thích tôi, tôi có độc á! Tôi là một người phụ nữ xấu xa!”

Doãn Gia Hoa cúi đầu nhìn cô.

Cô chính xác là có độc, chính là chất độc gây nghiện cho người khác, cô đúng là một người phụ nữ hư hỏng, luôn trêu chọc khiến anh phải gào khóc, anh càng hoảng sợ gào to thì bên kia cô lại càng vui vẻ khoái chí, cô còn thâm độc hơn cả Hứa Đồng và Dương Dương.

Nhưng ngược lại, anh đã hoàn toàn bị cô hấp dẫn.

Anh cúi đầu nhìn cô, hàm răng trắng đều thẳng tắp, nụ cười cô trong sáng tựa như ánh sáng chói mắt khiến mọi thứ xung quanh tưởng chừng như mờ ảo.

Lòng bàn tay anh vẫn không ngừng lăm lăm mồ hôi. Giây phút này đây, anh gạt hết mọi suy nghĩ, lấy hết dũng cảm, vòng tay qua ôm chặt cô, nhanh chóng cúi xuống hôn lên môi cô, không cho cô kịp thời gian để phản ứng.

Anh quyết tâm không nghĩ: ướt thì ướt! Chết thì chết!

Anh chỉ muốn hôn cô!

Còn...không kịp rồi...anh quả thật...đã thích cô!

Mới đầu Quan Hiểu bị giật mình, phản ứng được chuyện gì đang xảy ra, cô bắt đầu quay đầu lẩn tránh.

Nhưng môi anh cứ dán chặt vào môi cô không cho cô đường trốn thoát, vì động tác vụng về lỗ mãng nên anh vô tình làm đau cô.

Cô nghĩ thầm, cứ thế này mãi không được, trong đầu cứ nghĩ rằng mình phải tách người đàn ông này ra, thế nhưng thân thể lại phản bội lại lý trí, lưỡi cô bắt đầu di chuyển, tung tăng bơi lội vào nơi nào đó của anh.

Cô nghĩ không phải mình say, mà chính là cô điên rồi.

Anh vẫn cứ mãi nhiệt tình, hơi thở nam tính tươi trẻ phàn phất, tựa như dòng nước cuồng cuộn xoáy cô vào vực sâu khiến cô không thể nào tách rời được.

Loại cảm giác kích thích này thật sự khiến cho tâm hồn mệt mỏi từ lâu của cô như được tái sinh, sự trống rỗng cô đơn trong cô một lần nữa lại sôi sục dâng trào.

Cô bắt giác từ thế bị động chuyển sang chủ động. Cô bắt đầu hướng dẫn anh, chỉ dạy anh hôn điều luyện, dạy anh làm thế nào khiến nó trở nên quyến rũ và ngày ngất.

Cô nghe thấy hơi thở của mình ngày càng dồn dập, cô có thể cảm nhận được nhịp đập run rẩy của con tim.

Bắt giác cô cảm thấy rất buồn.

Cô đúng là một người phụ nữ xấu xa, sao lại trêu chọc anh, anh chỉ là một cậu thanh niên đơn thuần vẫn chưa hiểu chuyện, vậy mà cô lại đi khiêu khích anh...

Đột nhiên Quan Hiểu đẩy Doãn Gia Hoa ra.

Cô nói mệt, muốn qua bên kia ngồi nghỉ.

Doãn Gia Hoa vẫn còn ngẩn ngơ trên tận chín tầng mây. Mãi đến khi thấy cô chật vật chen qua đám người đi ra ngoài, anh mới giật mình chạy theo.

Anh đuổi theo Quan Hiểu, theo sát người cô bước chân anh mới chậm lại, anh thậm chí hít sâu để lấy dũng khí, cuối cùng kéo tay cô lại.

Quan Hiểu dừng bước, do dự vài giây... cô nhẹ nhàng rút tay ra, không ngoảnh đầu bỏ đi.

Anh nhìn theo bóng lưng cô, bỗng nhiên anh cảm thấy ngực mình nhói đau, sóng mũi cay cay.

Lắc lắc đầu, anh tiếp tục đuổi theo.

Tại nơi nghỉ ngơi đã chuẩn bị sẵn rượu và hoa quả Quan hiểu kéo Doãn gia hoa ngồi xuống cùng uống rượu.

Trước đó, cô đã uống một chút, người hơi lâng lâng, lúc này lại uống thêm mấy ly, chẳng bao lâu sau cô liền say bí tỉ.

Cô đi đứng nghiêng vẹo, nói năng lộn xộn. Doãn Gia Hoa lờ mờ nghe thấy cô gọi tên một người, cô gọi anh ta “Đồ khốn nạn.”

Anh không biết cô đang nói ai, nhưng anh cảm thấy cổ họng mình đắng đắng.

Anh đỡ cô, muốn đưa cô về phòng khách sạn.

Miệng thì nói mình chưa say, mà chân thì loạng choạng đi không vững, còn tệ hơn cả trẻ con.

Vất vả lắm mới hỏi được số phòng cô, anh không nói thêm lời nào, bế trọn cô lên đưa cô về phòng.

Đến phòng, cô vùng vẫy đòi xuống đất.

Bước chân vừa chạm đến thảm, cô liền chạy vội vào nhà vệ sinh.

Anh gấp gáp theo sau.

Đứng trước cửa nhà vệ sinh, anh thấy cô đang khò sở gồng mình nôn dữ dội.

Anh chau mày, nhìn cô nôn khó chịu thế này, anh cảm thấy ngực mình đau âm ỉ.

Trước đây đám anh em cùng anh uống cũng có người nôn còn kinh hơn thế này, thậm chí còn có người bị ngộ độc còn xuất huyết dạ dày, nhìn bọn họ anh cũng cảm thấy lo lắng, nhưng cảm giác không giống bây giờ, không chỉ lo lắng tim anh cũng nhói đau.

Nôn xong, cô tựa lưng vào anh, đầu nghiêng vào tường rồi từ từ đứng dậy.

Anh rót cốc nước đưa đến cho cô súc miệng.

Nhưng cô vẫn không nhúc nhích.

Anh buộc lòng phải nâng tay đỡ đầu cô.

Khi cô quay lại, toàn thân anh như hóa đá.

Nước mắt lặng lẽ rơi ướt đầm khuôn mặt cô.

Trái tim anh như thắt lại, anh cảm thấy hơi giận.

Anh khẽ nâng tay dịu dàng lau đi những giọt lệ kia.

Cô cố giữ tay anh lại.

Cô khẽ gọi tên anh: “Doãn Gia Hoa!” một giọt nước mắt từ đáy mắt cô theo tiếng gọi mà rơi xuống: “Anh đừng bao giờ thích tôi! Tôi sẽ hại anh đấy!” Nói xong cô bỗng cười rộ lên.

Nhìn khuôn mặt đầm nước mắt tươi cười, anh cảm thấy hoảng hốt.

Là ai đã khiến cô phải khổ sở như vậy? Là ai?

Mặc kệ là ai, anh cảm thấy người đó rất đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Quan Hiểu, đừng nhanh như vậy đã ruồng bỏ tôi

Từ khi từ đảo trở về, mọi người phát hiện Doãn Gia Hoa trở nên rất u sầu.

Cái miệng líu lo líu rít ngày trước có bao giờ chịu ngồi yên, bây giờ anh lại đặc biệt yên tĩnh. Ngay cả Hứa Đồng và Dương Dương cố tình đùa anh cũng lười đáp lại.

Mỗi khi không có việc gì làm, anh lại chiếm nhà vệ sinh, ngồi xổm lên bồn cầu, giặt nước, tay chống cằm đắm chiêu suy nghĩ.

Mỗi lần đám anh em đang gấp gấp, vừa chạy vù vào nhà vệ sinh vừa kéo phéc mơ tuya xuống, chỉ còn chờ giây phút thoải mái để “xả”... thì lại bị một pho tượng đang ngồi chồm hóm trầm tư làm cho giật mình, suýt chút nữa không nén lại được.

Vì thế Doãn Gia Hoa không ít lần bị mắng.

Thế nhưng có bị trách đến mấy anh vẫn cứ như cũ.

Sau cùng mọi người không thể chịu đựng được nữa, đành cột anh lên ghế, ép anh uống nước điên cuồng nhưng không cho vào nhà vệ sinh, mãi đến khi anh không chịu đựng được nữa mới thả anh ra.

“Doãn Nhị Hoa, nếu như cậu còn dám ôm cái bồn cầu dọa người nữa, lần sau cậu nhất định sẽ bị vỡ bâng quang đấy.”

Từ đó về sau Doãn Gia Hoa không còn trấn thủ ở toilet nữa, nhưng mà tâm trạng anh vẫn buồn bã chán nản như cũ.

Anh không thích lang thang ở quán mặt chợ bị da không tương lai đó nữa, anh lên mạng mua nguyên bộ sách giáo khoa bắt đầu học điên cuồng.

Lần đầu tiên Hứa Đồng nhìn thấy Doãn Gia Hoa rút khỏi đám người hỗn tạp ngồi trên ghế hết sức chăm chú học bài. Cô kinh ngạc, há hốc mồm không nói được lời nào đứng bất động tại chỗ.

Sau đó Đường Tráng thấy dáng bộ kì lạ ngơ ngác của cô, mới đi đến hỏi thăm sự việc, kết quả là cô chưa kịp trả lời thì anh ta cũng đã kịp phát hiện ra chuyện lạ lùng ấy... miệng bất giác cũng há to ra và đứng bất động.

Tiếp đó là Dương Dương đi đến...

Tiếp đó Tiểu Ngũ chạy lại xem...

Tiếp đó là một hàng dài rồng rắn...

Tiếp đó...

Tiếp đó, quán mạt chược ồn ào huyền ảo bỗng trở nên im lặng như tờ.

Ánh nắng chiều từ cửa sổ rọi xuống bàn, bên cạnh là một người đàn ông đang lẳng lặng đắm chìm trong những trang sách dưới ánh mặt trời vàng.

Một bên là một chuỗi dài người đang đứng há hốc mồm như những pho tượng...

Lát sau Cố Thần đi vào.

Anh lay lay Hứa Đồng.

Hứa Đồng lúc này mới hoàn hồn, mấy người sau cô cũng như được thức tỉnh.

Thế nhưng không biết thế nào, không ai dám mở miệng ồn ào lớn tiếng nữa.

Căn phòng tĩnh lặng, Hứa Đồng nghe thấy Cố Thần cúi đầu nhỏ giọng nói: “Đó là viên ngọc quý, nếu như cậu ấy có thể kiên trì, khẳng định một thời gian sau cậu ấy nhất định có thể thay da lột xác, đạt được thành tựu!”

Hứa Đồng khẽ mỉm cười.

Có thể không? Sự chuyên chú của anh khiến kẻ khác cũng không nỡ làm phiền, không lâu sau nữa quán mạt chược này đã không còn là nơi thích hợp với anh.

Chỉ có điều cô rất tò mò... không biết ai lại có thể khiến anh thay đổi một cách đáng kinh ngạc thế này?

Đã một tháng kể từ ngày trở về, một tháng rồi Quan Hiểu không gọi điện thoại đến cửa hàng nữa.

Nói đúng hơn là... mỗi ngày anh đều đếm... đã hơn ba mươi ngày rồi anh chưa gặp cô.

Anh bắt đầu lo được lo mất, có đôi lúc đang học tìm anh cũng thẩn thỏm lo lắng.

Anh rất muốn chủ động gọi điện thoại cho cô, anh nghĩ mình cứ tự nhiên gọi hỏi nhà cô có cái gì cần sửa không, thế nhưng mỗi lần nhắc điện thoại lên, mỗi lần gần ấn đến con số cuối cùng anh lại bỏ cuộc.

Cô có tiền lại đẹp như vậy, sống tại khu chung cư cao cấp, mỗi ngày đều trôi qua trong sự hào nhoáng xa xỉ, còn anh thì sao? Anh chỉ là một kẻ với hai bàn tay trắng, chơi bởi lều lổng, là một tên côn đồ suốt ngày trù mình trong quán mạt chược, không học vấn không nghề nghiệp.

Khoảng cách chênh lệch giữa họ quá lớn, anh dựa vào cái gì mà có thể thích người ta cơ chứ?

Anh ảo não vô cùng, chỉ biết cách liêu mình chuyện tâm học.

Tối nay, vì khách trong quán mạt chược không nhiều, Đường Tráng cho anh về nhà sớm hơn, ở nhà yên tĩnh đọc sách tốt hơn là tại quán mạt chược nhốn nháo này.

Anh thu dọn đồ đạc về nhà.

Trên đường, anh vừa đi vừa than thở, tưởng tượng mơ mộng hào huyền... nếu như cứ đi trên đường mà gặp được cô thì hay biết mấy.

Đang nghĩ ngợi, vừa ngẩng đầu lên nhìn về phía cách đó không xa, anh lơ mơ nhìn thấy một người phụ nữ vừa ngồi bệt dưới đất vừa khóc lóc thê thảm.

Đến gần, anh lại càng nhìn rõ ràng hơn.

Quả thật là người phụ nữ đó đang khóc, mái tóc cô tán loạn, trông hơi nhếch nhác.

Càng đến gần bước chân anh như chậm lại, dè dặt hơn, trái tim anh bắt đầu đập thình thịch.

Người phụ nữ trông chật vật này không phải là Quan Hiểu thì là ai!

Doãn Gia Hoa đi đến cạnh Quan Hiểu ngồi xuống, khẽ hỏi: “Cô làm sao thế?”

Quan Hiểu ngẩng đầu. Doãn Gia Hoa nhìn thấy đôi mắt của cô sưng đỏ lên, ươn ướt những giọt lệ.

Anh cảm thấy ngực mình rất khó chịu, ngột ngạt khó thở.

Cô gượng nở nụ cười, thế nhưng khuôn mặt của cô bây giờ trông còn khó coi hơn cả khóc: “Chân tôi bị trẹo, đau!” Cô chỉ chỉ xuống chân.

Doãn Gia Hoa cúi đầu nhìn theo hướng cô chỉ.

Cô mặc chiếc váy ngắn cùn để lộ đôi chân trần mịn màng trắng muốt như ngọc.

Anh ngơ ngẩn nhìn.

Thế nhưng sau khi nhìn xuống bàn chân cô, đôi mày anh bất giác cau chặt lại.

Mắc cá chân cô sưng phù lên tím ngắt.

Anh ngẩng đầu lên hỏi cô: “Ai làm cô thành ra như vậy?” Hàng lông mày tuấn tú chau lại lộ ra sự nguy hiểm lạnh thấu xương.

Quan Hiểu lắc đầu: “Không ai cả, không phải vì người khác, là tôi bất cẩn tự làm trật chân.”

“Tôi không tin, cô tự làm mà có thể thành thế này ư? Cô cho tôi là con nít có thể gạt được ư!” Anh ra sức vạch trần lời nói dối của cô.

Quan Hiểu nâng tay xoa nhẹ vùng lông mày đau chau lại thành chữ “Xuyên” kia: “Ồ đúng vậy anh không còn là đứa trẻ nữa rồi!”

Doãn Gia Hoa không nhúc nhích, hai hàng lông mày lại càng nhíu chặt hơn.

“Tôi không phải là trẻ con!” Anh tức giận gào rống lên.

“Tôi đưa cô về!” Anh vừa nói vừa bế cô lên.

Quan Hiểu không kịp phản ứng, cô sợ hãi kêu lên, vòng tay ôm chặt cổ anh.

Tựa vào lòng anh, tâm tư cô dần trở nên mờ nhạt.

Đây là lần thứ hai anh bế cô.

Cô hơi bối rối.

Đôi khi cô cảm thấy anh rất nhỏ, đơn thuần giống một đứa trẻ, có đôi khi cô lại cảm thấy anh là một người đàn ông đích thực.

Anh có bờ vai rộng, đôi tay rắn chắc, anh cho cô cảm giác an toàn.

Chẳng hạn như lúc này, vòng tay của anh mang lại cho cô cảm giác an toàn, khiến nỗi sợ hãi bi thương trong cô dần tan biến.

Doãn Gia Hoa đưa Quan Hiểu về nhà cô.

Anh đặt cô lên giường, tự mình đi đến nhà bếp quen thuộc lấy túi chườm trong tủ lạnh.

Trong phòng này không có vật dụng nào là anh chưa sửa qua, mọi thứ đặt ở đâu anh đều rõ mồn một.

Trong quá trình chườm đá, Quan Hiểu không ngừng hít hà.

Doãn Gia Hoa biết cô đau, thương xót hỏi: “Không được, hay là chúng ta đến bệnh viện đi, chân cô sưng phù lên như vậy rồi.”

Có nói thế nào Quan Hiểu cũng không chịu.

Cô bảo Doãn Gia Hoa: “Không có vấn đề gì quan trọng đâu, tôi khẳng định là không bị gãy xương đâu. Anh đi lấy chai rượu trong tủ đến đây cho tôi, phải là loại mạnh nhất đấy!”

Mặc dù anh không hề muốn, nhưng Doãn Gia Hoa không thể nào khước từ ánh mắt xinh đẹp đang nài nỉ kia được.

Anh đem rượu đến.

Quan Hiểu rót đầy ly rượu uống ừng ực.

Càng nhìn cô uống, anh càng càng thấy tim đau nhói, cuối cùng không kiềm chế được nữa, anh giật lấy ly rượu trong tay cô, uống một hơi cạn sạch.

Quan Hiểu cười.

Cô lại lấy ly rượu khác, bắt đầu cùng anh cạn chén.

Thấm thoát chai rượu đầy đã được bọn họ uống gần sạch, chỉ trong chốc lát khuôn mặt hai người trở nên đỏ lựng, đôi mắt mờ sương.

Doãn Gia Hoa vật vờ đứng dậy, líu lời hỏi Quan Hiểu: “Tôi đi toilet, còn cô? Có cần đỡ cô đi không?”

Quan Hiểu gật đầu.

Doãn Gia Hoa dìu cô, hai người xiêu vẹo cuối đi đến cửa nhà vệ sinh.

Quan Hiểu vào trước tiên, sau đó đến lượt Doãn Gia Hoa vào. Cô đứng bên ngoài đợi.

Đợi một lúc anh vẫn chưa ra, cô vừa gõ cửa vừa cười khúc khích hỏi: “Này! Doãn Gia Hoa anh sao còn chưa xong! Không phải tuyến tiền liệt của anh có vấn đề đấy chứ?”

Xuyên qua cánh cửa loáng thoáng nghe được tiếng anh cầu nhàu: “Phụ nữ như cô thật không biết xấu hổ. Cả ngày chỉ biết nói bậy! Tôi làm gì có bệnh đó.”

Quan Hiểu tựa lưng lên cửa, cười rộ lên.

Đột nhiên bên trong vang lên tiếng kêu thảm thiết “A...”

Quan Hiểu giật mình hoảng sợ.

Cô đập cửa: “Doãn Gia Hoa, Doãn Gia Hoa, anh làm sao thế?”

Vài giây sau, cánh cửa đột nhiên mở ra khe khẽ.

Doãn Gia Hoa khom người, hai tay che phần dưới khóa quần. Khuôn mặt anh ửng đỏ, vẻ mặt vừa đau đớn vừa xấu hổ, trên trán lấm tấm mồ hôi: “Quan Hiểu, cô mau cứu tôi! Tôi...cậu em tôi bị mắc kẹt rồi!!” Toàn thân anh dường như đang run cầm cập, cánh cửa dần dần mở toang ra.

Quan Hiểu mờ mịt nhìn về mặt anh, tiếp đó ánh mắt dần dần chuyển xuống, chuyển xuống...cuối cùng tầm mắt dừng lại ở nơi đau khổ kia, cậu em trai đang run rẩy mắc kẹt ở đây kéo phéc mơ tuya.

Một giây sau, Quan Hiểu không thể nhịn được nữa, đập tường cười lăn lộn...

Quan Hiểu vật vờ lảo đảo nhìn được cười, Doãn Gia Hoa nghiêm mặt kéo cô vào toilet, tay kia nhanh chóng đóng sầm cửa lại.

Quan Hiểu không khỏi buồn bực: “Dù sao cậu em của anh cũng đã phơi bày trước mặt tôi rồi, anh còn vẽ vờ thêm chuyện làm gì? Trong nhà tôi cũng chẳng còn người khác.”

Doãn Gia Hoa nghiêng răng không đáp lại được gì.

Anh biết Quan Hiểu nói đúng, nhưng anh cảm thấy dù gì cũng nhất định phải đóng cửa lại, vì chỉ có như vậy anh mới cảm thấy an toàn, nếu không anh cảm giác như rằng cậu em của anh sẽ bị toàn bộ thế giới này thấy hết.

Anh nắm lấy tay Quan Hiểu đặt lên thắt lưng mình, thanh âm lộ ra vẻ lo lắng sốt ruột: “Đừng có quan tâm chuyện đóng hay không đóng cửa nữa, cô hãy nhanh giúp tôi!” Thế nhưng khi năm ngón tay dài trắng muốt sắp chạm vào cậu em, anh lại bất ngờ dừng lại: “Tôi...cô...” Vốn đã sẵn sàng chuẩn bị tốt, thế nhưng đến phút cuối cùng, không ngờ rằng lại lo sợ chuyện không đúng.

Quan Hiểu thở dài, từ từ ngồi xuống, rút tay mình từ lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi của anh.

Từ trước đến nay cô thật chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình lại rơi vào tình cảnh hoang đường như thế này. Cô ngồi xồm trước một người đàn ông, bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể anh lại phơi bày mồn một trước mặt cô.

Nhìn thấy vật nhỏ tội nghiệp bị kẹp giữa khóa kéo, cô thật sự rất muốn cười, thế nhưng không hiểu sao ý cười còn chưa kịp lan ra bên mép, một cảm

giác nóng bỏng đang cuộn cuộn trào dâng.

Cô cảm giác cơ thể mình ngày càng nóng lên.

Cô hít sâu một hơi, cẩn thận dè dặt giúp anh tách rời cậu em đang xấu hổ ngượng ngùng kia. Tay cô đặt dưới đáy quần kéo nó, thế nhưng dù cho cô đã cố gắng thế nào cô cũng không thể tránh khỏi đụng vào nó.

Ánh mắt cố tránh né nơi kia, dựa vào cảm giác sau khi cô cho rằng đã tìm đúng vị trí, hít sâu một hơi bắt đầu kéo...kết quả lại đổi lấy tiếng gào thán thương của anh “Aaa...”

Cô bị tiếng hét của anh làm hoảng hốt, nhanh chóng rút tay lại.

“Sao thế?” Cô ngửa đầu hỏi, chỉ nghe anh lầm bầm than thở.

“Tôi...a...”

Cô liền cúi đầu nhìn: “Không có vấn đề gì mà, khóa kéo đã được tôi mở rồi, cậu em anh cũng đã được tự do!” Cô vừa nói lại vừa ngẩng đầu lên: “Anh sao lại...”

Một giây sau, cô mất đi tiếng nói.

Cậu em tội nghiệp của anh không biết từ lúc nào đột nhiên lại thức dậy, lúc này đây nó đang ngẩng cao đầu đứng thẳng, đỉnh đầu còn run rẩy tựa như đang ngượng ngùng chào hỏi cô.

Cô đột nhiên cảm thấy cổ họng vừa khô lại vừa rát, cô nhin không được nuốt nước bọt.

Phòng vệ sinh tĩnh lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập của hai người giao thoa.

Quan Hiểu chậm rãi ngẩng đầu lên, Doãn Gia Hoa đang nhìn xuống cô, mắt đối mắt.

Anh khẽ gọi tên cô: “Quan Hiểu!”

Tiếng thì thầm này khiến trái tim Quan Hiểu đập nhanh hơn.

Quan Hiểu luống cuống đứng dậy, cô chao đảo suýt chút nữa ngã.

Vì Chân phải bị thương, lúc này ngồi cô chỉ dùng chân trái làm điểm tựa.

Doãn Gia Hoa vội đỡ lấy cô.

Ánh mắt hai người giao nhau, cả hai đều cảm giác được sự lúng túng, vội vã tách ra.

Quan Hiểu đi đến bên bồn rửa mặt rửa tay, không hề ngoảnh mặt mà ra lệnh Doãn Gia Hoa: “Anh cũng nên...đi rửa cậu em anh đi.”

Doãn Gia Hoa vẫn còn lảng lảng trên bầu trời cao, tỉnh tỉnh mê mê ậm ừ, quần còn quên chưa cởi đã mở vòi hoa sen, ngơ ngẩn xối nước lên cậu em của mình.

Quan Hiểu quay đầu bị anh dọa cho giật mình.

Cô giật lấy vòi hoa sen trong tay anh tắt đi, vỗ vỗ mặt anh: “Doãn Gia Hoa, có phải anh bị ngốc không đó? Anh có biết là quần của anh cũng ướt cả rồi không?”

Doãn Gia Hoa cúi đầu nhìn cô. Lúc này đây đầu óc Quan Hiểu vẫn còn minh mẫn để phát giác ra một sự việc quan trọng đó là anh rất cao, ít nhất cũng hơn một mét tám. Trước kia cô chỉ luôn coi anh như là một cậu bé, cho nên không chú đến dáng dấp cao khòe rắn chắc của anh.

Anh nhìn cô, đáy mắt giăng kín tầng sương mù: “Quan Hiểu.” Anh khẽ gọi tên cô: “Quần tôi ướt cả rồi, cho nên...” Anh đưa tay vỗ lên mặt cô, giọng nói tràn ngập cầu xin: “Cô đừng đuổi tôi đi nhanh như vậy được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em

Quan Hiểu có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập dồn dập.

Ánh mắt nóng bỏng của Doãn Gia Hoa khiến cô cảm thấy hoảng loạn.

Cô bất giác lùi về sau. Sàn nhà đầy nước, cô bị trượt chân, bước đi lảo đảo.

Doãn Gia Hoa nhanh tay đỡ cô, thuận tay ôm cô vào lòng.

Cô thở dài.

Mỗi lần đều như vậy, rõ ràng là muốn tránh xa nhưng tình thế lại kéo họ đến gần nhau hơn.

“Anh không nên ở lại nơi này!” Cô tự cảm thấy ngạc nhiên với sự bình tĩnh của mình lúc này.

Anh ghé xuống bên tai cô: “Em thật sự muốn anh đi?” Anh cọ sát chiếc quần ẩm ướt lên người cô: “Nhưng mà anh đã như vậy...” Thanh âm anh tựa như làn gió nhẹ ấm áp thoảng qua bên tai cô, kích thích thính giác cô xuất ra một ma lực thôi miên khiến lý trí của cô trôi dạt đến tận phương nào, toàn bộ các giác quan tập trung lên bộ phận đang dán chặt trên cơ thể cô.

Cô hỗn loạn không hiểu, anh bảo anh đã như thế này, vậy cho đến cuối cùng là anh nói đến chiếc quần hay là nói...cậu em của anh ấy?

Cô muốn anh buông ra, kết quả vừa lên tiếng cô lại bất ngờ với thanh âm kiều diễm của mình: “Doãn Gia Hoa, anh đang đùa với lửa đấy! Nhanh buông em ra, bằng không, cẩn thận em ăn thịt anh đấy!”

Rõ ràng là cô đang cảnh cáo anh, thế nhưng anh có vẻ rất chăm chú lắng nghe như muốn chứng tỏ mình rất quan tâm đến lời nói của cô.

“Anh không buông.” Anh cao ngạo trả lời.

Quan Hiểu ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt hai người giao nhau.

Tựa như có thần giao cách cảm, trái tim hai người hòa cùng nhịp đập, không thể kìm nén nổi cảm xúc đang dâng trào, mỗi kẻ mỗi trao cho nhau nụ hôn nồng cháy.

Doãn Gia Hoa bế Quan Hiểu lên, bước nhanh vào phòng ngủ, đôi môi vẫn dán chặt lên môi cô.

Quan Hiểu ôm chặt cô anh, cuồng nhiệt đáp trả.

Toàn bộ máu trong người cô sôi sục, cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như lúc này.

Cô bám chặt vào anh, không muốn để anh rời đi.

Doãn Gia Hoa đặt Quan Hiểu lên giường. Như mất đi lý trí đi, chỉ còn lại con tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực thôi thúc anh, tay anh vô thức tìm đến những chiếc cúc trên áo cô.

Động tác vụng về, phải mất rất lâu mới có thể cởi một chiếc cúc, thế nhưng anh vẫn rất kiên trì, dù thế nào anh vẫn không bỏ cuộc, còn ngốc nghếch thế rằng phải lột sạch hết áo quần trên người cô mới thôi.

Lúc đầu cô còn hơi do dự, nhưng chỉ một giây sau liền không hề từ chối.

Anh cởi hết áo quần cô lại bắt đầu tự cởi mình.

Cuối cùng cả hai đều trần truồng, không một mảnh vải đối diện nhau.

Anh say sưa chiêm ngưỡng thân mình cô, tựa như đang thích thú không biết nên làm gì mới tốt, dịu dàng hôn lên khắp làn da trắng mịn.

Anh đặt cô dưới thân mình, thì thầm gọi tên cô, tựa như khát vọng tha thiết nhưng không biết làm cách nào để giảm bớt.

Cô nhe nhằng vuốt ve khuôn mặt anh. Anh rất đẹp, nhất là lúc này đây, ra sức rong đuổi, thất thần vì sự mê mẩn, sức quyến rũ mạnh mẽ ấy càng khiến cô bị mê hoặc.

“Anh biết làm thế nào không?” Cô nhìn anh khẽ hỏi.

Anh nôn nóng lắc đầu, bàn tay trên người cô vẫn ra sức vân vê: “Em dạy anh đi.”

Cô chưa từng cảm thấy say mê như lúc này, cũng chưa bao giờ loạn lạc như hôm nay.

Cô không ngờ rằng niềm vui sướng này lại được mang đến bởi một chàng trai không có kinh nghiệm. Anh vụng về, anh lỗ mãng nhưng lại khiến cô rơi vào trầm luân, khiến cô sa vào mê cung.

Đôi mắt cô ngấn nước.

Niềm hoan lạc này cũng chính là tội ác. Cô đứng là đáng ghê tởm, cho phép bản thân mình mở chiếc hộp Pandora (1), giải thoát dục vọng của ma quỷ, để cám dỗ anh vào con đường đam mê xác thịt mà quên mất đi hiện thực tàn khốc trước mắt.

(1) Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora- người phụ nữ đầu tiên đến với thế giới loài người. Nàng đã được các vị thần dặn kỹ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp đó chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô.

“Quan Hiểu, em đừng khóc! Đừng khóc!” Anh thì thầm an ủi cô: “Anh sẽ yêu thương em... cả đời này sẽ yêu thương em!”

Cô nhắm mắt lại.

Từng giọt lệ trên hàng mi lăn tròn xuống má.

Sáng hôm sau hai người thức dậy, câu đầu tiên Quan Hiểu hỏi Doãn Gia Hoa chính là: “Anh có hối hận không?”

Doãn Gia Hoa ngây ra.

Anh không sao hiểu được sao lời thoại của mình lại bị cướp trước.

Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt Quan Hiểu, lắc đầu: “Sao lại hối hận được chứ? Anh chỉ cảm thấy như đang nằm mơ. Quan Hiểu, em thì sao? Em có hối hận không?”

Hai hàng lông mày Quan Hiểu khẽ nhíu lại hiện ra vẻ sầu muộn.

“Em không biết...”

Vẻ mặt của cô khiến Doãn Gia Hoa hoảng hốt.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô: “Quan Hiểu, em yên tâm, kể từ hôm nay anh sẽ bắt đầu làm một người đàn ông đích thực. Anh sẽ hết sức cố gắng, để em không phải hối hận.”

Quan Hiểu nhìn anh một hồi lâu, sau cùng thờ dài một hơi.

Doãn Gia Hoa cẩn thận nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, thấy cô không có phản ứng từ chối liền ôm chặt cô vào lòng

“Quan Hiểu, anh... anh thích em...” Anh mạnh dạn bày tỏ: “Làm bạn gái anh nhé?”

Quan Hiểu dựa đầu lên ngực anh, mãi vẫn không trả lời.

Doãn Gia Hoa bắt đầu căng thẳng, nhin không được lại hỏi.

Một lúc sau, Quan Hiểu mới yếu ớt lên tiếng: “Nếu như em không đồng ý, anh sẽ làm thế nào?”

Doãn Gia Hoa thành thật trả lời: “Có lẽ em cho rằng anh không có triển vọng, không có tương lai, nhưng anh chính là như vậy, nếu như em từ chối anh... nếu như em không chịu quen anh, thì anh sẽ rất buồn và đau lòng, sẽ mãi không vực dậy nổi, từ nay về sau sẽ mãi là một tên chơi bởi lâu lổ sống không có chí hướng.”

Quan Hiểu bị những lời anh nói khiến cho xúc động, bật khóc.

“Doãn Gia Hoa, em sẽ hại anh mất.”

Doãn Gia Hoa kiên định ôm cô vào lòng: “Anh không sợ!”

Cuối cùng Quan Hiểu cũng không cự tuyệt nữa.

Cô nhắm chặt mắt, giấu đi nỗi lo lắng hoảng sợ chất chứa trong lòng.

Cô tham luyến vui vào bờ ngực vững chắc ấm áp kia, đã lâu lắm rồi cô chưa cảm nhận được cái ôm mãnh liệt và ân cần như thế này.

Nếu cô từ chối, anh sẽ như thế nào?

Cô đột nhớ đến câu thành ngữ anh vừa nói: Không gượng dậy nổi

Đúng vậy, anh chắc chắn sẽ biến thành như vậy, không gượng dậy nổi.

Cô tự an ủi chính mình, đừng nghĩ ngợi nhiều, hãy tận hưởng giây phút tốt đẹp này!

Cuộc sống không có ý nghĩa ngày trước, chấm dứt nó cũng có thể là một giải thoát.

Như vậy, hãy bắt đầu từ anh, thử bắt đầu một cuộc sống mới.

Mọi người trong quán mật chược đều biết, Doãn Gia Hoa đã tìm được một cô bạn gái đại gia lớn hơn mình ba tuổi.

Ban đầu, Hứa Đồng cảm thấy chuyện này rất đáng ngờ, cô phản đối Doãn Gia Hoa quen cô bạn gái lắm tiền không rõ lai lịch đó.

Nhưng dần dần cô nhận ra, Doãn Gia Hoa vì người con gái này mà thay đổi tốt hơn rất nhiều, cô cũng không bảo thủ ý kiến riêng của mình nữa.

Tên kia cũng không còn trà trộn trong quán mật chược mỗi ngày, không còn chơi bời lêu lổng, cuộc đời cậu như tìm được mục đích.

Mặc kệ người phụ nữ kia và cậu ấy có bao nhiêu khoảng cách, cô ấy có thể khiến cậu ấy thay đổi theo chiều hướng tích cực, vậy cô còn lý do gì để phản đối hai người họ yêu nhau?

Huống hồ mọi người đều nhận ra cô ấy đối với Doãn Gia Hoa rất tốt, chắc hẳn là thật lòng. Tên nhóc lòi thối lếch thếch từ khi có bạn gái, ăn mặc càng ngày càng gọn gàng, quần áo ngày càng phẳng phiu, phong cách ngày càng lịch lãm.

Những điều này chắc hẳn không phải tự anh làm được, tất cả đều là công lao của cô gái tên là Quan Hiểu kia.

Doãn Gia Hoa không đến quán mật chược nữa, Quan Hiểu đã ghi danh cho anh vào một lớp tin học ở trong trường đại học.

Ban đầu anh một mực không chịu dùng tiền của cô để đi học.

“Như vậy anh chẳng khác gì là trai bao?”

Thế nhưng Quan Hiểu cũng kiên quyết không nhượng bộ.

“Có khí phách, có chí khí, rất tốt, nhưng cái đấy không thể nấu thành cơm để ăn được. Em chưa nói đây là cho không mà đúng không?”

Đấy là số tiền em đầu tư, em cho anh mượn, đợi đến một ngày nào đó anh phát lên thành đại gia nhất định phải trả cho em cả vốn lẫn lãi đấy.”

Cuối cùng Doãn Gia Hoa cũng phải thỏa hiệp.

Đối với công nghệ thông tin anh thật sự rất có tài năng thiên phú, bắt đầu với niềm say mê.

Anh buổi ngày thì lên lớp, tối đến lại dính chặt cùng Quan Hiểu, có nhiều khi sẽ ngủ lại nhà cô qua đêm.

Hai người ngày càng dính chặt như sam, quả thật là hận không thể ở bên nhau từng giây từng phút, mỗi ngày mỗi đêm đều bên nhau.

Thế nhưng không được.

Hầu như mỗi tuần thì đã đến ba ngày anh ở lại nhà Quan Hiểu, thời gian còn lại anh về nhà chăm sóc bà ngoại.

Hôm nay Doãn Gia Hoa không về nhà, anh ở lại nhà Quan Hiểu, hai người nằm trên giường tựa kề vai nhau tâm sự.

Họ kể cho nhau nghe về thời thơ ấu.

Quan Hiểu bồi ngùi kể với Doãn Gia Hoa rằng, bố mẹ cô đã di dân sang nước ngoài định cư, mấy năm gần đây hai người họ thích đi du lịch vòng quanh thế giới, Cô rất hiếm khi liên lạc với họ, mỗi người đều có một cuộc sống riêng, không can thiệp vào thế giới của nhau.

Doãn Gia Hoa hỏi cô sao không đi dân cùng bố mẹ, cô lặng im một hồi lâu, về mặt sầu muộn, cũng không trả lời.

Trông cô có chút không vui, anh cho rằng là cô nhớ bố mẹ, Doãn Gia Hoa vội vàng chuyển đề tài.

Anh kể cho em: “Bố mẹ anh cũng đã đi đến một nơi rất rất xa, nhưng không phải mấy ở mấy châu lục xa xôi kia, mà là...” Anh chỉ tay lên trên: “Thiên đường... Năm anh lên bảy, thì họ đã không còn nữa, là bà ngoại ở quê nuôi anh lớn khôn, về sau thiên tai hoành hành, không còn cách nào khác hai bà cháu anh lại đến nương tựa ở nhờ nhà cậu trên thành phố. Nhưng không may thay, mẹ anh lại là một người xấu tính, không ít lần tỏ thái độ rằng hai bà cháu anh một nhỏ một già chỉ biết ăn không ngồi rồi vô dụng, ngày ngày cáu gắt. Vào năm anh học mười hai, bởi vì ngoại quên lấy sữa cho em họ anh, mẹ anh đã mắng ngoại té tát, anh thật sự chịu hết nổi nên đã cãi nhau với bà ấy một trận, sau đó anh nghỉ học, đưa bà rời khỏi nhà cậu, từ đó về sau hai bà cháu sống nương tựa vào nhau.”

Quan Hiểu xúc động nghe anh kể hết, cô cảm thấy thương anh vô cùng.

“Doãn Gia Hoa đáng thương” Cô ôm đầu anh vào lòng, dịu dàng đặt lên trán anh một nụ hôn: “Thì ra không phải là vì anh chán ghét học hành, mà anh không còn cách nào khác. Cũng may đến bây giờ vẫn chưa muộn, anh hãy cố gắng lên, tương lai nhất định sẽ làm nên thành tựu!”

Doãn Gia Hoa ngẩng đầu, anh hôn lên môi cô: “Quan Hiểu, em yên tâm! Vì em đừng nói là học hành, đắng cay nào anh đều có thể chịu được. Sớm muộn cũng có một ngày, anh nhất định có năng lực mang lại hạnh phúc cho em!”

Những lời nói chân thành của anh làm cảm động cô, khóe mắt cô ươn ướt.

Cô ôm chặt lấy anh, nhiệt liệt đáp trả anh.

Hai người quấn quýt triền miên một hồi lâu, mãi một lúc sau mới rời ra.

Đêm vẫn còn rất dài, cô lại càng bị thương khi nghĩ rằng, dù đêm có dài nhưng ngày mai, bình minh rồi sẽ đến.

Khi hai người ở bên nhau, Doãn Gia Hoa chưa bao giờ chịu chủ động dùng biện pháp bảo vệ.

Lúc đầu Quan Hiểu còn nghĩ anh không hiểu biết về những thứ này, sau lại cho rằng anh ham muốn khoái cảm, thế nhưng đến cuối cùng mới phát hiện ra, là cô đã lầm.

Sự thật là anh muốn có con cùng cô.

“Em mà có con thì tốt rồi, chúng ta sẽ kết hôn ngay luôn.” Anh không chỉ một lần nói vậy.

Quan Hiểu cảm thấy khó tin: “Anh vẫn còn chưa trưởng thành hết vậy mà đã muốn làm bố đứa trẻ rồi sao?”

Doãn Gia Hoa nghiêm túc nói với cô: “Thật ra, anh có một em trai thua anh bốn tuổi, cậu bé rất đáng yêu, nó không chịu theo ai cả ngay cả bố mẹ cũng không được, chỉ nằng nặc đòi anh, anh không biết đã thương nó nhiều bao nhiêu! Rồi một hôm bố mẹ anh đưa nó đến nhà người khác làm khách, trên đường đi đã xảy ra chuyện, từ đó về sau họ đã không quay trở lại. Anh rất nhớ thằng bé!”

Khi ấy Quan Hiểu mới nhận ra thì ra vì nhớ em trai nên anh rất mong muốn có một đứa con.

Doãn Gia Hoa nhìn cô với ánh mắt khẩn cầu: “Quan Hiểu, chúng ta sinh một đứa đi! Anh đã được một công ty phần mềm nổi tiếng nhận vào làm. Không lâu sau thôi anh đã có thể lo cho gia đình rồi.”

Nhìn vẻ mặt háo hức của anh, lòng Quan Hiểu lại càng bị thương.

Nguyện vọng này của anh, bảo cô làm sao có thể đáp ứng đây...

Cuối tuần, Doãn Gia Hoa nằng nặc đưa cô về giới thiệu với ngoại.

“Anh bảo với ngoại rằng đang hẹn hò với một cô gái, bà ấy rất muốn gặp em. Năn nỉ em đây Quan Hiểu, ngoại đã già rồi, qua một ngày lại sống ít đi một ngày, em coi như là tội nghiệp cho người già yếu đi được không? Em đi cùng anh nhé!”

Anh ngang ngược nhọc nhằn ăn vạ cô, Quan Hiểu tuy rất không tình nguyện nhưng không thể nào lay chuyển được anh, lòng dạ lại không đủ cứng rắn, cuối cùng cũng đành đồng ý.

Quan Hiểu mua bao nhiêu thuốc bổ dưỡng dành cho người già, cùng Doãn Gia Hoa đến nhà anh.

Căn nhà đơn giản nhưng sạch sẽ nằm ở phía ngoại ô cách xa thành phố.

Cô vốn cho rằng ngoại của Doãn Gia Hoa là một người già yếu, chân đập tay run, kết quả là cô hết sức bất ngờ khi nhìn thấy một bà lão khỏe mạnh

hồng hào, tinh thần minh mẫn.

Quan Hiểu nhìn bà, gương nở nụ cười, có chút lúng túng.

Ánh mắt bà kiên định, tình tường như thể nhìn xuyên thấu được lòng người, khiến lòng cô có chút bất an.

Từ ngày đến thăm ngoại trở về, hai ngày liên tiếp Doãn Gia Hoa không đến chỗ cô.

Lòng cô không khỏi run rẩy lo sợ.

Sáng ngày thứ ba, Doãn Gia Hoa xuất hiện với vẻ mặt mệt mỏi.”

Vừa vào nhà, anh uể oải nói: “Ngoại không cho phép anh quen em, ngoại muốn chúng ta chia tay, anh đã cãi nhau với ngoại suốt hai ngày ròng.”

Trái tim Quan Hiểu đông lạnh.

“Có phải ngoại không thích em?”

“Anh không biết.” Giọng anh câu gắt: “Rõ ràng anh cảm thấy ngoại cũng không ghét em, thế nhưng ngoại lại bảo hai ta không hợp quen nhau.” Anh ngã người xuống ghế sofa, chán nản vò đầu: “Nhức đầu quá! Cho dù anh có nói thế nào, ngoại vẫn một mực bắt ép chúng ta chia tay! Lại còn không cho phép anh đến tìm em nữa!”

Quan Hiểu đi đến, ngồi xuống trước mặt anh, giúp anh mát xa.

“Vậy cuối cùng anh làm sao có thể ra khỏi nhà được?” Cô khẽ hỏi.

“Anh nói với ngoại...” Anh đặt hai tay lên mặt cô, không chớp mắt nhìn cô, khẽ nói: “Ngoại... nếu ngoại không đồng ý cho con quen cô ấy thì con sẽ chết.”

Sống mũi cô cay cay.

Cô không thể kìm nén được bản thân, xúc động bước đến ôm chặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hai người triền miên suốt đêm không ngừng

Cuối tuần Doãn Gia Hoa đến nhà Quan Hiểu, hai người đã ước hẹn cùng nhau trải qua khoảng thời gian vui vẻ này.

Thế nhưng Quan Hiểu không có nhà.

Doãn Gia Hoa gọi điện thoại cho cô, song chỉ có giọng nữ máy móc lặp đi lặp lại thuê bao này hiện đang không liên lạc được. Lòng anh buồn bực không yên, nhưng cũng không còn cách nào đành kiên nhẫn ngồi đợi.

Một lúc lâu sau, Quan Hiểu cuối cùng cũng về. Vừa nghe tiếng cửa nhà lục đục, anh liền đứng phắt dậy, háo hức chạy thẳng ra cửa đón người về.

“Quan Hiểu, em vừa đi đâu đấy?” Anh vội vã muốn biết tại sao cô lại không có nhà.

Quan Hiểu ngẩng đầu, vẻ mặt mệt mỏi, nhìn anh gương nở nụ cười: “Anh đợi lâu rồi à?”

Về mặt buồn chán của cô làm lòng anh đột nhiên chùng xuống: “Quan Hiểu, em sao thế?” Anh bước đến ôm cô, đặt cằm lên đầu cô, âu yếm hỏi: “Có chuyện gì làm em buồn thế?”

Quan Hiểu tựa vào ngực anh, lắc đầu.

Cái ôm của anh khiến cô cảm thấy ấm áp và thoải mái hơn nhiều, cô vui vào lòng anh, không nói một lời.

Doãn Gia Hoa cũng không tra hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, tuy rằng anh rất muốn biết tại sao cô ừ ừ như vậy. Anh bế cô đến ghế sofa, hai người chỉ lặng lẽ ôm nhau.

Khoảng thời gian cuối tuần cứ vậy lặng lẽ trôi qua, sắc trời ngoài cửa sổ nhẹ nhàng đổi từ trắng sang đen. Hai người ngồi trên ghế sofa ôm nhau, âu yếm vuốt ve, trao nhau những nụ hôn nồng nàn và sau đó là ** mãnh liệt.

Khi anh tiến vào, cô đột nhiên khóc.

Nhìn những giọt nước mắt trải dài trên gương mặt cô, lòng anh thất lại, anh ngừng động tác, lúng túng không biết làm thế nào yêu thương cô tốt.

Nhưng cô thì ngược lại, vừa khóc lại vừa chủ động ngồi lên, khiến anh lại càng trở nên điên cuồng.

Anh chôn chặt trong cô cho đến khi cả hai cùng lên đến đỉnh điểm

Cô nhắm mắt lại.

Toàn thân rơi vào khoái cảm cực hạn nhưng tận trong sâu thẳm trái tim là nỗi đau vô tận. Cô hòa mình trong sự vui sướng xác thịt, nhưng linh hồn lại mờ mịt lơ lửng giữa không trung.

Cô rất muốn có ai đó nói cho cô biết, cô nên làm sao mới đúng.

Mấy hôm tiếp theo Quan Hiểu vẫn trong tình trạng buồn bã, Doãn Gia Hoa rất lo lắng.

Anh biết trong lòng cô đang có tâm sự, nhưng cô không nói, anh cũng không hỏi nhiều. Anh chỉ cố gắng dành trọn thời gian mình có ở bên cạnh cô.

Vì thế trong tuần đấy, anh ở lại chỗ cô hết đến năm ngày.

Quan Hiểu không yên lòng, khuyên anh về chăm sóc ngoại, thậm chí còn dùng mọi thủ đoạn giật lầy nhưng vẫn không đuổi được anh.

Anh lúc nào cũng mặt dày nói: “Anh có mấy ngày không về nhà thì ngoại cũng sẽ không khóc nhè đâu, nhưng còn em nếu lúc này anh mà bỏ lại em một mình, em sẽ khóc.” Tựa hồ như lo cô lại sẽ phản bác, anh cố gắng nói thêm: “Em chắc chắn sẽ khóc.”

Nhìn thấy anh như vậy, cô cũng chẳng còn biện pháp nào.

Bất quá, có một điều anh nói không sai, nếu như mấy hôm nay không có anh bên cạnh, cô nghĩ cô đã khóc ngất rồi.

Không biết từ lúc nào, anh đã dành trọn trái tim của cô, hình ảnh anh tràn ngập trong tâm trí cô. Anh vừa rời đi, lòng cô liền trở nên hoảng loạn, rối bời, không nhìn thấy được khuôn mặt anh, cô hoang mang lo sợ, không thể làm bất cứ việc gì.

Cô đun nước đến chảy nôi, suýt chút nữa xảy ra hỏa hoạn, nấu cơm thì quên tắt nguồn điện mà đã đi rửa nôi, kết quả xem chút bị điện giật, giặt quần áo thì quên phân loại, cuối cùng toàn bộ đều nhuộm đủ loại màu sắc rực rỡ.

Trước đây, cho dù có sầu muộn đau khổ, cũng chưa bao giờ giống như lúc này, hồn bay phách lạc?

Có những tối nằm trên giường, đợi sau khi anh ngủ say, cô lặng lẽ ôm anh trong bóng tối, bi thương tuyệt vọng hỏi: “Doãn Gia Hoa, phải làm sao bây giờ, không có anh em phải làm sao?

Thế nhưng đáp lại cô chỉ có tiếng ngáy thỏa mãn ngon say của anh.

Hôm nay Quan Hiểu lại đuổi Doãn Gia Hoa, bảo anh về nhà thăm ngoại.

Doãn Gia Hoa vẫn như cũ nói kiểu gì cũng không chịu đi.

Thấy cô không có vẻ gì tốt hơn, mà trái lại còn thêm phần bi thương, u sầu, lòng anh cảm thấy bất an, không muốn rời đi.

Trước khi ngủ hai người cùng nhau tâm sự, Doãn Gia Hoa nhớ lại cảnh hôm Quan Hiểu ngồi khóc trên đường, không kìm được lòng anh hỏi cô.

Quan Hiểu lặng im thờ dài, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Nếu như em nói nguyên nhân cho anh, có lẽ anh sẽ không thích em nữa. Anh còn muốn biết không? Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng ngữ điệu lại hết sức nghiêm trọng.

Doãn Gia Hoa hít thở nặng nề.

Anh giang tay ôm cô vào lòng: “Nếu như em không muốn nói, hoặc là em không muốn nhớ đến chuyện ấy, vậy thì không cần nói. Anh cũng sẽ không gặng hỏi. Còn nữa, Hiểu Hiểu, anh nhất định phải nói cho em biết, trong tương lai bất kể có xảy ra chuyện gì anh sẽ không bao giờ ngừng thích em! Mặc kệ giữa em và anh có bao nhiêu khoảng cách, anh vẫn luôn muốn ở lại bên cạnh em... Suốt cuộc đời này!”

Quan Hiểu không kìm được những giọt nước mắt, cô vừa đau xót lại vừa vui mừng.

“Gia Hoa.” Cô ghen ngào gọi tên anh: “Nếu như em nói cho anh, ban đầu chỉ vì buồn chán nên mới tiếp cận anh, trêu đùa anh, anh sẽ vẫn nói như vậy

sao? Còn muốn yêu em suốt đời không? Em là một người phụ nữ hư hỏng thế đấy!”

Doãn Gia Hoa không hề do dự gật đầu: “Sẽ!” Anh nói chắc như đinh đóng cột: “Anh nhất định sẽ vẫn nói như vậy! Anh biết ban đầu em tìm anh cũng chỉ là để giải sầu mà thôi, nhưng như thế thì đã sao chứ? Dù anh có u mê, anh vẫn nhận ra em yêu anh, như vậy là đủ rồi!”

Quan Hiểu xúc động: “Anh đúng thật ngốc! Vậy nếu như em nói, em không muốn có con thì sao?”

Doãn Gia Hoa bắt đầu quần quýt: “Nhưng mà...trẻ con rất đáng yêu mà...thật đó Hiểu Hiểu, em đừng sợ, sau này có con anh sẽ chăm lo tất cả, pha sữa, thay tã lót, ru con ngủ, em không cần phải đụng tay vào làm gì cả, được không?”

Quan Hiểu không nói lời nào, chỉ nhìn chăm vào khuôn mặt anh.

Sự lo lắng trong anh ngày càng lớn dần, nóng lòng muốn nghe câu trả lời “có” hoặc “không” từ cô. Sau nhiều lần đắn đo cuối cùng anh vẫn không thể mở miệng.

Anh cười cười lấy lòng cô: “Hiểu Hiểu, trẻ con thật sự rất yêu, thật đấy! Em trai anh đáng yêu vô cùng. Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu, em đừng ghét việc sinh con nhé? Em chỉ đồng ý yêu cầu này của anh thôi là được, anh cam đoan sau này tất cả sẽ nghe theo lời em.

Quan Hiểu đón nhận ánh mắt khẩn cầu của anh, cay đắng cười nhếch môi.

Cuối cùng cô cũng hiểu rõ, đối với anh đứa nhỏ quan trọng nhường nào.

Thời gian trôi qua, tiếp xúc nhiều với ngành công nghệ thông tin, Doãn Gia Hoa lại ngày càng bộc lộ tài năng thiên phú của mình, những người khác bởi vì mưu sinh mới đổi mặt với những thứ ngôn ngữ máy móc không thú vị này, còn anh lại giống như được khai hoa, càng học càng cảm thấy hứng thú, có thể sửa chữa một cách dễ dàng.

Sự nghiệp có chút tiến triển, anh bắt đầu tiến thêm một bước, lên kế hoạch cho tương lai sau này của anh và Quan Hiểu.

Sắp đến sinh nhật Quan Hiểu, Doãn Gia Hoa đã âm thầm chuẩn bị mọi thứ.

Đến ngày đó, anh chuẩn bị hoa tươi và bánh ga tô. Hai người đều có sở trường nấu nướng, họ cùng tổ chức ngay ở nhà, vừa ấm áp lại vừa tiết kiệm.

Ăn xong, Doãn Gia Hoa xưng phong đi rửa bát, anh đẩy Quan Hiểu đến phòng khách xem tivi.

Quan Hiểu cầm chiếc điều khiển từ xa bấm chuyển kênh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng la “A...A” từ trong bếp.

Cô lập tức ném chiếc điều khiển xuống.

“Sao thế Gia Hoa?” Cô lo lắng hỏi.

Hai tay Doãn Gia Hoa đang ở trong bồn rửa bát tìm kiếm, bọt nước trắng xóa che mất tầm nhìn.

“Hiểu Hiểu, nhanh giúp anh tìm chiếc chìa khóa!” Anh vội vàng nói: “Anh không cẩn thận làm rơi chìa khóa vào bồn rồi.”

Về mặt Quan Hiểu ghệt ra, nghi ngờ nhìn anh nói: “Anh thoát hết nước là không phải tìm được rồi sao! Có cần phải vất vả mò tới mò lui này giờ không? Đây dầu mỡ bẩn như vậy!” Cô vừa nói vừa định cho thoát nước.

Doãn Gia Hoa liền ngăn lại, hơi luống cuống nhìn cô, không ngừng gọi: “Không thể tháo nước, không thể tháo, nước bẩn anh xả rồi, đây là nước sạch đây.”

Dáng vẻ lật đật cùng với những lời lẽ ngốc nghếch của anh khiến cô cảm thấy kì lạ: “Thế rốt cục là anh đang rửa bát hay nghịch nước?” Cô khẳng khái muốn tháo nước: “Anh yên tâm đi, cái chìa khóa to thế sẽ không bị trôi xuống đâu.”

Doãn Gia Hoa giữ chặt tay cô, không cho cô động đây.

“Hiểu Hiểu! Tin anh đi, sẽ bị cuốn theo đấy.” Anh nói chắc như đinh đóng cột.

Quan Hiểu nhìn anh, mặt mũi đánh gập đầu: “Ồ, vậy không tháo nước.”

Lúc này Doãn Gia Hoa mới thả tay cô ra.

Quan Hiểu đặt tay vào bồn, hai người cùng nhau tìm kiếm.

Đột nhiên cô giật mình ngừng lại.

Cô mò trúng cái gì đấy nho nhỏ, tròn tròn.

Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa hạnh phúc.

Cô nhú mày nhìn anh tựa như đang hỏi: Là nó đúng không?

Anh mỉm cười âu yếm nhìn cô gật đầu, dùng nụ cười để trả lời cô rằng: Không sai, chính là nó!

Tay anh dưới nước lần tìm tay cô, nhận lấy vật tròn tròn kia, rồi đeo nó lên tay cô.

Đáy mắt cô ngấn nước, anh cúi đầu nhẹ hôn lên trán cô.

Dưới nước bốn bàn tay siết chặt nhau.

Doãn Gia Hoa đứng đằng sau Quan Hiểu, anh vòng qua người cô, bật vòi nước, cùng nhau rửa tay.

Tiếng nước ào ào, anh dán xuống bên tai cô dịu dàng thì thầm: “Cái này là do anh lập chương trình mới kiểm được mua. Hiểu Hiểu! Lấy anh nhé!”

Cô cố kìm lòng nhưng vẫn không thể ngăn lại những giọt nước mắt lăn tròn xuống má.

“Gia Hoa...em” Cô lùi bước chân: “Thật ra anh có thể tìm được một người phụ nữ tốt hơn. Em...”

Doãn Gia Hoa ngắt lời cô: “Hiểu Hiểu!” Anh mặc tay còn ướt, thô lỗ xoay người cô để cô có thể đối mặt với anh: “Em quá đáng thật đấy. Là anh đang cầu hôn em, em không những không đồng ý mà còn đẩy anh cho người khác.” Anh cúi đầu xuống mãnh liệt hôn cô: “Anh không cần cô gái tốt nào cả, anh chỉ cần em.” Anh bế cô lên, bước về phía phòng ngủ.

Quan Hiểu gạt mình hét lên “A”, ngờ vực hỏi anh: “Anh muốn làm gì đấy?”

Doãn Gia Hoa cúi gắt đáp: “Anh muốn xử lý em! Nghiêm khắc xử lý em! Anh muốn xử lý cho đến khi nào em đồng ý mới thôi.”

Quả thật Doãn Gia Hoa nghiêm khắc trừng trị Quan Hiểu.

Cơ thể tuổi trẻ của anh tựa như chứa đựng vô vàn năng lượng, hết lần này đến lần khác mãnh liệt tiến vào cô, mãi đến khi cô khàn giọng khổ sở van xin, anh mới buông tha.

Thật lâu sau Quan Hiểu mới có thể thích ứng cùng anh điên cuồng.

Cô ôm chặt Doãn Gia Hoa.

Doãn Gia Hoa âu yếm hôn lên mái tóc cô, thấp giọng cầu xin: “Hiểu Hiểu, đồng ý anh đi. Lấy anh nhé, được không? Anh thề, anh nhất định sẽ cố gắng làm việc, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em, sẽ mang lại cho em một cuộc sống tốt đẹp nhất!”

Nghe những lời chân thành từ anh, Quan Hiểu ghen ngào rơi lệ.

Doãn Gia Hoa bắt đầu lúng túng.

Anh đưa tay giúp cô lau những giọt nước mắt kia: “Hiểu Hiểu, tại sao em lại khóc, có phải vì không muốn kết hôn với anh không? Em ghét anh sao?” Anh căng thẳng luống cuống hỏi.

Quan Hiểu vội vã lắc đầu, gượng nở nụ cười: “Không phải! Là em hạnh phúc quá nên mới khóc!”

Doãn Gia Hoa nhú mày.

Anh cúi đầu hôn cô nồng nàn.

Một lúc lâu hai người mới tách nhau ra, hơi thở vẫn còn dồn dập.

Nhưng cuộc mây mưa triền miên lặp đi lặp lại khiến hai người đều mệt lử, nhất là Doãn Gia Hoa, cơ hồ như đã dốc hết sức lực xông ra chiến trường chiến đấu. Con mệt mỏi dần ủa đến, anh khẽ nhắm mắt lại, nhịp thở trở nên đều đều.

Quan Hiểu cúi đầu gọi anh: “Gia Hoa.” Anh ậm ừ trả lời.

“Em rất muốn, rất muốn nói cho anh một chuyện, chuyện này giấu trong lòng em đã dày vò em bấy lâu nay. Em không biết nếu nói ra rồi liệu sau này anh

có ghét em không. Thật ra từ lúc bắt đầu, em không hề thật lòng với anh, em chỉ muốn giải sầu, cho nên nghĩ rằng cho dù có nói ra việc này hay không cũng chẳng quan trọng, dù có thể nào hai chúng ta cũng không có khả năng, thế nhưng trải qua bao nhiêu chuyện chúng ta vẫn không thể tách rời. Mà sau khi ở bên cạnh anh em lại càng không có dũng khí để nói ra chuyện này! Em càng ngày càng sợ, sợ anh phát hiện rồi sau đó sẽ tức giận, sẽ oán hận em, sẽ không bao giờ để ý đến em nữa... Gia Hoa, anh sẽ hận em chứ?”

Doãn Gia Hoa lắc đầu: “Sẽ không! Anh sẽ luôn yêu em”

Quan Hiểu hít sâu cố gắng lấy hết can đảm: “Được! Gia Hoa, anh nghe đây, thật ra... em...” Cô từ trong lòng ngực anh ngẩng đầu dậy nhìn anh, không ngờ lại phát hiện vẻ mặt điềm tĩnh, hơi thờ ơ đều đặn.

Doãn Gia Hoa đã ngủ.

Anh ngủ rất say, say đến nỗi không phát hiện người bên cạnh mình khóc nghẹn ngào suốt đêm.

Ngày hôm sau, Quan Hiểu ra ngoài cả một ngày. Sau khi trở về cô buồn bã không nói một lời.

Mặc cho Doãn Gia Hoa có đùa, có ghẹo cô như thế nào, cô vẫn không cười.

Ba ngày sau, sau khi hai người ăn tối xong, Doãn Gia Hoa đang ở trong bếp rửa bát, đột nhiên nghe thấy có người xông cửa vào.

Sau đó truyền đến một tiếng tát, rồi tiếng thét của Quan Hiểu.

Anh gấp gáp chạy ra.

Anh nhìn thấy Quan Hiểu tay che mặt, mặt mũi ngồi trên sofa, bộ dáng chật vật khiến lòng anh đau nhói, một người đàn ông đứng trước mặt cô quát tháo ầm ĩ.

“Tiện nhân! Chả bảo sao mới có hai ngày mà tính tình cô đã thay đổi kiểu ấy, thì ra là bao trai. Lá gan cô cũng lớn đấy, dám ở sau lưng tôi nuôi dưỡng tính nhân! Đừng quên rằng căn hộ này cho dù có đứng tên cô cũng là do tôi bỏ tiền ra mua! Cấm sừng trên đầu tôi còn chưa nói, lại còn cả gan bêu rếu cho cả thiên hạ biết. Cô đúng là thứ vô liêm sỉ!”

Quan Hiểu không nhìn hắn ta, cũng không phản kháng, chỉ ngơ ngác ngồi đó. Mãi đến khi nhìn thấy Doãn Gia Hoa, cô mới hoảng hốt và bối rối.

Doãn Gia Hoa nhìn thấy má cô sưng đỏ, trên mặt còn in dấu bàn tay năm ngón, đôi mắt đỏ lòm xông tới người đàn ông trước mặt, không nói hai lời liền cho một đấm vào mặt tên kia, vừa đánh vừa rống: “Mày dám đánh cô ấy! Tao giết mày!”

Người đàn ông kia phát điên, chửi ầm lên: “Mày đang làm gì đấy, thằng trai bao kia! Thằng khốn nạn dám đánh tao à!”

Hắn ta siết chặt tay muốn đấm trả, Quan Hiểu liền mình xông ra chặn lại ở giữa, không cho hắn ta đụng vào Doãn Gia Hoa.

“Tiện nhân! Cô mau tránh ra cho tôi! Bằng không ngay cả cô tôi cũng đánh! Bọn mày đúng là đồ gian phu dâm phụ không biết xấu hổ!”

Doãn Gia Hoa đẩy Quan Hiểu ra, giận dữ đối thẳng mặt hắn ta: “Mày mà con ăn nói lung tung về cô ấy tao sẽ liều mạng với mày!”

Người đàn ông kia cười mỉa mai: “Cái gì? Tao chỉ mới gọi nó là con tiện nhân mày đã không chịu nổi? Thế phải gọi sao mới được? Kỵ nữ? Con đàn bà lẳng lơ?”

Doãn Gia Hoa nhìn hết nỗi, liền xông lên cho tên kia một đấm nữa: “Mày không được nói cô ấy như vậy! Cô ấy là vợ của tao.”

Người đàn ông kia cười to, cười đến mức điên loạn.

“Vợ mày? Mày đúng là thằng đàn. Cô ta rõ ràng là vợ tao.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Doãn Gia Hoa, anh hãy quên em đi

Anh quay đầu hỏi Quan Hiểu: “Hắn ta nói thật không?” Thanh âm anh run rẩy.

Quan Hiểu nhìn anh với vẻ mặt cầu xin: “Gia Hoa, anh đi trước đi.”

Lòng Doãn Gia Hoa bắt đầu chùng xuống.

“Em hãy nói cho anh biết, rốt cuộc có phải là thật không?”

Quan Hiểu đau khổ nhắm mắt, gật đầu.

Người đàn ông bên cạnh được nước châm chọc cười nhạo: “Haha! Bản thân mình làm trai bao còn không biết! Đúng là đồ ngu xuẩn!”

Doãn Gia Hoa không thể nhìn thêm được nữa, xông đến đám người đàn ông kia, rồi quay người ra khỏi cửa.

Mấy ngày tiếp theo, Doãn Gia Hoa chỉ nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài gặp ai.

Ngoại anh lơ mơ cũng đoán được đại khái, bà chỉ lo cháu mình từ nay về sau sẽ không thể nào gượng dậy nổi.

Bà còn cố tình gọi Đường Tráng đến, muốn nhờ anh khuyên bảo Doãn Gia Hoa.

Đường Tráng là một người cộc cằn thô lỗ, nói đánh nhau thì còn được chứ giảng giải khuyên năn người khác thì đúng là làm khó anh. Cuối cùng anh đành phải gọi em gái Hứa Đồng của mình đến.

Hứa Đồng gọi người đến phá khóa mở cửa ra.

Vừa nhìn thấy Doãn Gia Hoa, cô giật cả mình.

Chàng trai vui vẻ đón thuận của ngày xưa, vẻ đẹp của anh đến con gái cũng phải ghen tỵ, không ngờ rằng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã trở nên tiều tụy khiến người khác phải đau lòng.

Tóc anh rối tung, vành mắt ngấn lệ, người mệt mỏi dựa vào góc tường, ánh mắt mông lung bi thương nhìn người đến.

Hứa Đồng chậm rãi đi vào, ngồi xuống trước mặt anh.

“Doãn Gia Hoa, hãy nói cho tôi biết, cậu dự định làm thế nào?”

Doãn Gia Hoa mờ mịt lắc đầu, anh ngờ ngẩn tựa như hồn lìa khỏi xác.

Hứa Đồng nhíu mày: “Ngoại trừ lắc đầu, tinh thần sa sút khiến cho ngoại cậu đau lòng, cậu có thể mạnh mẽ đứng dậy làm một người đàn ông nam tử hán được không? Cứ như vậy thì được gì chứ? Chỉ mới bị tổn thương tình cảm đã cảm thấy không thể sống nổi nữa sao? Vậy không bằng cậu kéo Quan Hiểu cùng nhau chết đi! Thế là tất cả mọi chuyện sẽ xong xuôi!”

Những lời mắng chửi của cô cuối cùng cũng tác động được đến anh, ánh mắt mờ mịt dần trở nên có tiêu cự.

“Chị Đồng!” Vừa lên tiếng, nước mắt tuôn trào như vỡ đê: “Nơi này của tôi đau lắm! Đau không thở nổi!” Anh vừa nói vừa chỉ vào ngực mình.

Hứa Đồng xót xa, vành mắt ươn ướt.

“Nhị Hoa, tôi biết cậu rất đau! Thế nhưng cậu trốn mãi trong phòng cũng không thể giải quyết được vấn đề gì. Cậu cần phải đến tìm Quan Hiểu, rồi hỏi lại mọi chuyện cho rõ ràng, đến cuối cùng cô ấy đã có nỗi khổ tâm nào, nếu như cô ấy đúng là chỉ muốn chơi đùa cùng cậu, vậy thì người phụ nữ như thế không đáng để cậu đau lòng, đau một lần rồi thôi, rồi lại cố gắng đứng lên vực dậy, đừng để người ta nhìn cậu bằng ánh mắt khinh thường! Nếu như cô ấy đối với cậu thật lòng, nếu cô ấy có nỗi khổ tâm khó nói, vậy sau đó tất cả phụ thuộc vào sự lựa chọn của cậu, nếu cậu có thể tha thứ được cho cô ấy thì hãy cùng cô ấy vượt qua khó khăn này, nếu như cậu không thể nào tha thứ cho cô ấy thì hãy chấm dứt quan hệ, đây mới là điều cậu nên làm trước mắt, biết không?”

Doãn Gia Hoa nghe lời cô nói, anh suy nghĩ một hồi cuối cùng đứng dậy.

“Chị Đồng! Chị nói đúng, tôi phải đi tìm Quan Hiểu hỏi rõ.”

Doãn Gia Hoa lấy lại tinh thần, cố gắng nhớ lại sự việc từ đầu đến cuối một lần.

Anh dần hiểu ra rằng tất cả không phải chỉ là lỗi của mình Quan Hiểu, thật ra cô rất nhiều lần muốn thú nhận cùng anh nhưng rồi vẫn không thể giải bày được. Mỗi khi cô muốn nói lại bị anh chuyển chủ đề. Trước đây cô từng tự nhận mình là một người phụ nữ xấu, cô rất hay khóc, gần đây luôn buồn bã, nếu như anh tinh tế nhạy cảm hơn thì đã sớm phát hiện cuộc sống của cô không phải dễ dàng. Cô luôn sống trong cảm giác tội lỗi, lúc nào cũng tự giày vò bản thân.

Càng ngẫm nghĩ anh càng hiểu ra, cô nhất định không phải cố tình giấu diếm anh.

Ngay cả cuộc hôn nhân của cô cũng chỉ là cái vỏ bề ngoài, cô không hạnh phúc.

Doãn Gia Hoa phấn khởi đến căn hộ tìm cô.

Đang là giờ cao điểm, một hàng xe dài nối đuôi nhau, anh đợi đến bức mình, nhảy xuống chạy bộ.

Trên đường, anh có chút hồi hộp, anh rất muốn được gặp cô ngay lập tức và nói anh mặc kệ tất cả chỉ hy vọng có thể ở bên cô, anh đoán khi nghe được những lời này cô nhất định sẽ vừa khóc vừa nhảy lên ôm chầm lấy anh.

Cùng là con đường đấy, nhưng không hiểu sao hôm nay anh lại cảm thấy nó dài đằng đẵng, dù anh có bước nhanh cỡ nào nhưng mãi vẫn chưa đến nơi.

Lòng anh ngày càng căng thẳng, bước chân càng tăng nhanh, cuối cùng anh cầm đầu chạy.

Anh thở hồng hộc, ruột cuộc cũng đến nơi.

Gõ cửa mãi nhưng chẳng có ai trả lời.

Anh lấy chìa khóa ra thử mở.

Cánh cửa mở ra, khóa vẫn không đổi, lòng anh có chút vui mừng.

Thế nhưng nhìn lại căn nhà, trái tim anh thất vọng. Bên trong căn phòng, toàn bộ đồ đạc đều được phủ một lớp vải trắng tinh, lạnh lẽo không chút hơi người.

Doãn Gia Hoa ngơ ngẩn đi đến bàn sa lông, chỉ có nơi đây không phủ trắng, trên mặt bàn bám một lớp bụi mỏng, và một phong thư.

Doãn Gia Hoa mở ra.

Là nét chữ của Quan Hiểu.

Anh thần thờ đọc hết, rồi đứng ngây ra trong căn phòng trắng toát. . .thật lâu. . .thật lâu.

Trong thư...

Cô viết, cô cùng chồng đã di dân qua Úc.

Cô viết, bởi vì chồng cô ở bên ngoài có người phụ nữ khác nên cảm thấy cô đơn thế là tìm anh.

Cô viết, không phải anh muốn biết ngày đó vì sao cô lại ngồi trên đường khóc sao? Bởi vì hôm đó cô bắt gặp chồng mình cùng người phụ nữ khác âu yếm, mà cô vì không nhìn được cho nên mới xông đến muốn dạy cho con hồ ly tinh kia một bài học, kết quả còn chưa kịp ra tay đã bị chồng mình giữ lại.

Cô viết, cho dù thế nào, cô và chồng mình cũng đã quyết định quay lại bên nhau, anh ấy muốn dẫn cô đến một nơi mới, hai người họ một lần nữa lại bắt đầu.

Cô viết, Doãn Gia Hoa xin lỗi, bởi vì cô đơn, mà đã làm tổn thương đến anh. Xin lỗi, cô thật sự thật sự rất thích anh, thế nhưng cô đã quen với cuộc sống xa hoa phú quý, anh không thể nuôi nổi cô, mà anh cũng không thể cho cô một cuộc sống giống như chồng cô bây giờ đã cho, cô cũng không thể rời bỏ được người chồng cho cô cuộc sống như vậy.

Cô viết, Doãn Gia Hoa, hãy quên em đi.

Doãn Gia Hoa nắm chặt phong thư trong tay, đi ra khỏi khu chung cư.

Anh chết lặng đi trên đường.

Trên bầu trời không một ngôi sao.

Tối mịt.

Ánh mắt anh giống hệt bầu trời kia- tối tăm, u ám như vực thẳm.

Anh siết chặt tay, rồi bỗng nhiên cười vang lên, nụ cười lạnh lẽo đầy bi thương.

“Quan Hiểu.” Anh vò nát phong thư: “Tôi nhất định sẽ trở thành một người xuất sắc!” Anh cơ hồ run rẩy nghiêng rằng: “Tôi nhất định sẽ khiến em hối hận.”

Chương 8: Quên mất cách cười

Sáu năm sau

Từ buổi họp báo trở về, đến bây giờ Doãn Gia Hoa vẫn chưa hề chớp mắt. Anh ngồi trong thư phòng, bất động nhìn bầu trời đêm tối mịt ngoài cửa sổ.

Anh không muốn đắm chìm trong nỗi đau khổ ấy, tự dặn lòng mình đừng ngu xuẩn như vậy nữa. Thế nhưng anh không làm được, anh như người mất hồn. Cứ tưởng rằng trải qua sáu năm thử thách, bản thân đã sớm tôi luyện thành thép, trái tim đã hóa đá, sẽ không dễ bị tác động, sẽ không yếu lòng như trước nữa... Đã nhiều lần anh tưởng tượng, nếu có một ngày gặp lại Quan Hiểu, đứng trước mặt cô anh sẽ phản ứng thế nào, trái tim có còn rung động nữa không?

Năm đó, anh nghiền chặt răng thề rằng nhất định có một ngày, anh sẽ trở thành một nhân vật xuất chúng. Sáu năm qua, anh thật sự đã thực hiện được lời thề của ngày xưa, đã đạt được thành tựu nhất định trong sự nghiệp. Năm tháng trôi qua, anh cảm thấy lòng mình dần bình tĩnh trở lại, anh nghĩ bản thân đã buông xuống được tình cảm năm xưa. Song, mãi đến hôm nay, khi tận mắt nhìn thấy người phụ nữ đó, anh mới biết được, anh vẫn không thể nào buông xuống được.

Anh cứ lầm tưởng bản thân đã trút bỏ được những oán hận chất chứa trong lòng. Thế nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy cô đứng trước mặt, anh mới hiểu ra rằng những thứ cảm xúc ngày xưa, yêu cô, hận cô, ghét cô, trách cô, vẫn còn hằn sâu. Nếu như anh vẫn cứ là một tên tiểu tử buông thả của sáu năm trước, anh nghĩ rằng anh đã xông lên bóp cổ cô hỏi cho rõ ràng, vì sao sáu năm trước cô lại bỏ đi? Trong lòng cô anh là cái gì? Có bao giờ cô thật lòng với anh chưa?

Thế nhưng anh đã không còn là Doãn Gia Hoa của ngày trước. Anh của hiện tại đã có áo kim cương khoác trên người, có mặt nạ băng tuyết đeo trên mặt, anh sẽ không bao giờ để cho kẻ khác nhìn thấy được sự yếu đuối trong lòng mình, nhất là cô.

Sáu năm trước khi cô vừa rời đi, đã từng có một thời gian anh như kẻ điên, cơ hồ như muốn đào xới tận ba thước đất lên để hỏi cho ra thông tin của cô.

Anh chỉ muốn hỏi cô một chuyện: Có bao giờ cô thật lòng đối với anh chưa?

Nhưng kết quả lại khiến anh tuyệt vọng, anh phát hiện bản thân mình biết về cô quá ít, những gì anh biết về cô thật sự là quá nghèo nàn, anh đúng là ngu ngốc khi cho rằng, chỉ cần có tình yêu hai người sẽ tin tưởng bên nhau suốt đời, nên cô không nói, anh cũng chưa hề nghĩ rằng phải hỏi.

Cho đến khi cô biến mất, anh mới tỉnh ngộ, hóa ra trên thế giới này tình yêu chính là thứ yếu ớt nhất, đau đớn nhất, nó không thể ăn được, cũng không thể tiêu được, nó khiến cho người ta vui vẻ trong nhất thời, và rồi sau đó để lại nỗi đau đớn vô tận.

Năm ấy khi cô bỏ đi, anh không tìm được bất cứ thông tin nào về cô.

Trong suốt thời gian qua, anh vẫn tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ được gặp lại cô. Vậy mà cô đã xuất hiện trước mặt anh... quá bất ngờ.

Ngồi ngay người, bỗng dưng Doãn Gia Hoa cảm thấy mí mắt nhói nhói, anh nheo mắt lại, hóa ra bình minh đã lên cao, ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu vào.

Anh nhắm mắt, cảm giác được đôi mắt khô khốc. Mở mắt ra, anh cảm lấy điện thoại trên bàn, ấn dãy số của trợ lý.

“Dương Huy, hãy tra cho tôi toàn bộ thông tin của người phụ nữ cấp rượu hôm qua.”

Người trợ lý nghi hoặc hỏi lại: “Người phụ nữ cấp rượu? Doãn tổng, là anh muốn tra tài sản của cô ta?”

Doãn Gia Hoa do dự, tay kia bất giác siết chặt thành nắm đấm “Uhm, kiểm tra tất cả các mối quan hệ của cô ấy: tài sản, bất động sản, lý lịch... còn nữa cả tình trạng hôn nhân của cô ấy.”

Khi cầm trong tay kết quả điều tra của Dương Huy, những ảo tưởng cuối cùng trong lòng anh cũng tan biến.

Anh cười nhạo, mình đúng là kẻ mù quáng, đã sáu năm trôi qua anh vẫn không thể vứt bỏ cơ hội để được bên cạnh cô, cơ hội mà chỉ có những kẻ ngu ngốc mới tự nghĩ ra: có lẽ cô có rời khỏi anh nhưng cũng sẽ không sống với người đàn ông kia, có lẽ cô còn có nỗi khổ tâm nào đấy mà anh không biết, liệu có phải bao nhiêu năm nay cô một mình chịu đựng đau khổ nên mới ra tình cảnh như thế này.

Nhưng tất cả cũng chỉ là anh ngu xuẩn tự mình ảo tưởng, sự thật là cô chưa bao giờ ly dị. Người đàn ông năm đó đánh cô chính là chồng của cô, hẳn ta tên là Mạnh Đông Phi, là hoa kiều ở Úc, sinh ra và lớn lên tại Úc, mấy năm gần đây ở bên đây khủng hoảng kinh tế, cho nên đầu năm nay đã về nước

làm ăn. Đáng tiếc là anh ta không hiểu được tình hình kinh tế trong nước, vì thế mà việc kinh doanh ngày càng tụt dốc. Doãn Gia Hoa nghĩ, có phải đây là nguyên nhân khiến cô trở nên nghèo khó? Vì việc làm ăn của chồng cô ấy đang sa sút cho nên cô không còn tiền để tiêu hoang phung phí.

Anh không ngờ rằng, cô vì người đàn ông tên Mạnh Đông Phi đó mà có thể thay đổi, một con người chỉ biết ăn sung mặc sướng, chỉ việc ngồi hưởng, đến bây giờ đã có thể tự lực cánh sinh, tự mình làm việc. Xem ra cô ấy thật sự rất yêu chồng mình.

Doãn Gia Hoa nở nụ cười nhạt. Tay anh vô thức siết chặt, tờ giấy trong tay bị vò nát.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà cô có thể vì tên Mạnh Đông Phi ấy làm nhiều như vậy? Vậy mà với anh, cô chỉ để lại một câu xin lỗi rồi lạnh lùng rời đi.

Dựa vào cái gì!?

Doãn Gia Hoa ép buộc bản thân làm việc trong cường độ cao không nghỉ ngơi. Anh trở thành một người cuồng làm việc, nhân viên của anh vì thế cũng buộc phải chăm chỉ theo. Một ngày sau, mọi người vẫn nhìn không ra anh có điều gì bất thường, đôi mắt vẫn sáng trưng, đáy mắt tựa như có đóm lửa nhỏ đang cháy hừng hực, chỉ tội cho đám nhân viên của anh, tất cả đều bị vắt cho đến sức cùng lực kiệt, sau lưng không ngừng than khổ.

Dương Huy nhớ lại lúc trước, có lần Doãn Gia Hoa cũng rơi vào tình cảnh này. Đó là chuyện năm năm trước, hồi đó công ty bọn họ vừa mới thành lập, sau khi nhận được lương, anh mua cho bạn gái mình một chiếc nhẫn để cầu hôn, lúc về đến công ty thì bị Doãn Gia Hoa bắt gặp.

Khi nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay anh, Doãn Gia Hoa tựa như biến thành người khác, anh chưa từng gặp qua bộ dạng hoảng hốt của ông chủ mình như thế.

Anh nghe thấy Doãn Gia Hoa tự lẩm bẩm một mình: “Chiếc nhẫn này, không ngờ đến bây giờ vẫn còn. Bây giờ chắc nó đã đắt hơn nhiều? Năm ngoái tôi cũng mua một chiếc, là tôi dùng tiền bán được chương trình đầu tiên để mua.”

Anh thuận miệng hỏi một câu: “Thế hiện tại chiếc nhẫn kia đâu rồi?”

Anh vẫn nhớ như in, toàn thân Doãn Gia Hoa lúc đó toát ra một luồng khí lạnh, trong đáy mắt hiện lên ý hận thấu xương.

“Cũng như nó, mất rồi.” Anh đã trả lời như vậy.

Từ sau hôm đó anh bắt đầu làm việc điên cuồng, mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ.

Ông chủ phát khùng, nhân viên cấp dưới cũng phải ở lại giúp đỡ, làm đến không còn chút sức lực, mọi người cơ hồ quỳ xuống cầu xin anh: “Trợ lý Dương, xin anh hãy đi khuyên nhủ ông chủ đi! Cứ tiếp tục thế này, e rằng tất cả đều sẽ kiệt sức, xuất huyết dạ dày mất!”

Anh đành bất chấp đi tìm Doãn Gia Hoa, chỉ là chưa kịp mở miệng, Doãn Gia Hoa đã bị đưa vào bệnh viện...những lời của đám nhân viên kia quả thật rất linh, quả nhiên có người bị xuất huyết dạ dày, bất quá không phải là ai trong số họ mà là ông chủ của họ.

Lần tăng ca điên cuồng ấy sau cùng cũng chấm dứt vì Doãn Gia Hoa xuất huyết dạ dày vào nằm viện.

Nhìn Doãn Gia Hoa thức suốt mấy ngày mấy đêm ngồi trước máy tính, Dương Huy bắt lực thờ dài.

Lần này anh ấy là vì chuyện gì lại rơi vào tình trạng này? Là vì người phụ nữ tên Quan Hiểu đó ư?

Dương Huy gõ cửa, sau khi nhận được sự đồng ý, anh bước vào văn phòng Doãn Gia Hoa.

“Doãn tổng, có chuyện này, miếng đất khu Tùng Sơn cuối cùng cũng đã được công ty Hồng Đồ lên kế hoạch bán đấu giá, cuối tuần này sẽ tổ chức một bữa tiệc bán đấu giá lớn!”

Đó là mảnh đất mà Doãn Gia Hoa có ý định thu mua từ lâu. Năm đó khi vừa mới thành lập công ty, người của tập đoàn Cổ thị, Cổ Thần đã giúp đỡ anh không ít, anh biết Cổ Thần vẫn luôn muốn mua miếng đất để xây dựng một công viên trò chơi tặng con gái, mà miếng đất của Hồng Đồ là lựa chọn tốt nhất.

Anh lập tức căn dặn Dương Huy: “Hãy tìm mọi cách để lấy được miếng đất đấy, mặc kệ là bao nhiêu tiền!”

Dương Huy có vẻ hơi khó xử: “Doãn tổng, anh cũng biết, phong cách làm việc của Hồng Đồ xưa nay vẫn luôn lập dị, việc này e là không phải chỉ dựa vào có tiền là có thể giải quyết được!”

Doãn Gia Hoa cân nhắc. Quách Hồng Đồ đích thực là một nhân vật quái dị trên thương trường.

Anh hỏi Dương Huy: “Lần này, ông ta lại có trò quái dị nào nữa.”

Dương Huy trả lời với bộ mặt không bình thường: “Bữa tiệc bán đấu giá lần này mở ra hoàn toàn là để làm vui lòng cô vợ thứ sáu của ông ta! Ông ta nói bữa tiệc bán đấu giá lần này không phải vì tiền, mảnh đất này sẽ không bán cho người trả giá cao nhất. Ông ta đã ra một cái giá, muốn lấy được mảnh đất kia chỉ cần con số này là đủ. Nhưng vẫn còn có một điều kiện kèm theo, người muốn mua được miếng đất đó nhất định phải dẫn người yêu mình đi cùng, hôm đó, vợ ông sẽ chọn cặp đôi nào, thì người đó sẽ đủ tư cách trả tiền mua mảnh đất đó!

Doãn Gia Hoa đột nhiên nhớ đến một chuyện, không khỏi cười mỉa mai: “Vẫn còn kiểu mua bán đó sao? Quả thật đúng là kiểu mua bán tình yêu!” Anh suy nghĩ một lúc, bảo Dương Huy ra trước, rồi tự cầm lấy điện thoại gọi cho Trương Lộ.

Điện thoại vừa kết nối, không đợi anh nói ra ý định, đầu dây bên kia Trương Lộ đã cười tươi như ngọc: “Gia Hoa, cuối tuần này anh có rảnh không? Cùng em đi đến buổi tiệc tân hôn của một người chị em. Không phải anh cũng rất có hứng thú với miếng đất của Hồng Đồ sao? Cô ấy mới kết hôn với Quách Hồng Đồ, và trở thành người vợ thứ sáu của ông ấy.”

Có đôi khi Doãn Gia Hoa cảm thấy, Trương Lộ đúng thật là không thể chê vào đâu được.

Cô là con gái của đối tác cùng làm ăn với anh, gia thế hiển hách, xinh đẹp rạng ngời, học thức hơn người, không giống như anh cố gắng tự học vuron lên, cô là một sinh viên tốt nghiệp xuất sắc ở đại học Cambridge.

Người con gái như vậy thích anh, đúng thật là may mắn của anh.

Rất nhiều người hy vọng hai người thành một đôi, anh không gật đầu thừa nhận cũng chẳng lắc đầu phủ nhận. Vì thế hai người họ cứ như vậy mà ở bên nhau.

Cô lúc nào cũng tìm mọi cách để anh vui lòng. Ví dụ như lần này, thật ra cô biết anh muốn mảnh đất đó, thế nên đã tìm đủ mọi cách năn nỉ cô bạn thân là người vợ mới cưới của Quách Hồng Đồ, bảo cô ta đêm đêm nằm bên gối thủ thi vào tai chồng bày ra phương pháp đấu giá lần này, vừa đúng với tác phong làm việc quái dị của chồng, vừa thỏa mãn tâm nguyện của người bạn thân này.

Có người vì mình mà cố gắng nhiều như vậy, lòng Doãn Gia Hoa không phải là không cảm động.

Anh đưa cho Trương Lộ một tờ chi phiếu: “Quách Hồng Đồ sẵn sàng bán với cái giá kia, chắc hẳn em cũng đã đưa cho người chị em của mình không ít tiền.”

Trương Lộ lắc đầu từ chối: “Gia Hoa, anh nên biết, em làm tất cả cũng chỉ bởi muốn làm anh vui. Tiền, Trương gia nhà em chưa bao giờ thiếu, chỉ là nụ cười của anh đối với em mà nói, quá ít đến quý giá!”

Doãn Gia Hoa nắm chặt tờ chi phiếu, đôi mày khẽ nhíu lại nhưng rất nhanh liền buông lỏng, sau một hồi phân vân, cuối cùng nở một nụ cười nhột nhột.

“Lộ Lộ, em cũng biết anh không giỏi cười.”

Trương Lộ nhìn anh, khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng: “Gia Hoa, anh biết không, anh cười lên rất đẹp!”

Doãn Gia Hoa lặng lẽ thu lại nụ cười.

Trước đây, người phụ nữ kia cũng hôn lên môi anh rồi nói: “Gia Hoa, anh biết không, anh cười lên rất đẹp giống một đứa trẻ! Vừa đẹp lại vừa đơn thuần!”

Cuối cùng anh cũng nhớ ra, bản thân mình trước kia là một người hay cười, cười một cách vô ưu vô lo, bất quá cũng bởi vì nghe cô khen anh rằng nụ cười của anh rất đẹp!

Quan Hiểu đang ở trong cửa hàng thì nhận được điện thoại của Mạnh Đông Phi.

Người đàn ông trong điện thoại nói với cô: “Cuối tuần này ăn mặc đẹp một chút rồi cùng tôi đi đến một bữa tiệc. Nhớ rõ đến lúc đó hãy cùng tôi biểu diễn cho thật âu yếm. Lần này tôi nhất định phải giành được miếng đất kia, nếu có được miếng đất đó, việc làm ăn của tôi sẽ có hy vọng. Như vậy cuộc sống của hai chúng ta cũng có thể thoải mái hơn!”

Quan Hiểu từng sờ động ý, tắt điện thoại. Anh ta nói cuộc sống của hai người họ sẽ thoải mái hơn.

Cô không khỏi cười khò.

Cuộc sống của cô còn có thể trở nên vui vẻ như ngày đó ư?

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Anh diễn kịch cho ai xem

Buổi tối cuối tuần, Doãn Gia Hoa dẫn Trương Lộ cùng đến bữa tiệc.

Bữa tiệc được tổ chức long trọng, toàn hội trường “y hương tấn ảnh”, khách mời đều là những nhà thượng lưu giàu có.

Các cặp đôi ăn vận kiêu sa, lộng lẫy cùng nhau sánh bước, họ không ngừng trao nhau những nụ cười ngọt ngào triu mến. Chỉ mỗi Doãn Gia Hoa là cảm thấy vừa lạc lõng vừa ngượng ngao giữa rừng người. Anh cảm thấy nụ cười của mình vừa ngốc lại vừa giả tạo.

Bất quá nghĩ lại, không phải trước đây anh cũng là một tên ngốc sao. Khi đó anh và người phụ nữ kia tình cảm còn buồn nôn hơn. Lúc đấy anh cảm thấy thời gian trôi qua sao thật nhanh, anh hận không thể từng giây từng phút dính chặt lấy cô.

Thế nhưng bây giờ, nhìn lại những cặp tình nhân xung quanh thân thiết tình cảm, anh chỉ nhếch miệng cười nhạt.

Trong số họ có bao nhiêu cặp đôi là thật lòng mà không phải vì miếng đất kia, nên được nước gập dấp mua vui? Qua đêm nay liệu họ còn tiếp tục thủy chung với tình yêu của mình không, hay rồi cũng sẽ đường ai nấy đi?

Sau mỗi tình ấy, người phụ nữ đó đã dạy anh hai điều: Cô quyến rũ anh khiến anh ném trái tình yêu, cô bỏ rơi anh khiến anh không thể tin vào tình yêu.

Trương Lộ yếu điệu khép người vào lòng anh tựa như con chim nhỏ yếu đuối, Doãn Gia Hoa cùng cô đi đến chào hỏi chủ nhân của bữa tiệc hôm nay.

Đêm nay Trương Lộ xinh đẹp rạng ngời, hấp dẫn vô số ánh nhìn khác giới. Doãn Gia Hoa thoáng nghĩ, có một người bạn đồng hành xuất sắc điểm lệ như vậy cũng thật là một niềm tự hào.

Đi đến chào hỏi vợ chồng Quách Hồng Đồ, Trương Lộ bị Quách phu nhân kéo sang bên trò chuyện. Doãn Gia Hoa lấy một ly rượu từ nhân viên phục vụ, chậm rãi thưởng thức, liếc nhìn ra đám đông bên ngoài đang không ngừng tác nghiệp.

Anh lặng lẽ đi ra khỏi đám tiệc từng huyên náo đấy.

Anh đến bên cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh ngoài trời. Bỗng dưng anh nhớ đến bản thân mình của nhiều năm trước, mỗi ngày lại nhìn ra cửa sổ, trong lòng nôn nóng mong chờ, chờ được thấy bóng dáng cô thấp thoáng nơi con đường nhỏ rợp bóng cây trên lối về nhà.

Cảnh vật hôm nay không giống như vậy, bên ngoài cửa sổ không phải là con đường anh hằng dõi theo đợi chờ, anh cũng không còn là tên lưu manh của sáu năm trước, nhưng cô vẫn là vợ của người kia.

Doãn Gia Hoa bất giác siết chặt chiếc ly trong tay.

Dưới lầu truyền đến tiếng dừng xe, anh theo phản xạ nhìn xuống.

Khi nhìn thấy hai người trong xe bước ra, ánh mắt anh bỗng trở nên lạnh băng, mày nhíu chặt. Bên cạnh có người gọi: “Tiên sinh, tay anh chảy máu rồi.”

Anh lấy lại bình tĩnh, là người phục vụ bên cạnh nhắc nhở anh. Theo ánh mắt người phục vụ, anh cúi đầu nhìn tay mình, không biết từ lúc nào ly rượu đã bị anh bóp vỡ vụn, thủy tinh vỡ dăm vào lòng bàn tay anh, máu hòa lẫn cùng rượu đang nhỏ giọt.

Anh đưa ly rượu vỡ cho người phục vụ bên cạnh, rút một chiếc khăn trong túi rồi băng lại qua loa.

Ánh mắt nhìn chăm lên thân ảnh hai người đang tiến vào đại sảnh.

Hai người kia thân thiết kề vai, cánh tay người đàn ông thân mật đặt lên eo người phụ nữ, người phụ nữ khép nép tựa vào ngực người đàn ông, ngoan ngoãn nín cười dịu dàng.

Đúng là một đôi vợ chồng ngọt ngào hạnh phúc, tâm đầu ý hợp.

Doãn Gia Hoa nhìn qua người phụ nữ, sắc mặt anh nặng nề, răng nghiến chặt.

Cô ấy cũng đến đây, mà hơn nữa còn đi cùng với chồng cô ấy!

Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô trung diện đẹp như vậy, chưa bao giờ.

Người phụ nữ trước mặt thanh lệ thoát trần, chiếc đầm hở vai lại càng tôn lên vẻ quyến rũ rực rỡ của cô. Không lâu trước đây cô vẫn còn trong bộ dáng nghèo túng vất vả, vậy mà bây giờ cô đã hóa thân thành một kiều nữ kiêu sa.

Doãn Gia Hoa lạnh lùng nhìn cô, khóe miệng nhếch lên ý cười cay nghiệt.

Cô ăn diện đẹp như thế này hoàn toàn là vì chồng cô ấy, cô muốn diện cho người đàn ông kia nhìn, còn ở trước mặt anh cô chưa bao giờ bày ra bộ mặt đẹp nhất của mình.

Sau khi bắt tay chào hỏi Quách Hồng Đồ, Mạnh Đông Phi quay sang tiếp chuyện cùng mấy người bên cạnh. Nhìn vẻ mặt nịnh bợ của hắn ta, Quan Hiểu không khỏi cười giễu.

Đây chính là chồng của cô.

Cô thật sự rất muốn biết vì sao hồi đấy cô lại chọn một người đàn ông như vậy để gởi gắm cả đời.

Thỉnh thoảng cô cảm thấy hắn ta thật sự rất nực cười, đôi khi lại thấy hắn thật đáng thương, một kẻ kém cỏi, kiến thức nông cạn, chỉ biết lấy bộ mặt vô liêm sỉ để giải quyết mọi việc.

Thật ra thì ngay cả cô cũng có thể nhìn rõ được thực tế là thế nào. Dù hôm nay ai là người dành được miếng đất đó, nhưng người ấy chắc chắn không phải là hắn ta - Mạnh Đông Phi. Tất cả cũng chỉ là hắn ta tự mơ mộng viễn vông, vô lý cho rằng chỉ cần cô phối hợp tốt, thì có thể có khả năng giành được kết quả tốt. Bất quá cô cảm thấy mình cũng chẳng tốt hơn tên đó là mấy, thậm chí còn đáng thương, đáng nực cười hơn. Hắn ta ra sức cố gắng, muốn làm một chuyện không có khả năng, tuy cô biết điều đó nhưng không thể không nghe lời hắn ta.

Thừa dịp không ai để ý, cô lặng lẽ rút tay ra, nhấc làn váy, lẳng lặng đi đến bên cửa sổ. Trước đây cô rất thích náo nhiệt đông vui, bây giờ đối với cuộc sống muôn màu muôn vẻ, sa hoa trụy lạc này, cô chẳng có chút cảm xúc nào.

Có hai người đàn ông đến bắt chuyện, muốn mời cô nhảy một bản nhưng đều bị cô khéo léo từ chối.

Quay đầu nhìn ra cửa sổ, cô không khỏi nhin được cười.

Cô của hiện tại, cho dù không phải là tàn hoa bại liễu, thì cũng chẳng khác gì là người đẹp hết thời? Thật sự không nghĩ rằng vẫn còn có người chịu bỏ rơi người bạn gái đồng hành để thưởng thức vẻ đẹp héo tàn tang thương như cô đây.

Bên ngoài cửa sổ đèn hoa rực rỡ, ánh gương phản chiếu lại nụ cười tự giễu của cô.

Cô hà hơi lên cửa kính, thừa dịp không ai để ý, cô dùng tay ấn lên.

Đây là trò mà trước đây khi hai người bên nhau, anh đã dạy cho cô. Khi đó hai người vừa ăn xong bữa tối, anh kéo cô đến bên cửa sổ, chỉ tay lên cánh cửa thủy tinh rồi nói: "Mỗi ngày em đều đậu xe ở đây, sau đó lại dọc theo con đường này đi về nhà!" Ngón tay anh thon dài trắng nõn, nhìn theo vết hằn trên cánh cửa, vết thương lòng trong cô lại nhói đau.

Sau đó anh dạy cô cách để lại dấu chân lên cửa sổ. Anh nắm lấy tay cô thành quả đấm đặt lên ô cửa, rồi lại in năm ngón tay lên, thật kì diệu giống hệt bàn chân nhỏ sinh động.

Anh không biết rằng hình dáng chú tâm của anh khi ấy đã in sâu tận trong trái tim cô.

Ngay cả khi dạy cô cách in dấu bàn chân lên mặt kính cũng dạy một cách chuyên tâm nhất, cũng giống khi anh yêu, nếu bắt đầu yêu ai thì sẽ yêu chân thành bằng cả trái tim. Vì thế cô đã nghĩ, đừng do dự, cũng đừng lo lắng gì nữa, hãy bỏ mặc tất cả chỉ toàn tâm toàn ý yêu mình anh.

Cô ngày càng yêu anh sâu đậm, nhưng tình yêu cũng không thể xóa bỏ được sự thật, rằng cô là một người phụ nữ đã có chồng.

Nhìn một loạt bàn chân nhỏ trên ô kính cửa sổ, Quan Hiểu thầm thở dài.

Bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm nữ tính dịu dàng, cô bỗng rùng mình.

"Gia Hoa, sao anh lại đứng đây? Quách tổng đang tìm anh đấy, chúng ta mau qua đó đi!"

Chậm rãi quay người, cô nhìn thấy một bóng đen cách đó không xa, người đang đứng là Doãn Gia Hoa.

Anh đã đứng đây lâu rồi? Có phải anh đã nhìn thấy cô?

Trương Lộ quay đầu thì nhìn thấy Quan Hiểu.

Trong tiềm thức, cô cảm thấy người phụ nữ trước mặt trông rất quen, nhưng lại không nhớ nổi là đã gặp qua ở đâu. . .Quan Hiểu lộng lẫy đẹp rạng ngời của hôm nay hoàn toàn trái ngược với người phụ nữ đưa rượu nghèo nàn hôm trước, Trương Lộ hoàn toàn nhận không ra.

Cô lịch sự mỉm cười chào Quan Hiểu: "Xin chào!"

Quan Hiểu cố giữ vẻ tự nhiên nhìn cô cười: “Xin chào!” Ánh mắt không dám di chuyển lung tung, chỉ sợ bắt gặp vẻ mặt sâu xa của người đàn ông bên cạnh.

Doãn Gia Hoa thong thả bước đến, thân nhiên nhìn Trương Lộ nói: “Vị tiểu thư này rất giống một người quen cũ của anh, anh nói chuyện cùng cô ấy một lát, em đi trước đi, lát anh đến.” Anh đặt tay phải sau lưng không để Trương Lộ nhìn thấy vết thương.

Trương Lộ nhìn anh rồi lại nhìn qua Quan Hiểu, ánh mắt lưỡng lự không biết nên ngoan ngoãn nghe lời hay phản đối.

Cô rời đi được vài bước, nhìn không được quay đầu lại nhìn. Cô nhìn thấy Doãn Gia Hoa bước đến gần người phụ nữ kia, nói gì đó với cô ấy. Người phụ nữ kia cúi thấp đầu, gương nở nụ cười khổ. Doãn Gia Hoa liền đưa tay chùi cửa sổ, động tác gấp gáp tựa như rất giận dữ. Cô nhìn thấy tay anh bị quần băng, mà chiếc băng đã bị nhuộm đỏ.

Trái tim cô bỗng thất lại.

Người phụ nữ đó là ai? Cô ta và Doãn Gia Hoa có quan hệ gì? Tại sao tay anh lại bị thương?

Cô thật sự rất muốn ngay lập tức đi đến hỏi anh chuyện gì đã xảy ra.

Khi cô vừa nhấc bước, Doãn Gia Hoa đã bước nhanh tiến đến. Anh đến bên cạnh cô, dịu dàng mỉm cười nhìn cô, tình cảm choàng qua eo cô.

Cô vừa mừng lại vừa lo.

Cô cùng anh đi đến phía trước, nhưng không nén nổi tò mò, cô lại quay đầu nhìn người phụ nữ kia.

Cô ta vẫn còn đứng đó, nhìn thấy cô quay đầu, lại ngoảnh sang nơi khác. Cô ta đưa lưng về phía cô, nhìn lên khung cửa thủy tinh. Bóng lưng gầy trông rất yếu đuối, thanh thoát, đáng yêu.

Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Đàn ông, đa số chỉ biết say mê cái đẹp nhưng cũng có một số người lại bị cuốn hút bởi những người phụ nữ tính tế ngọt ngào.

Mà Doãn Gia Hoa bên cạnh cô, có phải là loại người thứ hai?

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ai cho phép hai người được vui vẻ

Trong khi trợ lý của Quách Hồng Đồ đang đứng trên sân khấu nhận xét về mức độ mặn nồng của các cặp đôi thì Doãn Gia Hoa ngồi dưới thần thờ, vô hồn.

Anh không nghe thấy Trương Lộ nhỏ giọng hỏi anh vì sao tay lại bị thương, bên tai anh không ngừng lặp đi lặp lại câu nói lúc này của Quan Hiểu: “Gia Hoa, chúng ta có thể... có thể đừng trở mặt nhau như thế này được không?”

Doãn Gia Hoa cảm thấy thật nực cười, cô cư nhiên bảo anh đừng trở mặt với cô, thế nhưng sao cô không giấu lại, anh trở mặt như vậy là vì ai.

Trương Lộ bên cạnh lắc lắc cánh tay anh.

Anh búng tỉnh nhìn cô, thấy vẻ mặt cô ngờ hoặc.

“Sao lại ngây ra thế?” Anh vỗ lưng cô hỏi.

Trương Lộ lắc đầu: “Doãn Gia Hoa, anh nghe không?”

Doãn Gia Hoa tập trung nghe trợ lý của Quách Hồng Đồ trên sân khấu tuyên bố: “...Đôi tình nhân ngọt ngào nhất: Doãn Gia Hoa, Trương Lộ, cặp vợ chồng hạnh phúc nhất: Mạnh Đông Phi, Quan Hiểu!”

Trương Lộ nghi ngờ: “Sao lại có đến hai cặp đôi? Quách Hồng Đồ thật sự đang muốn làm gì?”

Cô ngờ vực quay đầu nhìn cô chị em thân thiết của mình, Quách phu nhân bày ra vẻ mặt vô tội không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Doãn Gia Hoa cười giễu. Tên họ Mạnh kia cũng có bản lĩnh, có thể thuyết phục được Quách Hồng Đồ cho hắn cơ hội độ sức. Đây mắt anh lạnh buốt. Hắn ta đúng là một tên thủ đoạn, thảo nào người phụ nữ kia đồng ý quay về bên hắn.

Anh liếc nhìn qua Mạnh Đông Phi, tên kia đắc thắng cười hài lòng, nụ cười chói mắt kia trông thật bỉ ổi và dè tiện. Người phụ nữ ngồi bên hắn vẫn luôn cúi đầu, chỉ nhìn thấy được một phần khuôn mặt, và sợ dây chuyền trắng lấp lánh trên cổ cô.

Đột nhiên anh cảm thấy sợi dây chuyền ấy cùng nụ cười của Mạnh Đông Phi đều thật chường mắt.

Quách Hồng Đồ bước lên sân khấu, cười híp mắt chúc mừng hai cặp đôi, rồi tuyên bố phần thi cuối cùng: Các cặp đôi sẽ hôn nhau, cặp đôi nào có nụ hôn nồng nhiệt, say đắm nhất sẽ giành chiến thắng, và dĩ nhiên giải thưởng là mảnh đất đáng giá kia.

Doãn Gia Hoa chợt hiểu ra, nói Quách Hồng Đồ đang tạo cơ hội giúp Mạnh Đông Phi, không bằng nói ông ta muốn xem một màn kịch hay. Hai người họ cũng tự nhiên mà trở thành con rối trong màn kịch của ông ta. Ông ta đúng thật là một tên cáo già.

Thế nhưng chút việc này thì đã làm sao!? Sáu năm trước anh cũng đích thực là một kẻ bần cùng, nghèo hèn, thường xuyên bị người khác xem thường bắt nạt. Huống hồ hôm nay chỉ là diễn chút trò, chẳng tốn mấy giọt mồ hôi mà lại có thể giành được mảnh đất béo bở kia, thử hỏi có cơ gì mà anh không chịu diễn chứ.”

Đằng sau đã có người bắt đầu la hét cổ vũ, bọn họ trên người quần áo vết giày da, thoạt nhìn trông tất cả đều cao sang quyền quý, thế nhưng trong thâm tâm chẳng phải cũng xấu xa như nhau cả thôi ư? Thích hưởng thụ những lạc thú trần tục nhất?

Anh ngược mắt nhìn về phía Mạnh Đông Phi. Người đàn ông kia hoàn toàn không nhận ra anh là chàng tình nhân năm đó được vợ hắn bao dưỡng.

Anh nhìn thấy Mạnh Đông Phi giữ chặt người phụ nữ đó, rồi liền đặt nụ hôn lên môi cô.

Anh chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của cô, người phụ nữ đó nhắm mắt ngẩng đầu đón lấy nụ hôn của chồng cô ta.

Tay anh siết chặt, vết thương lòng bàn tay lại rỉ máu. Anh cũng giữ lấy Trương Lộ, hôn cô điên cuồng.

Mọi người xung quanh hô hào cổ vũ: “Hôn nhiệt tình! Hôn nhiệt tình vào!”

Anh dứt khoát thỏa mãn đám quần chúng này, hàng trăm đôi mắt chăm chú nhìn màn hôn ướt át của cặp đôi họ.

Đột nhiên ánh mắt mọi người chuyển sang đôi bên cạnh.

Người phụ nữ đó đã đẩy chồng cô ta ra.

Có người vỗ tay reo hò: “Doãn Gia Hoa bên này thắng rồi! Doãn Gia Hoa thắng rồi!”

Anh buông lỏng Trương Lộ, khuôn mặt cô ửng đỏ, ánh mắt âu yếm nhìn anh, khẽ cúi thấp đầu gọi: “Gia Hoa!”

Anh biết bây giờ tâm trạng cô đang rất hỗn loạn. Anh vỗ nhẹ vai cô trấn an.

Cuối cùng cô cũng bình tĩnh, yếu đuối tựa người vào ngực anh.

Quách Hồng Đồ lên sân khấu tuyên bố: “Mảnh đất này, thuộc về công ty khoa học kỹ thuật Gia Hoa!”

Anh cười nhếch môi, bước lên sân khấu, nhìn xuống thì phát hiện Mạnh Đông Phi và người phụ nữ kia đã biến mất.

Quan Hiểu trồn trong nhà hàng, bịt hai tai.

Ngoài cửa, Mạnh Đông Phi tức hồng hộc, đang chửi rầm lên.

Cũng may các cửa hàng bên cạnh đã đóng cửa, nếu không lại sợ người ta báo cảnh sát, càng thêm rắc rối.

Mạnh Đông Phi chửi cô là thứ không biết suy xét, không biết giúp hắn nắm lấy cơ hội. Nhiều từ ngữ bẩn thỉu không ngừng tuông ra từ miệng hắn ta. Cô nghĩ, nếu trong lòng vẫn còn chút hy vọng nào vào hắn ta, cô sẽ không chịu nổi mà chạy đi tự vẫn mất.

Lúc tối, đám người kia reo hò ầm ĩ muốn xem màn hôn ướt át của bọn họ. Ngay sau đó Mạnh Đông Phi liền đáp ứng, ra sức hôn mãnh liệt. Nhưng dù thế nào vẫn không thể nạy miệng cô ra được. Cô cố sức chịu đựng, ngậm chặt miệng để mặc hắn hôn, thế nhưng tên đầy lại không biết giới hạn, thừa cơ làm tới, giờ tay vuốt ve ngực cô. Cô giật mình hét lên, như bắt được cơ hội hắn ta đưa lưỡi vào, cô không chút suy nghĩ liền đẩy hắn ra.

Vì vậy hai người đã thua.

Sau khi đẩy Mạnh Đông Phi ra một hồi lâu, cô nhìn thấy anh vẫn say đắm hôn bạn gái mình không hề có ý định dừng lại. Tim cô xót xa... cô không biết

bản thân mình vẫn cố gắng gìn giữ như vậy là vì điều gì.

Mạnh Đông Phi vẫn còn đang chửi như tát nước ở bên ngoài, chửi cô là đồ con đàn bà đê tiện lại còn giả vờ thực nữ, cùng người đàn ông khác mây mưa thì được, còn chồng mình thì đến hôn cũng không cho.

Quan Hiểu cười rộ lên.

Cô không phải là người phụ nữ ti tiện sao? Đã là đồ ti tiện, vậy tại sao giờ phút này lòng cô lại vừa đau vừa khổ sở thế này.

Cô vỗ vỗ tay lên mặt, muốn ngăn lại nụ cười hoang dại kia. Thế nhưng lúc bàn tay chạm lên mặt cô cảm giác được giọt nước lạnh băng.

Về đến nhà, Doãn Gia Hoa nằm lên giường, trần trọc mãi vẫn ngủ không được. Trong đầu anh không ngừng hiện lên hình ảnh người phụ nữ kia và Mạnh Đông Phi hôn nhau.

Nụ hôn đầu tiên của anh là cô dạy, anh biết chiếc lưỡi cô rất linh động và quyến rũ. Ngày trước anh luôn bị mê hoặc bởi những nụ hôn ngọt ngào điêu luyện của cô.

Nghĩ đến Mạnh Đông Phi sáu năm qua vẫn luôn giống như ngày hôm nay, lúc nào muốn hôn cô thì hôn, Doãn Gia Hoa lại càng cảm thấy phẫn nộ.

Dựa vào cái gì chứ, sáu năm qua vì cô mà anh luôn trong tình trạng ngầy ngốc, còn cô và người đàn ông gọi là chồng kia lại hạnh phúc bên nhau. Ai cho phép bọn họ hả hê như thế?

Anh nghiến chặt răng, tay siết thành quyền, đấm mạnh lên đầu giường, vết thương trên tay lại bắt đầu rướm máu.

Nhìn băng gạc trên tay đã nhuộm đỏ, ánh mắt anh lại càng trở nên u tối và sắc lạnh.

Anh hận cả cô và người đàn ông ấy, anh không muốn nhìn thấy họ, không muốn chứng kiến họ được vui vẻ hạnh phúc bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: 32 đường Kim Nguyên

Doãn Gia Hoa ngồi bên bàn làm việc, nhớ lại bản điều tra về Quan Hiểu mà Dương Huy đưa cho anh trước đó. Hiện tại cô có một nhà hàng nhỏ trên đường Kim Nguyên. Việc kinh doanh khó khăn, nên cô còn mở thêm đại lý rượu ngọc dương.

Anh cho người tìm hiểu, đó là một tòa nhà mới xây dựng, các doanh nghiệp vẫn chưa tụ tập nhiều, hai bên cửa hàng cô vẫn còn trống.

Anh lắc đầu, cười nhạt.

Chọn nơi hẻo lánh như thế để kinh doanh thì nhà hàng vắng khách là điều dĩ nhiên. Quả thật là một người đã quen sống trong sung sướng, cho dù có cố gắng đến mấy cũng vô dụng, chỉ lãng phí tiền của, sức lực mà thôi.

Bất quá cho dù việc làm ăn nhà hàng không mấy sung sê, nhưng vẫn chưa đến mức thua lỗ đổ nợ, cho nên chỉ có cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của cô giảm xuống, còn lại cũng không đến nỗi quá vất vả.

Cho dù vậy, cô vẫn tuyệt nhiên hài lòng với cuộc sống của mình, về bình thân của cô như ngồi lửa thiêu đốt cái tôi to lớn trong anh.

Anh thật sự rất muốn biết, nếu có một ngày cuộc sống của cô bị ép đến con đường cùng, chồng của cô không thể đứng ra giúp cô gánh vác, đến lúc đó cô có ân hận vì đã rời bỏ anh hay không.

Anh nhắc điện thoại gọi cho trợ lý: “Hãy đến phòng làm việc của tôi.”

Dương Huy vừa vào, Doãn Gia Hoa liền ném cho anh một nhiệm vụ: “Hãy sửa sang cửa hàng số 32 đường Kim Nguyên thành nhà hàng, ngay lập tức! Một tháng sau tôi muốn thấy một nhà hàng Tây cao cấp bậc nhất ở đó.”

Mệnh lệnh của anh như chiếu chỉ vua ban, chỉ có thể nhất nhất tuân theo, không thêm nửa lời.

Trong lòng Dương Huy dần hoài nghi.

Cửa hàng 32 đường Kim Nguyên...nếu như anh nhớ không nhầm, cửa hàng này nằm sát cạnh nhà hàng người phụ nữ kia-nhà hàng 33 đường Kim Nguyên.

Dương Huy ra khỏi văn phòng Doãn Gia Hoa với sự ngỡ hoặc, đúng lúc Trương Lộ thông thả đi tới, nhìn thấy anh, cô mỉm cười, thân thiện chào hỏi.

Trương Lộ đúng là một người phụ nữ đặc biệt, tài sắc vẹn toàn. Cô được sinh ra trong gia đình giàu có nhưng không hề tỏ ra cao ngạo, cô luôn ngoan ngoãn dịu dàng nghe lời Doãn Gia Hoa.

Bên cạnh có người phụ nữ hoàn mỹ như vậy mà Doãn Gia Hoa chẳng thêm đề ý, đổi lại là một người đàn ông khác, chỉ sợ anh ta dành hết thời gian để ở bên cạnh cô mà chẳng thêm liếc mắt đến người phụ nữ khác ấy chứ.

Từ khi người phụ nữ Quan Hiểu kia xuất hiện, Doãn Gia Hoa đã không thể giữ vững vẻ bình tĩnh vốn có...nhưng sợ rằng ngay cả điểm ấy chính anh cũng không phát hiện ra.

Người phụ nữ đó thoát nhìn cũng không quá già, thể nhưng nhất định lớn tuổi hơn Doãn Gia Hoa, đồng thời ánh mắt cô ấy luôn giấu kín một tầng bi thương, nào có được trẻ trung xinh đẹp sáng ngời như Trương Lộ...Dù vẻ ngoài rất ưa nhìn, nhưng sao có thể bị được với Trương Lộ.

Cứ như vậy người phụ nữ đó hết lần này đến lần khác làm đảo lộn trái tim băng giá của Doãn Gia Hoa.

Dương Huy trầm nghĩ, trong đây nhất định có nguyên nhân nào đó.

Quan Hiểu nhân rồi ngồi trong nhà hàng, khách khứa cũng chẳng được mấy người.

Cô giờ sổ sách ra tính toán, giờ tay vân vê trán, thờ dãi.

Cứ đà này chắc nhà hàng sẽ phải đóng cửa mất.

Cô băn khoăn mãi không tìm ra lý do thua lỗ của nhà hàng, cuối cùng buồn bã thừa nhận là do bản thân không có sở trường kinh doanh.

Cửa hàng bên cạnh đang được sơn sửa lại, có vẻ như họ đang chuẩn bị khai trương một nhà hàng. Tuy nhiên cô cũng không lo ngại mấy, trầm nghĩ, có một nhà hàng mở ngay khu vực lân cận, khách khứa sẽ tập trung ở khu vực này đông hơn, không ăn ở nhà hàng này thì ăn ở nhà hàng khác, việc kinh doanh ngược lại có thể được cải thiện.

Chỉ là mấy nhân viên trong nhà hàng nhìn thấy thế lại lo lắng, cô bé Tiểu Hạ hỏi Quan Hiểu: “Nếu như cửa hàng bên cạnh cũng mở một nhà hàng Tây giống chúng ta thì phải làm sao bây giờ?”

Quan Hiểu nghe thế không khỏi giật mình.

Đúng là cô chưa nghĩ đến trường hợp này.

“Chắc không đâu, ai lại kinh doanh kiểu như vậy chứ? Rõ ràng đã có một nhà hàng Tây, sao không mở nhà hàng khác lại mở một nhà hàng y hệt mình, không phải là quá quái lạ sao? Trừ khi, họ muốn cạnh tranh khách hàng của chúng ta.” Quan Hiểu không nhịn được buồn cười: “Nhưng em nhìn lại xem, chỗ chúng ta gắng gượng lắm mới có thể duy trì được ngày này qua ngày nọ, có cái gì để họ tranh giành cơ chứ?”

Tiểu Hạ gãi đầu, trong lòng vẫn thấp thóm lo âu.

Mấy hôm sau, nhà hàng bên cạnh đã tu sửa hoàn chỉnh. Bảng hiệu vẫn luôn bị tấm vải lụa màu đỏ phủ lên, cửa kính cũng bị che khuất bởi tấm giấy carton, Quan Hiểu và mọi người không thể nhìn thấy bên trong.

Mãi đến ngày khai trương, đèn hoa rực rỡ, bảng hiệu mới được mở ra.

Quan Hiểu nhìn thấy tấm biển thì sững sốt.

Đúng là bị cái miệng quạ đen của Tiểu Mai nói trúng rồi, quả nhiên cũng là nhà hàng Tây.

Cô vào nhà hàng, một bóng khách cũng không có. Về mặt Tiểu Mai như đưa đám gọi cô: “Bà chủ, nhà hàng bên cạnh vừa khai trương nên đại hạ giá, khách khứa đều chạy qua đó cả rồi!”

Quan Hiểu nhún vai, gật đầu: “Như vậy cũng hay, vừa khéo, chúng ta nghỉ một hôm đi.”

Mọi người liền chạy đi thu xếp, chỉ có Tiểu Mai rì rả mãi không chịu đi. Cô tự trách mình: “Bà chủ, cũng tại cái mồm quạ đen của em. Cửa hàng bên cạnh quả thật là mở một nhà hàng Tây rồi!”

Quan Hiểu bật cười: “Chuyện này liên quan gì đến em chứ? Không bằng, em nói một câu may mắn mang tài lộc đến cho chị đi.”

Cô an ủi Tiểu Mai, bảo cô bé đừng suy nghĩ vớ vẩn, nhân lúc được nghỉ nên đi đâu đó chơi cho khuây khỏa.

Tiểu Mai vẫn bất an hỏi Quan Hiểu: “Bà chủ, sau này chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Cô vừa vỗ vỗ cô bé vừa nói: “Sau này phải làm thế nào là việc của bà chủ như chị phải phiền muộn, em còn trẻ cứ vui vẻ lên, đừng nghĩ nhiều.”

Cuối cùng cũng khuyên nhủ được Tiểu Mai về nhà, trong nhà hàng chỉ còn lại mình cô.

Quan Hiểu lẳng lặng suy nghĩ.

Sự lo lắng của Tiểu Mai không phải là dư thừa, sau này nhà hàng của họ phải làm thế nào?

Cô rất muốn biết ai là chủ nhà hàng bên cạnh, tại sao lại chọn kinh doanh nhà hàng Tây giống hệt cô.

Khi cho người qua bên đó xem xét, cô mới phát hoảng, thực đơn của nhà hàng bên cạnh y hệt nhà hàng cô, những món ăn ở nhà hàng cô họ đều có, nhưng quan trọng là giá cả lại thấp hơn rất nhiều.

Cô không tài nào hiểu được, sao ông chủ nhà hàng bên cạnh lại có thể kinh doanh như vậy chứ. Để lôi kéo khách hàng, giá cả trong thực đơn mà cô đưa ra đã ở mức thấp nhất có thể rồi, rốt cuộc là ông chủ nhà hàng kia đang muốn kiếm tiền hay muốn thua lỗ đây.

Đứng bên cửa sổ, có thể quan sát khách khứa nhà hàng bên cạnh ra vào nhộn nhịp, ngoảnh đầu nhìn lại nhà hàng mình, Quan Hiểu không khỏi cười khổ.

Đúng thật là dư thừa, người ta có lỗ vốn thì liên quan gì đến cô, ít nhất vào ngày khai trương đầu tiên, bên họ khách khứa tấp nập, còn bên này ngoại trừ cô ra chẳng có lấy một bóng người.

Quan Hiểu phát hiện công việc kinh doanh nhà hàng ngày càng khó khăn.

Nhà hàng bên cạnh hết sức đáng ngờ, giống như đến đây vì có mục đích, mà mục đích đó chính là quật ngã nhà hàng của cô.

Để lôi kéo khách hàng, Quan Hiểu phải hạ giá thực đơn của mình, nhưng cứ sau khi cô vừa hạ thấp giá xuống hai tiếng thì nhà hàng bên kia lại thông báo đại hạ giá 50 phần trăm trong vòng 1 tuần.

Giá trong thực đơn đã được Quan Hiểu hạ xuống mức thấp nhất không còn tiền lời, cho nên đối mặt với hoạt động khuyến mãi khiêu khích của nhà hàng bên cạnh, cô cũng đành ngậm ngùi làm ngơ. Cô rất muốn biết ông chủ nhà hàng bên cạnh là người giàu có đến mức nào, sao lại có thể không quan tâm đến việc thua lỗ.

Trong nhà hàng không một bóng khách, thỉnh thoảng có mấy người bởi vì nhà hàng bên cạnh đã hết chỗ, họ nôn nóng không muốn chờ mới miễn cưỡng vào nhà hàng cô.

Quan Hiểu cảm thấy đầu bếp của nhà hàng cô cũng không tệ, nhưng không hiểu tại sao lại không giữ được khách.

Có lần cô thử hỏi nhỏ một vị khách, nhà hàng bên cạnh hay nhà hàng cô ngon hơn?

Người khách nói với cô rằng: “Mùi vị không giống nhau! Thức ăn nhà hàng bên cạnh ngon hơn!”

Cô đành phải giải thích thay cho đầu bếp của cô: “Bếp trưởng nhà hàng tôi là học ở trường *** nước ngoài về đây.”

Người khách thiện ý mỉm cười: “Bếp trưởng nhà hàng bên kia là người ngoại quốc, nghe nói trường *** là chính ông ta mở đấy.”

Quan Hiểu ngẩn ra.

Cô chỉ biết bếp trưởng nhà hàng kia là một cao thủ, nhưng không ngờ rằng lại là một nhân vật tầm cỡ. Ông ta là một đầu bếp nổi danh quốc tế, không thể dùng một số tiền nhỏ là có thể mời về được, huống hồ còn lặn lội đến một nhà hàng mới khai trương không tên tuổi ở Trung Quốc.

Đột nhiên cô cảm thấy nghi ngờ.

Cùng lắm cũng chỉ muốn cạnh tranh với nhà hàng cô, có nhất thiết phải tốn công sức như vậy không, hẳn là cô nên cảm thấy “thụ sùng nhược kinh”?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hận không thể buông xuống được

Dương Huy gõ cửa, bước vào văn phòng Doãn Gia Hoa định báo cáo một số việc, nhìn thấy Trương Lộ cũng ở đó anh liền im lặng.

Trương Lộ đứng là một cô gái tinh tế, cô cười hỏi Doãn Gia Hoa: “Có phải em nên tránh lui không?”

Doãn Gia Hoa thoáng nhíu mày: “Không cần” rồi quay sang Dương Huy: “Có chuyện gì cứ nói, Lộ Lộ không phải là người ngoài.”

Trên trán Dương Huy toát mồ hôi lạnh.

Nếu đã không phải người ngoài vậy sao anh phải nhíu mày? Lẽ nào không phải anh đang dằn vặt sao?

Do dự một hồi, anh vẫn không mở miệng.

Anh đưa tập văn kiện trong tay cho Doãn Gia Hoa: “Doãn tổng, đây là tình hình kinh doanh nhà hàng tháng trước, chúng ta hoàn toàn không thu vào lợi nhuận nào cả, nhà hàng vẫn luôn lấy tiền cung ứng từ công ty. Thêm nữa là, vị đầu bếp quốc tế yêu cầu tăng hai mươi phần trăm tiền lương, nếu chúng ta không đồng ý thì ông ta sẽ xin thôi việc. Doãn tổng, anh xem có cần phải...”

Chưa đợi anh nói hết, Doãn Gia Hoa đã ngắt lời, nói như đinh đóng cột: “Có” Anh quăng tập văn kiện trong tay lên bàn, ngẩng đầu nhìn Dương Huy, từng từ một dặn dò: “Tăng cho ông ta hai mươi lăm phần trăm tiền lương! Bất kể nhà hàng có thu về lợi nhuận hay không, cũng phải để ông ta lo cho nơi đây thật tốt, cho đến khi...” Nói đến đây, anh dừng lại, mãi một lúc sau mới khoát tay: “Cậu ra trước đi...”

Dương Huy rời khỏi văn phòng với tâm trạng ngò vức.

Ông chủ vừa mới nói cho đến khi gì ấy nhỉ?

Cho đến khi tôi hết hứng thú? Cho đến khi nhà hàng trở nên nổi danh ở thành phố A? Hay là cho đến khi nhìn thấy người phụ nữ đó bắt lực, buộc phải đóng cửa nhà hàng?

Dương Huy càng lúc càng cảm thấy hoài nghi về mối quan hệ giữa hai người họ, chắc chắn là có gì đó uẩn khúc.

**

Anh không rõ vì sao trong lòng không hề muốn đưa Trương Lộ đến đó.

Nhưng không còn cách nào khác vì Trương Lộ cứ nài nỉ mãi, anh đành phải đồng ý.

Trên đường, Trương Lộ vẫn không ngừng bắt chuyện, anh chỉ đơn giản đáp lời. Anh chăm chú lái xe, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía trước, bộ dạng ấy khiến cho người ta cảm thấy lúc này đây cùng anh nói chuyện quả thật là sai lầm.

Anh cơ hồ cũng không để ý thấy sự thay đổi nơi cô.

Trương Lộ thăm siết chặt các ngón tay.

Nếu như cô không chủ động đề cập, anh dường như chưa từng nghĩ rằng sẽ đưa cô đến nhà hàng mới của anh, thậm chí chuyện anh mở nhà hàng, cô cũng phải từ trợ lý của anh mới biết được.

Cô chợt quay đầu lại nhìn anh. Khuôn mặt anh thật nam tính, chiếc cằm nhọn quyến rũ, ánh mắt tập trung nhìn về phía xa xăm.

Nhưng sự chuyên tâm của anh không đặt lên người cô.

**

Trương Lộ ngoảnh mặt lại, cô khẽ cúi đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự giễu.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn luôn là một cô gái kiêu ngạo. Không ai có thể vượt qua cô trong các kì thi, cô cũng không muốn để người khác ưu tú xuất sắc hơn mình, càng không thể chấp nhận ai đó thờ ơ lãnh đạm với mình.

Cho đến bây giờ cô luôn là tâm điểm chú ý của mọi người, là bắt đầu từ lúc nào cô lại trở nên hạ thấp mình, học cách đi lấy lòng người khác?

Đúng, là từ sau khi quen anh...

**

Trước đây, khi còn học ở Anh, cô có quen một người bạn trai người ngoại quốc, đó là mối tình đầu của cô. Chàng trai đó tên Will, là một người thuộc dòng dõi quý tộc, vừa đẹp trai, khôi ngô tuấn tú lại vừa giàu có, không biết bao cô nằng vì anh ta mà chết mê chết mệt. Thế nhưng sau khi gặp được cô, anh đã bỏ luôn thói trăng hoa, đặt hết tâm trí lên người cô, yêu thương, chiều chuộng mỗi mình cô.

Trong trường học không biết có bao nhiêu người ao ước được như cô. Bản thân cô cũng rất yêu anh ta, cô còn nghĩ đến việc kết hôn với Will sau khi tốt nghiệp.

Thật không thể ngờ rằng, trong chuyến nghỉ đông về nước, cô đã gặp Doãn Gia Hoa. Chính khuôn mặt lạnh lùng và ánh mắt bí ẩn ấy đã đánh cắp đi trái tim cô.

**

Lần đầu tiên gặp anh, cô đã bị anh thu hút.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, xã hội thượng lưu đã bị dân nhà giàu mới nổi xâm chiếm. Cô ghét họ, không có nền tảng học vấn chắc chắn, trưởng thành trong môi trường thấp kém, không có khí chất tao nhã, toàn những kẻ bất tài vô dụng, dựa vào đồng tiền, dựa vào những lời lẽ xu nịnh rẻ tiền để ngoi lên.

Cô cho rằng chỉ có Will quý tộc anh tuấn, tao nhã mới xứng đôi với mình. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày, mình lại rơi vào tiếng sét ái tình với một anh chàng nhà giàu mới nổi.

Tại bữa tiệc đó, cô cầm ly rượu, gượng cười như một con rối, tiếp nhận sự khen ngợi ca tụng từ bốn phương tám hướng.

Đã quá quen với những trường hợp như vậy, bất luận ở nơi đâu, cô đều là tâm điểm của sự chú ý, luôn được mọi người ngưỡng mộ, tán thưởng.

Lúc nhỏ, cô còn thích thú mong đợi những lời xu nịnh đó nhưng càng lớn lên cô càng cảm thấy thật nhàm chán.

Bên tai không ngừng vọng lại lời khen thô tục của lão nhà giàu mới nổi nào đó vừa được gia nhập vào thế giới thượng lưu, cô dần mất đi kiên nhẫn.

Cô miễn cưỡng nở một nụ cười giả tạo, muốn nhanh thoát khỏi bầu không khí ngột thở này. Nhưng không ngờ, khi vừa xoay người, cô lại bị lão ta kéo tay lại.

Thì ra câu chuyện của lão vẫn chưa kết thúc, lão không muốn nhìn thấy người đang nghe lại bỏ đi như thế.

Ly rượu trong tay đổ cả lên người. Cô mặc một chiếc váy ngực trễ, màu rượu đỏ tươi thấm ướt chiếc váy trắng, chất lụa mỏng liền trở thành màu trong suốt.

Lão ta hoảng hốt, không ngừng lên tiếng thanh minh rằng mình không cố ý, là do cô quá yếu đuối, lão ta chỉ vừa giữ tay cô lại đã bị đổ rượu. Giọng lão quá to làm thu hút bao ánh nhìn.

Cô bị những người phụ nữ phạm tục già mồm át lẽ làm cho tức giận nói không nên lời.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như vậy, cũng chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này.

Cô che ngực, lúng túng chạy vào toilet, cô biết bản thân mình lúc này đây rất thê thảm, mặc dù hai tay cô đã che lại, nhưng cảnh xuân tươi đẹp vẫn lộ ra mồn một.

Lúc này bố cô lại bị người khác gọi đi, bên cạnh không ai bảo vệ che chở cho cô.

Cô thật sự rất muốn khóc.

Đường đến toilet vậy mà sao xa quá, xa đến nỗi cô cảm thấy xấu hổ và giận dữ, dọc hành lang ai ai cũng nhìn cô chằm chằm.

Bước chân cô lại càng gấp gáp bước về phía trước, mắt nhắm lệ không dám ngẩng đầu.

Bỗng nhiên cô cảm nhận bờ vai mình ấm áp.

Cô ngẩn ra, trên vai mình đã được khoác một chiếc áo vest đàn ông.

Giống như bắt được cành cây cứu mạng, cô nắm chặt vạt áo trước.

Trái tim tựa như đang lơ lửng trên vách núi cao quay trở về lại lồng ngực. Cuối cùng cô cũng đã thoát khỏi tình cảnh khốn khổ.

Giờ đây, cô bỗng nhiên cảm thấy tủi thân, nước mắt cứ như suối tuôn trào.

Cô ngẩng đầu, ngược đôi mắt ràn rụa nhìn người đàn ông đã giúp mình.

Đây là người đàn ông tuấn mỹ nhất mà cô từng gặp. Anh nhú mày nhìn cô, khẽ hỏi: “Cô có sao không?”

Khoảnh khắc ấy, giọng nói và ánh mắt của người đàn ông kia đã khắc sâu vào trái tim cô.

**

Cứ như vậy, cô yêu cái hơi ấm nhẹ nhàng khi chiếc áo vest của người đàn ông kia choàng lên người mình.

Cô thăm dò được, anh tên là Doãn Gia Hoa.

Cô vội vàng quay lại bên kia kết thúc khóa học cũng như kết thúc mối quan hệ với Will.

Sau đó về nước, cô lại tuyên bố với người nhà rằng cô thích Doãn Gia Hoa.

Bố cô dường như không thể tin nổi, hỏi lại: “Doãn Gia Hoa là một thằng nhóc mới nổi, con sao có thể vì nó mà vứt bỏ Will, vứt bỏ ước mơ xây dựng sự nghiệp ở nước ngoài từ thuở bé của con chứ? Lộ Lộ, không phải con ghét nhất là dân nhà giàu mới nổi ấy à?”

Cô cười ảm lên, nói với bố: “Không, anh ấy không phải như vậy, anh ấy không phải là loại dân nhà giàu mới nổi thô tục, lỗ mãng ấy, anh ấy là Hoàng tử! Anh ấy là Hoàng tử khôi ngô nhưng sâu thương, lãnh đạm nhưng mê người!”

Cô cảm thấy anh hết như một điều bí ẩn, anh u sầu nhưng lại trầm lắng rực rỡ, sự xuất hiện đột ngột của anh khiến cô không thể kìm lòng mà sa vào trầm luân.

Người nhà không thể nào khuyên giải được cô, sau cùng cũng không thể làm gì khác hơn là chiều theo ý cô. Bố cô vì để giúp cô, thậm chí còn chủ động tìm đến Doãn Gia Hoa để bàn chuyện hợp tác.

Từ trước đến nay, cô chưa từng muốn thứ gì mà chưa có được. Mặc dù ban đầu Doãn Gia Hoa đối xử với cô rất lạnh nhạt rất xa cách. Về sau, cô nhận ra rằng, chỉ cần cô giả vờ yếu đuối, đau khổ thì chắc chắn anh sẽ mềm lòng với cô.

Dần dần cô cũng đến được gần bên cạnh anh.

Như ước nguyện, trở thành bạn gái anh, có một ngày cô hỏi anh, tại bữa tiệc rượu hôm đó tại sao anh lại xuất hiện giúp cô giải vây.

Cô nhìn thấy anh nhú mày, tầm mắt trở nên sâu thẳm, nhưng lại im lặng không trả lời.

Có một hôm, sau khi uống quá nhiều rượu, anh vỗ vỗ lên mặt cô, lẩm bẩm rất nhiều điều: “Trước đây anh nghèo, vô dụng, lúc em không vui, chịu tủi thân, anh cũng chỉ có thể nhìn không thể hỏi, vì khi hỏi rồi, anh cũng chẳng làm được gì, cũng không giúp được gì, chỉ càng làm em thêm sầu muộn! Thế nhưng bây giờ sẽ không như thế nữa, bây giờ anh đã có thể bảo vệ em, sẽ không để em chịu tủi thân, sẽ không để em giống như ngày trước, bất lực, mệt mỏi!”

Sau khi mê mẩn nói năng hỗn loạn, anh lại lảo đảo thêm hai câu, rồi liền nhắm mắt ngủ mất.

Cô ngán ra, cúi người cời cà vạt, cời dây giày rồi đắp chăn lên giúp anh.

Tắt đèn ra khỏi phòng, cô tựa lưng trên cánh cửa, cố gắng suy nghĩ thật lâu.

Những lời anh định nói sau đó tựa như muốn gọi tên một người, tuy là hai từ giống nhau nhưng chắc chắn không phải cô.

Hai từ anh gọi không phải là Lộ Lộ.

Hai từ anh gọi, tựa như là “Xảo Xảo” (1)

(1) Hiểu Hiểu “xiao xiao” – Xảo Xảo “qiao qiao” hai âm này gần giống nhau.

Khoảng thời gian ấy cô suy nghĩ rất nhiều, người tên Xảo Xảo kia là ai kia chứ? Cô ta có đẹp không? Cô ta và Doãn Gia Hoa có mối quan hệ như thế nào? Hiện tại cô ta ở đâu? Có khi nào cô ta sẽ đột nhiên xuất hiện và cướp mất đi Doãn Gia Hoa của cô hay không?

Bất quá sau này cô không còn nghe Doãn Gia Hoa gọi tên người này nữa, cho dù anh có say đến mơ màng.

Lúc này đây cô mới dần dần an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cho tôi một liều thuốc

Cuối cùng cũng đến nơi.

Doãn Gia Hoa tắt máy, Trương Lộ quay sang nhìn anh.

Tựa hồ như từ lúc bắt đầu đến đây, hai hàng lông mày anh vẫn luôn nhíu lại, chưa hề buông lỏng ra.

Cô ngoảnh đầu nhìn ra phía ngoài xe, bỗng nhiên giật mình gọi “A”

Từ nhà hàng bên cạnh, cô bắt gặp hình dáng một người phụ nữ trông rất quen, dường như là đã gặp nhau trước đó rồi.

Lòng Trương Lộ khẽ run lên.

Cô quay đầu lại nhìn Doãn Gia Hoa, anh cũng đang nhìn ra phía ngoài.

Ánh mắt anh lạnh lùng như đang suy tư điều gì đó.

Mà đó là gì? Sao lại khiến cô không thể nào tiến sâu vào lòng anh.

Phải chăng là dấu ấn của thời gian.

Là điều mà tất cả mọi người đều bắt lức. Tuy rằng bây giờ cô có thể cố gắng giữ chặt anh của hiện tại và sau này bên mình, nhưng không thể nào chạm vào được anh của quá khứ – Quá khứ của anh không có cô, dĩ vãng ấy dường như là của một người phụ nữ khác.

Trương Lộ khẽ cười, nụ cười thâm trầm, cay đắng mà đáng nhẽ ở lứa tuổi của cô không nên có.

Niềm vui cũ theo thời gian cũng chỉ là một giấc mơ, con người nhất định phải sống vì tương lai sau này, cô không cần phải lo lắng.

Cô cười tươi: “Gia Hoa, chúng ta xuống xe thôi!”

**

Quan Hiểu do dự một hồi lâu, cuối cùng quyết định qua cửa hàng bên cạnh thăm dò.

Cô khoác áo, đang loay hoay khóa cửa thì nghe tiếng xe dừng lại cách đó không xa.

Chắc chắn là khách đến nhà hàng bên cạnh.

Cô thầm than thở trong lòng, tình hình kinh doanh của nhà hàng người ta thật sự rất tốt.

Lúc cô xoay người, đúng lúc nhìn thấy hai người vừa từ trong chiếc xe hơi bước ra.

Cô không khỏi giật mình.

Thế giới này có phải là quá nhỏ không? Sao số phận cứ ép cô gặp người không nên gặp thế này chứ? Khi cô đang trong giai đoạn kham khổ, anh lại ở bên cạnh người đẹp, vẻ lung linh, sang trọng của họ trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài tiêu tụy, vất vả của cô.

Cô vẫn còn đang ngơ ngẩn, lúng túng không biết làm thế nào, người đẹp đối diện nhanh chóng đến trước mặt, mở miệng chào hỏi: “Xin chào, có phải... chúng ta đã gặp qua?”

Cô gái trước mặt đẹp lộng lẫy, nụ cười hờ hững trên môi khiến lòng người rung động.

“Xin chào!” Cô lấy lại vẻ tự nhiên, cố gắng giữ bình tĩnh: “Chúng ta đã gặp nhau trước đây tại bữa tiệc của Quách Hồng Đồ!” Ngược mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, cô định mở lời chào nhưng bất gặp đôi môi mím chặt cùng với ánh mắt vừa căm phẫn vừa giễu cợt, cô chỉ có thể lặng yên đứng nhìn.

Người đẹp bên cạnh tựa như bùng tỉnh: “À, là cô! Tôi nhớ ra rồi, hôm đó cô đến tham dự cùng chồng mình.” Cô quay đầu mỉm cười rạng rỡ với người yêu: “Gia Hoa, là người quen của anh, hôm đó chúng ta còn cùng nhau thi màn thi cuối cùng.”

Người đàn ông thoáng nhíu mày. Dường như anh không mấy kiên nhẫn cho lắm, anh thúc giục: “Không phải em đối ả?” Anh hoàn toàn làm ngơ với người bạn cũ kia.

Người đẹp bên cạnh áy náy nở nụ cười tươi, xinh đẹp đến mức khiến đôi phương không nỡ buông nửa lời trách móc.

Cô khoác tay anh, hai người cùng sánh vai bước vào nhà hàng.

Nhìn bóng lưng họ xoay tròn theo cửa kính rồi dần khuất dạng, Quan Hiểu thần thờ quay lại nhà hàng của mình.

Từ đầu đến cuối anh cũng chẳng thèm nhìn cô lấy một lần.

Lòng cô đau nhói.

Trước đây anh là một chàng trai đơn thuần, vui vẻ, còn giờ đây anh đã trở thành một người đàn ông lạnh lùng, đáng sợ.

Đều tại cô...đã hại anh...

**

Doãn Gia Hoa gọi món ăn, Trương Lộ dè dặt quan sát, cười cười nói: “Xin lỗi Gia Hoa, em nghĩ hai người là người quen cũ nên mới đến chào hỏi vài câu.”

Doãn Gia Hoa cũng không ngẩng đầu, anh khẽ cười: “Người quen cũ của anh nhiều lắm, chẳng nhẽ em phải đi bận tâm hết từng người, như vậy sớm muộn gì cũng mệt mà sinh bệnh mất.”

Nụ cười trên môi cô đông cứng, cô có chút xấu hổ.

Doãn Gia Hoa ngẩng đầu nhìn cô: “Hơn nữa em cũng đã nói, là người quen cũ. Nếu đã biết nhau từ rất lâu trước đó rồi thì bây giờ cũng không cần phải để ý nữa.” Anh gọi phục vụ đến, chọn món cho cả hai.

Trương Lộ nhìn vẻ mặt nhàn nhạt của anh, cô ngọt ngào cười, nhưng trong lòng lại trở nên rối bời.

**

Ăn xong cơm trưa, anh trở lại công ty, trong đầu không ngừng nhớ về hình ảnh của người phụ nữ đó. Anh buồn bực kéo cổ áo, chiếc cà vạt được thắt tinh tế gọn gàng nay trở nên nhàu nát.

Anh lục lọi ngăn tủ, không tìm thấy thuốc.

Lúc này mới nhớ ra, năm đó bởi vì một câu nói của cô, mà anh đã bỏ hẳn thuốc lá.

Cô nói, Gia Hoa, đừng hút thuốc nữa, không giống một chàng trai tốt.

Anh cười tự giễu... Từ trước đến giờ anh vẫn luôn nghe lời cô.

Anh gọi cho Dương Huy, câu đầu tiên liền hỏi: “Có thuốc không? Cho tôi một điếu.”

**

Dương Huy giật mình.

Gần đây, ông chủ đúng thật là cực kỳ khác thường, năm đó khi toàn nhà vừa được xây dựng hoàn tất, bởi vì một công nhân hút thuốc suýt chút nữa gây ra hỏa hoạn, chính anh đã ra chỉ thị không một ai được phép hút thuốc trong công ty, ai hút thuốc thì sẽ bị cắt đi tiền lương thưởng nửa năm. Hiện tại chính anh lại muốn vi phạm.

Dương Huy lúng túng trả lời: “...xin lỗi Doãn tổng...không có...”

Doãn Gia Hoa không nghĩ ngợi liền dặn anh: “Đi mua giúp tôi một gói.”

Dương Huy sững sờ, há hốc miệng, không dám bước đi.

“Sao còn đứng đây? Nhanh đi đi!” Doãn Gia Hoa hét nhặng nạt thúc giục.

“Doãn tổng” Dương Huy nuốt cổ họng lấy can đảm: “Nhưng anh đã tự ra quy định là không ai được phép hút thuốc trong công ty cả...”

Doãn Gia Hoa thoáng ngần ra nhưng liền lấy lại vẻ tự nhiên. Anh day day thái dương, khoát tay Dương Huy: “Cậu đi đi.”

Dương Huy chuẩn bị ra ngoài, anh do dự nói: “Doãn tổng, vậy tôi đi làm việc đây.”

Doãn Gia Hoa ngẩng đầu: “Tôi nói cậu đi là đi mua thuốc cho tôi, chứ không bảo cậu đi làm việc khác!” Anh cao giọng: “Cậu bây giờ ngay cả lời của tôi cũng nghe không hiểu ư?”

Dương Huy mồ hôi chảy ròng.

Ông chủ gần đây buồn vui thất thường, thật lòng anh cũng chẳng biết đường nào mà lần.

**

Doãn Gia Hoa kẹp điếu thuốc, tựa người vào lan can trên tầng thượng, nhìn xuống thế giới xe cộ đông đúc phía dưới.

Tất cả đều vội vã, có lẽ là vì mưu sinh, cũng có lẽ là vì theo đuổi ước mơ, có lẽ là muốn thực hiện giá trị của mình. Còn anh thì sao? Mỗi ngày đều làm việc điên cuồng như thế này để làm gì?

Đã từng nỗ lực hết sức để tạo ra thành tích cho một người xem, để cô biết rằng, vứt bỏ anh chính là cô vứt bỏ niềm hạnh phúc lớn nhất của đời mình. Nhưng đến ngày anh gặp lại cô, ngày anh hằng chờ đợi để cho cô nhận ra sự thật đó thì anh lại nhận ra, bản thân mình không hề cảm thấy thỏa mãn sung sướng như đã từng nghĩ.

Nỗi lòng này cứ đeo bám anh, khiến anh lúc nào cũng cảm thấy không yên, tâm trạng luôn cáu kỉnh, khó chịu.

Tại sao cô không ly hôn? Trông cô hoàn toàn không hạnh phúc, vậy tại sao cô vẫn muốn ở bên người đàn ông đó?

Còn bản thân anh, vì sao vẫn không cam chịu, một mực muốn so đo tất cả mọi thứ với cô, không thể nhẹ nhàng buông xuống.

**

Đến cuối cùng, Quan Hiểu cũng biết được ông chủ của cửa hàng bên cạnh là ai.

**

Đang là giờ cao điểm, thế nhưng trong cửa hàng không có một bóng khách. Cô chán nản ngồi nghe Tiểu Hạ và mấy nhân viên trong nhà hàng tám chuyện.

“Các cô nghe gì chưa, gần đây có một anh chàng siêu đẹp trai, mỗi trưa đều lái chiếc Bentley đến bên đó ăn cơm đấy.” Một cô gái làm bán thời gian phấn khởi nói.

“Ôi, Mễ Mễ, cô đúng là từ nơi khác đến, ngay cả người kia mà cũng không biết!” Lời cô vừa nói ra liền bắt gặp ánh mắt khinh thường của mọi người.

“Người ta mới đến đây học lên đại học thôi, dĩ nhiên là không biết nhiều về nơi này rồi! Vậy cô nhanh nói ra là ai đi, quả thật là rất đẹp trai, còn đẹp hơn cả diễn viên điện ảnh nữa ấy chứ, ai thế ai thế?”

Tiểu Hạ gõ đầu cô, thanh thanh cổ họng trả lời: “Đúng thật, anh ta đã điều đốn hết tất cả trái tim của thiếu nữ thành phố A. Các cô chưa từng nghe qua cái tên Doãn Gia Hoa này bao giờ à?”

Mễ Mễ bỗng hét rầm lên: “Vậy là tôi đã gặp được người thật ngoài đời rồi ư?”

Quan Hiểu lắc đầu khẽ cười.

Tuổi trẻ thật tốt, lúc vui vẻ có thể vui cười, có thể hò hét. Không giống như cô, vui buồn hạnh phúc đã không thể làm theo ý mình được rồi.

“...Còn nữa còn nữa, tôi còn có điều hay để tám đây. Các cô biết không, ngày hôm qua tôi lặng lẽ quyến rũ một chàng nhân viên ở nhà hàng bên cạnh, tôi nghe dò sự tình của nhà hàng từ gã. Tên ngốc ấy nói với tôi rằng, thật ra ông chủ của họ chính là Doãn Gia Hoa.” Tiểu Hạ thần thần bí bí kể ra, mọi người háo hức hẳn lên.

“Không phải chứ, anh ta là người có tiền, sao lại chạy đến nơi xó xỉnh này tranh giành việc kinh doanh của chúng ta. Đầu óc anh ta có vấn đề sao...”

Ly nước trong tay Quan Hiểu bỗng run lên, nước bên trong đổ ra gần một nửa.

Hóa ra anh chính là ông chủ của nhà hàng bên cạnh.

Hóa ra là như vậy.

**

Quan Hiểu liền hiểu ra nguyên nhân sâu xa của một loạt chuyện kỳ lạ kia.

Hóa ra là anh.

Khó trách ngày đó cô bắt gặp anh xuất hiện, còn đưa bạn gái theo cùng. Là muốn nhìn thấy cô trong tình cảnh chật vật?

Không ngờ đã sáu năm trôi qua, anh vẫn còn hận cô, sẵn sàng vung ra một số tiền như thế chỉ vì mục đích này. Anh đã hao tâm tốn sức như vậy, hẳn là cô nên mừng mới đúng.

Thế nhưng lòng cô sao lại đau thế này?

Có lẽ sự ra đi không từ biệt của cô sáu năm trước đã thật sự anh tổn thương sâu sắc.

Quan Hiểu đặt tay lên ngực, trái tim cô thất lại.

Đúng là cô đã nợ anh, nếu như sự khuất phục của cô khiến anh có thể vui vẻ, như vậy lúc này đây cô sẵn sàng nhường bước.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hóa ra, anh bị tổn thương sâu sắc như vậy

Việc kinh doanh bị nhà hàng bên cạnh chen ép đến mức thật sự không thể kéo dài được nữa, cuộc sống lại thúc giục buộc Quan Hiểu không thể ngồi yên, cô phải tiếp tục kiếm kế sinh nhai, hai bên đè nặng, cuối cùng Quan Hiểu quyết định đóng cửa nhà hàng Tây, sửa sang khai trương thành nhà hàng buffet hải sản.

Cậu đầu bếp trong nhà hàng có nguyện vọng theo học nghề ông đầu bếp quốc tế kia, cho nên đồng ý nhận số tiền bồi thường của cô. Một nửa nhân viên phục vụ trong nhà hàng cũng đã nghỉ việc. Tình trạng nhà hàng ảm đạm khiến người khác phải xót xa, Quan Hiểu gồng mình lấy hết dũng khí để vượt qua khó khăn, tự nhủ lòng mình không được gục ngã.

Toàn bộ nhà hàng cần được trang trí lại, việc thuê đầu bếp và nhân viên cũng phải cẩn thận. Trong thời gian khó khăn này, công việc kinh doanh đại lý rượu nhập khẩu lại không thể ngưng trệ. Cô thật sự rất bận rộn, không có lấy một phút nghỉ ngơi, nhưng lại không dám than phiền, tựa như sợ một khi mở miệng bản thân sẽ trở nên yếu đuối, những giọt lệ như sông vỡ đê mà tuông trào.

Cô luôn tự hỏi bản thân mình, cố gắng giằng dụa để sống như thế này là vì ai? Đòi lại là người khác, họ có thể nói rằng họ phấn đấu là vì bố mẹ, vì người mình yêu, vì con cái, còn cô thì sao? Cô là vì ai? Cô còn có ai chứ? Bố mẹ cũng đã qua đời, chồng thì không phải lo, về phần người yêu, sáu năm trước cô đã tự tay đẩy anh ra rất xa rồi. Hiện tại anh ta đang hạnh phúc bên người mới, giờ đây anh chỉ xem cô như kẻ thù.

Cô thật sự không hiểu là vì ai mà mình phải chịu đựng như thế này?

Trong đêm giá lạnh, cô run rẩy ngồi suy nghĩ, cảm thấy bản thân thật cô đơn tội nghiệp, tự nhủ lòng mình, nếu như cứ như vậy mà đi theo bố mẹ, phải chăng cũng là một cách giải thoát.

Thế nhưng cô vẫn không thể hạ được quyết tâm từ bỏ tất cả. Cuộc sống dù có khó khăn, nhưng từ trong sâu thẳm trái tim cô vẫn còn có một phần rằng buộc chưa thể buông xuống được.

**

Sau một tháng cố gắng vất vả, rốt cuộc những khâu chuẩn bị cuối cùng của nhà hàng cũng đã hoàn tất. Một tháng qua, cô đã phải chi ra rất nhiều tiền, vốn liếng của đại lý rượu nhập khẩu cũng đã bị trút sạch. Cuộc sống hàng ngày của cô chỉ dựa vào chút lợi nhuận từ công việc nhỏ này, vậy mà việc kinh doanh cũng chẳng mấy khả quan.

Trong khoảng thời gian này Mạnh Đông Phi có đến một lần, cũng chỉ là muốn đến hỏi lấy tiền cô, kết quả nhìn thấy nhà hàng hoang tàn, bụi bặm khắp nơi, hắn ta bực mình chỉ vào mặt cô, chửi cô là đồ phá sản xui xẻo, mắng cô sao không để số tiền đó đưa hắn đầu tư.

Cũng may khi hắn đến, các cửa hàng bên cạnh đã đóng cửa, nhờ đó bị người khác nhìn thấy cô thật không biết giấu mặt đi đâu.

Suy cho cùng suốt mấy năm qua, mặt mũi cô cũng đã bị tên Mạnh Đông Phi kia chà đạp không ngẩng lên nổi rồi.

Trong khoảng thời gian này cô phát hiện chiếc xe Bentley của Doãn Gia Hoa không còn xuất hiện nữa. Có lẽ là anh hết hứng thú rồi, dù sao cô cũng đã bị buộc phải nhường bộ, tựa như con thú rơi vào vòng vây tuyệt cảnh, cho dù có cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi, dù chen ép hơn đi nữa cũng đã không còn cảm thấy vui.

Nhà hàng mới khai trương, việc kinh doanh không tính là quá rực rỡ, nhưng vẫn khá hơn nhiều so với nhà hàng Tây trước đây. Khách ở nhà hàng bên cạnh không đợi được chỗ ngồi, đôi khi muốn thay đổi khẩu vị lại ghé vào nhà hàng cô ném thử hương vị hải sản.

**

Cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

Thế nhưng ngay khi cô còn chưa kịp cảm ơn trời xanh đã không tuyệt đường lui của mình, thì một tin xấu lại đến bên tai. Xưởng cung cấp rượu nhập khẩu để cô làm đại lý bấy lâu nay, báo cho cô rằng, bởi vì cô không còn mở nhà hàng Tây nên hiện tại không còn thích hợp đại diện làm đại lý cho rượu của họ. Do đó họ quyết định hủy hợp đồng. Quan Hiểu ra sức nài nỉ họ cho cô cơ hội cuối cùng, tuy nhiên họ vẫn khẳng khái chối bỏ.

Sau cùng để cô không còn phải khuất mắc, đối phương đã nói thật cho cô rằng, họ đã tìm được nơi đặt quyền đại lý thích hợp hơn.

Quan Hiểu cuối cùng cũng từ bỏ hy vọng.

Có đôi khi kết quả chính là như vậy, mặc kệ bạn đã cố gắng vất vả bao nhiêu, đã vạch ra bao nhiêu kế hoạch, mặc kệ bạn đã đặt vào đấy bao nhiêu tâm huyết, ở nơi nào đó bạn không biết, chỉ cần ai đó ra sức ngăn chặn thì mọi công sức, nỗ lực của bạn cũng chỉ là lãng phí.

Quan Hiểu thừa nhận số mệnh của mình. Sống trên đời nhiều năm, cô hiểu được có những thứ đã được định sẵn, nếu đã không phải là của mình thì hãy dứt khoát buông tay đừng cố níu kéo. Cô không hề chấp nhất việc kinh doanh của mình, tự trấn an bản thân rằng, có lẽ dựa vào nhà hàng hải sản nói không chừng lại có khởi sắc. Chỉ có điều cô rất muốn biết ai là người đã tiếp nhận làm đại lý rượu nhập khẩu.

Không lâu sau cô liền biết được đáp án.

Hôm cô chấm dứt hợp đồng, phía đối tác đưa cô khoản tiền ít ỏi gọi là bồi thường. Hai người chào tạm biệt rồi chia tay. Dưới ánh mắt trời chói chang, cô sững sờ dõi theo người đối tác kia đi vào nhà hàng Tây bên cạnh, ngoài cửa sổ là chiếc Bentley đã lâu không xuất hiện.

Quan Hiểu đứng sững nơi đó hồi lâu.

Mãi đến khi người kia từ trong nhà hàng đi ra, bước nhanh lên xe không mấy may liếc nhìn về phía cô bên này, cô mới giật mình lật đật xoay người bỏ đi.

Cứ tưởng rằng sự nhượng bộ của cô đã giúp anh trút được giận, cứ ngỡ rằng sau này việc ai nấy lo. Hóa ra không phải vậy, hoàn toàn không phải. Anh chỉ là tạm thời án binh bất động, đợi đến lúc cô vực dậy lại tiếp tục giáng cho cô một đòn đau đớn.

Quan Hiểu cười khổ.

Cô nhớ lại, tại bữa tiệc rượu hôm đó cô đã hỏi anh một câu.

Cô hỏi anh: Gia Hoa chúng ta có thể đừng trở mặt nhau được không?

Về mặt anh khi đó như thế nào nhỉ? Đúng rồi, anh lạnh lùng nhìn cô cười, ánh mắt buốt giá căm hận, tựa như hận không thể giết chết ai đấy.

Có lẽ anh hận không thể giết chết cô.

**

Trương Lộ hẹn Doãn Gia Hoa cùng dùng cơm trưa.

Lái xe đến công ty anh, nhưng cô lại không đi thẳng đến văn phòng tổng giám đốc ngay mà cô ghé qua phòng Dương Huy trước.

Thấy cô xuất hiện, Dương Huy hơi bất ngờ.

Trương Lộ biết người đàn ông trước mặt là một người lạnh lợi, vừa nhìn đã hiểu chuyện nên cô cũng chẳng muốn vòng vo.

Ngồi xuống, chào hỏi hai câu, cô liền đi thẳng vào trọng tâm: “Dương Huy, tôi nghe nói gần đây Gia Hoa lại mở đại lý rượu nhập khẩu.”

Dương Huy nở nụ cười ngây thơ đến vô tội: “Đúng vậy, Trương tiểu thư thật đúng lợi hại, chuyện gì cũng không thể gạt được cô!”

“Nào có.” Trương Lộ phản đối, đôi mắt ngây thơ chớp chớp: “Chỉ là tôi có nhiều bạn bè, mà họ toàn là những người thân thông quảng đại, lại nhiệt huyết, biết chuyện liền nói cho tôi nên tôi mới biết thôi.” Ngập ngừng một chút, cuối cùng cô cũng hỏi câu mà cô muốn biết trong lòng nhất: “Dương Huy, anh nói xem, vì sao Gia Hoa lại muốn làm đại lý rượu? Các anh không phải đều là những nhân tài IT sao? Chẳng nhẽ thật sự muốn mở rộng thị trường tiến sang lãnh vực âm thực?”

Dương Huy vẫn bình tĩnh trả lời: “Trương tiểu thư, cô đừng làm khó tôi mà, cô là bạn gái của Doãn tổng, tôi chỉ là trợ lý, câu hỏi này cô nên trực tiếp hỏi thẳng Doãn tổng thì hơn, cô có hỏi anh ấy cũng không sao, nếu như tôi hỏi, e rằng ngày mai bát cơm của tôi cũng bị phóng mất, thật là khó cho tôi!”

Trương Lộ đứng dậy, vỗ vỗ vai Dương Huy, dịu dàng mỉm cười nói: “Dương Huy, thật ra tôi cũng chỉ muốn biết rằng anh nghĩ sao về chuyện này thôi, bất quá xem ra tôi đã đánh giá thấp lòng trung thành của anh đối với Doãn Gia Hoa rồi! Vậy cũng tốt, đây là may mắn của anh ấy, dĩ nhiên cũng là của tôi!” Cô khoát tay xoay người đi ra cửa: “Tôi đi tìm Gia Hoa đây, anh cũng không cần tiễn, đều là người một nhà, đừng lúc nào cũng khách khí như thế, tôi không thích anh lúc nào cũng tiếp đãi với tôi như người ngoài.”

Cô đi ra. Sau khi đóng cửa, Dương Huy nâng tay lau trán.

Người phụ nữ này quả thật quá sắc sảo, lời nói dịu dàng vô hại nhưng ẩn chứa đâu đó là những con dao sắc nhọn.

Trước đây, anh nghĩ rằng bên cạnh Doãn Gia Hoa có một cô gái thông minh tinh tế như vậy là điều may mắn. Nhưng hiện tại, sau khi phát hiện mối quan hệ mập mờ giữa sếp mình và cô Quan Hiểu đó, anh bắt đầu lo lắng cho sếp, liệu anh ấy có thể bước qua được tầm bình phong Trương Lộ hay không.

**

Trương Lộ là từ người vợ thứ sáu của Quách Hồng Đồ, Trần Lam Ni mới biết được rằng Doãn Gia Hoa làm đại lý rượu nhập khẩu.

Cô ta là người mẫu, sau khi kết hôn với Quách Hồng Đồ thì từ bỏ sự nghiệp chuyên tâm trở thành một bà vợ chăm sóc gia đình. Mỗi ngày đều rảnh rỗi

không có việc gì làm, niềm vui lớn nhất của cô ta là hai chuyện: tiêu tiền và tám chuyện.

Trong vòng luẩn quẩn của kẻ có tiền, có chuyện gì mà cô ta không biết, cho dù là chuyện bé bằng hạt đậu. Huống gì là chuyện nhân vật tầm cỡ như Doãn Gia Hoa đột nhiên có hứng thú với việc kinh doanh rượu. Thật quá kỳ lạ!

Biết được chuyện này, cô liền báo với Trương Lộ. Nhớ lại những điều lạ thường trong thời gian gần đây trong lòng Trương Lộ rất bất an. Cô cho người đi thăm dò, ai là chủ đại lý trước đây. Kết quả sự bất an của cô lại càng thêm được nghiệm chứng. Đúng thật là người phụ nữ hôm đó cô gặp trên đường Kim Nguyên.

Cô ngày càng cảm thấy rằng, mối quan hệ giữa Doãn Gia Hoa và người phụ nữ đó thật sự không đơn giản, Doãn Gia Hoa của ngày trước vô tâm, lạnh lùng, thế nhưng mỗi khi gặp người phụ nữ đó anh liền trở nên không giống với anh của ngày thường. Có lẽ, ngay chính anh cũng không ý thức được điều này.

Tận sâu trong đáy lòng cô là nỗi bất an tột độ, tuy người phụ nữ đó không có điểm nào hơn cô, nhưng cô vẫn lo lắng vô cùng. Cô lo người phụ nữ đó sẽ lợi dụng cơ hội đoạt lấy Doãn Gia Hoa từ trong tay cô.

Cô đột nhiên nhớ lại, Trần Lam Ni từng nói một câu rất chuẩn: Phụ nữ có hấp dẫn được đàn ông hay không, đẹp hay không, trẻ hay không không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng chính là cô ta có quyền rũ hay không.

Để chứng minh lời nói của mình, Trần Lam Ni còn đưa ra một ví dụ cực kỳ sinh động: Thời nhà Minh, Vạn Quý Phi lớn hơn Minh Hiến Tông những mười chín tuổi, lúc đầu bà ta còn là bà vú của Minh Hiến Tông! Nhưng sau đó chờ hoàng đế trưởng thành, bà ta đã quyến rũ khiến nhà vua say mê! Nhà vua yêu bà ta đến chết đi sống lại! Đây là vì sao? Cũng là bởi vì Vạn quý phi đủ quyền rũ!

Bình hoa di động như Trần Lam Ni lại có thể kể rạch ròi ra một câu chuyện lịch sử sống động như thế khiến Trương Lộ hơi giật mình. Hóa ra không thể trông người mà bắt hình dong, cô từng cho rằng Trần Lam Ni chỉ là một người phụ nữ vô dụng, thế nhưng người phụ nữ ngực to nãi phảng này lại còn biết câu chuyện về Vạn quý phi và Minh Hiến Tông. Về sau cô biết được, Trần Nam Li chỉ đơn thuần học điều đó qua phim truyền hình, song cô cũng đã ít nhiều thay đổi cách đánh giá con người.

Cô đã không còn dễ dàng coi thường bất kỳ ai.

Tuy cô cảm thấy cô và người phụ nữ trên đường Kim Nguyên đó căn bản không cùng đẳng cấp, song suy nghĩ kỹ lại, mỗi người phụ nữ đều có thể trở nên quyến rũ đáng yêu theo cách của họ.

Cô tuyệt đối không thể khinh thường cô ta.

Đầu óc cô xoay chuyển rất nhanh. Không muốn để Doãn Gia Hoa biết được sự tò mò của mình cô cố nhin lòng hiếu kỳ, không tự mình đi điều tra. Cô phải mất biết bao lời hoa mỹ, đường mật để khiến Trần Lam Ni tin rằng, việc điều tra người phụ nữ kia cũng chỉ bởi vì cô hứng lên, nhầm chán giải sầu.

Vì thế Trần Lam Ni liền vui vẻ đồng ý sẽ giúp cô điều tra rõ ràng tường tận về người phụ nữ đó.

Lúc này đây cô mới yên tâm, định bụng từ phía Doãn Gia Hoa thăm dò chút tin tức, xem có thể biết được nguyên cớ sâu xa nào từ anh không.

Người đàn ông này là cô phải đã làm bao nhiêu tâm tư mọi cách mới có thể đạt được về bên mình, cô không thể để người khác cướp đi anh được, tuyệt đối không thể.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đùng vì những việc nhỏ mà làm phiền ngoại

Hai người bước vào xe, sau khi thắt dây an toàn xong, Doãn Gia Hoa quay sang hỏi Trương Lộ muốn ăn gì. Trương Lộ nghĩ nghĩ, rồi nũng nịu nói: “Hay là chúng ta đến nhà ngoại đi, hai hôm trước ngoại mới gọi điện thoại cho em bảo là nhớ chúng ta.”

Anh mới chợt nhớ ra, đã mấy hôm rồi anh chưa đến thăm ngoại.

Năm đó sau khi kiếm được tiền, anh định đón ngoại lên khu nhà cao cấp ở trung tâm thành phố sống cùng, nhưng khuyên mãi bà vẫn không đồng ý. Bà nói bà không quen sống ở những nơi nhà cao cửa rộng lạnh băng đấy, chỉ thích an hưởng tuổi già trong một căn nhà nhỏ có cây có vườn.

Anh không còn cách nào khác hơn là mua miếng đất ở trước, phá bỏ căn nhà cũ, xây lại một ngôi nhà mới.

Căn nhà mới xây lên khang trang hẳn ra, bà ngoại cảm thấy rất hài lòng. Anh suốt ngày bận rộn với công việc, không thể chăm sóc ngoại, nên đã thuê

một tài xế và một bác gái đến chăm lo việc ăn uống hàng ngày cho bà. Ngày trước mỗi tuần anh đều đến chỗ ngoại, hai năm gần đây công việc ngày càng bận, thời gian nhớ tới bà cũng trở nên thưa dần.

**

Anh khởi động xe, tay điều khiển vô lăng, quay xe về hướng ngoại thành.

“Em gọi cho ngoại, nói bác Từ chúng ta đến đó ăn cơm.”

Vừa đưa ra ý kiến liền được tán thành, Trương Lộ vui vẻ lấy điện thoại ra gọi.

**

Nhìn bà ngoại nắm tay Trương Lộ vui vẻ cười tươi, Doãn Gia Hoa thầm thở dài.

Nói không rõ là vui mừng hay mất mát.

Cùng là bạn gái của anh, song thái độ của ngoại đối với người phụ nữ năm đó và đối với Trương Lộ hoàn toàn trái ngược nhau. Khi ấy anh cứng đầu không chịu nghe lời, mặc kệ ngoại phản đối cỡ nào, anh vẫn khăng khăng ở bên người phụ nữ kia, vì chuyện này không ít lần anh khiến cho ngoại tức giận và đau lòng. Lúc đó anh ngốc nghếch cho rằng, chỉ cần hai người họ có thể ở bên nhau, tất cả những gian nan khổ cực đều đáng giá, rồi có một ngày ngoại sẽ chấp nhận tình yêu của hai người.

Thế nhưng cuối cùng chỉ là cái kết thật mỉa mai.

Một năm sau, ngoại trở bệnh nặng, nghiêm trọng đến mức đã có lúc bác sĩ khuyên anh nên chuẩn bị sẵn tinh thần lo hậu sự cho bà.

Thời gian đó anh vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nỗi đau thất tình, lại đang ra sức xây dựng sự nghiệp, anh dường như kiệt sức, vẻ mặt hốc hác, mệt mỏi, tựa như sợi dây bị kéo căng, có thể đứt bất cứ lúc nào.

Bệnh tình của bà chính là liều thuốc thức tỉnh sự ngu muội trong anh. Anh không thể vì một người phụ nữ như vậy mà ngã xuống, anh còn có ngoại cần phải chăm sóc, anh biết ngoại ngã bệnh cũng là vì quá lo lắng cho anh. Tội cùng trong đáy lòng anh là tội lỗi ấy nấy.

Anh bình binh, cố gắng hết sức để lấy lại bản thân mình.

Bệnh của ngoại rốt cuộc cũng tốt lên, sự nghiệp của anh cũng dần khởi sắc. Cuộc sống của họ ngày càng tốt hơn. Thế nhưng anh hiểu được trong lòng ngoại vẫn không yên tâm, bà luôn nhìn anh rồi than thở. Mãi đến khi anh đưa Trương Lộ về nhà, hôm đó, cuối cùng anh cũng nhìn thấy nụ cười trở lại trên môi ngoại, bà cười rất thỏa mãn, tựa như cả đời chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ như vậy.

Có đôi khi anh nghĩ, ngoại đã chừng này tuổi rồi, vì để nuôi anh khôn lớn mà bà đã vất vả làm lụng cả đời, ngoại còn được mấy năm hưởng thụ hạnh phúc nữa đâu? Để tận tâm báo hiếu, có lẽ anh nên chọn một người bà thích rồi cưới.

Thấy bà hạnh phúc nói cười bên Trương Lộ, anh vô thức cho tay vào túi tìm thuốc.

Đây đúng thật là một thói quen xấu.

Tuy vậy, mỗi lần đang có tâm sự buồn anh lại muốn tìm đến với làn khói thuốc để quên đi những ngọt ngào đau đớn trong lòng.

**

Ăn cơm xong, ngoại nói muốn uống chén trà với cô cháu dâu, rồi bảo Trương Lộ xuống nhà bếp.

Bà kéo tay Doãn Gia Hoa, sâu xa hỏi cháu trai: “Tiểu Gia, cháu mới mở nhà hàng à?”

Doãn Gia Hoa chau mày: “Lộ Lộ nói với ngoại à?”

Bà nhìn ra anh có chút không vui, vội vàng nói: “Sao, ngoại là người ngoài ư? Chuyện của con để ngoại biết cũng không được sao?”

Doãn Gia Hoa gấp gáp giải thích: “Cháu không có ý đó, ngoại, cháu chỉ là không muốn để ngoại bận tâm về chúng cháu nhiều quá!”

Bà cốc lên đầu cháu trai: “Tất cả vấn đề cũng là từ cháu mà ra cả! Cháu đừng trách Lộ Lộ, cũng là con bé vô tình nói ra. Vừa nãy ngoại và Lộ Lộ nói chuyện, con bé nói sau này sẽ đưa ta đến ăn bữa tiệc ngon nhất thế giới ở nhà hàng Tây cháu mới khai trương, uống rượu vang cao cấp nhất do cháu mới nhận làm đại lý. Ta nghe loáng thoáng không rõ, muốn hỏi lại con bé có phải cháu vừa mới mở nhà hàng không, con bé lại kín như bưng, một lời cũng chẳng nói, lại còn dặn ta đừng nói với cháu, sợ cháu giận nó tội mách lẻo.”

Doãn Gia Hoa khề hừ: “Chẳng nhẽ không phải cô ấy đã mách lẻo ư?”

Bà ngoại không vui: “Cháu sao lại nói con bé như thế, cũng đâu phải con bé cố ý. Con bé lỡ lời thôi.”

“Hy vọng thế.” Doãn Gia Hoa nhàn nhạt nói.

Bà ngoại nắm lấy tay Doãn Gia Hoa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Tiểu Gia, không phải là ngoại dọa cháu, ngoại già rồi, sống thêm được ngày nào hay ngày ấy, ngoại thật sự không thể sống lâu thêm được bao nhiêu nữa. Tiền cháu kiếm được quá nhiều rồi, nhà hàng hay rượu nhập khẩu gì đấy, dù không kinh doanh những thứ này cháu cũng không thiếu tiền tiêu. Ở cái tuổi gần đất xa trời như ngoại, ngoại chẳng có tâm nguyện gì hơn là có một đứa cháu để bông bế. Tiểu Gia coi như là ngoại cầu xin cháu, đừng quá bán mạng vì công ty vì kinh doanh, mà nhanh chóng kết hôn với Lộ Lộ đi. Xem như là hoàn thành tâm nguyện cho ngoại.”

Doãn Gia Hoa nắm chặt tay ngoại: “Ngoại yên tâm đi, nhà hàng và đại lý rượu cũng không tiêu tốn nhiều công sức của cháu đâu. Thật đấy! Cháu cũng xin ngoại, sau này đừng bao giờ nói mấy câu kiểu như sống được một ngày là thêm một ngày, được không? Ngoại hứa với cháu rồi cháu mới hứa ngoại là nhanh chóng kiếm cháu cố cho ngoại bế.”

Ngoại cười rộ lên, xoa tay cháu trai: “Tiểu tử này, cháu thật biết ăn nói.”

Trương Lộ bung trà nóng đến: “Hai bà cháu đang nói chuyện gì mà cười vui vẻ thế?” Cô đặt cốc trà xuống cho ngoại, nũng nịu hỏi: “Ngoại, là chuyện gì thế, nói cho cháu biết đi để cháu vui cùng.”

Bà ngoại cười càng tươi: “Chuyện tốt, chuyện tốt! Ta và Tiểu Gia đang nói đến chuyện kết hôn.”

“Ngoại!” Khuôn mặt Trương Lộ đỏ lên, xấu hổ thẹn thùng nhìn qua Doãn Gia Hoa.

Doãn Gia Hoa nhìn thẳng vào mắt cô khiến khuôn mặt cô lại càng đỏ bừng hơn.

Ánh mắt anh lạnh lẽo không một gợn sóng, thậm chí mang theo một chút dò xét, như nhìn thấu được ý tứ trong câu nói.

Anh chỉ nhìn cô như vậy mà không nói lời nào.

**

Doãn Gia Hoa đưa cô về nhà, ngồi trên xe, Trương Lộ thỏ thẻ gọi anh: “Gia Hoa.”

Anh khẽ thở dài, nói với cô: “Lộ Lộ, sau này đừng có việc gì cũng nói với ngoại, anh không thích.”

Trương Lộ cắn môi, cúi đầu: “Dạ.”

Doãn Gia Hoa liếc nhìn qua, một giọt lệ rơi xuống váy cô.

Anh đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

Anh thở dài, nói: “Lộ Lộ, anh cũng không có ý gì cả, chẳng qua là ngoại đã già, anh chỉ không muốn bà phải lo nghĩ quá nhiều.”

Trương Lộ thút thít ngẩng đầu, trên đôi mi dài vẫn còn vương những giọt lệ, song lại mỉm cười nói: “Dạ, em biết rồi. Sau này nói gì em sẽ chú ý, sẽ không lỡ lời nữa.”

Doãn Gia Hoa quay đầu nhìn cô. Bộ dạng khóc thương này, bộ dạng tủi thân nhưng lại cố gượng cười này rất giống với hình ảnh của người phụ nữ ấy năm đó.

Lòng anh bỗng chốc dịu lại.

Anh một tay nắm lấy vô lăng, tay kia nắm lấy tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hai người mây mưa triền miên

Sáng sớm, sau khi báo cáo xong công việc, cảm thấy tâm trạng của ông chủ hôm nay không tệ lắm, Dương Huy cân nhắc có nên nói việc kinh doanh ở đường Kim Nguyên.

Doãn tổng, từ sau khi nhà hàng bên cạnh chúng ta chuyển sang buffet hải sản, việc kinh doanh của họ chuyển biến tốt hơn.”

Anh nhìn thấy khuôn mặt sáng lạn của Doãn Gia Hoa dần trở nên u ám.

“So với lúc trước?”

“Tốt hơn rất nhiều...”

Doãn Gia Hoa nhú mày.

“Ngoài ra, còn gì đặc biệt không?”

Dương Huy dẫn đo một hồi rồi cẩn thận lựa chọn từ ngữ trả lời: “Cũng không có gì quá đặc biệt, chỉ là... chỉ là bác Lí trông coi cửa hàng ban đêm nói rằng, có hai tối nhà hàng bên cạnh đóng cửa, chồng của bà chủ nhà hàng đó đến, không biết xảy ra chuyện gì hai người cãi nhau kịch liệt, mãi cho đến khi người đàn ông đó rời đi vào sáng hôm sau mới trở lại yên tĩnh.”

Bàn tay Doãn Gia Hoa đặt trên bàn bát giác siết chặt.

“Hai người họ cãi nhau chuyện gì?” Câu hỏi anh lạnh lùng sít qua từng kẽ răng.

“...Thì có lẽ là chuyện vợ chồng?” Dương Huy thử trả lời.

Nghe được câu trả lời, Doãn Gia Hoa cảm thấy bản thân mình như sắp điên.

Từ một chàng thanh niên hiền lành non nớt anh biến thành một người đàn ông lạnh lùng đáng sợ như ngày hôm nay đều là do cô mà ra. Tuy chia cách đã lâu nhưng anh vẫn nhớ rõ như in những đêm ngày hai người mây mưa triền miên, nhất là cảm giác nồng nàn, mê đắm mà cô mang lại. Mỗi khi nhớ lại hương vị này lòng anh vừa đau lại vừa hận.

Cô tuy tiện xem anh như kẻ qua đường, vui vẻ trong giây lát rồi nhả tâm vứt bỏ, nhưng trớ trêu thay, với anh, hình ảnh của cô đã vô tình khắc sâu trong tâm trí như sinh mệnh, chỉ có chết đi anh mới có thể quên được.

Anh nghiêng chặt răng.

Có lẽ chồng cô bây giờ cũng đang được hưởng thụ cảm giác ấy.

Doãn Gia Hoa cũng không nhớ rõ mình đã đuổi Dương Huy ra như thế nào, đến khi lấy lại tinh thần, anh mới nhận ra mình đang ngồi trên xe đi đến đường Kim Nguyên.

Anh muốn đi nhìn xem, tình hình làm ăn của người phụ nữ kia khởi sắc đến mức nào.

**

Anh dừng xe ngay trước cửa nhà hàng mình, Doãn Gia Hoa ngồi trong xe, lạnh lùng nhìn chằm qua nhà hàng vừa mới khai trương kia.

Ngày hôm nay anh lái một chiếc xe khác, người bảo vệ không nhận ra, tưởng là khách đến ăn cơm, đi lên trước định giúp anh đỗ xe.

Doãn Gia Hoa kéo cửa sổ xe xuống, liếc nhìn anh ta không nói lời nào, anh chàng đột nhiên co rúm người lại rồi lui về phía sau.

Anh vẫn nhìn chằm vào nhà hàng bên cạnh, tên bảng hiệu được khắc bằng chữ vàng, phía trên sơn đen tinh tế tí mỉ: 33 đường Kim Nguyên.

Mặc dù khách khứa không đông đúc như nhà hàng anh, thế nhưng cũng có vài người khách ra ra vào vào, việc kinh doanh đúng là không tồi.

Nhìn nhà hàng số 33 Kim Nguyên được cải tử hồi sinh, anh nhếch miệng “cười” giễu.

Thật sự là nực cười, nhà hàng hải sản tồi tàn thế này vậy mà cũng có thể hoạt động tốt.

Ánh mắt anh bỗng trở nên rét lạnh.

Có đôi lần anh tự hỏi, phải chăng ông trời đã quá ác độc với anh, dồn ép anh đến bước đường cùng khiến anh đau khổ đến tột độ, rồi sau đó ông thấy xót thương mà cho anh nhiều cơ hội tốt như hôm nay không?

Anh chỉ tình cờ đến một lần, vậy mà đúng lúc gặp được chồng cô.

Hắn ta từ nhà hàng đẩy cửa đi ra, cô cũng theo sau hắn. Anh nhìn thấy cô vội vàng nhét xấp tiền vào tay chồng mình. Xem ra, người ta dường như rất bận rộn, trước khi lên xe còn quay lại nhìn cô làm một động tác mỉa giễu.

Cô xoay người vào nhà hàng.

Chiếc xe của người đàn ông đó đậu ngay bên cạnh, Doãn Gia Hoa nhìn thấy vết sơn môi đỏ trên cổ áo hắn.

Người đàn ông đó lái xe đi.

Lừa hặn trong lòng hừng hực, anh vô thức siết chặt tay nắm mạnh vào vô lăng.

Chiếc xe rung mạnh, tay cũng đau rát, anh rút điện thoại ra gọi cho Dương Huy, chưa đợi đối phương bên kia mở miệng đã phân phó: “Nghe đây, trong vòng ba ngày hãy mua bằng được cửa hàng số 34 đường Kim Nguyên cho tôi. Tôi mặc kệ nó bây giờ đã bán hay là đã có người thuê, mặc kệ cậu làm cách nào, hãy giải quyết chuyện này cho tôi trong vòng ba ngày! Sau đó tôi cho cậu thời gian nửa tháng, sửa sang nó thành nhà hàng buffet hải sản. Nếu làm không được thì hãy cuốn gói về nhà đi.”

**

Quan Hiểu đi vào, kéo ghế ngồi thần thờ một góc. Cô ư ử oải thờ dài, trong lòng một mối vô cùng.

Nản lòng đến nỗi ngay cả khóc cũng lười.

Trong một tháng, Mạnh Đông Phi đã đến đây vài lần đến tận ba lần. Hai lần trước đều là nửa đêm khuya khoắt, hẳn ta không nói gì liền chạy tọt vào, say tí bĩ, giờ trở khốn nạn, ép cô phải lấy tiền ra. Cô bảo không có, hẳn tức giận đưa tay đánh cô.

Cô tránh qua, hẳn ta lao đảo đuổi theo, vừa đuổi vừa chửi ầm lên, miệng phun ra những lời khó nghe.

Cô cầu xin hẳn đừng gây ồn ào, đêm đã khuya cô sợ làm phiền những người xung quanh. Cô thề trước mặt hẳn rằng bây giờ cô thật sự không có tiền. Cô thậm chí còn nhắc hẳn nhớ lại: “Tiền của tôi ở ngân hàng mấy năm nay đều đã rút ra đưa cho anh cả rồi. Anh còn muốn gì nữa?”

Hắn giận dữ hét lên: “Mẹ kiếp, đùa với bố mày à! Không có tiền sao lại mở nhà hàng mới? Khốn kiếp, coi bố mày là đồ ngốc hả, bố nói cho mày biết nhé, đừng có mà tự tìm lấy phiền phức, mày không giúp bố mày trả hết nợ, công việc bố mày mà gặp vấn đề, mày đừng mơ đến chuyện giải thoát.”

Hết chưa đủ hẳn lại bắt đầu đập phá, mãi đến sáng sớm mới phui tay bỏ đi.

Mỗi lần hẳn rời đi, cô một mình đến kiệt sức, cảm giác như vừa mới chết đi sống lại.

Lần này hẳn lại đến hỏi tiền, nhưng không giống hai lần trước, hẳn ta chọn buổi ngày vì hẳn biết cô sợ bị mất mặt trước người khác.

Có đôi khi cô thật sự không hiểu nổi, thời gian... thứ này sao lại khó lường đến vậy, một người vốn có chút tư cách nay lại trở nên bỉ ổi đến đau lòng. Sáu năm trước hẳn ta còn biết giữ chút thể diện, nhưng đến một năm trở lại đây, khi không còn tiền bạc tài sản gì nữa, hẳn trở thành một tên vô lại, không có liêm sỉ.

Hắn biết được nhược điểm của cô- cô không thể làm nhục bản thân mình trước mặt người khác, cô còn biết giữ thể diện cho mình chứ cô không được tráo trộn và mặt dày như hẳn. Cho nên hẳn đã thành công, hẳn có thể yêu cầu cô bất cứ thứ gì, còn cô chỉ biết giữ im lặng và chu cấp cho hẳn.

Cô dứt khoát mở tủ lấy hết tiền, rồi kéo tên nát rượu kia ra khỏi nhà hàng.

Ở ngay cửa, cô nhét cọc tiền trong tay vào túi áo hẳn, lúc đó cô cảm thấy thật sự rất hận cái loại đàn ông này.

“Đây, anh cầm hết đi, chệch ít thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác.” Cô lạnh lùng nói: “Tiền tôi cũng đã đưa cho anh rồi bây giờ mời anh đi cho.”

Hắn vỗ vỗ túi áo, dường như rất hài lòng, không để ý đến khuôn mặt lạnh lùng của cô, nhìn cô cười một cách vô lại, còn làm động tác mi gió.

Trước kia quen nhau, cô không hẳn là quá thích hẳn nhưng mỗi khi hẳn làm điều bộ ấy, cô luôn cảm thấy buồn cười, song hiện tại cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Lúc đó, trong lòng hẳn ta cũng còn chút gì đó là thật.

Từ lúc nào, hai người bắt đầu xa cách? Cô nhớ lại, đúng là sau khi kết hôn, sau khi hẳn bắt đầu kiếm được nhiều tiền, từ đó bắt đầu thay đổi.

Ban đầu, hẳn cùng với đám bạn la cà uống rượu từ đêm này sang đêm khác. Đám bạn đó không phải là công tử áo quần là lượt thì cũng là dân nhà giàu mới nổi, không có nổi một kẻ đàng hoàng, rù rù hẳn đi theo con đường ăn chơi xa đọa. Sau đó bọn họ không chỉ còn uống rượu đơn giản, hẳn bị những kẻ đó dụ dỗ đi bia ôm, gái gú, bắt đầu một tháng không về nhà, bắt đầu nuôi tình nhân. Dù có về nhà, hẳn cũng chỉ nhìn cô với vẻ mặt khó ưa, ghét bỏ. Cô biết nếu không vì mối quan hệ của bố mẹ, hẳn đã li dị cô từ lâu.

Lúc đầu cô nghĩ thôi thì cứ nể nể mặt mặt, chỉ cần hẳn ta đừng có quá đáng thì cô sẽ cố chịu đựng. Mẹ cô từng nói, đàn ông có đôi khi sẽ bị mất phương hướng, cứ để cho họ chìm đắm trong một thời gian, say sưa chán chê rồi, mệt rồi, đến lúc thức tỉnh sẽ tự tìm đường về nhà.

Thế nhưng, sau lại hẳn ta bị một vũ nữ trẻ đẹp mê hoặc hoàn toàn.

Hắn ta dọn hết đồ đạc trong nhà ra ngoài sống cùng người phụ nữ đó. Từ đó đến hơn hai năm sau hẳn chưa từng về nhà, chẳng buồn quan tâm đến cô. Cô biết, nếu như không phải hẳn ta đợi kế thừa tài sản từ bố mẹ cô, hẳn chắc chắn li hôn với cô.

Sức khỏe mẹ cô không tốt, bố cô bỏ mặc tất cả đưa mẹ cô đi khắp nơi trên thế giới du lịch. Cô sợ mẹ cô lẳng nên vẫn không dám cho mẹ biết cuộc hôn nhân của mình không hạnh phúc. Cô gạt qua những chuyện không vui, mỗi ngày đều đốt tiền kiếm niềm vui qua ngày... hồi ấy hẳn ta còn làm ra được chút tiền, cô được giữ một chiếc thẻ, thẻ là cô ra sức tiêu xài phung phí như muốn trả thù hẳn.

Khoảng thời gian đó cô thật sự rất cô đơn, đến nỗi đã quên đi giới hạn, trêu chọc một cậu thanh niên hiền lành.

Cô ngơ ngác ngồi trong cửa hàng, nhìn dòng người qua lại.

Tại sao cho dù cô đã cố gắng sống tốt bao nhiêu, chỉ cần Mạnh Đông Phi xuất hiện, lòng cô lại nản chí, mệt mỏi muốn tìm cái chết?

Hắn khiến cho cô cảm thấy sống còn không bằng chết.

Mà cuộc sống này, đến lúc nào mới kết thúc đây? Hắn ta thật sự quá thay đổi, không còn cách nào để cứu chữa, khi tiêu tiền cũng không ý thức rằng mình đã không còn như trước kia nữa. Cứ tiếp tục thế này, cho dù là lấy hết tiền của bố mẹ đưa cho hắn đến lúc đó cũng khó mà thỏa mãn hắn?

Toàn thân cô lạnh run, không dám nghĩ thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Như Một* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Có phải nên chia tay

Nhiều ngày trôi qua, Trương Lộ rất muốn biết Trần Lam Ni đã tìm hiểu được gì, cô hẹn gặp cô ta ở một quán cà phê.

Chào hỏi qua vài câu, Trương Lộ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Ni Ni, cậu điều tra thế nào rồi?”

Trần Lam Ni đặt ly cà phê xuống, ngược lên nhìn cô với ánh mắt kiêu ngạo: “Thật kỳ lạ!” cô cong tròn bờ môi phủ lớp son dày: “Đừng nói nữa Lộ Lộ, quả thật đụng phải ma quỷ rồi! Lúc trước, cho dù tớ có nhiều chuyện đến chừng nào, lão Quách nhà tớ cũng không quan tâm, mặc tớ muốn làm gì thì làm, chơi thế nào, ăn gì cỡ nào, lão cũng chiều tớ, cho nên lúc định điều tra cô Quan Hiểu kia, tớ cũng chẳng giấu diếm lão. Nhưng không hiểu sao, lần này lão lại mắng tớ, Lộ Lộ, tớ thật không khoa trương với cậu đâu, lão “nặng” tớ thật đấy! Tớ uất chết đi được!”

Trần Lam Ni lắc lắc đôi vai bày tỏ sự tủi thân trong lòng, vòng ngực căng đầy cũng lắc lư theo, tỏ vẻ nũng nịu nhưng chẳng biết với ai.

Trương lộ trầm nghĩ, nếu bỏ qua cái đầu ngốc nghếch thì quả thật bộ ngực căng tròn của ả cũng đáng được xem là một vũ khí lợi hại với cánh mày râu.

Đáng tiếc là không có não, chỉ dựa vào cặp ngực kia, đàn ông sớm muộn gì cũng sẽ chán ngấy.

Người phụ nữ trước mặt vẫn còn đang hờn dỗi: “Lão Quách nhà tớ không chỉ mắng tớ thôi đâu, còn nghiêm mặt căn dặn tớ không được làm chuyện này! Tớ thật tức chết mà! Lộ Lộ cậu nói đi, chuyện này quá kỳ lạ đúng không, tớ chỉ điều tra một người không liên quan, sao lão Quách lại có phản ứng lớn đến như vậy, cậu nói đi là vì sao chứ! Chẳng nhẽ là vì bạn trai cậu? Chẳng nhẽ lão sợ liên lụy đến bạn trai cậu? Nhưng lão Quách nhà tớ và bạn trai cậu cũng không tính là quá thân thiết, thế sao lão lại không cho phép tớ điều tra?”

Trương Lộ cũng cảm thấy rất kỳ lạ, trong đầu đầy mối nghi ngờ.

“Lão Quách thật sự đã nói như vậy?”

Trần Lam Ni bĩu môi, ra sức gật đầu: “Không chỉ có vậy thôi đâu! Thậm chí lão còn nói, nếu để cho lão biết được tớ vẫn còn đang điều tra việc này, lão sẽ bỏ tớ, tự kiếm cho mình người vợ thứ bảy! Cho nên Lộ Lộ à, chuyện này e rằng tớ không thể giúp cậu được rồi!”

Trương Lộ nhìn cô bạn trước mặt đang trẻ môi nũng nịu, cảm thấy thật phiền phức.

Cô cũng không sốt ruột, nhã nhặn nâng ly cà phê lên uống, trong lòng đã có cách.

“Ni Ni” cô thờ dài, gọi tên cô bạn đang thút thít: “Tốt xấu gì cậu cũng là một siêu mẫu hàng đầu vang danh một thời, trước đây được bao nhiêu cậu ấm nhà giàu theo đuổi mà cậu cũng chẳng thèm để mắt đến, bây giờ thì hay rồi, thành vợ thành chồng rồi nên Quách Hồng Đồ mới ức hiếp cậu. Lão Quách nhà cậu là ai cơ chứ? Là người thích theo đuổi cái mới lạ, lão ấy yêu cậu cái gì chứ - ngoại trừ gương mặt xinh đẹp này thì không phải là cá tính ư? Nếu như cậu cứ chiều theo lão quá, sớm muộn gì lão cũng sẽ chán ngấy cậu. Cậu phải có chính kiến của mình mới được Ni Ni à, không thể bởi vì gả cho người ta rồi mà trở thành kẻ phụ thuộc!”

Trần Lam Ni ngực to náo phảng bị khiêu khích, nhưng cũng cảm thấy những lời Trương Lộ nói rất có lý.

Cô vỗ bàn, hùng hồn tuyên bố: “Lộ Lộ, cậu nói đúng! Không thể cứ để đàn ông nói gì là làm theo thế ấy được. Tớ nhất định biến kẻ bám đuôi, theo đuổi là lão chứ không phải tớ! Lão không cho tớ điều tra ư, hừ, tớ cứ điều tra đấy, xem thử lão có đúng là dám bỏ tớ tìm cô vợ thứ bảy về không. Lộ Lộ cậu yên tâm, cùng lắm thì tớ âm thầm điều tra, tớ nhất định sẽ giúp cậu điều tra rõ ràng người phụ nữ Quan Hiểu kia đến tột cùng có bí mật gì, có bản lĩnh gì,

dựa vào cái gì mà xoay vòng nhiều tên đàn ông như vậy.”

Trương Lộ cười tươi như hoa nói: “Cảm ơn” Cùng ly cà phê với Trần Lam Ni: “Lấy cà phê thay rượu, tôi mời cậu, Ni Ni, cậu đúng là chị em tốt của tôi.” Cô uống một ngụm, nhìn Trần Lam Ni tủm tủm cười nói: “Ni Ni, chờ tin tức tốt của cậu.”

**

Sáng sớm Doãn Gia Hoa đã nhận được điện thoại của Quách Hồng Đồ, ông ta hẹn anh mười giờ đến công ty Hồng Đồ xử lý các thủ tục có liên quan đến miếng đất đầu giá.

Vốn những công việc này chỉ cần trợ lý của hai bên bàn bạc với nhau là được, không phiền đến hai ông chủ lớn ra mặt, thế nhưng Quách Hồng Đồ đã đích thân gọi điện mời, Doãn Gia Hoa cảm thấy lăm lẹ.

Anh không mang theo người khác, tự mình lái xe qua đó.

Trong quá trình làm thủ tục, Quách Hồng Đồ cũng không tỏ vẻ ra quá nhiệt tình, chỉ là sau khi hoàn tất công việc, Doãn Gia Hoa bất ngờ nhận được lời mời cơm trưa: “Trưa nay tôi muốn mời Doãn tổng một bữa không biết Doãn tổng có nề mặt không?”

Vừa nhận được mảnh đất từ tay ông ta, anh tuyệt nhiên không thể không nề mặt. Thế nhưng ắc hẳn bữa cơm này không đơn giản chỉ là một lời mời. Doãn Gia Hoa rất hiểu loại người vừa cao ngạo vừa quái dị như Quách Hồng Đồ, chắc chắn là có ý đồ gì đó ông ta mới muốn kết thân với người khác, anh thật sự rất hiếu kỳ đó là chuyện gì.

Quả nhiên trên bàn cơm, sau khi mời nhau ly rượu, Quách Hồng Đồ liền đi thẳng vào đề.

“Doãn tổng hình như vừa mở hai nhà hàng trên đường Kim Nguyên đúng không?” Ông ta hồ hởi hỏi.

Doãn Gia Hoa bỗng giật mình: “Chuyện lớn nhỏ nào ở thành phố A này cũng không thể nào qua mắt được Quách tổng. Nhà hàng thứ hai của tôi cũng đã hoàn tất gần xong những khâu cuối cùng rồi, còn chưa khai trương chắc Quách tổng cũng biết!”

Quách Hồng Đồ tao nhã nâng ly rượu cười cười: “Tôi nào có bản lĩnh lớn vậy, làm sao biết hết được! Đây cũng là tôi nghe được từ vợ mình!”

Hai người cùng ly rồi uống cạn.

Đặt ly rượu xuống, đột nhiên Quách Hồng Đồ ần ý chuyển lời: “Nói đến đây, tôi lại cảm thấy buồn bực, không hiểu tại sao gần đây vợ của tôi và bạn gái cậu lại dường như rất có hứng thú với vị Quan tiểu thư – bà chủ của nhà hàng số 33 đường Kim Nguyên.” Ông nhìn thấy hai hàng lông mày của Doãn gia Hoa khẽ nhíu lại.

“Thật trùng hợp, tôi có người bạn là bạn cũ của Quan tiểu thư, sau khi hỏi thăm sơ qua thì biết được một ít quá khứ của cô ấy, tôi nghĩ rằng chuyện này e rằng có liên quan ít nhiều đến Doãn tổng.”

Ông ta nói đến đây thì ngừng.

Một lúc sau Doãn Gia Hoa vẫn không lên tiếng.

Trong lòng anh hiểu rõ ràng, Quách Hồng Đồ không phải là kẻ tầm thường, ông ta và Cố Thần được mệnh danh là hai con cáo trên thương trường. Tuy rằng lời nói của đối phương từ đầu đến cuối đều nhằm nhệ hờ hững, nhưng Doãn Gia Hoa biết rõ Quách Hồng Đồ không chỉ là “hỏi thăm sơ qua thì biết được một ít quá khứ của cô ấy”, e rằng ông ta còn nắm rõ quá khứ của Quan Hiểu như lòng bàn tay.

Chỉ là anh không hiểu: “Tại sao Quách tổng lại nhắc nhở tôi chuyện này?”

Quách Hồng Đồ mỉm cười: “Tôi vừa nói rồi, tôi có người bạn là người quen cũ của Quan tiểu thư, người đó rất quan tâm đến cô ấy, chỉ là...” Ông dừng lại: “Không biết Quan tiểu thư còn nhớ người bạn này không?”

Doãn Gia Hoa nhìn Quách Hồng Đồ, nhếch môi cười: “Cảm ơn Quách tổng đã nhắc nhở.”

Nói đến đây, trong lòng anh cảm thấy hoang mang, anh rất muốn hỏi rằng, người bạn cũ kia của cô ấy là nam hay nữ.

**

Buổi tối, Doãn Gia Hoa gọi Trương Lộ.

Hai người cùng nhau ăn tối, Trương Lộ nói bóng gió ngầm chỉ muốn đến nơi của anh.

Doãn Gia Hoa không ừ hừ gì.

Trong lòng cô thầm thất vọng. Cô nghi ngờ, không biết anh thật sự có hứng thú với chuyện nam nữ không.

Doãn Gia Hoa chạy xe đến một nơi rợp cây bóng mát, rồi tắt máy.

Trực giác cô cho biết anh đang có chuyện muốn nói, cô im lặng chờ đợi.

Bầu không khí trong xe tĩnh lặng.

Sau một lúc lâu, cuối cùng Doãn Gia Hoa cũng mở miệng: “Lộ Lộ.” Anh khẽ gọi tên cô: “Sau này, em muốn biết chuyện gì thì cứ trực tiếp hỏi anh, đừng điều tra lén lút sau lưng anh, bây giờ lại để người ngoài nói cho anh biết, bạn gái anh cùng người khác đi điều tra những việc có liên quan đến anh, điều này khiến anh cảm thấy rất không thoải mái. Nếu như hai người không tin tưởng nhau, vậy thì ở bên nhau còn có ý nghĩa gì nữa chứ.”

Trương Lộ luống cuống, nước mắt tuôn rơi đầm đìa: “Gia Hoa, xin lỗi, xin lỗi! Em biết em không nên làm như vậy, chỉ là em thật sự rất sợ! Em rất sợ, em muốn biết anh và cô Quan Hiểu đó, hai người đã trải qua những gì! Có thể ngay cả anh cũng không nhận ra, chỉ cần người phụ nữ kia xuất hiện, anh sẽ không còn giống với bình thường nữa, anh trở nên rất khác đến nỗi em cũng không nhận ra. Bình thường anh rất lạnh lùng, nhưng mỗi khi gặp cô ấy, sự lạnh lùng ấy hoàn toàn biến mất! Trước kia anh không hề quan tâm gì cả, nhưng chỉ cần gặp cô ấy anh liền trở nên nóng nảy.” Cô vừa nói vừa khóc, đau lòng đến thương tâm, cơ hồ như khóc nức lên: “Gia Hoa, xin lỗi, thế nhưng thật sự em rất sợ!”

Doãn Gia Hoa bất đắc dĩ thở dài: “Lộ Lộ, rốt cuộc em sợ gì chứ?” Anh day day thái dương: “Cô ấy cũng đã có chồng, anh và cô ấy có thể có gì được chứ?”

Những lời này không chỉ để an ủi Trương Lộ mà hình như anh đang tự nhắc nhở bản thân mình.

“Trước kia, giữa anh và cô ấy chỉ là một chút rung động, nhưng cái này cũng không nói lên điều gì cả, giống như em, trước khi gặp anh, em cũng có bạn trai khác đúng không? Nếu như anh cũng cho người đi điều tra quá khứ của em và người kia, liệu em có vui không?” Anh nâng tay lau những giọt lệ trên mặt cô: “Đừng khóc nữa, anh đưa em về.”

Anh khởi động xe.

Trên đường đi, Trương Lộ dần bình tĩnh lại.

Nếu như anh thật sự bỏ tâm tư đi điều tra chuyện quá khứ của cô, thì có lẽ cô sẽ vui biết nhường nào.

**

Về đến nhà Trương Lộ lại càng cảm thấy bất an. Cô cắn móng tay đi đi lại lại trong phòng.

Tất cả các loại biểu hiện của Doãn Gia Hoa nói cho cô biết, anh và người phụ nữ tên Quan Hiểu đó nhất định đã từng có gì đó.

Vì Doãn Gia Hoa, cô đã tình nguyện vứt bỏ tất cả, chấp nhận thay đổi bản thân, cô không thể nào đối mặt với anh khi trái tim anh vẫn còn bóng hình người phụ nữ khác, cô thề nhất định cô sẽ điều tra rõ chuyện này.

Cô rút điện thoại ra gọi.

“Ni Ni, lúc nào cậu có thời gian? Hôm nào rảnh chúng ta cùng ăn trưa, lâu ngày không gặp tớ nhớ cậu!”

**

Doãn Gia Hoa về nhà, một mình ngồi trên sân thượng, điều thuốc trên tay cháy hơn phân nửa.

Anh tự hỏi chính mình, có nên trách Trương Lộ lén lút làm chuyện mờ ám. Lúc đầu nghe được những lời này từ Quách Hồng Đồ anh thật sự rất tức giận. Nhưng càng về sau anh lại càng cảm thấy chột dạ.

Anh tự hỏi chính mình, rõ ràng vẫn chưa buông xuống được quá khứ nhưng lại muốn ở bên Trương Lộ, có phải mình rất tàn nhẫn? Làm như vậy đối với Trương Lộ là không công bằng.

Anh lại đắm chìm trong suy nghĩ.

Để không tổn thương cô ấy, liệu anh có nên chia tay...

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Em có thể cầu xin tôi bao nuôi em

Dạo gần đây Quan Hiểu không ngừng bị Mạnh Đông Phi quấy rầy khiến tinh thần lúc nào cũng căng thẳng, mệt mỏi. Cô biết cửa hàng bên cạnh đã được

người khác mua lại và đang sửa sang, xem chừng cũng muốn mở nhà hàng, nhưng cụ thể là kinh doanh gì, cô đã không còn sức bận tâm để ý.

Mãi đến khi Tiểu Hạ hùng hục chạy vào nói với cô, cửa hàng bên cạnh về cơ bản đã hoàn thành việc trang trí nội thất, cô mới ý thức được có gì đấy không ổn.

“Bà chủ, bà chủ, em vừa mới đi nghe ngóng tin tức, cửa hàng số 34 cũng khai trương buffet hải sản.” Tiểu Hạ lo lắng nói: “Cửa hàng chúng ta năm nay có phải là đã đắc tội với sao thái tử không chứ? Sao chúng ta kinh doanh gì thì ngay lập tức có người học đòi theo, đây chính là bức hết đường sống của chúng ta mà.”

Mí mắt Quan Hiểu giật giật, trong đầu cô không ngừng đan xen những lo lắng.

Cô cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, bảo Tiểu Hạ đi đón khách, còn cô thì ngồi bên cửa sổ, nhìn công nhân sửa chữa ra ra vào vào nhà hàng bên cạnh mà thờ dãi.

Hy vọng tất cả chỉ là do cô nghĩ quá nhiều.

**

Mấy hôm sau, cửa bên cạnh khai trương. Quả nhiên đúng là nhà hàng buffet hải sản, hơn nữa nhà hàng được thiết kế tựa như hoàng cung, nguy nga lộng lẫy.

Cửa hàng 34 Kim Nguyên có cách kinh doanh giống hệt với nhà hàng Tây bên cạnh. Nhà hàng có hoạt động giảm giá nhân dịp mới khai trương.

Cũng tốn một số tiền như nhau, nhưng lại có thể ngồi trong nhà hàng tựa như cung đình, hưởng thụ những món hải sản cao cấp tươi ngon. Giá cả xấp xỉ nhau, đương nhiên ai cũng biết cách chọn lựa, khách của nhà hàng số 33 lũ lượt kéo nhau sang nhà hàng số 34 bên cạnh.

Việc kinh doanh lần nữa lại trở nên vô cùng ảm đạm. Nhưng lần này, Quan Hiểu ngay cả sức lực để lo lắng cũng không còn, trong lòng cô giờ đây không chỉ cam chịu mà là thật sự nản nề.

Nhà hàng bên cạnh tiếp tục hoạt động giảm giá trong nửa tháng, khách khứa đều bị họ kéo đi hết. Hiện tại, ngay cả chi phí điện nước là cô cũng không thể nộp đủ, nhân viên lần lượt xin nghỉ việc, mấy hôm nữa là đến thời gian đóng tiền nhà, số tiền trước kia kiếm được đều đã bị Mạnh Đông Phi khoét sạch, Quan Hiểu không biết mấy hôm nữa sẽ phải ứng phó thế nào đây.

Cô mất ngủ cả mấy đêm, tâm trạng bất ổn, vừa mới chợp mắt thì đột nhiên giật mình tỉnh lại, sau đó mở to mắt cho đến sáng sớm hôm sau.

Cô lơ mơ đoán được nguyên do.

Nhiều lần cô trầm nghĩ, rốt cuộc cô phải làm sao mới có thể chấm dứt được cái định mệnh oai trái giữa cô và người ấy đây.

**

Bắt đầu từ sáu năm trước cô đã bị cuộc sống này ruồng bỏ. Mỗi ngày đều trôi qua trong lạnh lẽo, khó khăn chông chênh khó khăn.

Mấy hôm nay cô đang đau đầu đối phó với tiền thuê nhà, tiền điện nước, đã vậy Mạnh Đông Phi lại còn chạy tới vòi tiền.

Quan Hiểu chẳng còn đồng nào mà đưa cho hắn ta. Cô thật sự chẳng còn cách nào khác, ngồi một góc, nhìn Mạnh Đông Phi đuổi mấy người khách thưa thớt còn sót lại trong nhà hàng, đập bẻ tất cả những thứ có thể đập.

Quan Hiểu vẫn ngồi bất động, khuôn mặt chur vô cảm, không lo lắng, không xót xa, mặc cho hắn ta la hét đập phá.

Cô hoàn toàn chết lặng.

Mạnh Đông Phi náo loạn một hồi, lại bay sang tú cô lục lợi tiền, không kiếm được gì, hắn ta hùng hổ dọa nạt cô: “Mẹ kiếp, cô đừng có đùa với tôi, cô nghĩ cô giả chết thì tôi không làm gì được ư? Tôi đang nợ tiền ở quán bar bên thành đông, trong vòng một tuần cô hãy nghĩ biện pháp mà trả nợ cho tôi, còn không đừng trách là tôi không nể tình quan hệ vợ chồng. Đừng quên cô còn cái gì trong tay tôi!”

Quăng lại mấy lời đó, Mạnh Đông Phi tức giận bỏ đi.

Quan Hiểu cảm thấy bản thân mình nên khóc, thế nhưng cô lại phát hiện mình đang cười.

Khi Mạnh Đông Phi vừa vào, cô liền bảo nhân viên đi về, trong nhà hàng giờ đây chỉ còn lại đồng đồ nát, mình cô khom lưng đi thu dọn.

Phải một lúc lâu sau cô mới lau chùi, dọn dẹp xong. Đến khi ra ngoài đổ rác thì trời đã tối. Bầu trời đêm tĩnh mịch u ám thật dễ khiến lòng người lạnh lẽo cô quạnh. Ánh mắt cô vô tình lướt qua nhà hàng bên cạnh, chiếc xe quen thuộc đang đậu ngay trước đó.

Cô bất giác đứng sững, nhìn chằm vào chiếc xe.

Có người đi ra từ nhà hàng bên cạnh. Cô mơ hồ cảm giác được người nọ đang đi qua hướng này.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía người đó.

Bỗng nhiên cô mỉm cười: “Hóa ra là như vậy.” Cô nhìn người đến nhẹ nhàng nói: “Nhà hàng này quả nhiên là anh mở, Gia Hoa.”

**

Xế chiều, Doãn Gia Hoa lái xe đến nhà hàng mới khai trương trên đường Kim Nguyên.

Quả nhiên như những gì Dương Huy nói, tình hình kinh doanh bên này tiến triển cũng thuận lợi như nhà hàng Tây, trước nhà hàng lúc nào cũng là một dãy xe dài.

So với nhà hàng mình rực rỡ đèn hoa sáng chói, nhà hàng số 33 lại cực kỳ tối tăm âm đạm.

Doãn Gia Hoa tìm một nơi để đậu xe, trước khi đi vào, anh bất giác dừng bước nhìn qua nhà hàng bên cạnh.

Qua tấm cửa kính, anh nhìn thấy bên trong hoàn toàn tĩnh lặng, không chỉ là khách khứa mà ngay cả một bóng nhân viên cũng không có. Chỉ có người phụ nữ kia đang khom lưng quét rác.

Anh lại cố gắng nhìn vào bên trong thêm vài lần.

Mái tóc người phụ nữ đó xõa ra rồi bù, mồ hôi trên mặt nhễ nhại trông rất thảm thương.

Anh nhắm mắt, tay siết chặt. Sau một lúc lấy lại tinh thần, anh xoay người nhấc chân bước vào nhà hàng.

Quản lý nhìn thấy anh đến, cung kính tiếp đón, tựa như anh là hoàng đế đang cải trang đi tuần tra. Anh không thích phiền phức như thế, chỉ muốn an tĩnh ngồi một lúc, gọi người chuẩn bị một chỗ bên cạnh cửa sổ.

Anh nâng cốc trà nhấp một ngụm, vị trà vừa đắng lại vừa chát khiến đầu óc anh trở nên mê man, trái tim như bị bóp nghẹt.

Anh tự hỏi chính mình, đây không phải là kết quả mà anh muốn sao? Muốn nhìn thấy cô trở nên thâm trầm, khiến cô không vui, muốn cô cảm nhận được những đau khổ mà trước kia anh đã trải qua. Thế nhưng khi nhìn thấy cô vất vả khom lưng dọn dẹp, anh lại không cảm thấy vui vẻ như trong dự đoán?

Nguyên nhân là vì cô vẫn còn chưa chữa đủ đau khổ? Hay là vì cô vẫn chưa thâm trầm đến mức van xin anh? Rốt cuộc là anh muốn kết quả như thế nào?

Anh hoàn toàn mờ mịt, bỗng dưng anh cảm thấy bản thân mình thay đổi trở nên hồ đồ.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngày đã chuyển tối. Anh lơ mơ trông thấy bóng dáng một người phụ nữ đang chặt vật kéo túi rác to đi ra.

Là cô.

Bóng lưng gầy yếu chậm rãi lê bước, bốn bề xa hoa trụy lạc phản phát dường như cũng không liên quan đến cô. Cô từng bước từng bước đi qua, tựa như muốn hòa tan vào bóng đêm, từng chút một bị đêm tối bốn phía nuốt trọn.

Giây phút này đây trong lòng anh bị chút dừng khí bất ngờ làm trở nên kích động, anh muốn lao ra giữ lấy cô, kéo cô trở về từ bóng tối.

Dường như nhận ra sự hiện diện của anh, cô dừng bước đứng lại nhìn về phía chiếc xe đậu cách đó không xa.

Cô dán mắt nhìn chăm chú vào chiếc xe, gương mặt trầm tĩnh có chút thất thần.

Cuối cùng anh không cảm được lòng, đứng dậy ra khỏi nhà hàng.

**

Quan Hiểu nhìn Doãn Gia Hoa nở nụ cười bi thương: “Hóa ra thật sự là như vậy, nhà hàng này là anh mở, Gia Hoa!”

Doãn Gia Hoa nhún vai, vẻ mặt bất cần: “Thấy em mở cũng không tồi lắm, cảm thấy rất có tiềm năng nên học theo.”

Sau đó không ai nói chuyện, hai người im lặng đối mặt nhau. Doãn Gia Hoa cảm thấy mình nên làm gì đó, cứ đứng mãi như vậy lòng anh sẽ trở nên yếu đuối mất.

Anh cất bước, làm ra bộ chuẩn bị lái xe rời khỏi. Tay vừa mới đặt lên cửa xe thì chợt nghe thấy Quan Hiểu gọi.

“Gia Hoa” Cô nhẹ nhàng gọi gần như là mơ hồ, anh bất giác dừng lại ngẩng đầu nhìn cô: “Anh không mời tôi vào nhà hàng anh ngồi ư?”

Đột nhiên cô đưa ra yêu cầu như vậy, anh không khỏi giật mình, nhưng trong thoáng chốc liền lấy lại vẻ tự nhiên.

Anh nhìn thấy cô mỉm cười, nụ cười yếu ớt mỏng manh đến mức có thể tan biến ngay trong giây lát.

Anh gật đầu, không nói gì khoác tay làm động tác “rất sẵn lòng”. Quan Hiểu cho rằng có lẽ anh đã mất hết kiên nhẫn, nếu không phải vậy cũng không đến mức ngay cả một câu nói anh cũng lười. Lòng cô đau nhói, nhưng vẫn cố gắng giữ nụ cười trên mặt cùng anh đi vào nhà hàng buffet hải sản xa hoa lộng lẫy kia.

Hai người ngồi ở vị trí mà lúc nãy Doãn Gia Hoa ngồi. Phục vụ đi đến hỏi uống gì, Doãn Gia Hoa đòi cốc trà nóng, Quan Hiểu chỉ muốn một cốc nước lọc.

Quan Hiểu cúi đầu lặng lẽ uống nước. Doãn Gia Hoa ngồi đối diện không chớp mắt nhìn cô. Hàng mi cô vẫn dài như vậy, lúc ngược mắt đôi mi ấy khẽ run lên tựa như có nỗi buồn vô tận khiến người khác phải xót xa. Nhìn lại nhìn, anh cảm thấy trái tim mình đau nhói.

Sau khi uống hơn nửa ly nước, cuối cùng cô cũng đặt ly xuống, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng lên tiếng: “Gia Hoa, anh làm nhiều như vậy cũng chỉ muốn nhìn thấy tôi thôi ư?” Thanh âm cô nhẹ nhàng gần như hư vô.

Doãn Gia Hoa cười lạnh.

“Là em tự đánh giá bản thân quá quan trọng, hay là tôi đã quá xem nhẹ?”

Quan Hiểu vẫn nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt mơ hồ không biết đang chăm chú nhìn gì. Một lúc sau, cuối cùng cô cũng quay đầu nhìn anh khẽ cười: “Gia Hoa, hà cớ gì phải bức người khác đến bước đường cùng như vậy?” Vẫn là nụ cười nhàn nhạt ấy nhưng yếu ớt, dè dặt hơn, dường như cô đang mong mỏi sự nhượng bộ nơi anh.

Doãn Gia Hoa lại cười khẩy.

“Em dựa vào gì mà cò kè mặc cả với tôi?”

Anh nhìn thấy nụ cười trên môi cô tắt lịm, lòng anh lại nhói lên, song vẻ mặt lại càng trở nên lạnh lùng.

Mặc dù Quan Hiểu vẫn cố gắng giữ dáng tươi cười nhưng không hiểu sao đôi môi cô lại không chịu nghe lời mà trở nên run rẩy.

“Gia Hoa, nói cho tôi biết, tôi phải làm thế nào mới vừa lòng anh?”

Doãn Gia Hoa vốn vẫn đang dựa lưng vào thành ghế, nghe cô hỏi vậy anh liền nhướn người về phía trước, khẽ nheo mắt, cười cợt nói: “Sao? Chịu không nổi rồi ư? Em có thể đi cầu xin chồng mình giúp đỡ mà, không phải trước đây hần ta rất có tiền sao?” Anh nhìn thấy sắc mặt cô trở nên tái xanh, đôi mắt tròn tròn, thế nhưng lại một lần nữa về tội nghiệp đến đáng yêu của cô cứ quấy rầy anh đến mức khiến con nóng giận trong anh trong phút chốc dâng trào.

“Tôi và anh ta... chúng tôi không như những gì anh nghĩ, anh ta không có tiền!” Giọng nói cô khẽ run, nếu như anh và cô chỉ là hai kẻ xa lạ, có lẽ anh sẽ thương hại cô gái trước mặt.

Nhưng đây anh chỉ cười nhạt: “Ồ, vậy quan hệ hai người là gì? Cả đêm âm ỉ, náo động đến mức đánh thức cả người trông nhà hàng bên tôi.”

Anh nhìn thấy khuôn mặt người phụ nữ trước mặt lại càng thêm tái nhợt, đáy mắt chất chứa nỗi đau khổ tột cùng, ẩn hiện cả sự ngạc nhiên không thể nói thành lời. Cô không thể tưởng tượng được anh có thể thốt ra những lời cay nghiệt ấy, cũng hệt như anh, không thể tin rằng bức thư năm đó là cô đã viết cho anh.

Anh cảm thấy vui mừng.

“Nếu hần ta bây giờ đã không có tiền, em cũng không thể cầu xin hần ta giúp em, không thì...” Anh hơi dừng lại, lời nói lại thêm phần sắc lạnh: “Em có thể tìm cách cầu xin tôi. Trước kia hần ta bao em, giờ đến lượt tôi có khác gì nhau.” Anh nói xong, nhếch môi cười.

Nhưng một giây sau, anh cảm thấy khuôn mặt mình đầm nước.

Là Quan Hiểu gạt thẳng ly nước lên mặt anh.

Anh đột nhiên đứng lên, nắm lấy cằm cô, cảm phần nhìn vào khuôn mặt uất ức của cô. Bị anh giữ chặt, cô chỉ còn cách ngẩng đầu lên, đôi mắt cô ngấn lệ, nhưng lại quật cường không để chúng tuôn rơi, đôi môi cô run rẩy, không chút sợ sệt đối mắt nhìn anh.

Nhìn khuôn mặt cô như sắp khóc anh lại nhớ đến trước đây. Trước đây dù có chuyện buồn, cô cũng cố gắng không bao giờ để mình khóc, tự giày vò bản thân rồi lặng lẽ chìm vào giấc ngủ. Đến ngày hôm sau, cô lại gạt qua những chuyện không vui, mỉm cười nhìn anh để anh an lòng.

Cô luôn cho rằng anh không nhận ra được điều đó, mà anh lại không muốn cô bối rối nên vờ như không biết.

Quá khứ như đang ủa về, lòng anh bỗng nhiên dịu lại. Anh buông tay, chậm rãi ngồi xuống.

Cô vẫn ngẩng đầu nhìn anh như thế, rồi quay người bước đi. Những giọt nước mắt trào trực tuôn rơi nhưng cô bướng bỉnh không để chúng rơi xuống.

Anh bỗng nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, tựa như vừa mới dùng hết sức lực để đánh một trận với ai đó, mệt rã rời.

Nhân viên phục vụ nôm nớp lo sợ đứng một bên, cầm trong tay khăn giấy do dự không biết có nên đưa cho anh hay không.

Anh khoát tay rút khăn của mình ra lau mặt.

Qua cửa sổ, anh nhìn thấy người phụ nữ đó đang cúi người mở cửa, một hồi lâu vẫn chưa mở ra lại còn cúi xuống ba lần để nhặt chìa khóa.

Bóng lưng gầy guộc run lên, lại giống như hòa vào bóng đêm.

Lòng anh thất lại, bảo nhân viên đem lên cho anh ly rượu mạnh nhất.

Anh phải nên làm thế nào bây giờ? Không hạn cô nữa? Anh cũng muốn, nhưng anh hiểu rõ, bản thân anh căn bản không thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Phụ nữ nhiều như vậy nhưng sao anh lại chỉ yêu mình em

Tối hôm trước, Trần Lam Ni gọi điện thoại nói với Trương Lộ rằng, cô ta đã tra ra một số manh mối, vì thế cả đêm hôm đó Trương Lộ ngủ không được, trong lòng thấp thòm mong chờ ngày mai mau đến.

Trương Lộ hẹn gặp Trần Lam Ni vào sáng sớm. Ngồi trong quán cà phê Trần Lam Ni còn ngái ngủ, uể oải bừa bãi bày tỏ bất bình. Trương Lộ không hiểu nổi, cô bạn kia nũng nịu vậy để cho ai xem, cô mặc kệ, liền đi vào vấn đề chính.

“Ni Ni, cậu đã điều tra ra được gì rồi nhanh kể tường tận cho tớ nghe.”

Trần Lam Ni lấy lại tinh thần tỉnh táo: “Thật ra không điều tra không biết, điều tra ra mới khiếp! Lộ Lộ những gì bạn trai cậu từng trải qua nhiều đến nỗi tám mũi không hết, quả thật giống như trong tiểu thuyết ngôn tình ‘cầu huyết’!”

Trương Lộ nheo mắt, vẻ mặt khó chịu.

“Cậu thật sự không ngờ đâu, bạn trai cậu và Quan Hiểu trước đây từng có quan hệ trai gái.”

Trương Lộ trầm hít sâu. Nghe tiếng “bạn trai cậu” từ miệng của Trần Lam Ni lúc này đây cô thật cảm thấy chói tai, có vẻ như cô à kia đang rất thích thú há hê với chuyện riêng của người khác.

“Hóa ra, sáu năm trước, bạn trai cậu và Quan Hiểu từng qua lại một thời gian...” Trần Lam Ni cứ lặp đi lặp lại từ kia, Trương Lộ nhin không được nữa ngắt lời: “Ni Ni, cậu hãy gọi Doãn Gia Hoa, không cần phải nhắc nhở tớ rằng anh ấy là bạn trai tớ!” Thanh âm lạnh lạnh, Trần Lam Ni cảm giác được sự không hài lòng của cô bạn, xoa xoa bả vai, bừa bãi ậm ừ.

“Được thôi, thì là Quan Hiểu và Doãn Gia Hoa, sáu năm trước hai người đó quen nhau. Khi ấy Quan Hiểu là một người phụ nữ giàu có mà Doãn Gia Hoa lại là một tên côn đồ, hai người họ sống chung đương nhiên là ở nhà Quan Hiểu, ăn uống cũng là Quan Hiểu trả tiền, nói đúng hơn, Doãn Gia Hoa được Quan Hiểu bao nuôi!” Trần Lam Ni mãi mê kể chuyện, nước bọt bay tung tóe, cô ta cũng chẳng để ý đến vẻ mặt khó coi bức bối của Trương Lộ.

“Thế nhưng, ai ngờ được, người phụ nữ tên Quan Hiểu đó đã có chồng. Chuyện như vậy là sao? Chẳng lẽ bạn trai cậu... à không, Doãn Gia Hoa là gì của cô ta chứ? Tất nhiên là anh ta không thể tiếp tục mối quan hệ như thế rồi, sau đó mọi chuyện bị phơi bày, cô ta theo chồng bay sang Úc. Cô ta rồi đi một cách bất thình lình, Doãn Gia Hoa còn chưa kịp nói lời báo thù! Tớ nghĩ có thể bởi vì như thế, bạn trai... Doãn Gia Hoa vẫn luôn ôm hận trong lòng, cho nên sáu năm sau khi gặp lại cô ta Doãn Gia Hoa mới có phản ứng mãnh liệt như thế.” Cô hớn hơ mặt mày nói một tràng, xong lại khát nước, tào nhả nâng ly cà phê lên nhấp một ngụm, rồi lại tiếp tục.

“Tớ cảm thấy người chồng kia của cô Quan Hiểu kia thật vĩ đại, nghe nói trước kia anh ta cũng rất có tiền, nhưng bây giờ sắp phá sản rồi. Tớ nghĩ, tiền của anh ta đã bị Quan Hiểu lấy sạch đi bao tình nhân của cô ta rồi.” Cô tựa như không may mắn ý thức được, cứ hể cô mở miệng là một từ “trai bao” hai từ “trai bao”, tiếp tục than thở: “Người đàn ông ấy, cho dù bị cô ta cầm chừng nhưng cũng không chịu ly hôn, thật sự là còn tốt hơn cả Tạ Đình Phong. Tớ nghĩ anh ta chán hẳn là rất yêu người phụ nữ đó, tuy rằng anh ta cũng có người phụ nữ khác ở bên ngoài nhưng đàn ông mà, thật sự đối với họ thì nhu cầu thể xác và tình yêu là hai việc hoàn toàn khác nhau. Tớ thấy anh ta là một người đàn ông tốt!” Cô đã kết luận như thế.

Trương Lộ cảm thấy những lời cô ta nói rất ư là buồn cười, có những lí lẽ còn khiến cô thấy buồn nôn, thế nhưng giờ phút này cô thật không có tâm trạng để ý đến lời nói nhảm của cô ta.

Cô im lặng.

Trần Lam Ni ở bên cạnh vẫn tiếp tục om sòm phát biểu ý kiến của mình: “Tớ cho rằng, Lộ Lộ cậu chẳng cần phải lo lắng nhiều, dù sao cái cô Quan Hiểu kia cũng đã có chồng, sáu năm rồi vẫn chưa ly hôn vậy còn gì phải lo chứ! Bạn trai cậu chỉ là không cam lòng bị nhục nhã vụ sáu năm trước, với thân phận và địa vị của anh ta bây giờ hẳn là vẫn chưa nuốt được cục tức đó!”

Trương Lộ day day thái dương, chẳng buồn trả lời ý kiến của cô bạn kia.

Cô bất an.

“Không, tớ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy!”

Lòng cô khẽ động, chợt nhớ đến một chuyện.

Trước đây có lần sau khi uống say, Doãn Gia Hoa đã gọi tên một người phụ nữ, khi đó cô cho rằng anh gọi “Xảo Xảo” nhưng giờ đây sâu chuỗi lại câu chuyện, cái tên anh gọi hôm đó có lẽ không phải “Xảo Xảo” mà là “Hiểu Hiểu”.

Thật sự trong lòng anh đối với người phụ nữ tên Quan Hiểu kia chỉ có oán hận thôi sao? Nếu chỉ là oán hận vậy tại sao khi say khướt vẫn nhớ đến tên của cô ta.

Cô càng nghĩ càng bất an, lòng trầm xuống, ngược mắt lên thì thấy Trần Lam Ni đang nhìn mình bằng ánh mắt thương hại.

Ánh mắt kia khiến cô cực kỳ khó chịu.

“Lộ Lộ, tớ hiểu cảm giác của cậu bây giờ.” Trần Lam Ni tựa như thấu hiểu bắt đầu an ủi bạn mình: “Phụ nữ, có lẽ luôn khó tránh khỏi chuyện bị người đàn ông của mình phản bội, bất quá cũng tốt, giống như lão Quách nhà tớ, đến bây giờ trong lòng anh ấy chỉ còn lại một người phụ nữ là tớ. Lộ Lộ, cậu đừng quá bi thương, nếu như cậu không vui, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi tớ, tớ sẽ cùng cậu uống trà!”

Trương Lộ nhìn vẻ quan tâm tha thiết của cô bạn trước mặt, nhếch miệng cười nhạt.

Làm một người phụ nữ ngốc nghếch cũng không hẳn là điều tồi tệ, ít nhất cô ta luôn nghĩ đơn giản rằng, mình may mắn hơn nhiều người khác, mình là người hạnh phúc nhất trong số những người phụ nữ bất hạnh.

Điện thoại di động Trần Lam Ni đột nhiên reo lên.

Cô bắt máy, Trương Lộ thấp thoáng nghe được, là thám tử tư thúc giục cô ta trả tiền.

Cúp máy, Trần Lam Ni gọi phục vụ, muốn mượn mấy tín dụng của họ.

Trương Lộ tò mò hỏi: “Ni Ni, tớ đã đưa tiền để cậu trả cho thám tử tư rồi mà?”

Trần Lam Ni cười tươi rói, duỗi thẳng bàn tay ra trước mặt Trương Lộ khoe chiếc nhẫn hột soàn to bằng quả trứng chim bồ câu sáng lấp lánh: “Lúc đi dạo tớ vô tình nhìn thấy nó, kim lòng không nổi nên đã mua.”

Nhân viên đem mấy tín dụng lên, Trần Lam Ni rút chiếc thẻ ra, thẻ nhưng quẹt đi quẹt lại mấy lần đều không thành công.

Cô đổi thẻ khác rồi thử lại, vẫn không được. Cô quẹt thử hết số thẻ cô có nhưng không cái nào dùng được.

Về mặt Trần Lam Ni chuyển sắc, thanh âm lộ ra vẻ hoảng sợ: “Lộ Lộ tất cả các thẻ của tớ đều bị khóa lại rồi. Nhất định là lão Quách làm rồi!”

Cô liền rút điện thoại ra gọi cho Quách Hồng Đồ, nhưng người nhận điện không phải là chồng cô mà là trợ lý của ông. Đối phương viện cớ là: “Quách tổng đang họp, cần dặn không để người khác làm phiền.”

Trần Lam Ni nổi giận, quát to: “Tôi mà là người khác à? Tôi là vợ ông ấy.”

Lời đáp lại của cô trợ lý đơn giản mà rõ ràng, ngay cả Trương Lộ ngồi đối diện cũng nghe rõ mồn một.

“Quách tổng đã đặc biệt cấm dặn, bất kể là ai cũng không thể làm phiền, nhất là vợ của ông ấy.”

Vừa dứt lời, bên kia đã ngắt đầu dây, chỉ còn lại tiếng tút tút.

Trần Lam Ni ừ ừ bất lực nhìn Trương Lộ.

“Lộ Lộ, sao lại vậy chứ? Trước đây dù có họp, lão cũng không giao điện thoại cho trợ lý nghe.”

Trương Lộ thay đổi vẻ mặt, làm ra vẻ quan tâm nói: “Kiểu này có lẽ là chồng cậu đang ở bên ngoài với phụ nữ rồi. Ni Ni cậu đừng lo lắng, không phải cậu bảo phụ nữ mà, dù sao cũng khó tránh khỏi việc bị người đàn ông của mình đi ngoại tình, cậu đừng quá đau buồn, nếu như không vui, lúc nào cũng có thể gọi cho tớ, tớ sẽ cùng cậu đi uống trà.”

Trần Lam Ni tối sầm mặt mũi, chả hiểu tâm trạng của cô bây giờ thế nào, chỉ thấy khóe môi cô run run, một lát sau mới khó khăn mở miệng: “Được.”

**

Mấy hôm tiếp theo, Trương Lộ muốn gặp Doãn Gia Hoa nhưng đều bị anh khéo léo từ chối.

Lòng cô lại càng lo lắng, tâm trạng trở nên nóng nảy dễ cáu gắt. Cô sầu muộn nhưng lại không biết kể cùng ai, cô có nhiều người chị em nhưng lại không có một người thích hợp để tâm sự chuyện tình cảm, họ chỉ giả vờ lắng nghe cô tâm sự nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng phần khởi như được xem kịch hay.

Phiền muộn, lại không có việc gì làm cô chạy đến cửa hàng thời trang mang tên mình.

Nhân viên nhìn thấy cô thì lo lắng như ngồi trên đồng lửa, ra sức làm việc, ân cần niềm nở với khách hàng.

Cứ mấy ngày như thế trôi qua.

Hôm nay Trương Lộ vừa mới ngồi xuống, còn chưa uống hết tách cà phê nóng, bỗng xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Là một cặp tình nhân, người đàn ông tóc vàng cao lớn đẹp trai, là hình mẫu người đàn ông ngoại quốc lý tưởng. Cô gái thoát nhìn là người châu Á, trang điểm đậm, trông có vẻ quyến rũ và lẳng lơ. Hai người nói tiếng Anh đi vào, cô gái sau khi chọn một chiếc váy thì lấy vào phòng thử, người đàn ông mỉm cười chuyển ánh mắt xuống Trương Lộ.

“Hi! Lộ Lộ, không ngờ lại gặp em ở đây? Gần đây em khỏe không?”

Trương Lộ nở nụ cười sâu xa: “Là trùng hợp ư? Em nhớ rõ trước đây đã nói với anh rằng em có mở một cửa hàng thời trang mà, Will?”

Nụ cười trên môi Will lại càng đậm hơn: “Em cũng biết mà, anh nhớ từng lời em nói.”

Trương Lộ cười lắc đầu: “Sao anh lại đến Trung Quốc?”

“Anh đến giúp bố bàn bạc một vụ làm ăn.”

Trương Lộ chỉ chỉ vào phòng thử quần áo: “Là bạn gái?”

Will cười tủm tỉm gật đầu.

Anh lại hỏi cô thêm lần nữa: “Lộ Lộ, em khỏe không?”

Trương Lộ nghi ngờ hay là trên mặt mình đã để lộ ra điều gì, liền vội vàng mỉm cười rạng rỡ đáp lại: “Rất tốt.”

Will lại thở dài: “Lộ Lộ, sao trông em không giống như mọi khi vậy. Em luôn là người nổi bật và cá tính cơ mà, nhất định là em đang có chuyện!”

Trương Lộ miễn cưỡng mỉm cười, héch cằm ra phía sau Will nói: “Bạn gái anh ra rồi kìa.”

Will hơi lơ đãng, khen cô bạn gái mình vài câu qua loa cho có lệ, rồi rút thẻ ra tính tiền.

Ký tên xong, anh quay đầu lại nhìn Trương Lộ, ánh mắt sâu thẳm tựa như thiên ngôn vạn ngữ.

Trương Lộ cười cười: “Cảm ơn hai vị ghé thăm.” Cô nhìn thấy cô bạn gái choàng qua tay Will, vui vẻ đi ra.

Ngày hôm sau, Will lại xuất hiện một mình ở đây, Trương Lộ cảm thấy hơi bất ngờ.

Đến chạng vạng, Trương Lộ muốn tìm Doãn Gia Hoa nhưng lại bị anh từ chối, trong lòng đang cô đơn buồn bực, đúng lúc Will lại xuất hiện, tha thiết mời cô bữa tối, cô không hề lưỡng lự liền gật đầu đồng ý.

Đến nhà hàng, hai người gọi rượu, từ từ thưởng thức, bất tri bất giác họ càng uống càng nhiều. Tâm trạng Trương Lộ không tốt, chẳng mấy chốc đã say.

Will ngồi qua bên cạnh, nhất thời không thể kìm lòng, anh ôm cô, hôn lên vành tai cô, rồi thì thầm: “Lộ Lộ, sao em vẫn luôn quyến rũ mê người vậy!”

Trương Lộ không hề né tránh. Cô cười rộ lên: “Thật không?” Ánh mắt nheo lại nhìn khuôn mặt đã bị nhuộm màu dục vọng của người đàn ông trước mặt.

Hai người thanh toán rồi cùng nhau đi thẳng lên tầng cao nhất.

Bởi vì thấm men rượu, biểu hiện của Trương Lộ rất cuồng dã, mà Will lại giống như một con sói đói khát lâu ngày, hai người không ngừng đòi hỏi thỏa mãn trên người đối phương. Về phương diện này họ rất hợp nhau, biết làm thế nào để đối phương thỏa mãn.

Will chôn vùi trong cơ thể Trương Lộ, điên cuồng bắt đầu vận động. Trương Lộ rên rỉ thờ dốc, bầu mạnh lên lưng anh, khi hai người đang tiến đến đỉnh điểm thì điện thoại của Will vang lên. Động tác anh chậm lại, tìm điện thoại trên đầu giường, là cô bạn gái hôm trước đi cùng anh.

Trương Lộ cười lớn, kẹp chặt phần dưới, thân thể Will bắt đầu run lên. Mặc kệ đầu bên kia đang nói gì, anh dứt khoát ngắt máy, lại ra sức rong đuổi.

Hai người quấn quýt chặt lấy nhau, mồ hôi chảy giọt theo nhịp.

Sau màn triền miên nóng bỏng, hai người nằm ngửa trên giường thờ đốc. Một lát sau Will nghiêng người, vén lại mái tóc ướt đẫm mồ hôi trên khuôn mặt Trương Lộ, cuối đầu hôn cô, tay lại trượt xuống, ve vồn trên bộ ngực căng tròn, thanh âm vẫn tràn ngập mùi dục vọng: “Lộ Lộ, bạn trai em về phương diện này có được không? Em tựa như đã đói khát lâu lắm rồi, vất anh đến khô khốc!”

Trương Lộ hất tay anh ra, vẻ mặt khó chịu: “Anh quản nhiều thế làm gì, em cũng không hỏi anh là người phụ nữ của anh có chặt khít không, có phải là không cho anh đủ khoái cảm, cho nên anh mới điên cuồng như hôm nay?”

Will ép khuôn mặt cô nhìn mình, chân thành nói: “Lộ Lộ à, chính em cũng biết, dù anh có nhiều phụ nữ nhưng anh vẫn luôn yêu em nhất.”

Trương Lộ cười vang: “Ồ. Em biết, em còn biết cho dù không có em anh vẫn có thể sống vui vẻ thoải mái, anh không bao giờ thiếu phụ nữ, Will.”

Will cũng cười: “Không phải vậy thì sao? Chẳng nhẽ em nói chia tay thì anh nên đi vẫn? Thế nhưng nếu anh tự vẫn thì ngày hôm nay đã không gặp được em, lại càng không thể cùng em ôn lại chuyện cũ.” Anh vừa nói lại vừa trèo lên người Trương Lộ.

Trương Lộ cũng không đẩy anh ra, cô mở rộng hai chân, quặp lên mình anh.

Doãn Gia Hoa đã khiến cô cô đơn lâu lắm rồi, bây giờ cô thật sự cần cơ thể cường tráng ấm áp này để mang lại cho chính bản thân mình một chút an ủi và vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vết thương trong lòng anh đang rỉ máu

Sau khi trở về nhà, Trương Lộ lại càng buồn phiền, nhớ đến chuyện vừa xảy ra, cô lo lắng thấp thòm. Đôi khi cô thấy lòng hồ thẹn vì đã phản bội Doãn Gia Hoa. Nhưng mỗi lúc nghĩ đến mối quan hệ giữa Doãn Gia Hoa và Quan Hiểu cô lại cho rằng, bản thân mình không làm gì sai, ngược lại cô càng cảm thấy hả hê như vừa được trả thù người nào đấy.

Mà cô đang trả thù ai cơ chứ?

Cứ như thế cô bị dày vò bởi những suy nghĩ đầy mâu thuẫn, cả đêm trằn trọc không sao chọn mất được.

Từ hôm đó, Doãn Gia Hoa vẫn không chịu gặp cô, chỉ nói rằng bận chuyện công ty không có thời gian. Cô là một người thông minh, đương nhiên hiểu được Doãn Gia Hoa đang cố tình tránh mặt mình. Mà kết quả sẽ như thế nào – cô không dám chắc, mọi việc khiến cô trở nên rất hoang mang. Cô không đủ can đảm để đón nhận kết cục đó, cho nên không dám tiến đến, cô sợ khi chạm phải bức màn ấy thì tình cảm của họ cũng cũng sẽ không thể cứu vãn được nữa. Giờ đây cô chỉ có thể giả vờ như không hay biết, lặng lẽ chờ đợi, tìm biện pháp tháo gỡ.

Thời gian này Will vẫn liên tục tìm cô, ý đồ rất rõ ràng, nói rằng anh đã chuẩn bị rượu vang đợi cô trong phòng. Máy lần đầu cô còn từ chối, sau lại cô cũng không thể chịu đựng nổi sự cô đơn tịch mịch một mình. Một khoảng thời gian dài, Doãn Gia Hoa không hề chạm vào cô, trước đây cô nghĩ rằng anh là người thanh khiết, không thích mấy chuyện này. Thế nhưng Trần Lam Ni lại nói, sáu năm trước anh và cô Quan Hiểu kia thậm chí còn sống chung với nhau. Cô không khỏi băn khoăn, rốt cuộc là anh quá thanh cao, hay là anh không muốn làm chuyện ấy với cô? Nếu đối lại là Quan Hiểu, có phải anh liền tình nguyện cởi đồ ngay lập tức?

Mỗi khi nghĩ đến vấn đề này, cô gần như phát điên. Mà thân thể đói khát bấy lâu sau khi được Will thỏa mãn, dường như đã thức tỉnh, nó trở thành cơn nghiện, khiến cô ham muốn ngày đêm không ngừng. Cho nên khi Will gọi, cô cũng chẳng từ chối.

**

Từ hôm gặp Quan Hiểu tại đường Kim Nguyên, tâm trạng Doãn Gia Hoa lúc nào cũng bất an.

Hôm đó, cô ngửa đầu nhìn anh bằng ánh mắt quật cường, tuy không nói một lời nhưng từ ánh mắt ấy có thể nhìn thấy thiên ngôn vạn ngữ. Hình ảnh của cô cứ quanh quẩn mãi trong đầu anh, không cách nào quên được.

Có phải trong lòng cô còn có anh? Nếu không phải vậy tại sao ánh mắt cô lại bị thương đến thế? Nếu trong lòng cô còn có anh, vậy tại sao đã sáu năm rồi cô vẫn chưa ly dị với Mạnh Đông Phi?

Lòng anh rối bời, làm gì cũng không xong. Trương Lộ đến tìm anh, anh chẳng có tâm trạng để tiếp đón. Anh cảm thấy không thể tiếp tục tình trạng này mãi, anh muốn đến tìm cô nói chuyện chia tay, nhưng cô lại trốn tránh không gặp anh.

Anh nghĩ, vậy cũng tốt, trước tiên hãy xa cách một thời gian, để Trương Lộ dần thích nghi, sau đó tìm cơ hội thích hợp rồi nói lời chia tay với cô ấy, như vậy có thể sẽ khiến cô tổn thương ít hơn.

Khoảng thời gian này anh vẫn luôn chìm đắm trong những ly rượu mạnh để ổn định tâm tình. Đã qua bữa tối, anh tùy tiện ăn gì đấy lót dạ, rồi lại bắt đầu tìm đến rượu. Thế nhưng ngay cả chai rượu cũng khiến anh thất vọng, sau khi uống một ly thì đã cạn đáy.

Trong công ty không còn ai, Dương Huy cũng đã bị anh đuổi về nhà. Anh không phải là bạo quân, không chèn ép cấp dưới phục tùng theo mình.

Tòa nhà rộng thênh thang, chỉ có anh và chai rượu rỗng không.

Doãn Gia Hoa lắc lắc chai rượu rỗng, cười khổ.

Nhìn xem, không ngờ rằng có một ngày anh lại trở thành tên nghiện rượu.

Không có rượu để trấn tĩnh tinh thần, anh lại càng tâm phiền ý loạn, dứt khoát thu dọn văn kiện, không làm việc nữa. Anh suy nghĩ một lát, rồi nắm lấy áo khoác, chìa khóa xe trên bàn, đến quán bar của Đại Xuân uống rượu.

**

Đại Xuân là người anh em ở xóm chợ trước đây của anh.

Nhìn thấy anh, Đại Xuân có vẻ bất ngờ. Tuy là anh em tốt, tuy là nơi này của anh loại rượu mạnh cỡ nào cũng có, nhưng đây là nơi rỗng rần hỗn tạp, âm ỉ nhức óc, khắp nơi là những màn nồng cháy của những đôi trai gái, những cảnh tượng hoang dã này, anh biết rõ cậu ấy không hề hứng thú.

Thế nhưng hôm nay Doãn Gia Hoa không ở trong phòng làm việc rộng thênh thang hay trong căn hộ cao cấp mà lại ở đây yêu cầu một loại rượu mạnh nhất để dập tắt nỗi trống vắng, cô đơn, hỗn loạn không gọi thành tên trong lòng kia.

Là anh em nhiều năm, Đại Xuân hiểu rõ cậu em cần gì, không đợi Gia Hoa mở miệng, đã đưa đến trước mặt cậu một ly rượu.

Doãn Gia Hoa cười, nhận lấy ly rượu lẳng lặng uống.

Đại Xuân cũng không nhiều lời, lấy một chai bia ngồi xuống cạnh. Hai người cùng ly rồi uống, tất cả đều diễn ra trong im lặng.

Doãn Gia Hoa đột nhiên nhìn ra phía sau Đại Xuân, khẽ nheo mắt, khuôn mặt chuyển sắc.

Đại Xuân dõi theo ánh mắt anh, hóa ra là anh đang chăm chú nhìn đàn ông ngồi cách đó không ra, hẳn ta không ngừng ve vãn, âu yếm một cô gái ăn mặc hở hang, trang điểm lòe loẹt.

Đại Xuân nhận ra người đàn ông đó.

“Hắn ta là Mạnh Đông Phi, rất nhiều tay làm ăn giàu có đến đây vui chơi nói cho anh biết, hẳn ta là kẻ có tiếng, mà hầu như là toàn tiếng xấu: háo sắc, vô sỉ, ham tiền, không ai muốn cùng hắn ta giao thiệp. Vấn đề xoay vốn của công ty hắn gặp khó khăn đã không còn là ngày một ngày hai, thế mà hắn ta lại còn ra vẻ như kẻ có tiền, rượu chè, bài bạc chơi giải. Hơn nữa, tay đó phải gọi là mặt dày vô liêm sỉ, làm đủ thứ chuyện tây trời mà không biết xấu hổ. Nghe nói hắn ta có cô vợ, không biết cô ta có phải là đức mẹ Maria hay không, thế mà cũng có thể chịu đựng được hắn ta.”

Nói xong những lời này, anh bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt Doãn Gia Hoa trở nên lạnh băng.

“Đại Xuân, anh còn nhớ Quan Hiểu không?” Im lặng nửa ngày trời, cuối cùng Doãn Gia Hoa cũng lên tiếng.

Đại Xuân gật đầu: “Nhớ chứ.” Người con gái hại thằng em nhiều năm “vui vẻ” sao anh có thể quên được chứ, trong lòng anh lại bồi thêm một câu.

Chuyện năm đó, mấy anh em ai cũng biết. Doãn Gia Hoa yêu phải một người phụ nữ lừa đảo, cô ta đã có chồng, thế mà lại còn trêu chọc người anh em của họ. Doãn Gia Hoa khi đó đau khổ chật vật như thế nào bọn họ đều tận mắt chứng kiến. Họ nhìn thấy đứa em của mình từ một chàng trai đơn thuần ngây ngô chỉ trong một đêm đã trở thành một người đàn ông u buồn, trong lòng lúc nào cũng nặng nề tâm sự. Mỗi khi nhắc đến người phụ nữ tên Quan Hiểu đó, bọn họ lại tức giận răng nghiến lợi.

Doãn Gia Hoa chỉ về hướng sau anh: “Hắn ta chính là chồng của Quan Hiểu.”

Cầm của Đại Xuân suýt chút nữa rụng xuống đất.

Đại Xuân đi nhận điện thoại, lúc trở về anh nhìn Mạnh Đông Phi, cười mỉa: “Một bãi bùn nhão! Thật không biết người phụ nữ đó nghĩ gì? Mà vậy mà cậu...uhmừ uhmừ, cậu cũng đi yêu người phụ nữ đó.”

Doãn Gia Hoa cười rộ lên: “Đúng vậy, tôi vậy mà lại đi yêu người phụ nữ đó, mà buồn cười hơn là tôi vậy mà lại bị bãi bùn nhão đó đánh bại.”

Họ nhìn thấy Mạnh Đông Phi ôm người phụ nữ diêm dúa kia hôn nồng nàn, hai tay của hắn vuốt ve, vờn vờn trên thân hình người phụ nữ kia, giống như hận không thể làm ngay luôn tại chỗ.

Doãn Gia Hoa nắm chặt ly rượu. Đại Xuân đứng bên cạnh gọi to: “Này này, Doãn tiên sinh, làm ơn hãy tha cho ly rượu của anh có được không, không muốn tha cho ly rượu thì cũng hãy tha cho cái tay của mình! Cậu còn bóp nữa, ly rượu sẽ vỡ mất.”

Doãn Gia Hoa dần buông lỏng ra.

Bỗng nhiên đằng sau vang lên: “Uống rượu để trút bầu tâm sự chẳng phải đã đủ rồi sao? Uống một hơi cạn là tốt rồi, hà tất gì lại còn gây khó dễ với ly rượu.”

Giọng nói này quá quen thuộc. Doãn Gia Hoa ngoảnh lại nhìn, thấy người kia, anh liền mỉm cười.

Đại Xuân bên kia riu rít gọi: “O, Tiểu Ngũ là cậu à! Người đàn ông bạn rợn nhất năm, trở về lúc nào đấy?”

Người đến là bạn thân của họ Ngũ Kiến Quốc.

Cũng như anh, Tiểu Ngũ, Đại Xuân ngày xưa đều là tiểu đệ của Đường Tráng. Năm đó hầu như ngày nào bọn họ cũng tụ tập tại quán mạt chược của Đường Tráng trên đường Lão Nhai, hút thuốc, uống rượu, khoác lác, đánh lộn qua ngày. Thời gian đó tuy là có chút sa ngã, nhưng sau này nhớ lại Doãn Gia Hoa lại cảm thấy đó chính là khoảng thời gian tốt đẹp khó quên. Tuy rằng khi đó mọi người đều thô lỗ, cộc lốc không có ý chí vươn lên, nhưng ai nấy đều rất thẳng thắn, lúc nào cũng cười đùa. Không giống như bây giờ, muốn cười cũng thật khó, dù có nỗ lực cách nào cũng không thể nào như ý mình.

Khoảng thời gian đó thật sự là hồi ức quý báu nhất của họ.

Sau lại khi anh quen người phụ nữ kia, vì cô ấy anh không còn là một tên côn đồ nông nổi nữa, anh bắt đầu cố gắng học tập, chăm chỉ làm việc gây dựng sự nghiệp. Song mọi nỗ lực của anh cũng chỉ đáng để đổi lấy cái kết cuộc đáng thất vọng như ngày hôm nay.

Sau lại, Lão Nhai bị dỡ đi, Đường Tráng mở một cửa hàng kim khí, bắt đầu làm ăn đứng đắn, các anh em đều dần tản đi. Anh trở thành một kẻ nhà giàu mới nổi, Tiểu Ngũ đi theo giúp Cố Thần quản lý công việc trong Cố thị. Đại Xuân thì mở một quán bar có tiếng trên con phố sầm uất nhất về đêm. Tất cả mọi người đều hoàn toàn thay đổi.

Sau lại, tiểu Ngũ cùng với trợ lý của Cố Thần cũng là em họ của anh ấy quen nhau, sau khi kết hôn, hai người đều làm trong Cố thị. Mấy năm trước họ được điều đến Singapore để mở rộng kinh doanh của công ty. Kể từ khi cậu ấy đi, lâu lắm rồi họ mới gặp lại nhau.

**

Nhìn thấy cậu bạn cũ, Doãn gia Hoa không khỏi kích động: “Về khi nào đấy, sao không báo trước một tiếng, gọi anh em mọi người tụ tập.”

Tiểu Ngũ cười giải thích: “Mới đáp máy bay chiều nay, mai lại phải đi rồi, chẳng qua là vì có phần văn kiện cần ký! Xuống máy bay thì gọi liền cho anh Đại Xuân, nghe anh đang ở đây, không yên tâm lắm nên chạy đến xem.”

Doãn Gia Hoa nhìn qua người bên cạnh: “Anh đã nói gì?”

Đại Xuân nháy nháy mắt ra hiệu: “Ôi ôi, tâm trạng cậu hôm nay bất bình thường, anh đây lo một mình không chống đỡ nổi cậu, vừa hay Tiểu Ngũ nói cậu ấy có thể đến đây ngồi lát, nên anh bảo cậu ấy đến. Thật ra cậu phải cảm ơn anh đây mới đúng, mấy anh em chúng ta lâu lắm rồi chưa tụ tập, đúng dịp, nào nào, chúng ta cùng uống một ly đi, anh mời anh mời.”

Ba người vui vẻ uống rượu.

Ánh mắt Doãn Gia Hoa vẫn luôn cảnh giác nhìn phía sau Đại Xuân, càng nhìn về mặt anh càng khó coi, đôi môi mím chặt.

Tiểu Ngũ nhìn theo, lúc quay lại thì nghe Đại Xuân tóm tắt giải thích, lờ mờ đoán được nỗi lòng Doãn Gia Hoa. Anh ho một tiếng, vờ đánh lảng sang việc khác: “Mấy anh này, làm người dân lương thiện nhiều năm như vậy, tay chân có ngứa không? Lâu lắm rồi không đánh lộn, chỉ bằng ba anh em chúng ta hôm nay khởi động gân cốt tí đi, thế nào?”

Đại Xuân nhảy dựng lên vỗ bàn: “Được, nhanh, cậu nói xem chúng ta làm gì đây, mấy năm nay sắm vai công dân lương thiện, anh cậu suýt thành con đà điểu rồi.”

Doãn Gia Hoa nhìn họ, nheo mắt cười.

**

Đại Xuân rất nhanh đã tìm ra công cụ gây án. Đợi Mạnh Đông Phi đưa người phụ nữ kia rời khỏi, thừa dịp hấn ta đi lấy xe, Đại Xuân lệnh cho nhân viên của mình giả vờ đụng phải người phụ nữ kia, kiểm chuyện gây sự rồi kéo cô ta đi. Ba người nhân cơ hội chạy đến bãi đỗ xe. Ông trời đúng thật là giúp họ, bãi đỗ xe không một bóng người.

Họ theo sau Mạnh Đông Phi, tìm thời cơ hành động. Đợi đến khi Mạnh Đông Phi đi vào góc khuất camera, Đại Xuân liền ra hiệu cho hai người kia ra tay.

Hai người vọt đến sau lưng Mạnh Đông Phi, một người lấy giẻ lau nhét vào miệng, người kia liền lấy chiếc giẻ khác bịt mắt hấn ta, người thứ ba bay đến

cho hấn ta một cước, Mạnh Đông Phi lăn đùng xuống.

Tất cả mọi hành động đều rất nhanh, Mạnh Phi Đông không kịp nhận ra ai đã đánh hấn.

Ba người thi nhau đạp.

Doãn Gia Hoa thật sự muốn đạp nát đi cái của quý kia, nhưng Mạnh Đông Phi cuộn tròn người sống chết bảo vệ, Doãn Gia Hoa bất đắc dĩ đá lên bụng hấn ta.

Đại Xuân ra tay tàn nhẫn nhất, mỗi cước đều đá lên mặt.

Tiểu Ngũ bày đủ trò, khi cảm thấy đã đủ rồi, anh khoát tay bảo hai người kia dừng lại, sau đó dùng tay ra hiệu, mỗi người dẫm lên một tay của tên kia.

Mạnh Đông Phi chỉ biết nằm rên rĩ, hoàn toàn không còn sức để phản kháng.

Tiểu Ngũ ngồi xuống, thủ đoạn thâm hiểm, cởi thắt lưng Mạnh Đông Phi, lột sạch quần áo trên người hấn ta, sau đó lấy điện thoại chụp lại.

Dĩ nhiên bọn họ không tốt lành gì, đối với họ mà nói chuyện này quá là quen thuộc.

Sự việc xảy ra quá nhanh, Mạnh Đông Phi thậm chí còn quên mất giãy dụa. Đến lúc hấn phản ứng lại, trò hề ô nhục của hấn ta đã bị chụp lại.

Ra tay đủ, Tiểu Ngũ ra hiệu hai người kia rút lui. Trước khi đi, để thỏa mãn tâm nguyện của Doãn Gia Hoa, Đại Xuân đá vào chỗ hiểm của tên đó.

Mạnh Đông Phi gào lên như lợn chết, ba người nhìn cười bỏ chạy.

Chạy một đoạn xa, đến khi thấy không ai phát hiện, không ai đuổi theo, mới dừng lại tựa lên tường thở hổn hển, ba người nhìn nhau rồi cười phá lên.

Cười hoài cười mãi, cười đến mức Doãn Gia Hoa lệ rơi đầy mặt.

Tiểu Ngũ và Đại Xuân đứng bên cạnh nhìn anh, trong lòng cũng xót thương.

Nhiều năm qua, người khác chỉ nhìn vào bề ngoài của anh, sống ở khu nhà cao cấp, tuổi trẻ tài cao, bao mỹ nhân rung động, nhưng không ai biết tận sâu trong đáy lòng anh đã bị tổn thương, vết thương kia vẫn đang rỉ máu, anh thật sự chưa từng cảm thấy vui về bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cô thật sự không muốn sống nữa

Hôm ấy, sau khi chạm mặt Doãn Gia Hoa, Quan Hiểu quay về nhà hàng ngồi thần thờ. Mặc dù cô đã cố gắng kiềm chế cảm xúc không để Doãn Gia Hoa thấy được nỗi đau của mình, ngay cả khi gạt ly nước lên khuôn mặt bức bối của anh, nhưng cô cũng tự nhận thấy rằng biểu hiện của mình cũng chẳng khá hơn anh.

Trước đây hai người họ suốt ngày quần quýt bên nhau, chỉ tiếc không thể hòa quyện thành một, chỉ cần trên tay cô bị trầy một chút, anh cũng sẽ đau lòng như chính tay mình bị thương. Song, ai có thể ngờ rằng, sáu năm sau bọn họ lại giống như kẻ thù đối mặt nhau.

Là bộ dáng của cô hiện tại khiến anh chán ghét.

Mà đáng về trước đây của cô như thế nào? Sau sáu năm mỏi mòn, cô cơ hồ như không còn nhớ nổi diện mạo của mình trước kia. Ngày trước cô là một cô gái lạc quan yêu đời, làm việc với niềm hăng say hứng thú, biết cách làm cuộc sống của mình trở nên sinh động, tuyệt vời.

Cho dù là sau khi Mạnh Đông Phi thay đổi, đôi lúc cô cũng buồn, đôi lúc cô cũng đau lòng, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ tự kết liễu đời mình.

Là từ lúc nào cô lại trở nên sa sút như vậy? Mỗi ngày trôi qua trong khổ đau, tuyệt vọng, cuộc sống như vậy có ý nghĩa không?

Đừng nói là anh, bất luận một người đàn ông nào, nhìn thấy cô đều sẽ chán ghét.

Sự xuất hiện lần này của cô lại khiến anh không vui vẻ, đây đều là lỗi của cô.

Ban đầu cô cho rằng, chỉ cần cố gắng chịu đựng, kiên trì nhẫn nại thêm một khoảng thời gian nữa thôi, cô sẽ được giải thoát rồi. Sáu năm trôi dạt khắp phương trời, không ít lần nỗi nhớ da diết ấy xé nát tâm can cô, khiến cô quay trở lại thành phố A. Cô muốn đến gần hơn nơi có hơi thở của anh, trốn một nơi xa xa không để anh biết, tình tế ngắm nghía anh, cảm nhận anh, cùng anh thở trên một bầu trời, có như thế cô mới cảm thấy nhẹ nhàng.

Nhưng hai người hết lần này đến lần khác chạm mặt nhau. Rồi sau đó cô phát hiện, ở gần anh, cho dù là đối với anh hay với cô cũng là một loại tra tấn.

Trong lòng anh bây giờ đối với cô chỉ có ngập tràn thù hận, chỉ cần cô ở đây, thì anh sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.

Mà anh mệt mỏi thì cô sao có thể thoải mái được đây?

Có lẽ việc cô quay trở lại thành phố A là sai lầm, cô chỉ nên cất giữ hình ảnh của anh tận sâu trong con tim là đủ rồi, cô không thể chỉ vì thỏa mãn nỗi nhớ ích kỉ của mình mà một lần lại đến gần, lại xen vào cuộc sống của anh.

Bây giờ cô bị anh bức đến con đường cùng, Mạnh Đông Phi vẫn chưa chịu buông tha cô, những ngày tháng sau này cô phải nên làm thế nào đây? Cô cảm thấy rất mệt mỏi, nếu bây giờ trong tay cô có một hộp thuốc ngủ, cô tin rằng mình sẽ không ngần ngại mà uống hết chúng.

Cô suy nghĩ thật lâu thật lâu, cuối cùng đưa ra một quyết định.

Cô quyết định rời khỏi.

**

Mấy ngày tiếp theo cô đã làm rất nhiều chuyện.

Cô phát lương nghỉ việc cho nhân viên, bán tất cả mọi dụng cụ thiết bị nhà bếp, cái gì có thể bán lấy tiền cô liền bán, nộp tiền điện nước và thuê nhà. Cô còn chưa nghĩ ra là mình muốn đi đâu, ông chủ thuê nhà tốt bụng thấy cô đáng thương, quyết định cho cô ở lại thêm vài ngày, đợi đến sau khi nghĩ ra là muốn đi đâu thì hẳn giao chìa khóa.

Nhưng cô nên đi đâu bây giờ đây? Trong lòng cô hoàn toàn mờ mịt.

Ngồi trong tàu điện ngầm cô mua một tấm bản đồ. Đến tối cô trải tấm bản đồ lên bàn ngắm nghía, nghiên cứu những chữ màu đen rậm rạp chi chít, nơi nào có thể trở thành nơi cư trú của cô.

Cô nhớ đến trước đây, khi cô và anh ở bên nhau, anh đã nói rằng, sau này nếu như hai người họ già đi, anh muốn đưa cô bờ biển cùng nhau an hưởng đến cuối đời. Họ sẽ mở một tiệm bánh mì, cùng nhau đi ngủ, cùng nhau thức dậy, cùng dắt tay nhau đi ngắm mặt trời mọc, hai người ngồi bên bờ cát đếm nếp nhăn cho nhau, hát cho nhau những bài hát mà đối phương thích nhất. Mỗi khi làn gió biển mặn thổi qua, anh sẽ ghé sát vào tai cô nói rằng anh yêu cô nhiều chừng nào, cho dù cô đã trở thành một bà lão.

Nghĩ hoài nghĩ mãi cho đến khi tấm bản đồ trở nên mơ hồ. Từng giọt lệ, từng giọt lệ tuôn rơi, rơi xuống tấm bản đồ, chảy dọc theo đường biển thấm nhòe, trở nên nhạt nhòa mờ ảo.

Cô sẽ không thể nào cùng anh đến bờ biển được nữa. Có lẽ là ngay từ đầu cô đã không có cơ hội này, bởi vì cô là một tội nhân, cô là một người đã có chồng, mà chồng cô lại là một kẻ khốn nạn, bất luận cô đi đến đâu, hẳn ta cũng bám theo cô như hình với bóng.

Cô tự nói với chính bản thân, chỉ còn mấy tháng nữa thôi, chỉ cần đợi qua năm mới thôi là tốt rồi.

Lau khô nước mắt, cô lấy bút vẽ lại một vòng nơi bờ biển bị ướt nhòa.

Cô sẽ đến đó, cho dù giờ đây chỉ còn lại mình cô.

**

Quyết định đến đó xong, Quan Hiểu, cô gấp tấm bản đồ lại, ngồi bàng hoàng một lúc. Mãi đến khi trời trở tối, cô chớp chớp đôi mắt cay sè, mở đèn lên, đứng dậy đi ra đóng cửa tiệm.

Cô không phải là một bà chủ giàu có, không giống như cửa hàng bên cạnh, lắp ráp một bộ cửa tự động chống trộm hiện đại có hệ thống báo động, cô mỗi ngày đều phải tự tay kéo tấm cửa cuốn lên xuống.

Khi Quan Hiểu đóng cửa được phân nửa, Mạnh Đông Phi không biết từ đâu lại chạy tọt đến. Quan Hiểu ngay cả thở dài cũng mệt, ông trời không bao giờ cho cô nghỉ ngơi dù chỉ một chút.

**

Nhìn Mạnh Đông Phi cô hoàn toàn giật mình, hình như hắn vừa mới đánh nhau với người ta, trên mặt bị thương, đầu sưng vù như bị ong đốt, quần áo rách rưới, toàn thân bết bết.

Hắn ta gờ gọng ngang ngạnh hỏi xin Quan Hiểu tiền đi khám bác sĩ.

Quan Hiểu thật sự không còn một đồng, không có gì để nói cô phớt lờ hắn ta.

Mạnh Đông Phi thấy cô lạnh nhạt với mình, hắn lại càng tức giận, giữ lấy tay cô, tục tũn chửi bới.

Quan Hiểu lại lần nữa tự hỏi chính bản thân mình, con người này sao lại trở nên kinh tởm đến vậy. Cứ cho là những cử chỉ lễ phép, dịu dàng của hắn ngày trước khi họ mới quen nhau chỉ là vẻ giả tạo bên ngoài, chẳng nhẽ những ngày tháng tiếp theo hắn ta lại không thể tiếp tục giả vờ như thế sao? Sao lại có thể sống thô tục đến thế này cơ chứ, thật khiến người khác chịu hết nổi.

Tình hình kinh doanh của hai nhà hàng hai bên rất tốt, người đến người đi tấp nập. Rất nhiều người tò mò ngoái lại nhìn hai người họ. Đối mặt với ánh mắt soi mói, thọc mạch, Quan Hiểu thật sự là cảm thấy xấu hổ thay cho tên Mạnh Đông Phi kia.

Cô hồ hững hờ nhìn Mạnh Đông Phi, lạnh nhạt nói: “Vào trong rồi nói, đừng đứng bên ngoài làm ồn.”

Cô đưa Mạnh Đông Phi vào trong để hắn ta nhìn cái nhà hàng rộng tuếch, từng từ từng chữ nói với anh một cách rành mạch: “Anh tự xem đi, trong này cái gì cũng không còn, tôi cũng chẳng còn tiền đưa anh.”

Mạnh Đông Phi ngẩn ra, vẻ mặt trở nên dửng dưng: “Cô nói không có tiền là thế nào?” Hắn ta chạy qua quầy mành cái ghế mà Quan Hiểu vừa ngồi rồi lại rống giận quát: “Chết tiệt mày đang đùa bố mày à?”

Quan Hiểu tránh qua một bên, may cái ghế không vướng trúng cô, nhưng lại đập bẻ chiếc đèn tường bên cạnh cô, căn phòng trở nên tối mịt. Những mảnh nhỏ thủy tinh bắn khắp nơi, xướt qua trán cô. Cô cảm thấy hơi đau, một dòng nước nóng nóng chậm rãi chảy xuống.

Trong bóng tối, tên Mạnh Đông Phi vẫn muốn tiếp tục lục lọi đồ, nhưng kiếm một hồi lâu cũng chẳng thấy gì, không còn nơi phát tác lại chửi rống lên: “Cô không xem lời nói tôi ra gì phải không? Mẹ kiếp mấy hôm trước tôi đã bảo cô chuẩn bị tiền cho tôi rồi, bố mày vừa mới bị đám khốn nào đánh thành như vậy, cô còn dám nói với tôi cô không có tiền, Quan Hiểu xem ra cô chán sống rồi!”

Hắn ta ngừng lại, thờ hồng học rồi đột nhiên nói: “Không đúng, nếu cô đã bán hết đồ trong nhà hàng, thế sao lại không có tiền, tiền bán đâu cả rồi? Tôi bây giờ muốn đến bệnh viện, cô đừng có giờ trò với tôi, nhanh đưa tiền ra đây rồi tôi tha cho cô.”

Quan Hiểu kìm không được cười vang lên, tiếng cười thê lương oán hận khiến Mạnh Đông Phi cũng phải rùng mình: “Mạnh Đông Phi bây giờ anh nghèo đến nỗi ngay cả tiền đi bệnh viện cũng chẳng có sao? Anh cần tiền đúng không? Được, anh chờ đó tôi lấy cho.”

Cô xoay người đi vào bếp, quay lại, trong tay cô cầm một thứ, thứ đó nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ lấp lánh, Mạnh Đông Phi cố mở to hai mắt nhìn rõ, là một cây dao chặt thịt sắc bén.

Quan Hiểu đưa cây dao lên, bình tĩnh nói: “Tiền tôi không có, bây giờ tôi chỉ còn lại cái này, anh định đi hay là cầm nó chém chết tôi, dù sao tôi cũng sống đủ rồi.”

Dưới cây dao lấp lóe, anh nhìn thấy bên mặt Quan Hiểu toàn là máu, vẻ mặt lạnh lùng của cô khiến người khác thấy ớn lạnh, trông cô rất dọa người, Mạnh Đông Phi đột nhiên cảm thấy sợ, khuôn mặt bầm tím run rẩy, hắn ta oán hận nói: “Muốn chơi với tôi sao? Tôi nói cho cô biết Quan Hiểu, cô đừng quên, tôi có thể khiến cho cô sống không bằng chết. Cô đừng để tôi thấy xấu hổ.”

Hoàn toàn bất ngờ, Quan Hiểu rất bình tĩnh: “Sống không bằng chết? Chẳng nhẽ cuộc sống bây giờ của tôi vẫn chưa đủ tồi tệ sao? Tùy anh, tôi cũng không biết tôi giữ cái mặt này là để cho ai! Đã nhiều năm thế rồi anh cũng chỉ biết nói một câu ấy, anh không mệt thì tôi cũng mệt!”

Bộ dạng tuyệt vọng đến cực độ của cô khiến Mạnh Phi Đông trở nên hoảng loạn.

Còn gần một năm nữa thôi, nếu cô bỏ cuộc, hẳn chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề.

Hắn ta không dám bức ép cô, chỉ còn cách càm lặn nói: “Được, được, xem như cô giỏi. Hôm nay tôi bỏ qua cho cô, cô chờ đó.”

Hắn ta nói xong thì xoay mình rời đi. Lưng quần hắn ta hình như bị hồng, vừa đi lại rơi xuống. Hắn ta một tay xách quần một tay đẩy cửa lên đi ra, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm chửi rủa.

Quan Hiểu lấy khăn lau sơ máu trên trán, ngay cả rửa sạch cô cũng lười.

Cô đi ra đóng cửa cuốn xuống, rồi về lại phòng nằm xuống ngủ.

Khi nhắm mắt lại, cô nghĩ, nếu như cứ nhắm mắt như vậy lại rồi không cần tỉnh lại nữa cũng tốt.

Cô thật sự không muốn sống nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 22: Sáu năm trước em có từng thật lòng

Sau khi tạm biệt Tiểu Ngưu và Đại Xuân, Doãn Gia Hoa lái xe lang thang trên phố. Bởi vì uống rượu, sợ bị cảnh sát bắt lại, anh chỉ chọn những con đường vắng vẻ. Anh không muốn về nhà sớm để lại đối mặt với không gian vắng vẻ lạnh lẽo ấy, anh đi khắp mọi nẻo đường. Cứ lái như thế, đến một lúc lâu sau anh bất giác nhận ra mình đang ở trên đường Kim Nguyên.

Anh đậu xe bên phía đối diện, cách nhà hàng người phụ nữ đó không xa. Nhà hàng anh kinh doanh rất thuận lợi, khách hàng ra vào tấp nập, chẳng bù với nhà hàng người phụ nữ đó, vắng vẻ đến hiu quạnh, cả nửa ngày cũng không có một bóng người đi vào. Thậm chí ánh đèn trong cửa hàng cô cũng hiu hắt mờ mịt, giống như đã đóng cửa.

Cuối cùng anh cũng đã dồn ép việc kinh doanh của cô đi đến ngõ cụt, buộc phải đóng cửa. Tất cả đều như ý nguyện của anh. Thế nhưng anh phát hiện bản thân mình không hề vui vẻ. Thấy cô sống tốt, lòng anh ngập tràn thù hận, mà khi nhìn thấy cô vất vả, lòng anh lại đau nhói. Anh nên làm sao với cô mới được đây? Có thể nói anh nên làm sao với chính mình đây?

Ngồi trong xe, anh nhìn thấy cô đi ra kéo cửa cuốn xuống. Anh ưỡn người về phía vô lăng, mở to mắt nhìn cô. Cô kiễng chân, vất vả lắm mới rút được chốt ra ô-mat cửa cuốn, ra sức kéo xuống, trông rất khổ sở. Thân ảnh cô trong bóng đèn trông thật mỏng manh, yếu đuối. Anh đặt tay lên cửa sổ, về theo đường cong duyên dáng của cô.

Bóng lưng cô vẫn đẹp như vậy, đôi vai gầy mảnh khảnh, đôi chân thon dài. Trước đây việc anh thích làm nhất chính là nhìn cô phơi quần áo, cô mặc chiếc áo sơ mi trắng của anh, tay áo xắn lên cao, lộ ra làn da trắng mịn, có đôi lúc cô mặc một chiếc quần short ngắn, đôi khi chỉ là một chiếc quần chíp nhỏ đáng yêu, đôi chân dài dong đưa quyến rũ, bụng chầu quần áo hai người vừa mới giặt ra ban công phơi.

Giá phơi hơi cao, anh lại có tình không đến giúp cô. Anh thích ngồi dưới nền nhà, nhìn cô kiễng chân cố gắng phơi quần áo lên. Cô càng cố gắng với lên, chiếc áo sơ mi trắng của anh lại dịch lên một đoạn, ánh mặt trời xuyên qua chiếc áo trắng rơi thẳng vào, thân hình cô thoát ẩn thoát hiện dưới lớp vải trắng, cảnh tượng kiều diễm xinh đẹp đến mê người. Anh cứ nhìn... nhìn... nhìn, đến khi không còn chịu nổi nhảy nhào đến bên cô.

Anh ôm cô từ phía sau, bế bổng cô lên. Cô bị anh làm cho giật mình, quăng chiếc áo trong tay hét lên, đập vào tay anh. Sau đó thì cười khanh khách, đầu ngửa ra sau, tựa vào vai anh, nghiền mặt qua hôn anh say đắm. Về phần chiếc áo mới giặt bị rơi xuống đất, ai còn thời gian mà đi quần nữa chứ? Hai người còn ân ái chưa kịp.

Tay anh vuốt ve dọc theo cơ thể xinh đẹp được giấu sau chiếc áo trắng kia, anh si mê, say sưa, quên hết tất cả. Anh bảo cô rằng, cơ thể của cô khiến anh mê mẩn, anh yêu mỗi đường cong nét đẹp trên cơ thể cô, anh say đắm hôn khắp cơ thể cô. Chiếc cổ mảnh mai thanh tú, khuôn ngực đầy đặn, tấm lưng trần trắng muốt nõn nà, cặp mông căng tròn, đôi chân thon dài. Anh thật sự rất yêu cô, anh hôn lên khắp cơ thể cô, không kìm được lại cắn xuống, nửa đùa nửa thật dùng sức, hài lòng nghe cô phát ra tiếng rên kiều mị. Trên làn da trắng mịn mẩn ẩn hiện những vết hồng do anh để lại, tựa như vết tích của cô đã thuộc về anh, khiến lòng anh hạnh phúc tràn trề.

Hai người lúc ấy yêu nhau rất chân thật.

Đã từng có thể thỏa thích âu yếm thân thể cô, nhưng hôm nay lại chỉ có thể giống như thế này, trốn ở một góc xa xa, lấy tay phác thảo hình dáng cô qua ô cửa kính.

Ngay lúc này đây anh cảm thấy thật sự bị kích động, anh muốn xuống xe, lao ra, chạy qua bên kia đường, đến trước mặt cô ôm chầm lấy cô. Liệu cô có còn giật mình hét lên, sau đó lại cười khúc khích, ngửa đầu tựa lên vai anh như trước nữa không?

Tay anh bất giác chạm đến cửa xe.

Thế nhưng khi bước chân anh đã đặt ngoài xe, anh đột nhiên dừng lại.

Mạnh Đông Phi đã đến.

Xem ra bọn họ dạy dỗ hần ta vẫn còn quá nhẹ, hần ta lại có thể đến đây nhanh như vậy.

Anh thấy người phụ nữ kia dừng lại động tác, cô ngẩng đầu nhìn Mạnh Đông Phi.

Anh ở quá xa nên không thể nhìn rõ vẻ mặt của họ. Nhiều lần anh chỉ có thể nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác cùng với khuôn mặt như tổ ong của kẻ kia, có lẽ cô bị khiếp sợ và đau lòng lắm.

Ngực anh khẽ nhói lên.

Không biết hai người họ đang nói gì, tên Mạnh Đông Phi kia bỗng giữ lấy tay cô.

Cô đưa tên Mạnh Đông Phi vào nhà rồi đóng cửa lại.

Một lát sau, ánh đèn trong nhà cũng tắt lịm đi.

Tay anh vô thức siết chặt vô lăng, khớp xương trở nên trắng bệch, thế nhưng anh lại chẳng có cảm giác gì.

Anh hận nghiền chặt răng, đôi mắt gắt gao nhìn chằm phía trước mặt. Ngực anh tựa như bị ai đẩy bóp chặt, vừa đau vừa rát khiến anh không thể thở nổi. Đôi mắt bùng bùng lửa hận. Anh nghĩ, có lẽ người hôm nay bị đánh bị đập bị giày vò chính là anh.

Trên chiếc giường trong cửa hàng đối diện hẳn là đang trình diễn một cảnh xuân tình cảm nồng nàn? Mỗi một đường cong mỗi một tác đa của cô đều đang được chăm sóc bởi bàn tay người đàn ông đó?

Anh mơ hồ suy đoán, bất giác hàm răng nghiến chặt, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống một ai đó. Anh không biết bản thân mình vì sao vẫn còn chần chờ ở đây mà chưa đi, chẳng nhẽ trong lòng vẫn còn tồn tại một tia hy vọng? Hy vọng có lẽ đèn của cửa hàng đối diện chỉ đúng lúc hồng mà thôi, bọn họ thật sự không làm gì cả.

Một lát sau, cánh cửa kia cuối cùng cũng mở ra. Tên Họ Mạnh kia bước từ trong ra, vừa đi lại vừa lấy tay chỉnh lại quần.

Trái tim anh trở nên lạnh buốt.

Anh cười bản thân mình quá ngốc, chuyện đã đến bước này rồi vậy mà trong lòng anh vẫn còn mơ tưởng viễn vông.

Từ trước đến nay, cô vẫn luôn là vợ của Mạnh Đông Phi. Còn anh? Anh chỉ là thứ đồ chơi để cô giải sầu trong những ngày cô đơn tịch hiu.

Anh không thể dừng lại hơn được nữa, đập mạnh chân ga, phóng nhanh về phía màn đêm rời khỏi.

**

Về đến nhà, anh vẫn không sao ngủ được, nằm trên giường lăn qua trở lại, buồn bực đến nỗi thậm chí còn muốn phóng hỏa căn nhà mình.

Ngon lửa trong ngực anh vẫn đang còn cháy hừng hực. Anh không hiểu tại sao cô có thể bạc tình bạc nghĩa như vậy, chẳng nhẽ thời gian sáu năm trước chỉ là kỷ ức của riêng mình anh thôi sao? Chẳng nhẽ cô chưa bao giờ hoài niệm những ngày tháng hai người ở bên nhau sao? Tại sao anh không thể nào buông xuống được, còn cô vẫn sống dường như không có việc gì?

Anh không thể chấp nhận kết quả này. Anh vùng dậy, lấy điện thoại, không quan tâm là đã khuya, gọi cho Dương Huy.

Trợ lý của anh vẫn còn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, một giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Tôi mặc kệ cậu dùng cách nào, cần bao nhiêu tiền, cho dù có rút sạch nguồn vốn của công ty cũng được, ngày mai cậu hãy mua nguyên cả con đường Kim Nguyên cho tôi. Sau đó đi đến cửa hàng số 33 nói với người phụ nữ đó, cậu phải lấy lại cửa hàng đó, bảo cô ta chấm dứt hợp đồng thuê.”

Trợ lý của anh hoảng loạn, không ngừng dạ dạ vâng vâng.

Cúp máy, anh vẫn cảm thấy trong lòng buồn bực.

Anh luôn có thể dồn cô đến bước đường cùng, kết quả lại một lần rồi một lần người đau lòng là chính anh. Lần này anh sẽ không mềm lòng, anh nhất định sẽ bức cô đến tuyệt cảnh. Anh muốn biết, khi đã bị anh dồn ép đến mức ấy, cô có chịu cầu xin anh hay không.

Đến lúc đó anh sẽ hỏi cô một câu.

Sáu năm trước em có từng thật lòng với anh?

**

Ngày hôm sau, Dương Huy mang kết quả đến, nhưng lại khiến cho Doãn Gia Hoa hoàn toàn bất ngờ.

Dương Huy nói với anh: “Ông chủ, trước khi thu mua đường Kim Nguyên, tôi đã đến đó nghe ngóng, hóa ra ông chủ cửa hàng số 33 đã thu lại cửa hàng đó.” Anh do dự một chút rồi thử hỏi: “Thế chúng ta còn thu mua con đường kia không?”

Kết quả như vậy khiến Doãn Gia Hoa trở tay không kịp, anh giật mình ngồi sững nơi đó.

Một lát sau anh mới khoát tay, nói: “Không cần nữa, cậu ra đi.”

Dương Huy không nói một lời, lui ra.

Anh ngồi trên ghế, mờ mịt rơi vào trầm suy.

Đúng thật là kết quả anh mong đợi, anh muốn cô không còn chôn nương thân, muốn cô không thể nào tiếp tục ở lại trên con đường Kim Nguyên đó nữa. Thế nhưng kết quả này là chính do cô tự chủ động rút lui để anh đạt được mục đích.

Anh càng nghĩ càng giận, trong lòng phiền chán căm gắt.

Cô dựa vào cái gì mà làm như vậy? Dựa vào cái gì mà không đợi anh đã tự động nhượng bộ?

Anh thật không thể giải thích được tại sao anh là người chủ tâm công kích cô nhưng đến cuối cùng người bị tổn thương cũng chính là anh, cô vẫn luôn có cách để đâm trước vào tim anh một nhát?

Anh đưa tay lên trán, mệt mỏi thở dài.

Ước gì anh có thể quên được cô, có như thế anh sẽ không phiền não, sẽ không đau đớn. Anh hận lòng không đủ dũng khí để chạy ra đường cho xe lớn đâm phải hay làm bất cứ thứ gì có thể để mất đi trí nhớ.

Thế nhưng hình ảnh cô lại khắc sâu trong trái tim anh, đáng yêu lại đáng trách, đáng thương lại đáng ghét, khiến cho anh luôn trong tình trạng căm hận đấu tranh, cô đơn đau khổ.

Anh thật sự hy vọng có người nào đó có thể giúp anh quên đi người phụ nữ đó, quên đi quá khứ của anh và cô.

Song, anh biết, không ai có thể giúp được anh. Anh đã cố gắng thử qua, Trương Lộ cũng không được, mà ngay chính bản thân anh là người hiểu rõ nhất, trái tim anh đã không thể rung động trước ai được nữa.

Trái tim anh sớm đã chết trên thân mình người phụ nữ kia rồi, anh vô tình rơi vào vực thẳm của cô, muốn đòi vụn kiếp cũng không thể quay trở lại được, cũng không thể siêu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hình ảnh cô khóc

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Doãn Gia Hoa quyết định chia tay với Trương Lộ. Anh phải chấp nhận sự thật rằng anh không thể nào từ bỏ Quan Hiểu được, tuy anh biết rằng hoài niệm mối tình yêu đó là không đúng, thế nhưng như thế đối với Trương Lộ cũng không công bằng. Mấy hôm nay anh đã hiểu rõ được trái tim của mình, anh đối với Trương Lộ chỉ là thương hại, mà sự thương hại đó cũng bởi vì hình ảnh cô khóc rất giống với một người...

Anh muốn gọi điện thoại cho Trương Lộ. Đã nhiều hôm rồi không liên lạc với cô. Giọng nói cô không dịu dàng ngọt ngào như mọi ngày, mà ồm ồm như vừa mới bị vỡ giọng.

Cô khẽ gọi tên anh, thanh âm dường như phản phát chút u sầu, ảm đạm tui thân. Rất giống với người phụ nữ đó! Lòng anh lại mềm xuống.

Đầu bên kia lại cất giọng, nhưng giờ đây là hòa cùng với tiếng khóc.

“Gia Hoa, Gia Hoa, là anh ư? Em khó chịu lắm! Cổ họng em rất đau, người em vừa lạnh lại vừa nóng.”

Hình như cô đang bị ốm.

Lời chia tay, không thể đưa ra lúc này được.

Anh chỉ nói: “Em đang ở nhà à, nằm yên đó, anh đến thăm em.”

Cúp máy, anh day day thái dương, thở dài. Trái tim anh mãi vẫn không thể lạnh lùng, sắt đá trước những giọt nước mắt của phụ nữ, và nhất là điệu bộ này... rất giống với người phụ nữ đó.

**

Trương Lộ thật sự bị bệnh, nhưng nguyên nhân không phải là do đau khổ buồn bã.

Có một đêm, sau khi mây mưa nồng nàn cùng Will, toàn thân cô ướt đầm mồ hôi, thế mà Will vẫn không muốn dừng lại. Anh vẫn chưa thỏa mãn, kéo cô đến bên cửa sổ, bất ngờ tiến vào từ phía sau cô, cô chưa kịp suy nghĩ anh đã vào. Lúc này Will ở trong phòng hút thuốc, Trương Lộ ghét mùi khói nên mở cửa sổ ra. Anh ra sức vận động, hai người đứng bên cửa sổ, Trương Lộ có thể cảm giác được từng làn gió mát ứa vào.

Cô cảm thấy hơi lạnh, co rúm lại, mà cái run rẩy của cô lại càng khiến Will càng điên cuồng, ép sát cô lên cánh cửa kính, không cho cô đẩy dụa, miệt mài trong cơn dục vọng.

Bên ngoài là cảnh đêm hiu hắt, bên trong là một màn xuân hoang dã, hai người trần truồng bên ô cửa sổ, trong phòng vang lại những tiếng thờ dục dồn dập cùng tiếng rên rỉ mê hoặc.

Trương Lộ mặc cho Will đưa đẩy qua lại trên người, còn mình thì dán mắt nhìn chằm chằm tòa nhà phía đối diện. Căn phòng nào đó vẫn còn sáng đèn, liệu bên trong có người nào đó nổi hứng đem kính viễn vọng ra đặt trước cửa sổ mà nhìn trộm hay không, như thế thì màn đêm tưng tưng của cô chắc hẳn được quan sát một cách rõ ràng đến từng chi tiết.

Cô miên man suy nghĩ, lơ đãng với thực tại. Phía sau lại bị Will chen lấn đầm mồ hôi, từng cơn gió lại ứa vào trước mặt, mãi đến Will phóng thích, lúc ấy toàn thân cô nóng lạnh đan xen.

Hôm sau về đến nhà ngủ li bì, cổ họng đau rất, lại sốt cao.

Cho nên cô bị bệnh lần này, đúng là do làm tình mà ra.

Ban đầu cô đã hẹn trước với Will cùng đến bệnh viện truyền nước thể nhưng lúc nhận được cuộc gọi của Doãn Gia Hoa, tất cả sự kiên cường mà cô ngụy trang, tất cả niềm vui mà cô tự lừa mình dối người, nếu như không có anh, mà là người đàn ông khác thay thế cô vẫn có thể vui vẻ mà sống qua ngày, nhưng vào khoảnh khắc này tất cả đã tan vỡ.

Lúc trước cô cho rằng tất cả phụ nữ đều yêu vì tình dục. Giờ đây cô đã nhận ra, mặc dù đêm đêm mây mưa triền miên cùng Will trên giường, nhưng trong lòng cô vẫn luôn nhớ mãi không quên hình bóng Doãn Gia Hoa.

Cho dù cô đang ở bất kì nơi nào, bất kể là với ai thì chỉ cần anh, Doãn Gia Hoa, ngoắc tay một cái thì cô sẽ sẵn sàng vứt bỏ tất cả để chạy đến bên anh.

Cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cô vẫn nhớ rõ mình đã từng yêu Will say đắm. Lúc ấy Will là một kẻ kiêu ngạo, chơi bời, là người đàn ông được bao phụ nữ mê đắm, thế nhưng sau khi đến với cô, anh đã dần thay đổi. Cô lúc ấy cũng như bao phụ nữ khác say sưa trong tình yêu của Will, cô toàn tâm toàn ý trao trái tim cho Will, thậm chí chết vì anh cô cũng cam lòng

Thế nhưng sau lại khi cô gặp được Doãn Gia Hoa, tình yêu mãnh liệt cô dành cho Will đã tan biến.

Cô gọi điện thoại cho Will, bảo anh không cần đến chỗ cô. Lúc đầu Will không đồng ý, khẳng khái đòi đưa cô đi bệnh viện. Cô không còn cách nào khác hơn đành phải nói sự thật rằng, bạn trai cô muốn đến nhà thăm cô.

Will ở đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu. Lúc sau anh mới nở một nụ cười tự giễu, nói: “Mấy hôm nay anh cứ nghĩ rằng mình là bạn trai của em cơ.” Nói xong anh tắt máy.

Trương Lộ khẽ thở dài. Bất quá cô chỉ phiền muộn một lúc, cô biết, cho dù bây giờ Will say mê cô mấy, nhưng khi cô từ chối anh, anh cũng sẽ không buồn, không vì thế mà cô đơn.

Đây cũng là lý do mà năm đó cô đưa ra lời đề nghị chia tay với anh. Dẫu từng yêu nhau rất sâu đậm, thời gian trôi qua, tất cả cũng chỉ là quá khứ.

**

Không lâu sau Doãn Gia Hoa đã đến nhà Trương Lộ. Nghe thấy tiếng quản gia mở cửa, đôi mắt Trương Lộ ngân ngấn nước. Đã bao lâu rồi cô chưa gặp anh?

Doãn Gia Hoa thấy Trương Lộ nằm trên giường, không khỏi thán thở dài. Khuôn mặt tui thân sắp khóc rất giống người đó. Ngay cả trái tim anh có sắt đá bao nhiêu, trông thấy cô như vậy, cũng không thể nào mở miệng nói ra hai từ chia tay.

Anh ngồi xuống cạnh cô, đưa tay sờ trán cô, thở dài.

“Sao lại nóng thế này? Hay là đi bệnh viện nhé.”

Những giọt lệ thuận theo cái gật đầu của Trương Lộ mà tuôn rơi.

Anh nhìn những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, gật mình.

**

Ngày đó, ở trong nhà hàng của anh, người phụ nữ đó cũng như vậy, đôi mắt ngân ngấn, thế nhưng cho dù anh có nhục mạ thế nào cô cũng cố kìm nén, không để chúng rơi xuống.

Từ hôm đó trái tim anh vẫn luôn phiền muộn, luôn cảm thấy lồng ngực mình nhói đau, nhưng lại không biết nguyên nhân là vì đâu. Hiện tại nhìn thấy bộ dạng Trương Lộ trước mắt, anh dường như đã hiểu ra, bản thân mình vì sao luôn cảm thấy bất an như thế.

Có lẽ nếu như ngày đó cô cứ mặc nước mắt tuôn rơi, trái tim anh đã không phải cứ lơ lửng không yên thế này.

Cô bướng bỉnh không muốn chịu thua, tỏ vẻ kiên cường, không chịu khuất phục. Thế nhưng cô lại rất yếu đuối mong manh, tựa hồ như không còn đủ sức để chịu đựng thêm bất kì tổn thương nào nữa.

Bộ dạng của cô như vậy thật khiến người ta không thể nào buông xuống được.

**

Anh bất giác đưa tay, khi ý thức được bản thân đang làm gì, tay anh đã lướt lên mặt cô lau đi những giọt nước mắt kia.

“Đi thôi, anh đưa em đi bệnh viện.”

Trương Lộ ngoan ngoãn tựa vào lòng anh, để anh bế lên xe.

Trên đường đi, anh cảm giác được Trương Lộ vẫn đang nhìn mình. Trong lòng anh lại thờ dài.

Vòng tròn luân quần này càng gỡ càng rối, đến lúc nào mới có thể tháo ra đây?

**

Ở bệnh viện, bác sĩ bảo Trương Lộ bị cảm lạnh nặng.

“May mà đưa đến kịp thời, muộn một chút nữa có thể bị viêm phổi.”

Bác sĩ hỏi Trương Lộ vì sao lại bị cảm lạnh. Cô nào dám nói ra sự thật, chỉ ỉu xiu dương đôi mắt ngây thơ vô tội, khiến người khác lại xót xa.

Bác sĩ thấy Doãn Gia Hoa hờ hững nhìn Trương Lộ, dường như hiểu ra gì đó, bắt đầu quay sang trách Doãn Gia Hoa: “Cậu xem, bạn gái cậu đã bệnh nặng thành như thế này không thể tránh khỏi là lỗi ở cậu, cô gái xinh đẹp như thế này yêu thương còn không kịp, cậu còn giận cái gì?”

Ông ta đưa một tờ đơn cho Doãn Gia Hoa: “Muốn nằm viện thì hãy đi làm giấy tờ, không muốn nằm viện thì mỗi ngày hãy đến bệnh viện truyền nước đúng giờ. Lên tầng hai nộp viện phí, nộp xong hãy xuống đây tìm y tá giúp sắp xếp.”

Doãn Gia Hoa nhận lấy, lên tầng hai, Trương Lộ được đưa vào phòng bệnh truyền nước.

Doãn Gia Hoa hỏi Trương Lộ có muốn nằm viện không, đôi mắt long lanh ngấn nước, cô khẽ lắc đầu. Một lúc sau cô lại gọi anh: “Gia Hoa!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hai tiếng chia tay không nói nên lời

Doãn Gia Hoa nhìn cô, đồng ý.

Cô đột nhiên đưa tay lên giữ anh lại, ngược đôi mắt long lanh, tha thiết nhìn anh: “Gia Hoa, em cho rằng anh... anh đã bỏ rơi em! Nghĩ đến đây thôi lòng em vô cùng đau đớn, cảm thấy cuộc sống này chẳng còn ý nghĩa gì nữa!”

Cô nhìn thấy Doãn Gia Hoa hơi xao động, đáy mắt anh hiện lên vẻ thương hại.

Cô biết, chỉ cần cô vờ yếu đuối khóc lóc trước mặt anh, anh sẽ mềm lòng.

Trầm mặc một hồi lâu, anh rút tay ra, nắm chặt lại tay cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng suy nghĩ lung tung, trước tiên em hãy mau khỏi bệnh đã.” Nói xong anh hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn là vuốt lại mái tóc cho cô.

Trương Lộ cảm thấy yên tâm.

Lần bệnh này đúng thật là trong rủi có may. Trước đó cô có linh cảm rằng, chỉ cần Doãn Gia Hoa mở miệng, là sẽ nói ra hai từ chia tay, cô vẫn đang đau đầu không biết nên làm thế nào, không ngờ rằng lần bệnh này lại kịp thời cứu vãn được mối quan hệ của hai người.

Đây là một bước ngoặt, cô tự nói với chính mình, nhất định phải giữ anh thật chặt.

**

Mấy hôm nay, Quan Hiểu một mình cũng chẳng buồn quan tâm đến vết thương trên trán, mặc cho vết thương sưng tấy lên và đau âm ỉ. Cô đã lên kế hoạch cho những ngày tháng sau này ngay khi rời thành phố A. Dẫu biết rằng so với thực tế trước mắt, tất thấy những ý tưởng tốt đẹp cô vạch ra hoàn toàn chỉ là lý thuyết suông, nhưng dù là như vậy cô vẫn muốn tiếp tục mơ mộng.

Nếu như bây giờ, ngay cả những ảo tưởng này cũng bị gạt bỏ, có lẽ cô sẽ gục ngã mất.

Sáu năm qua, cô luôn sống trong tiêu cực, thân thể hao mòn, khắc khổ như cái xác không hồn. Cô không nhớ nổi bản thân mình trước đây đã sống như thế nào.

Khi bố mẹ còn sống, điều kiện trong nhà cũng khá giả, gia đình vẫn còn của dư của để, đủ điều kiện cho cô qua Úc du học. Khi đó cô thật sự là một cô gái vui vẻ hoạt bát, những lúc không có tiết học, luôn có tiết mục khác lấp trống thời gian.

Khi đó bên cạnh cô bao nhiêu bạn bè bao quanh, mỗi cuối tuần hay kỳ nghỉ, họ lại hẹn cùng nhau đi cưỡi ngựa. Trong đám người cũng có người ngoại quốc, so với họ trông cô thật nhỏ bé và yếu ớt, nhưng chính vì vậy cô lại càng thu hút bao ánh nhìn, hầu như tất cả đều không thể nào dời mắt khỏi cô.

Khi đó cô trẻ trung, xinh đẹp, làn da trắng mịn mà không cần dùng đến bất cứ loại mỹ phẩm nào.

Cô không phải là người cưỡi ngựa giỏi nhất trong đám bạn, nhưng lúc nào cũng nhận được nhiều lời khen ngợi.

Khi đó cô có nhiều người theo đuổi, Trung Quốc hay ngoại quốc, người giàu sang kẻ nghèo hèn, người trẻ tuổi hay đứng tuổi đều đủ cả.

Khi đó khát niệm tình yêu với cô vẫn rất mơ hồ, cô không biết mình nên chọn người đàn ông như thế nào. Sau khi tốt nghiệp mẹ cô bị ốm nặng, bỏ bỏ lại tất cả công việc, đưa mẹ đi dân sang Úc, mà khoảng thời gian ở Úc, hai người lại bắt đầu đi du lịch khắp nơi, bỏ hy vọng khi mẹ còn sống sẽ thỏa mãn giấc mơ du lịch vòng quanh thế giới của bà.

Sau đó, đột nhiên một ngày họ quay về Úc, mẹ cô tha thiết khẩn cầu, nói với cô rằng, thời gian bà còn sống có thể đếm trên đầu ngón tay, bà hy vọng một ngày được tận mắt chứng kiến cảnh cô bước lên xe hoa về nhà chồng.

Cô vừa mới tốt nghiệp đại học ngành tài chính, lúc ấy đang thực tập trong một công ty lớn, tựa như “gió gặp nước”, ngay cả người phụ trách chi nhánh cũng bảo rằng tương lai của cô sau này chắc chắn sẽ rộng mở, thành tựu sẽ không tệ hơn người bản xứ mất xanh mũi đỏ này đâu. Hơn nữa ông chủ và anh ta cũng là người Trung Quốc, người Trung Quốc theo người Trung Quốc, thật sự tương lai sáng lạn đang chờ đợi cô phía trước.

Nhưng vì mẹ, cô đã vứt bỏ đi cơ hội sự nghiệp, sau khi chính thức được tuyển dụng, cô thậm chí còn chưa đến báo cáo, đã phải về nước, đi gặp mặt theo sự sắp xếp của bố mẹ.

Đối tượng chính là Mạnh Đông Phi.

Khi đó hắn ta vẫn chưa bày ra hết bộ mặt đề tiện như bây giờ, khi đó hắn ta thật vẫn còn có thể xem là một người đàn ông phong độ, ga lăng.

Hắn ta lớn hơn cô, rất khéo nói chuyện, biết cách chọc cô cười.

Hắn ta là con trai của trợ thủ đắc lực của bố, mà bố cô vì để đưa mẹ đi khắp năm châu, nên đã giao lại toàn bộ công việc cho trợ thủ đắc lực nhất. Vì thế có thể nói rằng, gia đình hai bên miễn cưỡng cũng có thể được xem là môn đăng hộ đối. Bố cô rất xem trọng mối quan hệ lần này của hai người, ông ra sức tác hợp để hai người đến với nhau.

Khi đó, có lẽ Mạnh Đông Phi vẫn còn bị tuổi thanh xuân mon mơn của cô hấp dẫn, còn chưa bày ra bộ mặt hám gái như giờ, vẫn còn giả tạo chưa giờ trở vùi tiền, sẵn sàng dành hết thời gian, tâm tư tình cảm cho cô.

Sau một thời gian qua lại, vì để bố mẹ vui, cô cảm thấy rằng cũng có thể kết hôn với hắn ta.

Thế nên hai người kết hôn, sau đám cưới, Mạnh Đông Phi vào công ty giúp đỡ, dự định sau này tiếp nhận công việc kinh doanh. Mà cô vì Mạnh Đông Phi nên cũng ở lại trong nước, không còn quay về Úc để báo danh với công ty đó nữa.

Không lâu sau, bố và mẹ chồng cô xảy ra tai nạn. Thiết bị phòng cháy chữa cháy của công ty có vấn đề, nhưng lại không có ai để ý. Vì một mẫu tàn thuốc, đã dẫn đến hỏa hoạn, bố chồng cô đã bị chết trong cuộc hỏa hoạn kia. Kể từ lúc đó mẹ chồng lúc nào cũng buồn rầu, sức khỏe ngày càng yếu, không lâu sau bà cũng qua đời. Sau khi đền bù thiệt hại, công ty vỡ nợ, cũng may bố mẹ cô vẫn còn để lại ít tiền, cô lấy đưa Mạnh Đông Phi tiếp tục làm ăn. Bố mẹ chồng qua đời là một đả kích lớn đối với Mạnh Đông Phi, hắn ta buồn bã trong một thời gian dài.

Hình như sự thay đổi của hắn ta chính là bắt đầu từ khi đó.

Hắn đổ lỗi cho bố cô vì mãi mê du ngoạn nước ngoài mà bỏ bê công ty, không xem xét lại việc tu sửa dẫn đến cái chết oan uổng của bố hắn.

Hắn ta bắt đầu trở nên lạnh nhạt với cô.

Thời gian sau đó cô không ngừng bị bố mẹ thúc giục chuyện con cái, cô cũng nghe lời nhưng mãi vẫn không thấy động tĩnh gì. Bố mẹ bảo hai người đi kiểm tra, hai người họ cảm thấy việc này thật xấu hổ, không muốn làm to chuyện, nên hắn ta đã tìm một bệnh viện nơi mà bạn hắn ta làm việc. Thật ra khi đó hắn ta cũng không tệ, bạn bè bên cạnh còn mấy người đứng đắn, không giống như bây giờ, một đám người đều chỉ biết có gái gú rượu chè.

Hai người đến bệnh viện, sau khi có kết quả kiểm tra, bác sĩ bảo sức khỏe cô có vấn đề, không thể sinh được. Lúc ấy cô tưởng chừng trời đất sụp đổ... không thể sinh con, cô còn được tính là phụ nữ ư? Cô đau khổ trong một thời gian dài. Khoảng thời gian đó cô rất không thích hắn ta chạm vào mình. Cô cảm thấy bản thân mình đã không có kết quả vậy còn ra sức cây bừa làm gì.

Cũng chính trong khoảng thời gian đó, hắn ta bắt đầu thay đổi. Cô chống đối chuyện chăn gối, hắn ta không được thỏa mãn, lại oán hận người nhà cô, bên cạnh còn có đám bạn giật dây xúi giục, hắn ta dần dần học thói hư tật xấu, bắt đầu ở bên ngoài uống rượu chơi gái, về đến nhà chỉ cần cô hỏi nhiều một câu, lại bắt đầu chửi cô là con gà không biết đẻ trứng, dựa vào cái gì mà quản chuyện hắn ta.

Những chuyện này cô lại không dám kể cho bố mẹ, cô sợ mẹ già yếu lại còn phải lo lắng cho cô. Cô tự mình chịu đựng những chuyện không vui.

Bố mẹ lại nghĩ rằng hai người yêu nhau đầm thắm không gì sánh bằng, song không lâu sau lại phát hiện ra manh mối. Họ là những người bảo thủ, không thể nào tiếp nhận được chuyện li hôn. Họ nghĩ tất cả mọi biện pháp để ràng buộc Mạnh Đông Phi, không để cô và hắn ta nói ra hai tiếng li hôn.

Đôi lúc cô nghĩ lại, nếu như bố mẹ không quá yêu thương cô, không phải làm tất cả để bảo vệ cô, có lẽ cô của hôm nay có thể tốt hơn một chút. Chính vì họ quá yêu cô vừa khéo lại là phương tiện của Mạnh Đồng Phi. Hẳn ta lợi dụng nó xiên xích cô sáu năm trời đằng đẳng.

Chỉ còn lại vài tháng, và rồi hai người họ ai nấy mỗi người một nơi, nghĩ đến đây bản thân cô lại phẩn chấn hơn, cho dù là không thể quay trở về tuổi thanh xuân kia, ít nhất vẫn có thể sống vui vẻ mỗi ngày. Cô thật sự đã đau khổ nhiều rồi.

Cô suy nghĩ, hay là cô nên đến một thành phố mới tìm một công việc, thời đại học cô học hành cũng rất cù, tuy không có kinh nghiệm làm việc, nhưng nếu dựa vào sự thông minh thiên bẩm, cô nhất định có thể làm tốt được.

Cô trước tiên sẽ làm việc một thời gian, đợi sau khi dần được một ít tiền, thì mở một cửa hàng bánh mì, mái ngói nhon, trên cửa còn treo một chiếc chuông gió, khi gió thổi qua ngôi nhà sẽ tràn ngập những âm thanh vui tai.

Mặc dù trong tiệm bánh mì không có người kia, thế nhưng cô nghĩ, cô sẽ cố gắng kinh doanh nó thật tốt, tựa như nó là chính là do hai người cùng nhau vun vén nên.

**

Trương Lộ phải truyền nước một tuần, cuối cùng cũng đã khỏe hơn. Trong tuần này mỗi ngày Doãn Gia Hoa đều đến nhà đưa cô đi bệnh viện.

Đợi khi Trương Lộ khỏe lại, anh lại suy nghĩ đến chuyện trước đó. Anh không ngừng tìm kiếm cơ hội để cùng cô dứt khoát nói lời chia tay.

Thế nhưng khi anh đang âm thầm chuẩn bị, lại xảy ra một chuyện khiến người ta không thể ngờ đến được.

Ngoại anh bị bệnh, rất nặng, phải nhập viện.

Lần bệnh này đến quá bất ngờ khiến anh trở tay không kịp. Trong nhất thời Doãn Gia Hoa chỉ biết một lòng chuyên tâm lo lắng cho ngoại, không có thời gian để nghĩ đến chuyện khác.

Bác sĩ nói với Doãn Gia Hoa, ngoại anh đã lớn tuổi, trước kia lại làm lụng quá mức vất vả, các chức năng cơ quan trong cơ thể gần như suy kiệt. An dưỡng tốt thì có thể sống thêm một hai năm, nếu như gặp điều bất trắc thì có thể là mấy tháng vài ngày, không ai có thể nói chính xác được. Ông ta còn căn dặn Doãn Gia Hoa, tim của bà đã suy yếu nghiêm trọng, ngàn vạn lần không nên để bà kích động, nhất định không thể để bà tức giận.

Nghe lời căn dặn của bác sĩ, đêm đó Doãn Gia Hoa ngồi bên giường ngoại suốt đêm không ngủ. Lòng anh tràn ngập bi thương. Người anh yêu thương nhất lại sắp rời bỏ anh sao?

Nhìn khuôn mặt ngoại che kín vết nhăn, anh đau lòng rơi lệ. Đôi mắt ngân ngấn nhưng anh lại kìm nén không để chúng rơi xuống.

Đôi mắt vừa nóng lại vừa đau, anh cố kiên cường nhưng càng cố gắng kìm nén cảm xúc, lòng anh lại càng bi thương hơn.

Anh nhớ đến Quan Hiểu ngày đó, lại mơ hồ cảm nhận được sự đau lòng của cô hôm đó.

Cả đời này anh chỉ yêu hai người phụ nữ, bà ngoại và Quan Hiểu nhưng cả hai đều muốn bỏ anh mà rời đi.

Anh mệt mỏi không biết làm thế nào, trong chớp mắt, anh cảm thấy bản thân mình đã mất hết tất cả chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Anh thề với chính mình, mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần ngoại anh vui vẻ, chỉ cần bà có thể sống thêm vài ngày, anh đều sẽ làm, anh nhất định sẽ làm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Anh dám động đến anh ấy

Hôn mê hai ngày hai đêm cuối cùng ngoại cũng tỉnh lại.

Bà vừa mở mắt liền nắm lấy tay Doãn Gia Hoa, khòe lóc cầu xin Doãn Gia Hoa cưới Trương Lộ.

Bà mệt không còn hơi nhưng vẫn cố gắng nói hết một câu: “Qua ...qua con sống chết lần này khiến ngoại nhận ra, ngoại thật sự không còn bao lâu nữa. Có lẽ...có lẽ có một ngày ngoại ngủ rồi không tỉnh lại được nữa. Lần này là may mắn, lần sau...lần sau e là ngoại sẽ đi thẳng xuống cõi chết luôn. Tiểu Gia, ngoại gắng gượng nhiều năm như vậy cũng chính là vì...vì muốn đợi đến khi cháu kết hôn, sinh con cái, đợi được đến lúc đó, cho dù diêm vương có bắt ngoại đi...ngoại cũng mãn nguyện.”

Doãn Gia Hoa nghe thế, tâm tư rối loạn. Vì để ngoại vui, mỗi khi đến bệnh viện anh đều đưa Trương Lộ theo cùng.

Khả năng dỗ dành của Trương Lộ đúng thật là không thể chê vào đâu được, ngoại vừa nhìn thấy Trương Lộ liền cười híp mắt, ngay cả thuốc đắng cũng uống sạch. Đôi khi Doãn Gia Hoa cảm thấy kỳ lạ, tại sao ngoại anh lại thích Trương Lộ đến thế. Nhưng bất luận thế nào, ngoại cũng là người anh quan tâm nhất, cũng là người thân duy nhất của anh trên thế giới này, miễn là ngoại vui chuyện gì anh cũng có thể đồng ý.

Cho dù là kết hôn với một người phụ nữ không yêu.

**

Mấy ngày tiếp theo, được chăm sóc cẩn thận, bệnh tình ngoại dần có chuyển biến tốt hơn.

Sắp xếp xong công việc ở công ty, anh lái xe đến bệnh viện thăm ngoại. Khi anh đến, Trương Lộ đã ở đó, đang đút cho ngoại ăn.

Ngoại ngồi trên xe lăn, xem chừng vừa mới ra ngoài đi dạo về. Khi nhìn thấy Doãn Gia Hoa, nụ cười trên môi bà tắt lịm.

Doãn Gia Hoa bỗng dưng cảm thấy lo lắng, ngoại chưa bao giờ giận anh, chưa bao giờ nổi mắng anh nặng lời. Chỉ ngoại trừ một lần mấy năm trước, ngoại khăng khăng ngăn cản anh yêu người phụ nữ đó, giận anh đến mấy ngày.

Vậy lần này thì tại sao?

Anh đi đến cạnh ngoại, lấy bát cháo trên tay Trương Lộ rồi đút cho ngoại. Ngoại nhất quyết không chịu ăn, chỉ liếc nhìn anh, giọng lạnh như băng, giận dữ hỏi: “Cô Quan Hiểu kia lại quay trở lại có phải không?”

Doãn Gia Hoa giật mình, quay sang nhìn Trương Lộ vẻ mặt nghi ngờ, như muốn hỏi: Là em nói?

Trương Lộ nhìn anh bằng ánh mắt vô tội, ra sức lắc đầu, tựa như bị người khác vu oan: Không phải em.

Ngoại lại nâng cao giọng: “Cháu nghĩ là Lộ Lộ nói cho ta phải không? Sao cháu lại nhìn Lộ Lộ như vậy? Con bé chẳng nói gì với ta cả, là ta tận mắt nhìn thấy. Ôi Lộ Lộ đáng thương của ta! Nếu như không phải hôm nay ta tận mắt nhìn thấy người phụ nữ đó, không biết Lộ Lộ còn phải chịu biết bao nhiêu tủi thân nữa.”

Trương Lộ khẽ cúi đầu, nước mắt bắt đầu tuôn rơi, tựa như xúc động dâng trào trước lời nói không sai của ngoại, cô đã phải chịu tủi thân rất nhiều.

Doãn Gia Hoa đứng bên cạnh nhìn không khỏi bức mình, Trước đây anh luôn cho rằng cô là một người đơn giản, bây giờ mới thật sự nhận ra cô là con người đa mưu quỷ kế.

Cô gái này thật sự rất biết lợi dụng tình thế, đối với anh thì thế này, đối với ngoại thì lại thế kia.

Anh vuốt lưng ngoại, muốn trấn an tâm tình bà, song ngoại lại hất tay anh ra, bắt cần lòng tốt của anh.

Bác sĩ đã căn dặn, không được để ngoại nổi giận, mỗi khi bà kích động sẽ rất nguy hiểm. Anh không dám làm càn, lẳng lặng đợi ngoại bình tĩnh lại.

Cuối cùng một lúc sau ngoại mới lại mở miệng.

“Tiểu Gia, chuyện này thật sự không liên quan đến Lộ Lộ, lúc này Lộ Lộ đưa ngoại ra ngoài đi dạo, ta đang đứng trên hành lang thì nhìn thấy người phụ nữ đó, cô ta đang làm thủ tục nhập viện cho một người đàn ông, ta bảo Lộ Lộ đi hỏi, bác sĩ bảo rằng, người đàn ông đó chính là chồng cô ta.” Nói đến đây, bà lại kìm không được kích động: “Tiểu Gia, sáu năm trước cháu đã bị người phụ nữ có chồng đó lừa gạt, chẳng nhẽ sáu năm sau cháu lại muốn bị cô ta gạt một lần nữa?” Bà nắm lấy tay Doãn Gia Hoa, hơi thở khó khăn: “Ta, ta chỉ còn có thể sống thêm mấy ngày nữa thôi, nếu như... nếu như trong lòng cháu còn có bà già này, cháu... cháu hãy đồng ý với ta đừng bao giờ liên lạc với người phụ nữ đó nữa. Cháu... cháu đồng ý ta hãy kết hôn với Lộ Lộ ngay lập tức đi.”

Bà thờ ơ nặng nề chờ đợi câu trả lời của Doãn Gia Hoa.

Doãn Gia Hoa chần chừ, lòng mẩu thuẫn đấu tranh. Anh đã quyết định cùng Trương Lộ chia tay, thế mà bây giờ ngoại lại bắt hai người kết hôn.

Thấy anh do dự, ngoại lại bắt đầu nổi giận, hất tay anh ra: “Cháu”... “Cháu” rồi ngắt đi.

Doãn Gia Hoa hoảng loạn, ấn nút gọi bác sĩ, bế ngoại lên giường. Trương Lộ bên cạnh khóc âm thầm.

Cấp cứu cho bà xong, bác sĩ ra khỏi phòng mắng Doãn Gia Hoa một trận: “Cậu chăm sóc bệnh nhân lớn tuổi kiểu gì thế? Không phải tôi đã căn dặn là không được để bệnh nhân kích động sao? Nếu tình huống như thế này còn lặp lại thêm lần nữa, tình trạng bệnh nhân sẽ rất nguy hiểm.”

Doãn Gia Hoa tự trách bản thân.

Ngoại anh nằm trên giường nhắm mắt, môi khô tím, hơi thở nặng nề.

Trương Lộ bên cạnh lại khóc nức nở quá thật càng khiến anh phiền não: “Gia Hoa, chúng ta kết hôn đi! Cho dù là vì ngoại cũng được, chúng ta kết hôn đi.”

Cô ngồi khóc nức nở đến người khác nhìn cũng thấy đau lòng. Anh nhìn thấy một giọt nước mắt lăn trên khóe mắt ngoại.

Trái tim anh chùn xuống, trong chớp mắt toàn bộ tường thành trong anh sụp đổ.

Đúng vậy, cho dù là kết hôn với người mình yêu hay không thì cũng hãy vì ngoại.

Anh mặc ngoại đang giận, kiên trì nắm lấy tay bà: “Ngoại, ngoại đừng giận nữa, cháu sẽ đồng ý với ngoại, cháu sẽ kết hôn với Lộ Lộ được không?”

Cuối cùng ngoại cũng mở mắt ra nhìn cháu trai. Từng giọt lệ theo khóe mắt lăn dài khuôn mặt đầy nếp nhăn, bà vô lực nâng tay, Trương Lộ liền nhanh chóng tiến đến giữ lấy tay bà. Bà cố lấy hết sức đặt tay hai người cùng một chỗ, yếu ớt cười: “Ta...ta cuối cùng cũng đã chờ đợi được ngày hôm nay.”

Giờ khắc này, Doãn Gia Hoa cảm nhận rõ vị đắng cay trong lòng, chua xót không thể nói nên lời.

**

Một lúc lâu sau, bà ngoại đột nhiên nắm lấy tay Doãn Gia Hoa: “Tiểu...Tiểu Gia...cháu hãy hứa với ngoại, không được dính líu đến người phụ nữ đó nữa!” Bà thở nặng nề, lời nói đứt đoạn.

Không biết tại sao, trong đầu Doãn Gia Hoa lại tái hiện hình ảnh ngày trước.

Lúc ấy anh vẫn còn là tên côn đồ, cô lấy tiền nộp học phí cho anh bảo anh hãy học ngành lập trình phần mềm. Khi ấy cho dù cô nói đến thế nào anh cũng nhất định không chịu dùng tiền của cô. Cô nhẹ nhàng vỗ về anh: “Có khí phách, có chí khí, rất tốt, nhưng cái đấy không thể nấu thành cơm để ăn được. Em chưa nói đây là cho không mà đúng không? Đây là số tiền em đầu tư, em cho anh mượn, đợi đến một ngày nào đó anh phát lên thành đại gia nhất định phải trả cho em cả vốn lẫn lãi đấy.”

Nhớ đến những lời này, lòng anh lại chua xót tê dại.

Anh nói với ngoại: “Ngoại, cháu từng nợ người phụ nữ đó tiền học phí, cháu sẽ tính toán rõ ràng trả lại cho cô ấy, sau này sẽ không bao giờ dính líu đến cô ấy nữa.”

Ngoại đương nhiên cảm thấy lý do này của anh quá sức thiếu tính thuyết phục, bà do dự nói: “Cháu...cháu không phải đang viện cớ đấy chứ? Muốn...muốn trả lời cho có lệ với ta?” Bà nắm lấy tay Trương Lộ đặt lên tay Doãn Gia Hoa: “Cháu...cháu đã hứa với ngoại rồi, cháu không thể phụ lòng Lộ Lộ được.”

Doãn Gia Hoa trấn an bà: “Cháu không viện cớ, ngoại, ngoại hãy tin cháu, tính toán xong món nợ này, cháu và cô ấy sẽ cắt đứt mãi mãi.”

Doãn Gia Hoa là an ủi ngoại nhưng cũng tự nhắc nhở bản thân mình.

Sau đó, anh lại tự hỏi tại sao trong khoảnh khắc ấy bản thân anh lại nhớ đến chuyện năm xưa rõ ràng đến từng chi tiết như vậy, lại lấy lý do là nợ tiền cô ấy? Anh nghĩ có lẽ là do anh muốn dùng phương thức này để cắt đứt quá khứ, cắt đứt người phụ nữ đó, cắt đứt đoạn tình cảm của hai người, cắt đứt những oán hận, tất cả sẽ chấm dứt từ đây.

**

Xế chiều, Doãn Gia Hoa bảo Trương Lộ về nhà trước. Trương Lộ dù không muốn, song nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Doãn Gia Hoa, cô biết vì chuyện chiều nay tâm trạng đã bị đá kích rất lớn, lúc này đây cô nên dành cho anh chút không gian, để anh có thể giải tỏa những cảm xúc hỗn loạn của mình. Đây chính là quyết định sáng suốt nhất.

Cô một mình về nhà.

Doãn Gia Hoa ngồi trong phòng bệnh đợi ngoại tiêm thuốc xong, ngủ say, anh ra ngoài gọi điện thoại cho Dương Huy, bảo anh tìm ngay một y tá kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân.

Vừa cúp máy, anh chợt nghe phía sau có người gọi tên anh. Giọng nói quen thuộc này khiến trái tim anh khẽ động.

Anh chậm rãi quay đầu, động tác thông dong lãnh đạm.

Anh nhìn thấy Quan Hiểu.

Anh hơi bất ngờ khi thấy dây băng dày trên trán cô. Rõ ràng trong lòng anh hận người phụ nữ này đến thấu xương, rõ ràng đã hứa rằng chỉ cần thanh toán xong món nợ tiền của cô từ nay về sau sẽ cắt đứt quan hệ, thế nhưng khi nhìn thấy vết thương trên trán cô, anh không sao có thể không chế được trái tim mình thất lại.

Cô sao lại bị thương?

Cô nhìn anh mỉm cười, nụ cười dè chừng sợ hãi, anh cảm thấy ngực mình chua chát, anh nghiêng đầu làm ra vẻ lạnh nhạt như không nhìn thấy.

Trước đây ngoại phản đối hai người quen nhau, anh vẫn một mực muốn ở lại bên cạnh cô, vì thế anh và ngoại cãi nhau, anh giận dỗi bỏ nhà, chạy đến nơi cô ở lại mấy ngày không về. Cô khi ấy cũng giống như bây giờ, cười dè dặt nhìn anh, dùng nhiều lời hay ý đẹp khuyên nhủ anh về nhà với ngoại: ngoại đã vất vả cả đời để nuôi anh khôn lớn, cho dù bây giờ không vui anh cũng không nên giận dỗi với bà.

Lúc ấy anh thật quá trẻ con, nói gì cũng không chịu về nhà. Cô thu lại nụ cười dè dặt trên môi, buồn bã thờ dãi, nhìn anh rồi nói: “Gia Hoa, ngoại đã không thích em, nếu như anh cứ như vậy, vì em mà đối nghịch với ngoại, ngoại lại sẽ càng thêm ghét em!”

Anh ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, thế là liền chạy về nhà.

Khi anh rời đi, cô đã đứng ở cửa tiễn anh. Cô kiễng chân dịu dàng đặt lên môi anh một nụ hôn, trên mặt lại hiện lên nụ cười sợ hãi, thanh âm ngọt ngào ăn mòn đến tận xương tủy anh. Cô bảo anh, hãy chín chắn nói chuyện với ngoại, không được giận dỗi.

Khi ấy anh không nhận ra, ẩn giấu bên trong lời nói ấy là sự khẩn cầu tha thiết, xin anh đừng chống đối ngoại, bởi vì anh càng kiên quyết với ngoại, ngoại sẽ lại càng ghét cô. Đợi đến khi anh nhận ra tất cả, cô đã không còn lại bên cạnh anh.

**

Lúc này cô không muốn anh nhìn thấy vẻ mặt lo lắng hoảng sợ của cô, cô khẽ cúi đầu.

Cô lại gọi anh một lần nữa: “Gia Hoa!”

Anh tựa như hơi bực mình. Sao hôm nay cô lại cứng đầu thế.

Anh không còn cách nào khác đành ngược mắt lên nhìn cô.

Cô bắt được cơ hội, nghênh tiếp ánh mắt anh, khẽ hỏi: “Gia Hoa, chúng ta không thể là kẻ thù mãi như vậy được, đúng không?” Cô nói, tựa hồ như hơi xúc động, ánh mắt giăng một tầng bi thương: “Gia Hoa... chúng ta... chúng ta có thể không thù hằn nhau được không? Nếu như... nếu như em nói em có nỗi khổ bất đắc dĩ, không phải em đang cầu xin anh tha thứ cho em... nhưng ít nhất như vậy có thể sẽ khiến anh dễ chịu hơn.”

**

Mạnh Đông Phi lại đến tìm Quan Hiểu, hẳn ta nói toàn thân đau nhức, nhất định phải đến bệnh viện kiểm tra.

Vết thương trên trán Quan Hiểu vẫn chưa sát trùng, mấy hôm nay đã sưng mủ, thậm chí còn sốt cao. Cô không muốn trước khi rời khỏi lại phát sinh chuyện rắc rối, quyết định cùng Mạnh Đông Phi đến bệnh viện kiểm tra vết thương.

Đến bệnh viện, Mạnh Đông Phi kiểm tra từ đầu đến chân, từ khoa nội đến khoa ngoại, xét nghiệm máu, nước tiểu, chụp X quang, tóm lại cái gì có thể kiểm tra hẳn ta đều khám tất. Đến khi có báo cáo kết quả cho thấy rằng hẳn ta chỉ bị thương ngoài da, vẫn khỏe mạnh, không có vấn đề gì nghiêm trọng, hẳn ta mới thôi dằn vặt với Quan Hiểu.

Mà chi phí của một chuỗi xét nghiệm kia, đương nhiên là do Quan Hiểu bỏ tiền.

Quan Hiểu mệt mỏi, cả người nóng hầm, nên cũng lười so đo tính toán với tên Mạnh Đông Phi kia. Mãi đến khi Mạnh Đông Phi tin rằng sức khỏe mình không có gì đáng ngại, mới cho cô thời gian đi xử lý vết thương trên trán.

Bác sĩ nói bởi vì không xử lý vết thương, dẫn đến vết thương bị nhiễm trùng, cần phải nằm viện theo dõi vài ngày. Cô không chịu, chỉ bảo bác sĩ truyền nước.

Cô không thể nằm viện. Tiền đã nộp sạch vào các xét nghiệm của Mạnh Đông Phi rồi, chỉ còn lại một ít để dành cho việc rời đi sau này, cô nhất định không thể dùng đến.

Cô băng bó xong, Mạnh Đông Phi la hét đòi uống thuốc bỏ, cô chỉ muốn tổng cổ hẳn ta nhanh đi, nên đành đáp ứng hẳn ta đi nộp tiền, bảo anh ta đứng đó chờ.

Nhưng mới đi được nửa đoạn đường, cô lại bắt gặp Doãn Gia Hoa trên hành lang.

Cô hoảng loạn, muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức, mỗi lúc nhìn thấy anh, trong lòng không hiểu sao lại nhói đau. Cô biết anh vẫn chưa thể buông xuống được quá khứ của hai người... anh cho rằng cô lừa dối anh đủ rồi nên mới vứt bỏ anh.

Anh là một người hiếu thắng, năm đó, chỉ mỗi việc nhận tiền đóng học phí từ cô anh đã nhất nhất cương quyết từ chối thì thử hỏi làm sao anh có thể cam lòng chấp nhận cái kết thúc bất công như thế được?

Cô đã nhiều lần tự nghĩ hay là trước lúc rời đi cô sẽ nói rõ cho anh biết rằng năm ấy cô rời đi vì có nỗi khổ riêng, cô không hy vọng được anh tha thứ, chỉ mong anh có thể vì thế mà bản thân cảm thấy thoải mái, vui vẻ hơn. Cô lúc ấy đối với anh không phải là chơi đùa, không vì nhầm lẫn mà bỏ rơi anh.

Cô thật sự chưa từng nghĩ qua, nếu anh hỏi cô, những lời này sao không nói trước đây, sao lại phải đợi đến sáu năm sau mới nói, cô phải trả lời anh như thế nào. Cho nên khi anh hỏi như vậy, cho chỉ biết đứng ngơ ngác nghe, ngoại trừ lòng đau như cắt, cô không thể nói gì hơn.

**

Nghe những lời cô nói, Doãn Gia Hoa không khỏi cười giễu cợt: “Quan Hiểu, có phải em quá đánh giá cao bản thân mình rồi không? Em nói như thế nào là như thế ấy u, sáu năm trước em nói em không thể sống trong vất vả khó khăn, phát tay là đi, sáu năm sau em lại chạy đến nói với tôi, chúng ta đừng thù hằn nhau nữa, là vì em có nỗi khổ tâm! Nếu như có nỗi khổ tâm vậy tại sao sáu năm trước không nói mà phải chờ đến bây giờ? Em cho tôi là gì? À đúng rồi, có một chuyện tôi phải báo với em, tôi sắp kết hôn rồi, những lời này tôi thấy em nên nói với chồng mình thì hơn.”

Cô ngơ ngác nhìn anh, một câu cũng không thoát nên lời.

Đúng vậy, tại sao sáu năm trước không nói đến bây giờ mới nói? Cô nên nói với anh rằng, ngày trước cô làm như vậy, là bởi vì cho rằng thời gian trôi qua anh sẽ tốt lên thôi, sẽ quên đi cô, sẽ buông xuống được tất cả ngày trước, sẽ có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc mới. Song mọi thứ đều không như cô nghĩ, anh không những không tốt lên mà ngược lại càng ngày càng trở nên u sầu, vô cảm. Có lẽ bản thân anh đã bị chính gong kiếm của lòng tự tôn xiết chặt, đau đớn đến mức vô sầu vô cảm không thể tìm lại được niềm vui. Nhìn thấy anh như vậy, cô thật rất đau lòng, cô rất muốn giải thoát cho anh, nói với anh rằng cô chưa từng có ý định trêu đùa, xúc phạm đến tình yêu của anh. Cô một lòng hy vọng anh sớm có thể nguôi ngoai, không vì chuyện năm xưa mà đau buồn, chột vạt nữa.

Cô nên nói với anh thế nào đây? Có quá nhiều lí do cô không thể giải thích, nhất định anh sẽ không tin cô, thậm chí còn khiến anh thêm cười nhạo cô mà thôi.

Đôi mắt cô giăng kín tầng sương mù. Cô không hề muốn như vậy, cô ghét bản thân mình khóc lóc yếu đuối. Thế nhưng cô không thể kiểm soát nổi chính mình.

Cô nhìn thấy anh kiềm lòng không được nâng tay, chỉ ra phía đằng sau: “Em còn gì muốn nói thì hãy đi tìm chồng mình mà nói! Chồng em đến rồi kia!” Nói xong anh xoay người rời đi, bóng lưng dứt khoát khiến trái tim cô tan nát.

Cô đứng sững nhìn bóng lưng quen thuộc mà xa lạ kia dần khuất dạng.

Cô tham lam nhìn anh, có lẽ đây là lần cuối cùng được nhìn thấy anh.

Tiếng bước chân phía sau đang tiến lại gần, âm thanh dồn dập cho thấy người đến đã mất kiên nhẫn.

“Không phải bảo đi lấy thuốc à, sao lại lâu như thế?” Mạnh Đông Phi đến gần Quan Hiểu tức giận hỏi.

Hắn ta thấy Quan Hiểu ngơ ngẩn nhìn về phía trước, cũng nhìn theo, sau khi nhìn thấy bóng lưng Doãn Gia Hoa, hắn ta không khỏi đăm chiêu.

“Hắn ta là tên tình nhân năm đó cô bao nuôi đấy à?” Mạnh Đông Phi nhìn Quan Hiểu, cười nhạo: “Xem ra tên đàn đó cũng không tồi!” Vì tối hôm đó hắn ta đã uống say, suy nghĩ mơ hồ nên không thể nhớ rõ khuôn mặt thẳng trai bao mà hắn bắt gian tại nhà, thì ra chính là nhân vật lợi hại Doãn Gia Hoa. Mặc dù không nhớ rõ lắm, thế nhưng hắn cũng có cái đầu, thấy Quan Hiểu hồn bay phách lạc, hắn liền hiểu ra người đàn ông thân mật năm đó của cô ta chính là bóng lưng đang trước. Hắn ta thử thăm dò hỏi, quả nhiên về mặt Quan Hiểu liền thay đổi.

Quan Hiểu nhìn hắn ta với ánh mắt cảnh giác: “Anh muốn làm gì?”

“Ồ hay, là thật à! Trông hắn ta ăn mặc như vậy xem ra cũng có tiền, cô đã không có tiền vậy tôi đành phải nghĩ biện pháp khác thôi! Mà đây cũng là chuyện đương nhiên, năm đó cô bao tên kia lâu thế cơ mà, bây giờ tôi muốn đòi lại một ít cũng là đạo lý!” Mạnh Đông Phi nói xong làm bộ bước về phía trước như muốn đuổi theo người đó.

Quan Hiểu vội vã chạy theo, liều mình giữ lấy hắn ta: “Mạnh Động Phi, anh dám!” cô hét lên, thanh âm mang theo vài phần sợ hãi và khấp khểnh.

Mạnh Đông Phi bực mình hất tay cô ra, giở bộ mặt lưu manh ra hỏi: “Sao? Tôi làm thì cô định giết tôi chắc?”

Quan Hiểu lạnh lùng nhìn hắn ta không chớp mắt. Mạnh Đông Phi chưa từng nhìn thấy ánh mắt rét lạnh ấy của cô bao giờ, hắn ta dừng bước.

Quan Hiểu nhìn hắn, bình tĩnh nói: “Nếu như anh dám tìm đến anh ấy, tôi sẽ kéo anh chết chung.”

Mạnh Đông Phi bị vẻ mặt bình tĩnh của cô dọa cho khiếp hồn, ập a ập ứng nói: “Cô... cô... chết tiệt, cô điên mẹ rồi! Tìm cái gì mà tìm, cô giữ tôi lại, bóng hắn ta khuất từ lâu rồi! Phá hỏng chuyện tốt bỏ mầy! Đồ sao chó!” Hắn ta hùng hổ bỏ đi.

Quan Hiểu thở ra, vừa nẩy tất cả sức lực đều đổ ra để giằng co với tên Mạnh Đông Phi kia, lúc này toàn thân cô vừa tê vừa nhũn tựa hồ không thể đứng nổi. Cô dựa vào góc tường ngồi xuống, cảm tựa lên đầu đối lấy lại sức.

Nhất định là có rất nhiều người nhìn cô?

Một màn âm ỉ của cô và tên kia làm trò cười cho bao người xung quanh.

Cô tự an ủi bản thân, mấy hôm nữa là tốt rồi, mấy hôm nữa thôi cô sẽ rời khỏi thành phố A, những người chế giễu ở đây cũng sẽ không nhìn thấy cô nữa, cô sẽ không lo lắng xấu hổ trước mặt họ nữa.

Đợi đến năm mới, sau khi cô và Mạnh Đông Phi tính toán rõ ràng, cũng sẽ không dây dưa với hắn ta nữa.

Chuyện này thật tốt, thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh vẫn còn giữ lại số điện thoại đó

Tối hôm ấy, sau khi rời bệnh viện trở về nhà, Trương Lộ cứ ngồi thần thờ bên bàn trang điểm. Cô cố gắng khóc lóc thảm thiết nên giờ đây đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, khiến bố mẹ cô không khỏi hoảng hốt. Cô bịa đặt vài câu chuyện rồi trả lời qua loa, để họ không có cơ hội hỏi han gì thêm tại sao cô lại ra nông nổi như vậy.

Cô tự hỏi, đau lòng ư?

Cô nhìn người trong gương lắc đầu, khỏe miệng nhếch lên.

Không, chiều nay cô tuyệt đối không hề đau lòng, ngược lại, cuối cùng cô đã có được cảm giác thành tựu. Khoảng thời gian ở bên Doãn Gia Hoa, cô kiên trì, cẩn thận chờ đợi, cuối cùng đến chiều nay cô đã gần như đạt được thứ mình muốn.

Hôm nay lúc đến bệnh viện cô bất ngờ nhìn thấy Quan Hiểu, cô ta đi cùng một người đàn ông nữa đến khoa ngoại. Cô nhận ra người đàn ông đó, trong bản báo cáo điều tra mà Trần Lam Ni đưa cho cô cũng có ảnh của hắn ta, cô biết hắn chính là chồng của Quan Hiểu.

Đi đến phòng bệnh cô đã suy nghĩ rất nhiều cách, cuối cùng dụ đưa ngoại ra ngoài đi dạo. Cô cố tình đẩy ngoại đi đến nơi có thể gặp phải hai người họ. Quả nhiên là ngoại vẫn còn nhớ người phụ nữ đó, vừa nhìn thấy cô ta, sắc mặt ngoại liền tối sầm lại, trông rất giận dữ. Cô thì ngược lại, cảm thấy rất thỏa mãn. Không những vậy, cô còn cố tình thêm mắm thêm muối vào, kể lể Gia Hoa và cô gái đó vẫn còn liên lạc với nhau thường xuyên, cô ta mở một nhà hàng ngay trên đường Kim Nguyên, nằm giữa hai nhà hàng của Doãn Gia Hoa.

Cô khéo léo đưa đẩy để ngoại hỏi người đàn ông đi cạnh cô ta là ai, cô cũng vờ đi dò hỏi. Cô đi đến ngoại khoa, nói rằng mình là bạn của con trai viện trưởng, thế là bác sĩ ở đó liền tận tình trả lời.

Cô thật sự muốn biết vì sao hai người kia lại đi đến bệnh viện. Hóa ra vấn đề người đàn ông đó không có gì đáng ngại, vết thương còn không nghiêm trọng bằng cô ta, chẳng qua trên cơ thể có nhiều vết trầy xước mà thôi. Vết thương trên trán người phụ nữ kia do không kịp thời xử lý cho nên bị nhiễm trùng.

Quay trở lại cô nói với ngoại, người đàn ông kia là chồng cô ta.

Bà ngoại hết sức tức giận, mà chuỗi nước mắt cô lại đúng lúc tuôn xuống, muốn nói nhưng lại lo sợ, tựa như trong lòng có rất nhiều điều khổ sở không nói nổi thành lời.

Nước mắt cô rất có công hiệu, ngoại quả nhiên rất đau lòng, vừa nhìn thấy Doãn Gia Hoa xuất hiện liền nổi trận lôi đình.

Trước đây cô còn sợ chọc giận Doãn Gia Hoa không vui, chuyện gì cũng âm thầm chịu đựng không nói cho ngoại, ngay cả khi trong lòng ngổn ngang nhiều thứ khiến cô như muốn nổ tung. Thế nhưng cho dù có như vậy, anh vẫn rời cô, càng ngày càng xa, chỉ chờ đợi thời gian là hai người có thể tách rời, khi ấy cô mới hiểu được: như trước mắt, cho dù cô có cố gắng bỏ ra bao nhiêu công sức để ở lại bên người Doãn Gia Hoa cũng chỉ là vô dụng, cho dù có lấy lòng anh, ngoan ngoãn nghe theo anh thì anh vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định với cô. Có thể nói, anh đối với tất cả phụ nữ đều giữ khoảng cách. Nếu đã không thể lay chuyển được anh, vậy thì bỏ chút sức lên mình ngoại anh, cho dù có lẽ anh sẽ không vui nhưng dù sao ngoại cũng đang bệnh, một người bệnh nặng hấp hối sắp chết nói ra nguyện vọng anh chắc chắn sẽ đáp ứng.

Cô sâu sắc hiểu được rằng, sự ép buộc quá đáng lần này thật sự là không đúng, nhưng không sao, trước đây cô nhún nhường hầu hạ cung phụng anh, kết quả không phải cũng chỉ uống công phí sức thôi sao.

**

Mấy hôm nay Will vẫn luôn tìm cô. Trương Lộ viện cớ bảo mình bận việc, tránh không gặp mặt anh ta.

Sự đột ngột này của anh khiến cô không hiểu, cũng không thể thích ứng được.

Anh không ngại bất chấp tất cả muốn hẹn cô.

Trương Lộ không muốn dây dưa với anh ta cho nên đồng ý hẹn gặp anh ta ở quán cà phê.

Vừa thấy anh, cô liền đi thẳng vào vấn đề: “Em và bạn trai đã quay lại bên nhau, bọn em sắp kết hôn rồi.”

Will hơi sững sốt, nhưng rất nhanh liền lấy lại vẻ tự nhiên, cười: “Ý em là sau này chúng ta nên giữ khoảng cách, không thể giữ loại quan hệ như trước kia?”

Trương Lộ uống cà phê, nhàn nhạt nói: “Will, anh có thể dành thời gian cho bạn gái của mình mà.”

Will cười mỉa: “Em bây giờ mới nghĩ đến nên nhường lại anh cho bạn gái của anh sao, nhiều ngày mây mưa triền miên trên giường cùng anh, sao không thấy em nghĩ cho bạn gái của anh?”

Trương Lộ nhũn mày: “Will đừng như vậy, em hiểu anh, anh không phải là không quên được một người! Anh thiếu một người phụ nữ cũng sẽ không bị cô đơn!”

Will cười vang lên: “Lộ Lộ, em nói như vậy, rõ ràng là muốn đuổi anh, em không sợ anh giờ mặt chạy đi nói với bạn trai em rằng, khoảng thời gian này bọn mình vẫn luôn bên nhau sao?”

Trương Lộ nhìn anh nói rõ ràng từng chữ: “Không, anh sẽ không làm như vậy, sự kiêu ngạo của anh sẽ không cho phép anh làm như vậy!”

Will nhìn cô không chớp mắt, một lúc sau mới mở miệng: “Lộ Lộ, anh thật sự thích điểm này ở em, em quá hiểu anh. Dù là chúng ta đã chia tay, nhưng giỡm nói với anh em muốn kết hôn, anh đã bị đá, bị phản bội, anh hẳn là nên tức giận, nên oán hận, nên căm thù, song dù thế nào đi nữa anh vẫn không thể nào hận em được, trong lòng anh vẫn nhớ em mãi không quên. Mặc kệ là như thế nào, Lộ Lộ, nếu em cô đơn, lúc nào cũng có thể đến tìm anh, cánh cửa trái tim anh mãi mãi mở cửa đón chào em!”

Will tao nhã nâng ly cà phê cùng vào ly cô.

Cô thầm cười bản thân mình khó hiểu, một anh chàng phong lưu đào hoa như Will cũng bị cô hạ gục, thế sao cô lại không thể lay chuyển được trái tim của Doãn Gia Hoa cơ chứ.

Rõ ràng đã có một tình yêu sẵn sàng trao cho mình nhưng cô lại không màng đến, lại cứ thích xen ngang, giành giật tình yêu từ một người đàn ông mà trái tim đã hoàn toàn thuộc về người phụ nữ khác, cô không biết bản thân mình như thế này có phải gọi là đê tiện chưa?

**

Từ bệnh viện trở về nhà trong lòng Quan Hiểu vẫn luôn bất an. Mấy năm trở lại đây, Mạnh Đông Phi làm nhiều chuyện bất chấp để hèn để vụ lợi, miễn là có lợi cho bản thân, hẳn nhất định theo đuổi cho bằng được. Ở bệnh viện hẳn ta nói muốn tiếp cận Doãn Gia Hoa, cô biết, hẳn ta không chỉ nói suông, nhất định hẳn ta sẽ làm thật.

Tuy có vẻ hẳn ta không nhớ Doãn Gia Hoa, nhìn chỉ cần bỏ ra ít tiền hẳn ta nhất định có thể điều tra ra, sẽ biết được tình nhân năm kia của cô chính là ông chủ công ty khoa học kỹ thuật Gia Hoa. Đến lúc đó lòng tham không đáy của hẳn ta lại nổi lên, nhất định sẽ không trừ thủ đoạn mà đào tiền.

Kẻ khốn nạn như hẳn ta, thủ đoạn nào cũng có thể làm được, cô thật sự sợ hẳn ta sẽ tổn thương đến Doãn Gia Hoa. Ý nghĩ vừa lấp lóe trong đầu, cô liền quyết định tìm gặp Gia Hoa để nói chuyện, nhắc anh hãy để phòng tên Mạnh Đông Phi kia.

Ngày trước vì nổi khổ tâm trong lòng nên cô luôn cố tình trốn tránh, không gặp anh. Cô hy vọng có thể lưu lại trong trái tim anh hình ảnh đẹp nhất của mình, những uất ức buồn phiền trong quá khứ cô thật sự không muốn anh biết đến.

Cô cười khổ.

Thật sự đúng là những ý nghĩ thừa thãi, cố trốn tránh anh như vậy, cũng là bởi vì từ tận sâu trong đáy lòng cô vẫn mòn mỏi ảo tưởng, ảo tưởng rằng sẽ có một ngày nào đó cô có thể ngồi xuống cùng anh, hai người mỉm cười ấm áp nhìn nhau.

Thế nhưng anh nói, anh sắp kết hôn rồi.

Lúc ấy thật sự những tưởng tượng xa xỉ còn sót lại cũng đã tan thành mây khói, cô nên đối mặt với hiện thực.

Đối tượng kết hôn của anh là một cô gái xinh đẹp hoàn mỹ như thế, so với vẻ mặt tang thương bề dâu của cô thì cô gái kia đúng thật tựa như tiên giáng trần vừa bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Anh sẽ kết hôn cùng cô gái xuất sắc ấy, cô còn mơ mộng gì nữa đây? Cô có cái gì mà lấy ra đem so sánh với người khác? Cô vẫn còn ôm mộng với quá khứ đồ nát kia ư? Không bằng nói tất cả cho anh biết, nói cho anh biết rằng, năm đó cô thật sự có nổi khổ tâm, nhắc nhở anh để phòng Mạnh Đông Phi, để anh thôi không hận cô nữa, cũng để anh quên đi cô của quá khứ, mà sống hạnh phúc với người cô gái kia.

Quyết định xong, Quan Hiểu tìm số điện thoại công ty khoa học kỹ thuật Gia Hoa, rồi lấy điện thoại gọi qua.

Cô thư ký nghe cô muốn tìm tổng giám đốc, nói cách nào cũng không chịu chuyển máy, bảo rằng nếu có việc chỉ có thể liên lạc với trợ lý Dương Huy.

Cúp máy, cô cười khổ. Đúng vậy, vô duyên vô cớ sao có thể tự dưng lại chuyển máy của một người lạ đến ông chủ được.

Cô không biết trợ lý Dương Huy từ miệng cô ta là ai, nên cũng không thể nào thông qua anh ta mà tìm Doãn Gia Hoa được. Cô vốn định đi qua công ty Gia Hoa thử vận may, không chừng có thể gặp được người. Thế nhưng nhớ lại tòa nhà Gia Hoa có nhiều cửa, nhiều hầm đỗ xe, trong đó cũng chỉ chít

các loại xe khác nhau, mà cô lại không biết hôm nay Doãn Gia Hoa có lái Bentley hay không, cô sao có thể biết nên đợi anh ở đâu?

Xem ra phương pháp này cũng không thể được, cô dường như hết cách.

Hay không. . . không tìm anh nữa. Quan Hiểu đã nghĩ như vậy.

Thế nhưng ý niệm trong đầu lại sôi sục, thúc giục cô không được bỏ cuộc. Sáu năm trước cô nói đi là đi, không hề để lại lời nào, sáu năm sau rồi cô không nên cứ như vậy, trước khi rời đi, cô phải chính thức nói lời ly biệt với người quen cũ này một lần, cho dù đối phương không biết rằng đây là lời từ biệt.

Cô vắt hết óc suy nghĩ xem có cách nào có thể gặp được anh hay không.

Cô cười tự giễu, trước đây lúc không muốn gặp thì lại hết lần này đến lần khác đụng mặt, muốn trốn cũng không trốn được, bây giờ muốn gặp anh lại không biết cách nào.

Bỗng dưng trong đầu cô lóe lên một hình ảnh mờ nhạt.

**

Năm đó cô đã ghi danh cho anh vào lớp luyện bổ túc để thi vào đại học, mỗi khi rảnh rỗi cô đều bắt anh ở nhà học bài. Sợ anh buồn chán, cô lại lấy một quyển tiểu thuyết ngồi xuống bên cạnh anh.

Khoảng thời gian đó, cô gần như đọc hết tất cả các tiểu thuyết.

Sau đó cô tìm thấy một quyển tiểu thuyết viết về tình yêu chị em, tình cảm của nam chính đối với nữ chính rất sâu đậm, khiến ai nấy đều phải ngưỡng mộ. Nam chính lạnh lẽo âm thầm chăm sóc nữ chính hai năm, nghĩ cách để nữ chính trở thành bạn gái của mình, song vì gặp trắc trở hai người phải rời xa. Sáu năm sau họ lại gặp nhau, cả hai tuy vẫn còn tình cảm nhưng lại vì một số chuyện không thể đến với nhau, một lần nữa lại xa nhau. Hai năm sau, cuối cùng tất cả mọi vấn đề đều được tháo gỡ, hai người kết hôn cùng nhau.

Chuyện tình yêu này kéo dài đến mười năm, trong lòng chàng trai vẫn chỉ có hình bóng của cô gái ấy, bất luận là họ đang ở bên nhau hay muôn trùng xa cách.

**

Chuyện tình đẹp của hai người làm cô cảm động rơi lệ. Thấy cô khóc, anh dừng lại bài toán trong tay, nghiêng qua ôm cô vào lòng an ủi.

Anh cười cô ngốc, nói rằng đó chỉ là một tiểu thuyết, là hư cấu, sao cô có thể đau lòng vì một chuyện không có thật như thế được.

Cô ảm ức hỏi anh: “Nếu như chúng ta chia tay sáu năm, sáu năm sau anh sẽ vẫn yêu em như thế này chứ?”

Cô nhớ, khi cô hỏi xong câu này, anh không chút tức giận, mà quay lại hôn cô say đắm, sau đó mắng cô không được nói xằng bậy: “Anh và em sẽ không chia cách, chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi, yêu nhau mãi mãi!”

Lúc ấy cô cũng cảm thấy rằng hai người sẽ yêu thương nhau suốt đời. Song không ngờ rằng không lâu sau, lời nói của mình lại linh nghiệm, cô và anh thật sự phải chia cách nhau sáu năm.

Mà cô lại không được may mắn như nữ chính trong câu chuyện kia, sáu năm sau, bên cạnh anh đã xuất hiện người phụ nữ khác, lại còn sắp kết hôn cùng người phụ nữ kia.

Và cô cũng không thể oán hận gì, chỉ có thể một mình gặm nhấm nỗi buồn.

Đã từng kiên trì rằng đó là tình yêu thuần túy, nhưng vẫn không thể vượt qua được hiện thực, không thể vượt qua được thời gian, chúng luôn có cách để làm tan nát những thứ đẹp đẽ nhất, những hoài niệm đáng nhớ nhất, mà đôi mắt với chúng ngay cả đấu tranh cũng không có cơ hội.

Trong câu chuyện tình kia có một tình tiết, nam chính có một số điện thoại riêng, số điện thoại đó chỉ có nữ chính mới biết. Hai người ước hẹn nhau, nếu như bình thường không có chuyện gì quan trọng, sẽ không gọi vào số điện thoại kia, chỉ khi nào xảy ra chuyện đặc biệt, mới có thể dùng. Có một lần nam chính và nữ chính giận nhau, hai người tranh cãi rất gay gắt, đến nỗi không ai muốn nhìn mặt ai, hai người rơi vào chiến tranh lạnh. Rồi sau đó nữ chính thật sự nhớ nam chính, muốn nói chuyện với nam chính nhưng lại xấu hổ, đành gọi điện thoại vào số riêng kia của hai người. Anh bắt máy, trong khoảnh khắc kia, hai người đều cảm giác được bản thân mình yêu đối phương sâu sắc bao nhiêu, cuộc cãi vã này thật sự quá hoang đường quá nực cười. Thế là hai người giảng hòa, vui vẻ như lúc ban đầu, thậm chí còn yêu nhau sâu đậm hơn trước kia.

**

Câu chuyện về số điện thoại riêng này đã mê mẩn cô, cô cảm thấy đây là một việc rất lãng mạn.

Vì để làm cô vui, anh bí mật đưa cô đến trung tâm, hai người cùng nhau chọn một số điện thoại, đó cũng chính là đường dây nóng bị mất của chỉ riêng hai người.

Anh còn trẻ con đặt đường dây nóng này một cái tên rất buồn cười: Đường dây bí mật “Hiếu Yêu”

Khi ấy hai người yêu nhau biết bao nhiêu, mặc kệ là đòi hỏi hay yêu cầu nào, cho dù là yêu cầu ấy có hoang đường hay trẻ con thế nào, người kia cũng sẽ cố gắng hết sức mình để thực hiện nó. Anh khi ấy rất yêu cô, mê say cô, ai cũng có thể nhìn ra. Cô khi ấy thật sự rất hạnh phúc.

Nếu khi không phải xảy ra chuyện, cô nghĩ cô chắc hẳn vẫn có thể hưởng thụ tình yêu của anh, sẽ được hạnh phúc giống nữ chính trong câu chuyện kia.

Nhiều năm qua, cô vẫn còn giữ chiếc điện thoại kia, cất giấu nó giống như một vật rất quý báu. Năm đó khi rời đi, cô sợ anh tìm mình nên đã tắt máy. Sau đó cô học được cách chuyển chế độ tắt máy như vậy cho dù anh có gọi vào cũng không thể nào liên lạc được. Hai năm đầu mới chia tay, có một đêm anh đã gọi vào số này, nhưng sau đó thì không còn nữa. Lần đó cô đã ôm điện thoại khóc suốt một đêm.

Giờ đây, cô mới nhớ lại số điện thoại bí mật này, mặc dù cô chưa từng thử gọi qua đó, nhưng ý niệm bỗng dưng hiện lên trong đầu cô.

Cô cảm thấy hơi căng thẳng, tim đập thình thịch, thần kinh gần như căng lên, ngay cả vết thương trên trán cũng bị ảnh hưởng nhói đau.

Cô lại tự cười nhạo chính mình. Chuyện này thật quá hoang đường, đã sáu năm trôi qua, anh bây giờ nhìn thấy cô lại y như kẻ thù, anh cũng sắp kết hôn cùng người con gái khác, cô có tư cách gì mà ảo tưởng rằng anh vẫn còn giữ số điện thoại đó cơ chứ.

Nhưng trong lòng vẫn nhen nhóm chút hy vọng, cô thật muốn thử.

Có đôi khi con người chính là như vậy, cho dù đã biết trước kết quả, thế nhưng khi kết quả vẫn chưa công bố cho thiên hạ, bạn sẽ vẫn tiếp tục mơ mộng.

Cô tìm ra chiếc điện thoại lỗi thời kia, cứng nhắc ấn vào số điện thoại đó.

Hóa ra, xa cách nhiều năm, cô vẫn nhớ rõ dãy số kia mòn một!

Trước khi ấn vào con số cuối cùng, cô căng thẳng, cảm giác như huyết áp mình tăng vọt lên.

Cuối cùng cũng ấn nốt con số còn lại.

Cô chờ đợi giọng nữ máy móc vang lên: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” hoặc là: “Số máy quý khách vừa gọi không tồn tại...”

Song cô lại có thể nghe thấy tiếng “tút...tút” từ đầu bên kia vang lên.

Cô mờ mịt.

Cô nghĩ rằng số máy này đã bị anh vứt bỏ, sau đó lại bán cho người khác dùng.

Tút tut... vẫn văng vẳng bên tai, đối phương vẫn chưa bắt máy, cô cơ hồ cho rằng một giọng nữ vang lên nói với cô rằng: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không thể trả lời cuộc gọi, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Nhưng vào chính khoảnh khắc kia, điện thoại được kết nối.

**

Đối phương không lên tiếng.

Cô đợi khoảng hai giây, sau đó lại thử “a lô”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng.

Sự trầm mặc kéo dài, tim cô đập nhanh tưởng chừng như sắp ngắt xối.

Thật lâu thật lâu sau, cô mới nghe được tiếng anh vang lên.

“A lô”

Giọng nói quen thuộc. Không phải là ngữ điệu của một câu hỏi, mà là âm thanh thâm trầm trả lời.

Là anh! Đúng thật là anh! Anh vẫn còn giữ lại số điện thoại này!

Cô cảm thấy rằng mình run lên cầm cập: “Gia Hoa, chúng ta...có thể gặp nhau nói chuyện không?” toàn thân cô run rẩy, nhưng lại cố trấn định giọng nói, dè dặt hỏi.

Cô nghe thấy tiếng thở dồn dập từ đầu dây bên kia, cô nghĩ, những lời này nhất định lại khiến anh cảm thấy khó chịu.

Cô lẳng lặng thờ dài, không đợi lời từ chối từ anh, lòng cô đã bắt đầu chùn xuống thất vọng.

Nhưng đột nhiên anh lại mở miệng nói: “Tôi rất bận, em vui lòng hẹn trước với trợ lý của tôi, anh ta sẽ gọi lại cho em.”

Mặc dù thanh âm anh vừa lãnh đạm vừa xa cách, thế nhưng cô vẫn không thể kìm nén được cảm xúc của mình, lệ ướm bờ mi.

Anh cúp máy.

Cô che miệng khóc nức nghẹn ngào.

Cô khóc trong niềm hạnh phúc dâng trào.

Nhiều năm qua, cô vẫn chưa từng khóc lóc yếu đuối như vậy.

Thế sao giờ đây lại khóc? Cho dù thời gian trước có gian nan vất vả thế nào cô cũng không khóc.

Cô không biết nguyên nhân, chỉ khóc rồi khóc, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Anh thật sự vẫn còn giữ số điện thoại đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Khúc nhạc vang lên

Một lúc sau, điện thoại Quan Hiểu lại reo lên.

Cô bắt máy, đối phương tự xưng mình là trợ lý của Doãn Gia Hoa, đồng thời dùng giọng điệu công thức hóa bảo rằng: “Quan tiểu thư, Doãn tổng rất bận, phải thứ ba tuần sau mới có thời gian.”

Cô lập tức trả lời: “Được, vậy hẹn thứ vào thứ ba tuần sau.”

Đầu dây bên kia hơi lưỡng lự, tựa như muốn nói thêm gì, bất quá khi mở miệng cũng lại là lời tạm biệt khách sáo.

Dương Huy đặt máy xuống, bất giác thờ dài.

Thật kỳ lạ, anh và người phụ nữ đó không thân quen, thậm chí có thể nói là hoàn toàn xa lạ. Nhưng khi nghe giọng nói của cô, anh có thể cảm nhận được cảm xúc của cô ấy, dường như rất u thương. Mặc dù từ đầu đến cuối, cô cũng chỉ nói với anh những lời lẽ phép không gì hơn.

Song anh vẫn cảm giác được.

Anh trầm nghĩ, quả thật trên thế gian này, điều đó hoàn toàn có thể xảy ra, có người ta chưa từng chạm mặt nhưng giọng nói u buồn ở họ đủ sức lay động khiến ta có thể thấu hiểu được nỗi lòng của họ.

Cô đúng là một người phụ nữ đặc biệt, thảo nào ông chủ đã có cô Trương Lộ xinh đẹp tuyệt trần bên cạnh, nhưng lại không thể xóa đi hình ảnh người phụ nữ đó trong tim.

Khi nghe thấy anh nói ông chủ anh thứ ba tuần sau mới có thời gian rảnh, cô liền lập tức đồng ý: “Được, vậy hẹn vào thứ ba tuần sau.” Sự gấp gáp vội vã trong lời nói của cô khiến lòng anh cũng không đành.

Có lẽ, bản thân cô cảm thấy mình quá tầm thường và thấp kém nên mới vội vàng đồng ý như vậy.

Khoảnh khắc đó anh dường như muốn chỉ cách khác cho cô... nếu ông chủ đã đích thân yêu cầu trợ lý thân cận bên cạnh mình gọi điện thoại cho cô, điều này có nghĩa cô và người khác không giống nhau. Vậy sao cô không thử trực tiếp đến gặp ông chủ mà ra lời khẩn cầu, nói không chừng có thể cô sẽ không cần phải đợi đến thứ ba nữa.

Nhưng sau một hồi do dự anh vẫn không nói ra.

Anh không biết giữa cô và ông chủ anh đã xảy ra chuyện gì, chỉ dựa vào cảm giác của mình mà tùy tiện giúp cô, nhờ đâu lại chữa lợn lành thành lợn què thì làm sao.

Anh ngẩng đầu nhìn trần nhà thờ dài.

Giữa hai người nhất định là một đoạn tình buồn.

Bỗng nhiên, truyền đến tiếng gõ cửa.

Chưa đợi anh mở miệng, người kia đã tự ý bước vào.

Hóa ra là Trương Lộ.

Chả trách lại tự tiện như thế, còn chưa đợi anh lên tiếng “mời vào” đã mở cửa xông thẳng vào.

Nhìn đối phương mỉm cười với thâm ý sâu xa, Dương Huy thật muốn tìm một nơi nào đó khuất ánh sáng mà day trán.

Bà chủ khó chơi này lại đến, nhất định là lại muốn cạy miệng anh đây mà.

Không biết hôm nay Trương đại tiểu thư lại muốn moi móc tin tức gì từ anh.

**

Cả sáng nay mí mắt phải của Doãn Gia Hoa bị giật liên tục, lòng anh cũng vì thế mà cảm thấy bất an không ngừng. Gọi điện thoại đến bệnh viện, xác định tình trạng của ngoại vẫn ổn, anh thở phào nhẹ nhõm.

Song mí mắt vẫn giật, tựa như điềm báo trước sắp sửa có chuyện xảy ra.

Anh bắt đầu lấy tờ giấy trắng trên bàn, xé thành từng mảnh vụn nhỏ, thấm nước rồi dán lên mí mắt.

Lúc này anh mới yên lòng hơn.

Nhưng ngay lập tức anh lại không khỏi giật mình hoảng hốt.

Thói quen này bị ảnh hưởng bởi chính người phụ nữ ấy. Trước đây mỗi lần mí mắt anh giật gay gắt, cô lại xé nhỏ tờ giấy trắng, thấm nước bọt cho ướt, rồi dán lên mí mắt anh, sau đó nói với anh rằng, đây là tục “khiêu dã báỉ khiêu”, làm như vậy sẽ không phải lo “điềm xấu mất phải giật” nữa.

Lần đầu tiên cô làm như vậy, anh còn xấu xa trêu cô rằng, mí mắt anh đã dính nước bọt của cô, để cho công bằng anh cũng cho cô ném lại nước bọt của mình.

Anh mặc cô vừa cười vừa la hét giãy dụa, nhào đến ôm chặt lấy người cô cho đến khi cô không thể vùng vẫy được nữa, liền hên hoang giờ nọ cười tự đắc, cung chiêu lẻ lười liếm nhẹ lên mí mắt cô. Phần cô vẫn giữ nguyên tư thế đề phòng, xem anh định giờ trò xấu gì, nhưng kết quả chỉ là một cái hôn nhẹ nhàng lên mí mắt khiến cô thấy buồn cười, lòng nhẹ nhõm hẳn.

Đến lúc này, anh mới thanh đôi về mặt, hôn xuống khắp mặt cô, thỉnh thoảng lại cắn nhẹ, cô càng vùng vẫy anh lại càng dữ dội.

Hai người cứ thế quấn quýt lấy nhau, muốn tách ra cũng chẳng được.

Cô luôn nói: “Ban đầu cứ nghĩ anh là một chú cừu trắng non nớt, ngu ngốc, ai ngờ rằng anh chính là con hổ già ham thịt, hơi một tí lại dờ dờ trò man rợ!”

Anh chỉ cười, vừa cười lại vừa ra sức hôn cô, cắn cô.

Khi đó, anh nghĩ rằng cô là người phụ nữ quyến rũ nhất, đáng để yêu nhất trên thế giới này, ai ngờ rằng, không lâu sau cô đã nói cô không cần anh nữa... không cần anh nữa.

Trong lòng anh bất giác lại nổi lên bi thương.

**

Trương Lộ vừa đi vào phòng làm việc của Doãn Gia Hoa thì lại bị tờ giấy dán trên mí mắt của anh làm cho giật mình.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh làm những trò vô vị như thế này, anh là người luôn nghiêm túc, đứng đắn. Mà anh trước mặt cô bây giờ... tờ giấy trắng trên mí, ngồi làm việc nghiêm túc, vậy mà lại cảm giác giống như vừa mới đánh bài thua trận dán giấy trắng đầu hàng, thật sự là có chút đáng yêu.

Cô không khỏi nhếch môi cười.

Doãn Gia Hoa ngược mắt như hỏi cô đang cười gì, cô chỉ chỉ lên mí mắt anh: “Gia Hoa, mắt anh bị làm sao vậy?”

Doãn Gia Hoa giật mình, đưa tay giật tờ giấy xuống, trong lòng đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Anh thừa nhận: “Không gì, mí mắt giật suốt, anh dán đè lại.” Anh bất giác nhú mày: “Em sao đến đây?” Ngừ điệu nhân nhậ, không phạp phỏng hí nộ ái ố, cũng chỉ có Dương Huy là người biết rõ nhất, ngừ điệu của anh như vậy có nghĩa là anh không hài lòng.

Song dường như Trương Lộ không cảm nhận được, cô vẫn mỉm cười, dịu dàng nhỏ nhẹ nói mục đích đến: “Ngoại bắt chúng ta đi chụp ảnh cưới nên em

đến đây để bàn bạc với anh chuyện này, em có vẻ về thể nào ngoại cũng không chịu, qua mấy ngày nữa cũng không được.” Cô vừa nói vừa đưa mấy bức ảnh trong tay cho Doãn Gia Hoa: “Đây là trang phục của mấy nhà thiết kế nổi tiếng, anh coi xem chọn được bộ nào?”

Mí mắt Doãn Gia Hoa lại bắt đầu giật.

Anh thật sự không thích thú những chuyện này, ngay cả cái nhìn lấy lệ cũng cảm thấy mệt mỏi, anh khoát tay nói: “Những chuyện này em tự mình quyết định là được rồi.”

Trương Lộ sững người, nụ cười trên môi tắt lịm: “Nhưng... chụp hình cưới dù sao cũng là chuyện của hai người...” Cô lúng túng, dè dặt nói.

Anh nhìn bộ dáng của cô, lại biết chắc chắn mấy giây tiếp theo chắc chắn anh sẽ mũi lòng. Anh thật sự rất ghét bản thân mình.

“Chọn nhà thiết kế nào, em tự mình quyết định là được rồi, còn hẹn bao giờ chụp hình cưới thì nói trước cho anh biết để anh sắp xếp thời gian nửa ngày.”

Nghe anh nhận lời, Trương Lộ lại liền cười tươi.

Khi cô đang thu dọn lại đồ hình, bỗng dung một ca khúc vang lên, giai điệu rất nhỏ, tựa như bị vật gì đẩy đè lên.

Một lúc sau cô mới nhận ra đó là tiếng chuông điện thoại. Đó là một bài hát xưa của Lý Khắc Cần – Tình cũ như mộng.

Cô âm thầm liếc mắt tìm kiếm. Tiếng chuông không phải là từ điện thoại di động đặt trên bàn của Doãn Gia Hoa, âm thanh này tựa hồ truyền đến từ túi áo trên ngực anh.

Cô nhìn thấy anh thoáng ngẩng ra khi nghe thấy tiếng chuông, giống như quá bất ngờ. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy, anh tròn tròn mắt không chớp, đầy mắt hưng hực ngọn lửa. Toàn thân anh cứng nhắc hóa đá, gân xanh trên trán hiện lên rõ mồn một. Tuy rằng cách nhau một khoảng, nhưng cô dường như có thể cảm nhận được, con lửa giận trong lòng anh đang cuộn cuộn gào thét.

Tại sao, cũng chỉ là một tiếng chuông đơn giản lại có thể khiến anh trở nên như vậy?

Cô vô cùng hoảng sợ.

Cuối cùng sau chuỗi dài vắng vắng cô cũng nhìn thấy anh thò tay vào túi áo trước ngực.

Cô nhìn thấy anh rút một chiếc điện thoại cũ ra, hẳn là mẫu của mấy năm về trước, có thể gọi là đồ cổ, một chiếc Nokia đơn giản dùng bền, không có chức năng cảm ứng, không có bluetooth lại càng không có 3G, có lẽ tác dụng duy nhất của chiếc điện thoại này chính là âm thanh rõ nét.

Cô nhìn thấy anh đang liếc vào màn hình hiển thị, ánh mắt sững sờ. Anh run run nhận máy.

Nhưng anh cũng không lên tiếng, một hồi lâu sau mới bình thần mở miệng: “A lô.” Cô không nghe được đầu giây bên kia nói gì.

Cô chỉ nghe thấy anh nói: “Tôi rất bận, vui lòng hẹn trước với trợ lý của tôi. Anh ta sẽ gọi lại cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tình cũ như mộng

Nói xong câu này anh tắt máy.

Cuộc điện thoại đã kết thúc được một hồi, thế nhưng tâm tình anh vẫn còn xúc động đến mức khiến anh quên mất Trương Lộ vẫn đang ngồi trước mặt. Đến khi tinh thần đã bình ổn trở lại, nhìn thấy cô vẫn ở đó, anh bất giác nhú mày khó chịu.

Ánh mắt anh vừa ngạc nhiên vừa tỏ vẻ không hài lòng, cô không có quyền theo dõi việc riêng tư của anh, có sao vẫn trở mặt ngồi ở đấy.

Cô gượng cười, do dự một hồi lâu, nhưng không kìm nén được tò mò hỏi anh: “Gia Hoa, lúc này trong điện thoại... là người phụ nữ đó sao?”

**

Ánh mắt Doãn Gia Hoa trở nên lạnh băng.

Trương Lộ rơm rớm nước mắt: “Em biết anh không vui khi em hỏi về chuyện này, nhưng Gia Hoa, cho dù là vì ngoại chúng ta cũng phải diễn cho hết trò chơi này có được không? Em xin anh, xin anh hãy cùng em diễn nốt cho đến cuối cùng.”

Doãn Gia Hoa lạnh lùng nhìn cô một lúc, mới trầm giọng mở miệng: “Anh không thích em cứ lấy ngoại ra để gây áp lực cho anh.” Ngừ điều sắc lạnh khiến cô kinh hãi.

Nhưng lòng cô không hề lùi bước, biết rõ anh sẽ nổi cáu nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Có phải hai người muốn nói chuyện về khoản nợ kia không?”

Doãn Gia Hoa sững sốt, một lúc sau mới hiểu được ý cô muốn nói đến khoản tiền học phí mà anh đã nhắc qua ở lần trên bệnh viện.

Anh mất kiên nhẫn trả lời lấy lệ: “Có lẽ vậy.” Sau đó cau mày, cúi đầu xem văn kiện, không buồn liếc mắt nhìn cô.

Thấy anh chỉ cúi đầu làm việc không để ý đến mình, cô không thể làm gì khác hơn đành nói lời từ biệt.

Vừa ra cửa, khuôn mặt cô liền trở nên lạnh băng, sự bất an, tủi thân, oán hận, trong chốc lát đã hiện rõ.

Cô cười lạnh, cuộc điện thoại kia chính là của người phụ nữ đó sao?

Cô đi thẳng đến bãi đỗ xe, định về nhà luôn, nhưng khi ngồi trong xe cô chợt thay đổi ý định, cô quay đầu xe, đi thẳng lên công ty. Cô đứng trong thang máy, nhưng lần này không phải lên tầng của Doãn Gia Hoa mà là đến phòng làm việc của Dương Huy.

**

Cuối cùng Doãn Gia Hoa cũng hiểu ra, vì sao mí mắt anh lại giật liên tục, hoàn toàn không liên quan gì đến Trương Lộ, mà chính là bởi vì người phụ nữ kia.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, cô lại còn nhớ đến số điện thoại này. Lại càng không ngờ rằng, sau sáu năm xa cách, cô lại gọi vào con số này.

Số điện thoại này là sáu năm trước hai người cùng nhau đi làm, đây cũng là con số riêng của hai người, hai người đã giao hẹn, đây chỉ là bí mật của riêng họ.

Năm đó, khi cô rời đi, anh đã từng điên cuồng gọi vào số này để tìm cô, nhưng đáp lại anh chỉ là câu trả lời máy móc thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, rồi sau đó là thuê bao này đã ngừng hoạt động. Lúc ấy anh mới bỏ cuộc.

Anh cho rằng cô đã hủy đi số điện thoại này, không ngờ rằng sau sáu năm cô lại một lần nữa dùng chính số này để gọi cho mình.

Chiếc điện thoại này của anh quanh năm suốt tháng vẫn ở chế độ rung chuông, trong sáu năm qua, ngoại trừ những tin nhắn rác ra, chưa ai gọi vào số này. Trong sáu năm qua, mỗi khi uống say anh lại gọi vào số điện thoại kia, nhưng vẫn là câu đó, thuê bao này đã ngừng hoạt động.

Thật không ngờ hôm nay nó lại đột nhiên reo lên, tình huống quá bất ngờ khiến anh không thể phản ứng kịp thời, tâm can rối bời.

Đã nhiều năm trôi qua anh vẫn chưa một lần có can đảm nghe lại khúc nhạc chuông này, mỗi lần nghe anh lại cảm thấy tim mình như bị dao cắt.

Năm đó, cô rất thích bài hát này: “Tình cũ như mộng” của Lý Khắc Cần, cô nói, tình cũ như mộng, tình cũ như mộng, tình cũ đi xa tất cả sẽ hóa thành giấc mộng chết, đây rõ ràng là một câu chuyện tình buồn, thế tại sao anh chàng Hồng Kông kia có thể hát bằng giai điệu vui vẻ và hài hước đến như vậy?

Vì thế mà cô say mê đắm đuối ca khúc này, lại còn đặt nó làm chuông di động riêng cho dãy số của hai người.

Khi anh nghe thấy tiếng chuông vang lên, anh ngẩn ra. Tình cũ như mộng, tình cũ như mộng... chính là kể về mối tình của hai người.

**

Năm đó đột nhiên cô biến mất không một lời từ biệt, anh đã rất đau khổ, tuyệt vọng, anh quyết định quên đi mọi thứ, vứt bỏ tất cả quá khứ liên quan đến cô. Song khi cầm đến chiếc điện thoại, anh lại phân vân, anh bật bài hát ấy lên nghe, khóc nức nở.

Đến cuối cùng anh vẫn quyết định giữ lại nó, chính anh cũng không biết tại sao.

Cứ qua mấy ngày anh lại sạc pin một lần, lúc nào cũng đặt nó trong túi áo trước ngực. Tuy biết rằng nó tuyệt đối sẽ không vang lên tiếng chuông mà anh chờ đợi, thế nhưng mỗi ngày anh đều mang nó theo bên mình. Có đôi khi anh lại cười tự giễu chính mình, nghi ngờ bản thân mình đã mắc phải chứng bệnh?

Trong những năm qua, chiếc điện thoại này dường như trở thành vật đặc biệt để trấn tĩnh trái tim yếu đuối của anh, nếu không mang nó bên người lòng anh sẽ bất an. Có một lần, anh đi công tác, tất cả các thủ tục đã hoàn thành xong, đột nhiên trước khi lên máy bay anh lại phát hiện quên mang theo điện thoại. Hôm đó trong lòng anh cứ luôn thấp thỏm, lo âu, bồn chồn mãi không yên. Cuối cùng anh phải hoãn chuyến bay, chạy gấp về nhà lấy điện thoại.

Đôi khi anh thật sự cảm thấy mình đúng là một kẻ ngốc, anh thật không biết vì sao bản thân mình cứ ngu muội khăng khăng giữ những thứ ấy để làm gì.

Mà hôm nay, chiếc điện thoại này lại vang lên.

Khoảnh khắc tiếng chuông reo vang, anh không biết những cơn sóng trào cuộn cuộn trong lòng đại biểu lên cái gì... cũng có thể là một cuộc điện thoại quảng cáo, cùng lắm cũng chỉ là cuộc điện thoại của người quen cũ trong đám bạn cũ, anh có đến nỗi phải mừng rỡ hơn hờ ra mặt thế không?

Khi điện thoại kết nối, anh hoàn toàn không biết trong đầu mình đang nghĩ gì... hoàn toàn trống rỗng.

Trái tim anh đập thình thịch sợ hãi, sợ dây số này đã đổi chủ nhân. Đợi một hồi lâu, đầu dây bên kia vẫn không có ai lên tiếng.

Cuối cùng anh nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên, khoảnh khắc ấy lòng anh hỗn loạn, cảm xúc như vỡ òa.

Là cô!

Là cô...

Cô nói cô muốn gặp anh nói chuyện.

Trong lòng anh oán hận muốn để lại cô một câu: “không cần thiết” song không hiểu sao khi mở miệng lại liền đồng ý với yêu cầu của cô. Thanh âm cô dè dặt, cẩn thận khiến anh chán ghét nhưng cũng không cách nào từ chối được. Anh thật hận chính bản thân mình, sao anh lại nhu nhược yếu lòng như vậy, chẳng nhẽ kiên quyết là một việc khó đến vậy sao?

Ban đầu anh muốn đối xử với cô thật lạnh nhạt, vô cảm, cho nên bảo cô rằng anh rất bận, có việc gì thì hãy thông qua trợ lý của anh Dương Huy, nhưng ngay lập tức anh liền suy nghĩ cho cô... anh thật vô dụng, vẫn không thể nào đóng được vai tàn nhẫn đến cùng, thậm chí ngay khi đầu óc anh hỗn loạn, vẫn còn lo lắng rằng cô không thể tìm gặp được Dương Huy. Nếu là thực tế, thì bản thân cô, cho dù có chờ thêm mười năm nữa thư ký cũng không chuyển máy... vì thế ngay sau đó anh liền nói, đợi lát nữa trợ lý của anh sẽ chủ động liên lạc với cô, báo cho khi nào có thể hẹn gặp.

Kỳ thật, sau khi cúp máy, anh vẫn như đang lơ lửng trên mây, vẫn chưa thể tỉnh táo lại sau bất ngờ này. Suy nghĩ của anh hỗn loạn mù sương, anh vẫn giữ chặt điện thoại, không biết bản thân nên khóc nức nở một hồi hai nên cười khổ.

Ngẩng đầu lên, anh thấy Trương Lộ vẫn còn ở đây.

Anh bỗng giật mình, thật không thể hiểu nổi, từ khi nào mà ngay cả trong phòng có người mà anh vẫn không hề hay biết? Vừa nãy trông anh ngây ngô lúng túng biết bao nhiêu.

**

Anh nghe thấy Trương Lộ hỏi anh, có phải là điện thoại của người phụ nữ ấy không.

Nghe câu hỏi của cô, anh không hiểu rõ lòng mình cảm giác thế nào. Tựa như có mâu thuẫn đối lập, sự chán ghét, thiếu kiên nhẫn lan tràn cả trái tim.

Anh có thể để cô ở lại bên cạnh lâu như vậy, cũng bởi vì anh nghĩ cô là một người phụ nữ thông minh, sẽ không hỏi nhiều, không làm anh bức mình. Anh căn bản không muốn dây dưa với cô.

Từ khi ngoại bị ốm, cô không hề nể nang gì cả, cũng không hề sợ hãi điều gì, chuyện gì cũng lấy ngoại ra làm cái cớ hòng điều khiển anh, anh thật sự rất ghét kiểu này. Đối với câu hỏi của cô, anh câu gắt trả lời, cô hậm hực bỏ đi.

Mà anh căn bản cũng không quan tâm đến tâm tình của cô, bởi vì chính bản thân anh cũng vừa mới lấy lại tinh thần.

**

Người phụ nữ đó vậy mà vẫn còn nhớ số điện thoại này của anh. Người phụ nữ đó vẫn còn giữ số điện thoại này. Không phải cô đã hủy số điện thoại này rồi ư? Mà cô tìm anh rốt cuộc là muốn nói chuyện gì?

Anh lo lắng xoa xoa tay, trong lòng hồi lạnh hồi nóng, hồi căm phẫn hồi chờ mong, hồi đau khổ hồi trách mắng, anh hỗn loạn toát mồ hôi.

Anh tự nhủ bản thân phải bình tĩnh, nhắc điện thoại gọi Dương Huy bảo cậu ta gọi lại cho người phụ nữ đó.

Trong lòng anh muốn không để cho ý niệm của người phụ nữ kia hoàn thành tâm nguyện, anh muốn giày vò cô, vì thế căn dặn Dương Huy: “Bảo với người phụ nữ đó, thứ ba tuần sau mới có thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đừng sỉ nhục tôi như vậy

Hai ngày trôi qua, Doãn Gia Hoa thật sự không biết phải hình dung tâm trạng của mình bây giờ như thế nào nữa. Anh cố gắng không để tâm, nhưng lại không thể kìm nén được lại xem lịch. Ngồi trong xe chuẩn bị đi gặp khách hàng, trên đoạn đường bãi đỗ xe ngắn ngủi, anh lại lấy ipad, một lần nữa mở

lịch ra xem. Dương Huy bên cạnh tưởng rằng anh đang xem giờ, mới lên tiếng nói: “Giám đốc, chúng ta đến kịp mà, sẽ không bị muộn đâu.” Lại quay sang tài xế: “Ra bãi đỗ xe thì lái nhanh lên chút.”

Doãn Gia Hoa thoáng sửng sò. Cuối cùng anh mới ý thức được bản thân mình đang làm chuyện ngu xuẩn gì.

Là cô chủ động yêu cầu gặp anh, người gấp gáp chính là cô, anh chỉ cần thông dong chờ đợi là được, hà có gì phải như một tên nhóc đứng ngồi không yên.

Anh tắt ipad, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Qua màn mí mòng, anh cảm giác được ánh sáng đang dần dần bao trùm bóng tối, xe đã chạy ra khỏi bãi đỗ.

Tài xế đạp ga tăng tốc, xe phi nhanh về hướng đường cái.

Đột nhiên, xe thắng gấp. Anh còn chưa kịp mở mắt, người đã dội lên phía trước, trán đụng vào lưng ghế trước.

Nhưng may không gì nghiêm trọng, chỉ là bị giật mình trong chốc lát.

Đến khi anh định thần trở lại, mới nhận ra Dương Huy đang hoảng hốt nhìn mình, tay xoa xoa trán, miệng không ngừng hỏi anh có làm sao không. Tài xế đã xuống xe coi tình hình.

Anh nghiêng đầu nhìn ra, đột nhiên toàn thân anh hóa đá.

**

Quan Hiểu không thể chờ đợi được đến thứ tư.

Ban đầu đã được Dương Huy xếp lịch hẹn, cô cũng đã đồng ý và kiên trì đợi đến thứ ba.

Cô mua vài quyển sách, đều là sách về chuyên ngành tài chính mà năm đó cô đã học ở đại học. Cô nghĩ có thể sau này cần dùng đến, mấy hôm nay cũng không có việc gì làm thì mua trau dồi lại kiến thức.

Cô ăn vội bữa trưa, bôi thuốc sơ qua lên vết thương trên trán, rồi lấy sách ra đọc. Khi cô đang còn mải mê chìm đắm trong trang sách thì bỗng nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Sau khi vị khách kia đi khỏi, sự kiên nhẫn của cô đã tan biến mất, cô không thể đợi thêm giây phút nào nữa.

Cô mang theo trái tim bi thương nhọc nhằn chạy đến công ty Gia Hoa. Cô dùng chút lý trí còn sót lại để nhớ lại câu hỏi cuối cùng mà cô hỏi vị khách không mời mà đến kia: Xe của Doãn Gia Hoa đậu ở đâu trong bãi đỗ xe?

Người đó đã trả lời cô như thế nào nhỉ? Đúng rồi, hình như cô ta nói, xe của Doãn Gia Hoa đậu ở bãi đỗ xe trong tòa nhà B hướng cửa Đông Bắc. Người đó nói đó là bãi đỗ xe riêng chuyên của công ty Gia Hoa, chỉ có xe của anh mới đậu ở đó.

Vì thế cô liền chạy đến bãi đỗ xe B cổng Đông Bắc, vành mắt ngấn nước nhưng không chịu để nó rơi xuống, chỉ trừng mắt nhìn chằm chằm vào bãi đỗ tối mịt kia. Một lát sau bảo vệ xuất hiện, anh ta bảo cô không được phép đứng ngay đó, đuổi cô đi.

Cô đành phải lùi lại một đoạn, nhưng đôi mắt vẫn dán chặt vào chiếc cổng tối đen kia.

Cuối cùng cũng có hai luồng ánh sáng rọi đến từ hướng đó, cô bất chấp tất cả xông ra.

Suýt nữa cô đã mất mạng, chiếc xe vừa chạy ra đã tăng tốc, sự xuất hiện đột ngột của cô khiến tài xế phải thắng gấp, cô bị va chạm khá mạnh vào đầu xe, áo rách, thân thể bị thương, nhưng có lẽ vết thương đau rát trong lòng ngực cô còn khinh khủng hơn nhiều.

Cô nhìn thấy tài xế bực mình mở cửa xuống xe, cúi gắt mặt cô đi đứng kiểu gì. Cô không muốn trả lời anh ta, níu chặt anh ta đứng lên đi thẳng về phía cửa sau. Cô không biết hành động của mình có được gọi là bệnh thần kinh hay không, cô liên tục gõ mạnh cửa sổ xe. Có lẽ cô còn nói gì nữa, thúc giục người trong xe, nhưng cô không nhớ rõ.

Cửa sổ cuối cùng cũng được hạ xuống.

Cô nhìn thấy anh đang ngồi bên trong không chớp mắt mà nhìn mình. Đôi mắt đen nhánh tựa như được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp vách núi thẳng đứng, sâu không đáy.

Anh ngồi trong xe nhìn cô, vẻ mặt nhàn nhạt, lạnh lùng hỏi cô: “Em chán sống rồi à?”

**

Khi Doãn Gia Hoa kéo cửa sổ xuống, nhìn thấy rõ khuôn mặt Quan Hiểu, trên trán vẫn còn quần băng, đôi mắt rơm rớm chất chứa bi thương.

Giây phút đó, anh thật sự rất sợ hãi, trái tim anh run rẩy. Xe anh đã đâm chết cô?

Anh cố ép bản thân bình tĩnh, về mặt bình thân, anh không muốn để cô nhìn thấy vẻ hoảng hốt của mình.

Anh lạnh lùng hỏi cô: “Em chán sống rồi à?”

Anh nhìn thấy cô cười rộ lên, nụ cười bi thương xé toang ruột gan.

Tuy cô cười, nhưng nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

“Em biết anh hận em, nhưng nếu như anh không muốn gặp em, không muốn nghe em giải thích thì xin anh hãy trực tiếp nói thẳng cho em biết! Xin anh đừng... đừng dùng cách này để cướp đi lòng tự trọng nhỏ nhoi còn sót lại trong em. Em vốn chỉ hy vọng sau khi nói với anh tất cả, hai chúng ta sẽ có thể giải thoát, có thể buông xuống được, có thể vui vẻ sống tiếp quãng đời còn lại. Em chưa từng nghĩ rằng sẽ mượn cớ cùng anh làm gì cả. Em biết anh gài kết hôn, em biết anh không muốn gặp em, em sẽ để anh được toại nguyện, nhưng xin anh đừng si nhục em như vậy!”

Nhìn cô vừa khóc vừa nói ra những lời thương tâm này, tâm trí anh hỗn loạn, không kịp phản ứng.

Anh theo phản xạ nhắm mắt, khi mở mắt ra, trang giấy đã rơi xuống đầu gối... anh nhìn rõ, hóa ra là tấm chi phiếu. Khi ánh mắt anh nhìn xuống chữ ký, lòng anh bỗng trầm xuống.

Lúc anh ngẩng đầu lên mới phát hiện cô đã chạy đi. Cô chạy rất nhanh, tựa như muốn thoát khỏi nơi ghê tởm này, anh giương mắt nhìn cô chạy xa.

Lại lần nữa nhìn xuống tấm chi phiếu, một nỗi bất an trào dâng lên trong lòng, mí mắt anh lại giật. Anh không nghĩ ngợi liền đẩy cửa xuống xe, vô thức chạy đuổi theo cô. Song chạy được vài bước thì anh lại dừng, trước mắt anh là ngã ba, anh không biết cô chạy về hướng nào.

Vò tấm chi phiếu trong tay, ánh mắt anh lạnh thấu xương. Anh trầm giọng nói với Dương Huy đang chạy đuổi theo sau: “Hai hôm nay cậu không cần làm gì cả, điều tra rõ việc này cho tôi!” Anh nhét tấm chi phiếu cho Dương Huy.

**

Dương Huy cầm lấy tờ chi phiếu, cúi đầu nhìn, anh khẽ giật mình.

Chữ ký trên tấm chi phiếu là Trương Lộ.

Anh không khỏi lắc đầu.

Không ngờ rằng, ngày đó sau khi tìm gặp anh, cô ta lại đi đến gặp Quan Hiểu, làm một chuyện còn “cẩu huyết” hơn cả phim truyền hình – dùng tiền để đuổi người phụ nữ có quan hệ với bạn trai mình.

Đây là việc không giống với một người thông minh như cô ta làm ra.

Anh nghĩ, hoặc giả Trương Lộ quá luống cuống nên mới làm ra một chuyện ngu ngốc như vậy, hoặc giả cô ta đã dự đoán được kết quả thế nào và đã sắp xếp tất cả mọi chuyện một cách ôn hòa.

Sự thật là gì?

Dương Huy nắm tờ chi phiếu, trong lòng ruột gan hỗn loạn. Chuyện tình của ông chủ và hai người phụ nữ này càng ngày càng phức tạp.

**

Ba ngày sau, Dương Huy không phụ lòng mong đợi Doãn Gia Hoa đã mang về kết quả.

Có đôi khi, Doãn Gia Hoa cảm thấy bản thân mình không thể tách rời được người trợ lý đắc lực này. Với những nhiệm vụ anh giao phó, cậu ta luôn hoàn thành tốt. Anh căn bản không biết cậu ta đã dùng cách nào, lại có thể điều tra sự việc một cách hoàn hảo đến như vậy, tựa như bản thân mình đã từng trải qua.

Mà sự tình ẩn khúc vừa được phát giác ra lại khiến anh vô cùng phẫn nộ.

Dương Huy nói với anh: “Giám đốc, qua những gì tôi điều tra và tìm hiểu được, câu chuyện có thể xâu chuỗi lại thế này: Cô Trương Lộ biết được anh và cô Quan Hiểu hẹn gặp nhau vào thứ tư, nên đã đi tìm bạn tốt của mình, phu nhân của Quách Hồng Đồ, Trần Lam Ni. Sau khi hai người bàn bạc, Trần Lam Ni đã đến tìm cô Quan Hiểu, đưa cho cô ấy một tấm chi phiếu... dĩ nhiên tấm chi phiếu ấy là của cô Trương Lộ. Trần Lam Ni còn nói với cô Quan Hiểu một số chuyện... ờ... lời nói tương đối khó nghe, bảo Quan Hiểu hãy cầm tấm chi phiếu này rời khỏi anh.”

Doãn Gia Hoa chau mày suy nghĩ, trong lòng cuộn cuộn sóng trào. Cô vậy mà lại bị người bạn gái hiện tại của anh dùng tiền mạt sát, si nhục. Anh thật sự không muốn thừa nhận rằng, trái tim anh đang lờ mờ đau âm ỉ vì cảm thấy xót xacho cô.

Một lúc sau, anh lại hỏi Dương Huy: “Trương Lộ sao lại biết tôi và Quan Hiểu sẽ hẹn gặp vào thứ tư?”

Về mặt Dương Huy áy náy: “Giám đốc, xin lỗi. Tôi nghĩ đó là lỗi của tôi. Hôm đó nhận được điện thoại của anh, sau đó tôi liền làm theo dặn dò của anh, gọi điện cho cô Quan Hiểu, rồi hẹn cô ấy thứ tư. Lúc tôi vừa đặt máy xuống thì cô Trương Lộ bước vào phòng làm việc của tôi. Cô ấy nói rằng vừa mới đến chỗ anh xong, rồi hỏi tôi anh và cô Quan Hiểu hẹn nhau hôm nào. Tôi đã cắn răng kiên quyết không nói, cô ấy ậm ừ rồi bỏ đi. Khi ấy tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều, nhưng giờ ngẫm lại, có lẽ ngay từ lúc đầu cô Trương Lộ đã đứng ngoài cửa văn phòng. Cô ấy đã nghe được toàn bộ nội dung cuộc điện thoại. Nhưng vì sao cô ấy lại vào hỏi lại thêm một lần nữa thì tôi không biết. Giám đốc, xin lỗi, là do tôi sơ xuất đã để cô Trương Lộ biết được việc này.”

Doãn Gia Hoa day day trán: “Không liên quan đến cậu, nếu như cô ấy cố tình muốn biết, chúng ta có đề phòng cỡ nào cũng không thể qua mắt được. Cô ấy rất thông minh.”

Dương Huy gật đầu đồng ý, Trương Lộ quả thật rất thông minh, có khi cô thông minh đến mức khiến người khác phải khiếp sợ.

Doãn Gia Hoa suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi Dương Huy: “Cậu vừa bảo, là Trần Lam Ni đến tìm Quan Hiểu, nói những lời khó nghe, cậu sao lại biết được việc này? Có thể điều tra được những gì Trần Lam Ni đã nói với Quan Hiểu không?”

Dương Huy trả lời anh: “Nhà hàng cô Quan Hiểu hiện nay đã đóng cửa, bàn ghế mới trong nhà hàng đều đã được bán hết, đồ cũ thì bị đưa đi, cửa hàng của cô ấy giờ đây hoàn toàn trống rỗng, khi Trần Lam Ni đến tìm Quan Hiểu, tôi đoán rằng, có lẽ Quách phu nhân không chịu đựng nổi nơi hoang tàn vắng vẻ, nên đã đề nghị cô Quan Hiểu qua nhà hàng Tây của chúng ta bên cạnh hẹn gặp. Nhà hàng của chúng ta không lớn, hai người họ ngồi bên cửa sổ nói chuyện, khi đó khách cũng không nhiều, nhân viên lại đông đủ, người phục vụ cho bàn hai người thường xuyên đến nên đã nghe được một phần cuộc nói chuyện của hai người.”

Doãn Gia Hoa vẫn khẳng khái muốn nghe những lời khó nghe kia, Dương Huy không còn cách nào khác đành kể lại cho anh.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Doãn Gia Hoa trở nên tái xanh.

Những lời này ngay cả anh nghe xong cũng chịu không nổi huống hồ là người phụ nữ đó.

Cô không phải là một người phụ nữ mạnh mẽ, gặp phải những chuyện như vậy lúc nào cũng chỉ biết trốn sau lưng người khác để khóc.

Lòng anh thất lại, anh muốn đối mặt với Trương Lộ để đối chất ngay lập tức, anh không thể cưới một người phụ nữ lòng dạ hiểm ác như vậy về làm vợ được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Là ai bảo cô đến tìm tôi

Ngày đó, Trương Lộ đứng trước phòng làm việc Dương Huy, nghe thấy anh ta vừa gác máy đã quay số gọi ngay cho người khác, cô biết chắc rằng Doãn Gia Hoa vừa nhận được điện thoại của người phụ nữ kia và hai người sẽ có buổi hẹn vào thứ tư tuần sau.

Tuy cô đã nghe được tất cả, nhưng vẫn vào văn phòng Dương Huy, cố tình hỏi anh ta, Quan Hiểu và Doãn Gia Hoa hẹn nhau hôm nào. Cô nhìn thấy Dương Huy cắn răng, khẳng định chắc nịch rằng, anh ta không biết.

Lúc ấy cô xác định rằng, người đàn ông này trông phóng khoáng nhưng anh ta đối với Doãn Gia Hoa hoàn toàn trung thành, cô không thể nào lay động được. Từ đó cô cũng đã bỏ đi ý định lấy lòng anh ta để moi móc thông tin. Cô không có thời gian để làm những việc vô dụng.

Buổi tối, cô về đến nhà, cô cảm thấy bản thân mình nên làm chút gì đó. Cô bắt đầu động não, cố đưa ra cách giải quyết tốt nhất.

Sau khi suy nghĩ một đêm, cô đưa ra một quyết định.

Ngày hôm sau, cô gọi điện hẹn Trần Lam Ni ra uống trà. Vừa nhìn thấy cô, Trần Lam Ni liền than vãn.

“Lộ Lộ, cậu biết không, tớ buồn quá, tớ mệt mỏi quá! Vì việc tớ giúp cậu điều tra về người phụ nữ họ Quan đó mà lão Quách nhà tớ đã đóng hết tất cả các tài khoản của tớ, lại còn không thèm nói chuyện với tớ một câu, thậm chí mấy hôm nay lão cũng không về nhà! Tớ quả thật sắp điên lên rồi! Lộ Lộ cậu nói xem, người phụ nữ họ Quan kia là ai cơ chứ, sao lại không thể đụng vào cô ta? Dựa vào cái gì mà lão Quách nhà tớ lại vì cô ta mà không thèm để ý đến tớ?”

Cô vừa nói vừa giận dữ uống một ngụm lớn cà phê. Song đến cả cà phê cũng không biết chịu lòng cô, mùi vị nồng nặc khiến cô cảm thấy khó thở, buồn nôn, nhìn cô chả khác gì một bà bầu đang ốm nghén.

Trương Lộ không khỏi tò mò hỏi: “Ni Ni, có phải cậu lại mang thai không?”

Trần Lam Ni tròn trừng mắt: “Sao có thể thế được! Cậu không phải không biết tớ không có dự định sinh con! Những lần trước không phải tớ đều phá

cả rồi sao? Lão Quách đề mắt đến tớ cũng là vì vóc dáng của tớ, nếu như tớ sinh một đứa không phải là phá hủy toàn bộ sao?”

Trương Lộ đành gật đầu bừa đồng ý với suy nghĩ ngu xuẩn của cô bạn mình, lại càng không quên bắt được thời cơ chăm đầu vào lửa: “Ôi, Ni Ni à, thời gian này tớ cũng đang vì cái người phụ nữ họ Quan đó mà phiền muộn đây, tớ và Doãn Gia Hoa đã quyết định kết hôn, nhưng gần đây người phụ nữ đó cứ đeo bám Gia Hoa. Cô ta rõ ràng đã có chồng, vậy mà còn... ời! Cậu biết sao không, tớ đã hỏi Gia Hoa vì sao người phụ nữ ấy cứ bám theo anh suốt, Gia Hoa nói với tớ, trước đây người phụ nữ đó đã từng cho anh ấy tiền đóng học phí, anh ấy vẫn chưa trả lại, anh ấy cũng là vì mối ân tình này nên mới chưa thể đoạn tuyệt với cô ta, thế nhưng người phụ nữ đó lại nhiều lần muốn đùa bỡn với tình cảm của anh ấy, liên tục tìm cách dây dưa quẩn quýt lấy anh ấy!”

Trần Lam Ni bên kia cảm phần trào dâng: “Thật lố lăng! Đúng là yêu phụ lộng hành, không coi ai ra gì! Nhanh đưa tiền cho cô ta, từ nay về sau cắt đứt quan hệ hoàn toàn đi!”

Trương Lộ làm ra vẻ tán thành gật đầu: “Đúng vậy, tớ và Gia Hoa cũng đã bàn bạc, Gia Hoa bảo sau khi trả cô ta món nợ đấy sẽ không bao giờ để ý đến cô ta nữa.” Cô đột nhiên nắm lấy tay Trần Lam Ni: “Ni Ni, tớ không muốn để Gia Hoa đến trả tiền cô ấy, tớ sợ cô ta sẽ thừa cơ hội đó mà dụ dỗ Gia Hoa. Cậu cũng biết đấy, người phụ nữ đó rất có mị lực quyến rũ đàn ông, mà đàn ông đều không thể nào thoát khỏi những cảm dỗ. Tớ và Gia Hoa sắp kết hôn rồi, tớ sợ, vì chuyện này lại rước thêm rắc rối, tớ không muốn Gia Hoa tự mình đi đến trả tiền... Đáng nhẽ ra tớ đi trả cũng được, nhưng như cậu biết đấy, với cô ta, tớ chỉ cảm thấy chán ghét, kinh tởm đến không muốn nhìn mặt. Nếu phải trực tiếp gặp mặt cô ta, đến khi nghe cô ta nói những lời tục tĩu, vô văn hóa của kẻ hạ đẳng thì e rằng sẽ tớ sẽ không biết đường mà đáp trả lại được mặt, tớ sợ sẽ bị cô ta ức hiếp! Loại phụ nữ này chỉ có trước mặt đàn ông là giả vờ nhu nhược, mềm yếu thôi, chứ thật ra đều là thứ bà chằn dữ tợn. Cho nên Ni Ni à, tớ muốn nhờ cậu, cậu có thể giúp tớ một lần không, cậu cầm tấm chi phiếu đem đến đưa cho người phụ nữ đó được không?”

Trần Lam Ni có chút lưỡng lự, Trương Lộ thừa dịp lại thêm vào: “Ni Ni, không phải cậu sợ lão Quách nhà cậu... ời, không phải là tớ nói cậu, tớ bị ức hiếp cũng đủ rồi, nhưng cậu khi không lại vì người phụ nữ đó mà bị chồng ghê lạnh, thật sự là oan chết đi được! Nếu như tớ có trình độ nôm mếp giống như cậu, những chuyện chường tai gai mất thể này tớ thật không thể khoan tay ngồi yên mà nhìn được, nhất định phải tìm đến cô ta mà dạy cho cô ta một bài học thì tớ mới hả dạ được. Hơn nữa, tuy người phụ nữ Quan Hiểu đó chẳng còn trẻ như chúng ta, nhưng vóc dáng vẫn còn non nà mon mơn phết! Đặc biệt là mỗi khi cô ta lảng lờ mỉm cười với lũ đàn ông, cậu vẫn chưa nhìn thấy đấy, hai má lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện, y hệt hồ ly tinh mê hoặc người! Mà không phải lão Quách nhà cậu cũng nhìn trúng cô ta rồi đấy chứ?”

Câu cuối này thật sự đã chạm đến nỗi đau của Trần Lam Ni. Ngực cô ta bực bội đập phập phồng.

Gần đây tâm trạng cô luôn thất thường, mỗi lúc tức giận ngực lại đập phập phồng, có lúc không chịu đựng nổi căng tức con non mửa đến là người.

Nghĩ đến vì người phụ nữ kia mà Quách Hồng Đồ giận mình, cô thật sự rất căm giận, xúc động vỗ bàn đồng ý: “Đừng sợ Lộ Lộ! Tớ sẽ thay cậu đi đưa tiền cho cô ta. Tớ không những đi trả tiền thay cậu, mà còn thay bản thân đi đến mặt sát cô ta một trận. Tớ nhất định phải cho cô ta hiểu ra một đạo lý: Chồng của người khác không phải là một người phụ nữ đã có chồng ti tiện như cô ta có tư cách ve vãn!”

Trương Lộ vờ như muốn ngăn lại: “Ni Ni, đừng, nếu như cô ta không chọc giận cậu, cậu cũng đừng tranh cãi với cô ta làm gì, cậu chỉ cần để lại tờ chi phiếu cho cô ta là đủ rồi. Chồng cậu bói vì cô ta đã bắt đầu lạnh nhạt với cậu, nếu như để chồng cậu biết cậu đi đến tìm người phụ nữ kia nói chuyện, chồng cậu nhất định lại sẽ càng chán ghét cậu hơn, nếu như nhờ đâu... chồng cậu đòi ly dị thì làm sao bây giờ?” Trương Lộ bày ra vẻ chân thành nói, tựa như rất biết suy nghĩ cho cô bạn thân này.

Trần Lam Ni quả thật kích động, con giận bùng nổ: “Tớ haaa! Chỉ vì một người phụ nữ như vậy mà lão Quách không cần tớ nữa ư? Vậy tớ thà chết cho rồi! Không được, dựa vào đâu mà vì cô ta lão Quách lại lạnh nhạt với tớ! Tớ nhất định phải đi đến tìm cô ta xả giận. Tớ phải đi đến chửi cho con đàn bà không biết xấu hổ này một trận!”

Trần Lam Ni cầm lấy tờ chi phiếu của Trương Lộ, đồng ý với cô bạn mình ngày mai sẽ đến tìm Quan Hiểu “vui vẻ trò chuyện”.

“Tớ nhất định sẽ không để cho con đàn bà vô liêm sỉ đó sống yên ổn. Tớ phải sỉ nhục cô ta một trận.”

Trương Lộ mang theo vẻ mặt quan tâm chân thành, tha thiết nắm lấy tay Trần Lam Ni: “Ni Ni, cảm ơn cậu, cậu thật sự là người chị em tốt nhất của tớ! Nhưng Ni Ni à, cậu hãy nhớ, nhất định đừng quá xúc phạm người phụ nữ đó, nhét tấm chi phiếu cho cô ta là được rồi, đừng để lão Quách nhà cậu trở mặt với cậu!”

Trần Lam Ni xúc động: “Lộ Lộ, chỉ có cậu biết suy nghĩ cho tớ, chỉ có cậu tốt với tớ! Cậu yên tâm, chuyện này tớ biết phải làm thế nào.”

Trương Lộ nhìn cô, nở nụ cười vừa vui mừng vừa cảm kích.

Nếu như không phải nghĩ rằng, bản thân cô mà tự mình đi nhét tấm chi phiếu cho con già đó sẽ hạ thấp giá trị nhân phẩm của mình, thì cô cũng chẳng cần tốn bao nhiêu công sức để lừa cô bạn ngực to não phẳng trước mặt này làm gì.

**

Quan Hiểu kiên nhẫn chờ đợi, đã hai ngày trôi qua kể từ hôm gọi điện, cô tự an ủi bản thân, cố gắng nhẫn nại chờ cho đến thứ tư tuần sau.

Cô ăn tạm gì đấy cho qua bữa, rồi ngồi trong cửa hàng đọc sách, bỗng dưng lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Là một người phụ nữ, thoát nhìn cũng quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu đó. Dáng người cô ta rất đẹp, khuôn mặt trang điểm hơi đậm.

Khi Quan Hiểu nghe thấy cô ta bảo muốn nói chuyện cùng cô, cô cảm thấy hơi khó hiểu. Cô không biết mình có chuyện gì để nói với cái người chỉ biết ngẩng mặt lên trời thế này. Nhưng khi cô nghe được hai cái tên Doãn Gia Hoa và Trương Lộ thốt ra từ miệng đối phương, cô đã thay đổi ý định, đồng ý nói chuyện cùng cô ta.

Cô kéo ghế ra cho vị khách không mời mà đến này, ai ngờ ánh mắt đối phương cũng chẳng thèm liếc nhìn xuống, nhếch mũi nói với cô: “Cửa hàng cô quá nghèo nàn, ngay cả thức uống cũng chẳng có, đi theo tôi qua nhà hàng bên cạnh nói chuyện đi, yên tâm, tôi sẽ trả tiền.”

Quan Hiểu nghe thấy ngữ điệu của cô ta thật giống như một mệnh lệnh hơn là một lời mời khách sáo, vô cùng kiêu ngạo. Cô thật sự không muốn đi qua nhà hàng bên cạnh nhưng nghe chuyện có liên quan đến Doãn Gia Hoa, lại không nịn được tò mò liền đi theo cô ta.

Vào nhà hàng Tây, vị khách kiêu ngạo kia lại đòi lấy phòng riêng để nói chuyện. Quan Hiểu cảm thấy người phụ nữ trước mặt quá sức vênh váo, ra lệnh cho người khác một cách đáng ghét, thế nên cô không muốn thỏa mãn ý định của cô ta, khăng khăng chọn vị trí gần cửa sổ.

Cô thấy đối phương trông có vẻ vô cùng tức giận, nhưng cô cũng không rồi bận tâm về điều đó.

Ngồi xuống bàn, đối phương tự giới thiệu, cô ta tên là Trần Lam Ni, là phu nhân của ông chủ Quách Hồng Đồ và cũng là bạn thân tri kỷ của Trương Lộ.

Quan Hiểu liền hiểu ra vì sao trông cô ta lại quen mắt. Thi ra ở tiệc rượu lần trước cô đã nhìn thấy người này.

Quan Hiểu nhìn Trần Lam Ni, trong lòng nghĩ rằng người phụ nữ này thật quá tự mãn, ai thèm quan tâm cô ta là phu nhân của ai cơ chứ, lại là bạn tri kỷ của ai cơ chứ? Cô chỉ muốn biết vì sao cô ta lại muốn đến tìm cô?

Nhưng đối phương lại bày ra tư thế tao nhã uống trà, cái miệng chum chim nhấp từng ngụm, uống đến hơn nửa ngày, mới rút từ trong túi một tấm chi phiếu, về mặt chẳng khác gì đang ban tặng, đưa lên trước mặt cô.

Quan Hiểu nhìn tấm chi phiếu trước mặt, con số trên đó không nhỏ, người ký tên là Trương Lộ, cô hỏi người phụ nữ mặt dày phún sơn tên Trần Lam Ni trước mặt rằng, tấm chi phiếu này là có ý gì.

Trần Lam Ni hừ lạnh, kiêu ngạo nói với cô: “Con người của tôi ấy, tốt nhưng là đừng nên lòng vòng, nếu như cô đã già bộ hồ đồ, không bằng tôi đây nói cho cô biết! Quan Hiểu thật ra cô cũng hiểu rõ, trong mắt Doãn Gia cô là hạng người gì, anh ấy đã nhiều lần lần tránh cô, không muốn có bất cứ liên quan nào đến cô, mỗi lúc gặp cô thì tâm trạng liền trở nên xấu cực điểm, chẳng lẽ cô ngây ngô hay cố tình không biết? Sự thật rằng anh ấy rất chán ghét cô! Anh ấy cũng đã nói với Trương Lộ, mấy năm trước cô giúp anh ấy nộp tiền đóng học phí, anh ấy cũng vì ân tình này nên chưa thể đoạn tuyệt quan hệ với cô. Thế nhưng bây giờ, tôi nói cô Quan Hiểu nghe nè, Trương Lộ và Doãn Gia Hoa cũng đã sắp kết hôn, cô cũng đừng vì món nợ ân tình cũ này mà hao tâm tốn sức, chút tiền con con này ấy à, nói ra chúng tôi cũng cảm thấy xấu hổ nữa là! Bây giờ chúng tôi trả lại nó gấp đôi cho cô, sau này mọi người không ai thiếu nợ ai, cô cầm tiền rồi cũng đừng đến đây dựa đến họ nữa, tốt xấu gì Doãn Gia Hoa và Trương Lộ cũng sắp kết hôn, cô mà vẫn cứ dai dẳng bám lấy anh ấy cũng chỉ là đồ ti tiện mà thôi. Số tiền này nhiều hơn gấp mười lần số tiền năm đó cô đóng học phí cho Doãn Gia Hoa, cầm lấy nó cô và Doãn Gia Hoa sẽ không ai thiếu nợ ai. Từ nay về sau cô hãy rời xa Doãn Gia Hoa và Trương Lộ, đừng mơ tưởng gì hơn! Cô Quan, con người sống ít nhiều phải nghĩ đến sĩ diện bản thân, phải tự mình biết thân biết phận mà sống!

Nghe hết một tràn này, toàn thân Quan Hiểu run rẩy.

“Là ai bảo cô đến tìm tôi? Tấm chi phiếu này là chủ kiến của ai? Là Trương Lộ hay Doãn Gia Hoa?”

Trần Lam Ni cười mỉa: “Có gì khác nhau sao? Hai người ấy cũng sắp kết hôn rồi, dĩ nhiên đây là ý kiến của cả hai người họ! Cô hỏi như vậy, có vẻ như vẫn chưa mất hết hy vọng nhỉ? Quan Hiểu, e rằng những lời nói vừa rồi của tôi vẫn còn quá lịch sự, bây giờ tôi đây sẽ nói rõ cho cô nghe, tôi cảm thấy, một con đàn bà mà đã có chồng rồi thì chớ nên hết lần này đến lần khác đi đùa bỡn tình cảm của người khác. Cô bây giờ không phải là người độc thân mà cũng không tính là còn trẻ, cô còn có chồng! Tôi thật không hiểu, cô bên ngoài làm bao nhiêu chuyện đôi bại vậy sao chồng cô vẫn không chịu bỏ cô, một người đàn ông tốt như vậy cô lại không biết quý trọng, còn muốn về vốn chồng của người khác. Còn hại người khác bị chồng đóng tài khoản, thật không hiểu cô làm người kiểu gì...ờ...sao lại cheap như thế này!” Lời nói vừa khó nghe vừa rườm rà, vất vả lắm mới nói hết một đoạn, cô lại hỏi Quan Hiểu thêm một câu: “Cô biết chồng tôi sao? Tôi hỏi cô, không phải cô thừa cơ quyến rũ chồng tôi đấy chứ?”

Quan Hiểu dường như nghe không hiểu những điều cô ta nói, cô chỉ cảm thấy ngực mình đau nhói, đau đến nỗi toàn thân cô tê dại. Cô dờ dẩn lắc đầu.

Trần Lam Ni nhếch môi hừ lạnh: “Cô bày ra bộ dạng yếu đuối nhu nhược này cho ai xem? Tôi cũng chẳng phải là đàn ông mà bày trò câu dẫn, quyến rũ làm gì cho tốn sức, đúng là hồ ly tinh! Cô nói cô không quen chồng tôi, vậy tại sao anh ấy vì cô lại đóng hết tất cả các tài khoản của tôi?”

Quan Hiểu hoàn toàn không hiểu cô ta nói gì, cô cũng không muốn hiểu. Lúc này trước mắt cô chỉ muốn biết một chuyện.

Cô cầm tấm chi phiếu, hỏi Trần Lam Ni: “Doãn Gia Hoa thường đậu xe ở bãi đỗ xe nào trong công ty Gia Hoa?”

Trần Lam Ni không tưởng tượng nổi, cô xoắn mày hỏi: “Cô còn muốn đi tìm Doãn Gia Hoa sao? Cô thật hết thuốc chữa rồi, nói đến nước này rồi mà cô còn chưa từ bỏ hy vọng ư? Làm phụ nữ không thể quá hư hỏng quá dễ tiện như thế này được! Cô sao có thể...”

Quan Hiểu thật không muốn nghe cô ta làm nhảm, cô lớn tiếng cắt lời: “Tôi chỉ hỏi cô, anh ấy đậu xe ở bãi đỗ xe nào?” Ánh mắt cô nhìn Trần Lam Ni trở nên hung dữ: “Không phải cô bảo tôi rằng chồng cô vì tôi mà đóng tài khoản của cô lại ư? Cô không muốn vì tôi mà hai người ly hôn đấy chứ!” Tuy rằng không biết Trần Lam Ni và chồng cô ta đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này để đạt được đáp án của mình cô không đếm xỉa đến bất cứ thứ gì.

Về mặt Trần Lam Ni quả thật thay đổi, cô bị lời Quan Hiểu làm cho hoảng sợ: “Cô dám, cô đúng là người phụ nữ ti tiện. Nếu như cô dám phá hoại tình

cầm giữa tôi và chồng, tôi sẽ cho cô biết tay!” Cô không để ý đến hình tượng hết âm lên.

Trần Lam Ni là một người miệng cộp gan thỏ, bình thường thấy người ta không nói gì thì to mồm lớn tiếng, chỉ khi nào gặp phải cây cao hơn, chắc khỏe hơn thì liền sợ sệt, điển hình của kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu. Khi chưa gặp Quan Hiểu, trước mặt Trương Lộ cô vỗ ngực oai phong nói, sau khi gặp Quan Hiểu, cảm thấy đối phương dễ bắt nạt, liền sở một trận khó nghe.

Nhưng thấy Quan Hiểu trước mặt đang nổi giận, cô lại trở nên bối rối không biết làm thế nào.

Quan Hiểu tròn mắt nhìn chăm cô, lạnh lùng nói: “Nếu như cô không nói, tôi nhất định dám.”

Trần Lam Ni bị khí thế quyết liệt của cô làm cho sợ hãi, trong lúc do dự, cô bỗng nhiên nhớ đến vị trí đỗ xe của Doãn Gia Hoa mà lần trước Trương Lộ nói cho cô, liền bật ra miệng: “Bãi, bãi đỗ xe trong tòa nhà B, công Đông Bắc là bãi đỗ chuyên dụng dành riêng cho Doãn Gia Hoa...”

Quan Hiểu không thèm liếc nhìn cô, nắm chặt tấm chi phiếu đứng lên, xoay người đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sớm gặp sớm tàn

Doãn Gia Hoa cảm thấy hoảng hốt. Từ hôm đó, anh không thể nào liên lạc được với Quan Hiểu. Gọi vào dãy số kia, chỉ có một giọng nữ máy móc không ngừng lặp đi lặp lại rằng thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Mỗi khi mường tượng lại khuôn mặt chan chứa nước mắt, nghẹn ngào nói với anh rằng, sẽ để anh được như ý nguyện, cô sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Anh thật sự rất hoảng sợ, sáu năm trước khi cô ra đi không lời từ giả, cảm giác trái tim đau như cắt lại một lần nữa xuất hiện.

Anh đứng ngồi không yên, ăn ngủ bất an.

Cô bức thiết muốn hẹn gặp anh, tựa hồ có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh. Rốt cuộc là cô muốn nói gì? Anh giận bản thân hôm đó đã không thể bình tĩnh hơn một chút, vì sao lại cố tình kéo dài thời gian gặp cô, giả như hai người liên gặp nhau vào ngày hôm sau thì có lẽ đã không xảy ra một đồng chuyện thối tha này.

Như vậy sẽ không giống như bây giờ, cô sẽ không biến mất ngay cả chút dấu vết cũng không để lại.

Bóng hình cô, tựa như một thước phim điện ảnh, từng hình ảnh từng hình ảnh hiện lên trước mắt anh.

Lần đầu tiên gặp cô, cô là một người có tiền, anh chỉ là tên côn đồ. Khi trông thấy anh, đôi mắt cô lóe lên tia sáng. Cô không ngừng ca ngợi vẻ ngoài của anh khiến lòng anh vô cùng tự mãn. Cô nheo mắt, cười tủm tỉm nhìn anh, cố tình trêu anh, bày ra đủ trò để anh xấu hổ đỏ mặt. Khi đó anh thật ngây ngô, chỉ cần một nụ cười, một cái nhíu mày của cô cũng đủ khiến mặt anh đỏ bừng lên. Anh si mê hai má lúm đồng tiền trên khuôn mặt cô, mỗi khi nhìn thấy chúng, toàn thân anh lại nóng bừng lên.

Tiếp đó là những chuỗi ngày cô đến bên anh, không ngừng trêu ghẹo khiến anh như sống trong giấc mơ huyền ảo. Sau một khoảng thời gian, anh mới nhận ra rằng đằng sau nụ cười vui vẻ ấy cùng cách sống hoang dại của cô thật ra chỉ là lớp màng che giấu nỗi bi thương chứa đầy nước mắt tận sâu bên trong cô.

Anh bắt đầu cảm thấy xót xa...

Thời gian hai người yêu nhau.

Anh cảm thấy thế giới của mình mỗi ngày đều là cầu vồng rực rỡ.

Thế nhưng ngay khi anh chìm sâu trong mối tình ấy, cô lại xoay lưng bỏ đi, chỉ để lại cho anh một vết thương lòng đau đớn tột cùng.

Cuối cùng, anh cũng biết được sự bi thương đau lòng của cô hoàn toàn là vì một người đàn ông khác. Và hóa ra, sống trong thế giới cầu vồng rực rỡ không hẳn là điều tốt, bởi lẽ điều đó cũng báo hiệu rằng, mỗi ngày của họ đều phải trải qua những cơn mưa...

Anh một mình chịu đựng nỗi đau đớn ấy trong suốt sáu năm trời.

Sáu năm sau, cô đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, cũng “đột ngột” tựa như sáu năm trước khi ra đi, khiến người ta không kịp chuẩn bị, không một cơ hội để phản ứng lại.

Cô sao có thể như vậy được? Nói đi là đi, nói đến là đến, khuấy động ngọn sóng cuộn cuộn ẩn sâu trong lòng anh, rồi lại lặng lẽ biến mất một lần nữa.

Cô sao có thể như vậy!

**

Doãn Gia Hoa cảm thấy ngực đau nhói, không thở nổi, trái tim anh tựa như bị ai đẩy đang ra sức bóp chặt.

Anh siết chặt tay, nằm bệt lên bàn thờ hỗn hển.

Đôi mắt vừa nóng lại vừa cay, tựa như có gì đấy đang dần trào ra.

Cuối cùng anh cũng đã không thể tự dối lòng mình nữa, anh phát hiện bản thân mình không còn sức lực mà phải nhận: hình bóng của người phụ nữ đó khắc sâu trong tận sinh mệnh anh, anh yêu cô, anh hận cô, cho dù là sao thì cả đời này anh cũng không thể quên được cô.

**

Mấy hôm sau Doãn Gia Hoa gặp Trương Lộ. Anh nói thẳng lời chia tay với cô.

Trương Lộ bình tĩnh nhìn anh, thật lâu sau cũng không nói gì, đôi mắt giăng kín tầng sương mờ.

Lại là vẻ mặt đáng thương, yếu đuối, nghẹn ngào sắp khóc kia...

Lần này, Doãn Gia Hoa tự nói với chính mình rằng sẽ không vì bộ dáng này của cô ta mà mềm lòng được. Anh không nhìn cô.

Trương Lộ cắn môi, trong lòng trào dâng oán hận.

Trước đây, mỗi lúc cô thế này, ít nhất anh cũng còn thương hại, bây giờ ngay cả một cái liếc mắt cũng không có.

Cô cố gượng nở nụ cười: “Vì sao?”

Doãn Gia Hoa rút tâm chi phiếu kia trả lại cho cô.

Trương Lộ run rẩy nắm lấy tờ chi phiếu, nụ cười trên môi run run như sắp vỡ òa, khiến người khác không thể không xót xa: “Em sai rồi có phải không, Gia Hoa? Là em sai rồi đúng không? Anh không thể nào đối mặt được với cô ấy, vì thế em nghĩ cách giúp thay anh đi gặp cô ấy, em làm như vậy là sai ư?” Cô đi đến bên cạnh anh, nắm lấy tay áo anh, nhưng bị anh hất bỏ ra.

Cô khóc nghẹn ngào tựa như hiểu rõ sự tình đã không thể nào挽回 được nữa.

“Được rồi, Gia Hoa, thật ra là anh đã muốn chia tay em từ lâu, em biết một khi anh đã quyết định thì không thể nào thay đổi được, em đồng ý với anh, chúng ta chia tay! Nhưng Gia Hoa à, ngoại thì phải làm sao bây giờ? Ngoại không thể nào chịu đựng nổi đã kích.”

Doãn Gia Hoa thậm chí đến cái do dự cũng chẳng muốn bỏ thí cho cô, anh lập tức trả lời: “Chuyện này em không cần lo lắng, về phía ngoại anh sẽ nghĩ cách để giải thích với bà.”

Anh nói xong, xoay người bước đi, không mấy may mắn lướt đi.

Trương Lộ nhìn bóng lưng anh, vẻ đau khổ, hoảng loạn, bất lực trên khuôn mặt đã không còn nữa, mà thay vào đó là một nụ cười lạnh lùng mỉa mai.

Cô nhìn xuống tấm chi phiếu trong tay, rồi chậm rãi nhếch khóe môi.

Từ lúc bắt đầu dự định đưa tiền cho người phụ nữ kia, cô đã quyết định không thể ngồi chờ chết, mà phải chủ động ra tay.

Trước đây, cô đúng là quá dễ tâm đến suy nghĩ của Doãn Gia Hoa, chuyện gì cũng nhân nhượng anh, thế nhưng kết quả thì sao? Cũng chẳng phải là thích thì gọi đến, chán thì bỏ đi sao.

Từ lúc nào cô lại bị người khác đối xử như thế này cơ chứ? Từ trước đến nay, những chuyện cô muốn không có gì là không chiếm được. Giờ đây, anh không còn cảm kích sự nhân nhượng của cô, cô chỉ còn cách dồn anh vào góc tường mà thỏa thích bùng nổ sự tức giận uất ức trong lòng.

Anh nói anh sẽ giải thích với ngoại. Cô thật tò mò, anh sẽ đi giải thích với bà già đang nằm hấp hối trên giường bệnh kia thế nào? Bà già kia rất thương cô, chỉ một vài câu giải thích của anh thì có thể giải quyết được ư.

Cô tin chắc rằng anh đã tính nhầm rồi, sự việc sau này chỉ có thể đi theo con đường mà cô đã vạch sẵn ra thôi.

Từ đầu đến cuối, bà già kia chính là con bài chủ át trong tay cô.

**

Doãn Gia Hoa đau đầu nghĩ cách nên “giải thích” thế nào với ngoại về việc chia tay với Trương Lộ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nói thế nào. Tuy ngoại già, tuy ngoại bệnh, đầu óc ngoại vẫn còn rất minh mẫn, chuyện gì cũng thông suốt. Cho dù đó là lời nói dối lừa gạt hay là lời nói dối thiện ý, đối với

ngoại mà nói đều vô dụng. Nghĩ tới nghĩ lui anh vẫn cảm thấy nói thật là hay nhất, nói với ngoại rằng anh không yêu Trương Lộ, nếu như cưới cô, cả cuộc đời sau này của anh sẽ không được vui vẻ. Anh nghĩ, ngoại thương anh như thế, nhất định sẽ không nỡ nhìn thấy anh mệt mỏi, cho nên như vậy biết đâu lại khiến ngoại không bức hờn anh nữa.

Sau khi quyết định thế, anh mê man ngủ thiếp đi, trời vừa sáng anh liền đến bệnh viện.

Kết quả vừa mới bước vào phòng bệnh, còn chưa kịp nhìn thấy rõ tình hình bên trong, suýt chút nữa lại bị một chiếc cốc bay trúng.

Còn chưa kịp định thần, chiếc cốc kia đập vào tường, vỡ tan tành.

Anh ngược mắt lên, nhìn thấy ngoại đang ngồi dựa vào giường bệnh, thờ hờn hờn trừng mắt nhìn anh.

Anh gọi ngoại, định bước đến gần, nhưng bà lại không cho phép anh tới. Bà vớ lấy tất cả những thứ nằm trong tầm tay ra sức ném thẳng vào người anh.

Anh hoảng hốt, sợ bà kích động quá lại ngất thêm lần nữa, ngay cả trốn cũng không dám, đương đầu đón lấy.

Anh cố chịu đau, nhẹ giọng hỏi bà làm sao vậy.

Ngoại tức giận đến thở hồng hộc: “Cháu, cháu còn mặt mũi mà hỏi ta sao? Tiểu Gia à Tiểu Gia, ta nuôi cháu lớn chừng này, vậy mà trong lòng cháu ta cũng không bằng con hồ ly tinh kia sao? Cháu vì nó mà ngay cả ta cũng mặc, lại đòi chia tay với Lộ Lộ! Cháu, là cháu muốn ta chết đi có đúng không?” Bà nói đến đau lòng, tựa như sắp òa khóc, hai tay nắm chặt trước ngực, những giọt lệ đọng lại nếp nhăn nhăn nhúm.

Lòng anh như dao cắt.

Anh thật sự không hiểu nổi vì sao ngoại lại ghét Quan Hiểu đến như vậy. Anh cố gắng vỗ về ngoại nhưng cũng chẳng tác dụng gì.

Ngoại khóc lóc than thở: “Lộ, Lộ Lộ là một cô gái tốt như vậy! Ngoại thật thương con bé! Sáng sớm nó đến thăm ta, nói với ta rằng, từ nay về sau có thể sẽ không thể chăm sóc ta được rồi, con bé vẫn luôn nói lời tốt cho cháu, còn sợ ta sẽ trách cháu. Một cô gái tốt như vậy, là... là ta không có phúc được yêu thương nó.” Bà khóc nghẹn ngào kể, hai tay run rẩy nắm lấy tay áo Gia Hoa, thỏ thẻ hỏi: “Cháu... đưa cháu trai này, vì con hồ ly tinh kia... chẳng nhẽ mất cháu mà rồi sao?”

Hỏi xong câu này, cuối cùng bà cũng ngất đi vì kích động quá độ.

Doãn Gia Hoa quần quýt ấn nút cấp cứu, lớn tiếng gọi bác sĩ, sợ hãi tột cùng.

Bác sĩ, y tá vội vàng chạy đến, họ bắt đầu quở trách Doãn Gia Hoa: “Sao lại để bà tức giận? Có phải cậu đang chăm sóc người già không?” Họ kéo anh ra khỏi phòng bệnh rồi bắt đầu tiến hành cấp cứu.

Doãn Gia Hoa vừa lo lắng vừa tự trách mình.

Anh đâm mạnh vào tường.

Tại sao, người bị bệnh không phải là anh?

Giờ phút này, anh thật hy vọng bản thân mình có thể là người thay ngoại chịu bệnh. Tốt nhất là ốm đến chết, từ nay về sau có thể giải thoát khỏi cuộc sống tàn nhẫn này.

**

Tình trạng của ngoại cuối cùng cũng ổn định lại, nhưng sau khi tỉnh bà lại không chịu gặp Doãn Gia Hoa.

Doãn Gia Hoa mệt mỏi như muốn phát điên, nhưng cũng không thể làm gì khác.

Hai hôm sau, Trương Lộ đến tìm anh, khi cô đến trời đang mưa, cô gắng gượng đợi ở bãi đỗ xe, kiên trì muốn gặp anh. Anh không để ý đến cô, cũng không bày ra bộ mặt hòa nhã, lái xe nghênh ngang rời đi.

Anh thật sự cảm thấy bức cô. Nếu không phải cô ta chạy đến bệnh viện ngoại cũng sẽ không lại kích động mà ngất đi lần hai.

Hai hôm sau, Dương Huy nói với anh, hai hôm trước khi anh rời đi, Trương Lộ vẫn ngây dại đứng trong mưa hai tiếng đồng hồ.

Vì thế nên cô đã bị ốm.

Mà đây không phải là điều trọng yếu, quan trọng là: “Giám đốc, Trương Lộ tiểu thư... cô ấy... muốn anh nghe điện thoại của cô ấy.” Dương Huy vừa nói vừa nơm nớp lo sợ giữ chặt điện thoại.

Doãn Gia Hoa do dự một lúc, cuối cùng cũng nhận máy.

Anh trầm mặc, đầu dây bên kia truyền đến tiếng ho không dứt.

“Gia Hoa.” Thanh âm khàn khàn yếu ớt, bất luận ai nghe thấy cũng đều đau lòng: “Anh hãy nghe em nói, thật sự không phải em cố tình chạy đến bệnh viện để kể lể cho ngoại. Sáng hôm đó là ngoại đã gọi cho em, nói muốn ăn canh của em. Nên em nấu canh rồi đem đến cho ngoại. Ngoại nói hôm sau cũng muốn ăn nữa, em nói rằng sau này có lẽ em hơi bận nên không thể đến thăm ngoại thường xuyên. Ngoại không ngừng truy hỏi em bận gì, em thật sự không còn cách nào nên mới nói thật rằng chúng ta đã chia tay! Gia Hoa, anh hãy tin em, em không cố tình làm trò xấu, chuyện này đối với em có ích lợi gì sao?”

Từ ông nghe truyền đến tiếng nghẹn ngào của cô.

Doãn Gia Hoa nhắm mắt day day thái dương, lòng anh lại bắt đầu nhũn ra.

“Những chuyện này không quan trọng, em hãy dưỡng bệnh đi.”

Trương Lộ thút thít cầu xin: “Gia Hoa, Gia Hoa... anh có thể... có thể đáp ứng em một chuyện được không? Có thể để em làm một bữa cơm mời anh được không? Xem như là bữa cơm chia tay của hai chúng ta... cũng xem như là chuyện tình đẹp... của chúng ta, sớm gặp sớm tàn!”

Cô khóc đến thương tâm, yêu cầu kia tính ra cũng không quá đáng, Doãn Gia Hoa day day thái dương đang không ngừng giật giật, nặng nề thờ dãi: “Được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Hãy để vợ của anh đến tìm tôi

Ba hôm sau, Trương Lộ đã khỏe bệnh. Cô tha thiết mời Doãn Gia Hoa bữa cơm chia tay tại căn hộ mới của cô, nơi ấy không ai quấy rầy. Doãn Gia Hoa đồng ý với cô.

Buổi tối, sau khi chuẩn bị xong bữa ăn, Trương Lộ trang điểm trung diện vô cùng lộng lẫy. Lúc trước cho dù có tham gia những bữa tiệc, hội nghị cô cũng chẳng tốn nhiều tâm tư vào trang phục, trang điểm như lần này.

Cô ngồi đối diện Doãn Gia Hoa, chọn một chai rượu đỏ: “Gia Hoa, đây là lần đầu tiên em nấu ăn, cũng không khác với thức ăn mua ở ngoài lắm, nhưng không biết có hợp khẩu vị của anh không, nếu không ngon xin anh cũng đừng ghét bỏ, được không?” Lời nói nhu mì, dịu dàng thật cảm động lòng người, cô đứng lên rót rượu cho Doãn Gia Hoa: “Đây là chai rượu em đã mua ở đợt đầu giá khi còn đi du học ở nước ngoài, số lượng có hạn, toàn thế giới cũng không có mấy chai đâu, lúc đầu em còn nghĩ sẽ khai ra vào hôm kết hôn... nhưng bất quá không quan trọng nữa rồi, đối với em mà nói bây giờ uống... cũng có ý nghĩa như nhau!”

Doãn Gia Hoa hơi nhú mồm, anh không nói gì chỉ nhìn cô.

“Gia Hoa, em chưa bao giờ uống say với anh cả, đây là lần đầu tiên, và e rằng cũng là lần cuối cùng. Đêm nay em sẽ cùng anh uống say, xin anh đừng phản đối, được không?”

Đôi mắt cô ngân ngấn nước, nâng ly rượu mời Doãn Gia Hoa.

Doãn Gia Hoa nhìn cô, một lúc sau nâng ly cùng vào ly cô rồi một hơi uống cạn.

Trương Lộ cười vang lên, nước mắt tuôn rơi. Nụ cười và nước mắt hòa quyện càng tôn lên vẻ đẹp rực rỡ của cô gái.

Doãn Gia Hoa thờ dãi. Cô thật sự là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp, bất cứ người đàn ông nào gặp cô cũng sẽ trầm trồ khen ngợi.

Chỉ là cái đó và tình yêu không giống nhau. Cô xinh đẹp mỹ lệ, anh có thể thương thức, nhưng lại không cách nào có thể động lòng.

Trương Lộ mời anh hết ly này đến ly khác. Cô không ngừng nói chúc mừng hai người có thể tìm thấy cuộc sống của riêng mình, anh chỉ im lặng lắng nghe. Chai rượu rất nhanh đã vơi đi.

Uống một ly rồi lại một ly, anh nhìn thấy khuôn mặt cô thật long lanh, anh cảm thấy toàn thân nóng lên. Uống thêm hai ly, đầu anh bắt đầu long long.

Anh có chút nghi ngờ. Mấy năm nay từ lượng của anh đã sớm luyện thành nghề, đêm nay cùng lắm cũng chỉ là chút rượu vang, mà người anh đã không hanh thế này.

Thế nhưng, còn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, anh đã say gục xuống. Ý thức dần mất đi, anh cảm thấy dường như mình nhìn thấy Quan Hiểu trước mặt, cô nhìn anh nở nụ cười xinh đẹp. Cô vươn tay gọi anh, anh không hề chân chừ mà chạy về phía cô.

Ngày hôm sau, anh tỉnh lại. Anh nhìn thấy mình nằm trên giường, lại còn có Trương Lộ bên cạnh, hai người không mảnh vải quấn quýt lấy nhau.

Xem ra cô đã thức dậy từ lâu, khi anh mở mắt cũng nhìn thấy cô không chớp mắt nhìn mình.

Sau hai giây sững sờ, anh nhấc chần nhìn vào trong.

...

Thanh âm dịu dàng vang lên bên tai anh: “Em biết anh thích sạch sẽ, sau khi anh ngủ em đã lấy khăn giúp anh lau sạch rồi.”

Anh nhắm mắt, hiểu ra một việc, rồi lại mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Chúng ta cũng đã quyết định chia tay, còn cần thiết phải làm chuyện này không?”

Đôi mắt Trương Lộ lại bắt đầu rơm rớm: “Gia Hoa, xin anh đừng trách em, em chỉ muốn trước khi chúng ta chia tay, có thể lưu lại một hồi ức đẹp.”

Doãn Gia Hoa thu hồi tầm mắt, không quan tâm đến những giọt nước mắt của cô. Anh nhấc chần, mặc quần áo, không nói một lời liền rời khỏi.

**

Trương Lộ nghe thấy tiếng “rầm” vang lên, cửa phòng đóng chặt lại, cô đưa tay lau đi những giọt nước mắt.

Từ trước đến nay chưa có thứ gì cô muốn mà không đạt được, chưa bao giờ.

**

Doãn Gia Hoa chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình thất bại như lần này. Ngoại nằm trong bệnh viện vẫn không chịu gặp anh, Quan Hiểu thì vẫn không có tin tức gì, vì hai người này mà anh luôn sống trong thấp thòm lo âu.

Tình hình ở bệnh viện vẫn còn tốt, bác sĩ nói với anh, mặc dù tâm trạng của ngoại không tốt lắm nhưng tình trạng cũng coi như đã ổn định. Điều làm anh lo lắng nhất bây giờ chính là Quan Hiểu.

Anh cũng cho người đi điều tra, thế nhưng từ ngày hôm đó đã không còn một tin tức nào của người phụ nữ kia.

Không lâu sau, anh nghe người ta nói công ty của tên Mạnh Đông Phi kia sắp phá sản, thiếu nợ ngập đầu. Mạnh Đông Phi như ngồi trên đồng lửa, hần chạy bốn ba khắp nơi đi tìm nhà đầu tư.

Nghe vậy, anh liền cho Dương Huy tung tin rằng đang có ý định thu mua công ty.

Mấy hôm sau, trong một bữa dạ tiệc, anh nhìn thấy Mạnh Đông Phi. Tuy rằng bộ vest trên người là hàng hiệu, nhưng chúng đã cũ nhàu, trông tên kia thật thê thảm.

Anh ngồi xuống một góc, nhàn nhạt quan sát. Tên Mạnh Đông Phi kia chẳng khác gì ong vỡ tổ, chạy vạy khắp nơi, nhìn thấy kẻ có tiền liền liều mình xông đến nịnh bợ, xin xỏ đòi phung bỏ vốn đầu tư cho cái công ty sắp phá sản của hắn.

Song không ai thèm để ý đến hắn, thậm chí còn có mấy người ngay cả liếc nhìn cho hắn ta cái thể diện cũng lười, chỉ cười nhạt rồi xoay người bỏ đi.

Mạnh Đông Phi càng lúc càng giống như một con chó rơi xuống nước giãy dụa vùng vẫy.

**

Ngồi xem trò hay một lúc, Doãn Gia Hoa lúc này mới thông thả bước ra, chậm rãi đi đến bên cạnh Mạnh Đông Phi.

Anh thường thức vẻ thảm hại của hắn ta, nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Mạnh tiên sinh, xem ra anh đang gặp phiền phức?”

Mạnh Đông Phi quay đầu nhìn anh, tuy vừa mới qua tuổi ba mươi, nhưng đáy mắt hắn đã vẫn đục.

“Là anh!” Hắn ta dường như rất kích động, đặt ly rượu xuống, nhào đến ôm lấy cánh tay Doãn Gia Hoa.

Doãn Gia Hoa cau mày, không mấy may che đậy sự chán ghét, hất tên Mạnh Đông Phi kia ra.

“Sao, Mạnh tiên sinh nhận ra tôi sao?”

Mạnh Đông Phi gật mạnh đầu: “Đương nhiên là nhận ra! Anh chính là ông chủ của công ty khoa học kỹ thuật Gia Hoa! Cả thành phố này có lẽ chỉ có vài người không biết anh.”

Doãn Gia Hoa nhếch miệng cười mỉa.

Người đàn ông này cho đến bây giờ vẫn không nhận ra, anh chính là tên trai bao năm đó. Hắn là nên than thở rằng thời gian hoàn toàn thay đổi một người hay là nên cười nhạo tên Mạnh Đông Phi bụng phệ này ngu ngốc đây.

**

“Gia tổng.” Mạnh Đông Phi cười nịnh nọt, lại muốn đến nắm lấy tay Doãn Gia Hoa nhưng liền bị anh tránh ra: “Tôi mấy hôm nay đang khổ cực vì không tìm được “ngài”, không ngờ rằng “ngài” bây giờ lại tự mình xuất hiện trước mặt tôi.”

Nụ cười trên môi Doãn Gia Hoa lại càng trở nên mỉa mai hơn. Sáu năm trước chính hắn đã cho Quan Hiểu một cái tát rồi lại còn chửi ầm lên, một tên nông cuồng như thế mà giờ đây lại luồn cúi khi nói chuyện với anh.

“Tôi nghe nói “ngài” đang muốn thu mua lại công ty của tôi, xin “ngài” đừng làm như vậy! Công ty này là tâm huyết của cả đời tôi, bị người ta thu mua rồi thì tôi phải làm gì đây! Doãn tổng, công ty của tôi kỳ thật rất có tiềm năng, “ngài” muốn thu mua nó, điều đó nói lên rằng “ngài” đã nhìn ra điểm này, đúng không? “Ngài” có thể giúp tôi bỏ vốn đầu tư, tôi cam đoan rằng trong vòng ba tháng công ty tôi sẽ giúp “ngài” thu hồi số vốn và hơn nữa còn cả lợi nhuận. Nếu như “ngài” còn chưa yên tâm, hãy đợi ra tết tôi nhận được một khoản tiền, đến lúc đó tôi nhất định sẽ trả lại cho ngài số vốn đầu tư...”

Mạnh Đông Phi lắc nhai một hồi, Doãn Gia Hoa càng nghe càng bức, liền lên tiếng cắt đứt: “Thật ngại quá, tôi chỉ có hứng thú thu mua.” Anh nói thẳng ra.

Về mặt Mạnh Đông Phi trở nên khó coi.

Doãn Gia Hoa nhìn hắn ta, trong lòng đột nhiên hồi hộp, anh hỏi: “Vợ anh cũng ở đây chứ?”

Mạnh Đông Phi giật mình: “Không, tôi không đưa cô ấy đến đây, cô ấy đang ở nhà.”

Trái tim Doãn Gia Hoa lại càng đập mạnh.

Anh không sao tìm được cô, chẳng lẽ nào cô ấy bị chồng giữ ở nhà thật?

Anh không biết giải thích tâm trạng của mình lúc này như thế nào.

Anh nhìn Mạnh Đông Phi đột nhiên cười vang lên, không chỉ là nụ cười giễu cợt, mỉa mai, mà cả vẻ mặt cũng chuyển sắc. Mạnh Đông Phi bỗng cảm thấy hoảng sợ.

“Muốn tôi thay đổi chủ ý, không thu mua nữa mà đầu tư vốn công ty anh, cũng không phải là không thể.” Doãn Gia Hoa cười, neho mắt nhìn Mạnh Đông Phi: “Phải xem Mạnh tổng có chịu hay không thôi.”

Tựa như nhìn thấy một tia sáng le lói trong địa ngục tối tăm, Mạnh Đông Phi liền gạt đầu: “Chịu chứ sao lại không, Doãn tổng, ngài có yêu cầu gì cứ nói!”

Doãn Gia Hoa gọi điện thoại cho Dương Huy đang đứng nơi nào đó trong bữa tiệc. Một phút sau, Dương Huy xuất hiện đưa cho anh hai chiếc chìa khóa khách sạn.

Anh cầm lấy một chiếc đưa cho Mạnh Đông Phi: “Muốn tôi đầu tư vốn cho công ty anh, cũng được thôi, hãy để vợ anh tự mình đến tìm tôi! Tôi sẽ ở nơi này đợi cô ấy! Sự nhẫn nại của tôi cũng chỉ có hạn, nhớ kỹ nhanh chút!”

Mạnh Đông Phi nhìn anh, chỉ do dự mấy giây, rồi liền cầm lấy chìa khóa.

Doãn Gia Hoa không chớp mắt dõi theo hắn: “Doãn tổng đúng là một người làm đại sự, có thể bắt chấp tất cả để đạt được.”

Mạnh Đông Phi cười lớn “haha”, nụ cười bị ối thấp hèn không tả nổi: “Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo mà thôi!”

Doãn Gia Hoa nghe thấy Dương Huy ở một bên nhỏ giọng buông hai chữ: “Cặn bã.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hãy tự vả mạnh vào mặt mình.

Doãn Gia Hoa ngồi đợi trong phòng, cảm xúc trong lòng hỗn loạn, vừa lo lắng vừa sốt ruột. Anh tìm lâu như vậy vẫn không điều tra ra được tin tức của cô, thật không ngờ cô lại chạy về bên Mạnh Đông Phi.

Anh tự hỏi chính mình, lần này có phải là tự chính anh đã đẩy cô về bên Mạnh Đông Phi không? Anh không thể tự cho mình một đáp án.

Anh chờ đợi trong nôn nóng, đợi đến mức cổ họng vừa khô lại vừa rát. Anh rót một ly rượu, sau khi uống lót bụng thì cuối cùng ở cửa sột soạt tiếng động.

Người đến là một mỹ nhân xa lạ.

Doãn Gia Hoa giật mình, hỏi cô: “Cô là ai?”

Mỹ nhân lắc lắc chìa khóa phòng trong tay, thanh thản trả lời: “Tôi là vợ Mạnh Đông Phi! Không phải... ‘ngài’ gọi tôi đến đây sao?”

Sau một hồi kinh ngạc, Doãn Gia Hoa chợt cảm thấy thất vọng.

“Tại sao lại là cô? Thế Quan Hiểu đâu?”

Người phụ nữ kia bĩu môi: “Cô ta hả? cô ta mà cũng được tính là vợ sao, chỉ là hữu danh vô thực mà thôi! Bạn bè bên cạnh chồng tôi đều biết, tôi mới là vợ thật sự của anh ấy.”

Doãn Gia Hoa cố dặn lòng bình tĩnh. Anh ngồi xuống ghế, lấy lại vẻ tự nhiên, bộ dạng nhàn nhã tựa như sự việc không liên quan đến mình, anh nói: “Cô ngồi xuống đi, tôi hỏi cô, cô tên gì, làm nghề gì, sao lại quen biết với Mạnh Đông Phi?”

Mỹ nhân ngồi xuống ghế đối diện, vẻ mặt nghi hoặc: “Mấy vấn đề này... và chuyện hôm nay ‘ngài’ gọi tôi đến có liên quan đến nhau sao?”

Cô cho rằng anh muốn nói chuyện bằng thân thể cơ.

“Tôi hơi tò mò mấy vấn đề này, nếu như cô có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi, tôi có thể không thu mua công ty Mạnh Đông Phi nữa.”

Câu trả lời này tựa như liên quan đến lợi ích của mỹ nhân, cô liền ngoan ngoãn trả lời: “Tôi tên là Hoàng Nhu, trước đây là... vũ nữ... tôi quen chồng tôi... ở quán bar.”

Trái tim anh khẽ động, dường như hiểu ra: “Cô nói cô quen chồng trong quán bar vậy, công việc của cô trong quán bar là múa cột à?”

Hoàng Nhu nhếch môi, khẽ nhắm mắt gật đầu.

“Cô không biết Mạnh Đông Phi đã có vợ rồi ư? Tại sao lại còn muốn làm tình nhân của hắn ta?” Doãn Gia Hoa đột nhiên đặt câu hỏi.

“Ha, người phụ nữ đó vốn không thể sinh con, như vậy cũng được tính là vợ sao? Cho nên chồng tôi mới ruồng bỏ cô ta, anh ấy vẫn luôn muốn tìm người phụ nữ khác sinh con cho anh ấy.”

Nghe xong những lời này, Doãn Gia Hoa cảm thấy thật mờ mịt.

Quan Hiểu không thể sinh con sao?

Anh nhớ đến trước đây khi hai người ở bên nhau, anh thường kể với cô về cậu em trai láu lỉnh đáng yêu, anh nói với cô rằng anh cũng muốn một đứa con như vậy, nhìn vẻ mặt buồn của cô khi đó anh còn cho rằng cô không muốn sinh con. Anh cố thuyết phục cô rằng, trẻ con rất đáng yêu, không có con cái thì cuộc sống cũng không vẹn toàn.

Cảm xúc của cô lúc ấy thế nào?

Khuôn mặt trắng xanh, ngay cả đôi môi cũng thay đổi trở nên tái nhợt, nhưng lại cố gượng cười đồng ý với anh: Được, chuyện gì cũng nghe theo anh.

Bây giờ anh đã hiểu, cô không phải không muốn sinh, mà là không thể sinh. Thế mà anh khi ấy lại không hiểu chuyện, cứ cố chấp đòi muốn có con, cô chắc hẳn phải đau lòng lắm!

Doãn Gia Hoa cảm thấy lồng ngực mình nhói đau.

Anh cố gắng giữ bình tĩnh, lại hỏi cô Hoàng Nhu kia: “Cô và Mạnh Đông Phi quen nhau bao lâu rồi?”

Hoàng Nhu tính nhẩm: “Nếu như không tôi nhớ không nhầm thì cũng được tám năm rồi.” Cô dường như hơi xúc động: “Tám năm này, tuy rằng chồng tôi ở bên ngoài cũng có theo quà mấy người phụ nữ khác, nhưng tất cả cũng chỉ là vui chơi qua đường, mấy hôm rồi lại thôi, chồng tôi rất thật lòng với tôi, chúng tôi ở bên nhau cũng đã tám năm, lâu vậy rồi mà!”

Doãn Gia Hoa cười mỉa: “Nếu như hắn ta thật lòng thì đã không đẩy cô đến với người đàn ông khác.”

Một kẻ ti tiện đến thế nào mới có thể xem Mạnh Phi Đông là người đàn ông đáng tin.

Hoàng Nhu liền gấp gáp biện bạch: “Chồng tôi cũng là vì không còn cách khác thôi! Anh ấy có nỗi khổ tâm của mình! Anh ấy ra sức cứu vãn công ty cũng vì muốn những ngày tháng sau này của hai chúng tôi được thoải mái. Hơn nữa anh ấy cũng đã vất vả nuôi tôi tám năm, bây giờ tôi vì anh ấy hy sinh một chút cũng không đáng là bao. Mà thật sự cũng chỉ ‘tiếp’ mỗi mình ‘ngài’, còn tốt hơn trước đây nhiều, khi tôi còn chưa quen chồng mình, đã phải ‘tiếp’ một đám người kinh khủng hơn.”

Doãn Gia Hoa thật cực kỳ khâm phục đức hy sinh cao cả của người phụ nữ này.

“Hai người đã yêu nhau thắm thiết, hy sinh nhiều vì nhau như vậy, vậy tại sao hân ta vẫn không chịu cưới cô mà chỉ để cô làm tình nhân.” Anh lạnh lạnh hỏi.

Ánh mắt Hoàng Nhu đảo một vòng: “Bởi vì...”

Doãn Gia Hoa nhìn ra cô ta đang muốn sắp xếp ý trong đầu để nói dối, anh cao giọng nói: “Nói thật đi, đừng dối gạt tôi, bằng không đừng mơ đến chuyện tôi sẽ đầu tư vốn vào công ty Mạnh Đông Phi.”

Hoàng Nhu tròn tròn mắt, há miệng nửa ngày chả nói được câu nào. Cô cảm giác như người đàn ông trước mặt này có thể đọc được tâm tư của mình, điều này thật khiến cho người ta khiếp sợ. Cô nuốt nước bọt: “Bởi vì Quan Hiểu còn một khoảng tài sản được bố mẹ cô ta để lại...” Cô nghĩ dù sao Doãn Gia Hoa và Quan Hiểu cũng không quen nhau, cho dù có nói thật cũng chẳng sao, anh ta cũng lắm cũng chỉ muốn nghe chút chuyện tাম về Mạnh Đông Phi, nên cô lại tiếp tục kể: “Nếu chồng tôi ly dị với cô ta, thì sẽ không được phân chia số tài sản đó.”

Doãn Gia Hoa lại lần nữa kinh ngạc. Thật sự có quá nhiều sự việc anh không hề biết đến.

Bố mẹ cô đã qua đời sao? Chuyện này xảy ra khi nào? Cô lúc đó nhất định đã rất đau khổ. Anh nhớ, lúc hai người vẫn còn ở bên nhau, cô bảo bố mẹ cô đang đi du lịch vòng quanh thế giới.

Anh nhìn Hoàng Nhu. Cô ta nói cô ta đã ở bên cạnh Mạnh Đông Phi suốt tám năm, anh lại nhớ đến một chuyện trong quá khứ.

Anh đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Cô và Quan Hiểu đã từng xảy ra xung đột trên đường phố bao giờ chưa?”

Thanh âm anh trầm ấm, tựa như tồn tại một ma lực khiến người khác si mê không thể không trả lời anh.

“Có một lần như vậy.” Hoàng Nhu hồi tưởng lại.

“Tiếp tục kể, tôi muốn nghe tỉ mỉ.”

Anh làm ra vẻ rất hứng thú.

Hoàng Nhu vuốt tóc, liếc nhìn anh rồi tiếp tục: “Có lần, vào buổi tối tôi và chồng đang cùng nhau đi dạo, người phụ nữ đó đột nhiên lao đến, tựa như con đàn bà điên chồm đến cào mặt tôi, chồng tôi nhìn thấy trên mặt tôi bị trầy chảy máu đã rất tức giận, còn đánh cho bà ta một bạt tai! Con đàn bà chết tiệt này quả thật là ra tay độc ác, lần đó tôi còn phải qua Hàn Quốc cùng chồng để chỉnh sửa lại khuôn mặt.”

Doãn Gia Hoa nhìn cô ta, thảo nào anh cảm thấy khuôn mặt cô ta đẹp theo kiểu rập khuôn.

Anh cười vang lên: “Hoàng Nhu, có phải cô cảm thấy cô Quan Hiểu ấy rất đáng đánh đúng không, Mạnh Đông Phi đánh cô ấy là đáng đời cho cô ấy đúng không?” Anh nhìn thấy Hoàng Nhu gật đầu, vẻ mặt anh trở nên lạnh băng: “Chẳng nhẽ không đúng là cô đã cướp chồng của người khác sao? Nói cho tôi nghe, cô nghĩ gì?” Anh hòa nhã hỏi, nhưng đôi mắt sắc lạnh kia khiến toàn thân Hoàng Nhu run rẩy.

“Gi mà cướp chồng của người khác chứ... là tôi chọn chồng, chồng cũng chọn tôi, đây là chuyện tôi tình anh nguyện! Người phụ nữ đó cũng chẳng tốt đẹp gì để mà oán thán. Nói đúng ra ấy, trong chuyện tình cảm này thì Quan Hiểu mới là người thứ ba.”

Cô ta tự nhiên có thể xảo biện một cách trắng trợn như vậy, Doãn Gia Hoa cảm thấy bản thân mình không còn gì để nói.

Anh lại rót cho mình một ly rượu, vừa nhâm nhi vừa nói: “Hoàng Nhu, hôm nay cô đến đây là muốn tìm cách làm tôi vui đúng không?”

Hoàng Nhu nhìn anh, ngờ ngợ gật đầu.

“Yêu cầu của tôi thật ra rất đơn giản, cô không cần phải theo tôi lên giường, cô chỉ cần tự vả mạnh vào mặt mình là được rồi.”

Anh đưa ra một yêu cầu không thể nào tưởng tượng nổi, hoàn toàn làm Hoàng Nhu ngạc nhiên, mờ mịt.

Hoàng Nhu nhìn anh, một hồi lâu sau vẫn còn sững sờ.

Doãn Gia Hoa vâng về ly rượu trong tay, thúc giục cô: “Còn chần chờ gì? Làm đi, tính kiên nhẫn của tôi cũng có hạn.”

Hoàng Nhu do dự một hồi, đưa tay lên, vỗ nhẹ vào mặt.

Doãn Gia Hoa nheo mắt, lắc đầu: “Không, không được, yêu cầu của tôi không phải như vậy, tôi nói là “vả mạnh” vào mặt mình, Hoàng Nhu, cô có nghe tôi nói gì không? Là “vả mạnh”.”

Hoàng Nhu trừng trừng mắt, tức hồng hộc kháng nghị: “Doãn Gia Hoa, vì sao anh lại muốn khiến tôi nhục nhã? Cho dù trước kia tôi còn làm ở kia, cũng chưa bao giờ “tiếp” loại khách biến thái như vậy! Tôi thà để anh đòi lên giường còn hơn!”

Doãn Gia Hoa cười vui vẻ: “Lên giường với cô? Nhưng tôi lại không nỡ làm bản thân mình.” Anh đặt ly rượu xuống, ung dung nhìn cô ta: “Làm đi, đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Hoàng Nhu khẽ cắn môi, lại và lên mặt mình một cái.

Doãn Gia Hoa vẫn không hài lòng.

“Mạnh lên! Chẳng phát ra tiếng, như vậy sao có thể gọi là “bạt tai” được chứ?”

Hoàng Nhu lại cố tát thêm một lần nữa.

“Tôi nói là “mạnh lên”, mặt vẫn không đỏ, cô chưa ăn com sao?”

Hoàng Nhu cơ hồ như muốn nổi điên, cô dùng hết sức và vào mặt mình.

Cái tát này thật sự rất mạnh, thanh âm chan chất vang lên, mặt cô không chỉ đỏ, mà đang dần sưng lên.

Doãn Gia Hoa rút cuộc cũng thỏa mãn.

“Được rồi, cô có thể đi.” Anh bình tĩnh tuyên bố.

Hoàng Nhu nhìn anh với khuôn mặt sưng vù: “Doãn tiên sinh, tôi đã đáp ứng được yêu cầu của “ngài”, có đúng là “ngài” sẽ không thu mua công ty của chồng tôi mà thay vì đó là đầu tư không?”

Doãn Gia Hoa nhú mày: “Tôi sẽ không thu mua.”

Hoàng Nhu bắt đầu nóng nảy: “Thế đầu tư thì thế nào? Tôi cũng đã tự và mạnh vào mặt mình rồi.”

Doãn Gia Hoa tựa như rất ngạc nhiên: “Thì đã làm sao? Tôi đồng ý với cô rằng, nếu cô tự và vào mặt mình một cái bạt tai thì tôi sẽ đầu tư vốn vào công ty của Mạnh Đông Phi sao? Sao tôi không nhớ rằng tôi đã nói vậy nhỉ?” Ánh mắt anh đột nhiên trở nên lạnh tanh, ngữ điệu cũng trở nên sắc bén dọa người: “Hoàng Nhu, tôi bảo cô tự tát vào mặt mình, cô đồng ý, đây là chuyện tôi tình anh nguyện, đừng có mà oán thán!” Anh trả lại nguyên xi những lời vừa nãy của cô ta.

Toàn thân Hoàng Nhu run rẩy, hoảng loạn đến nỗi òa khóc.

Cô không hiểu, chuyện cô làm kẻ thứ ba sao lại chọc tức vào người đàn ông này, anh ta là xử giả đến đòi lại công lý sao?

Cô nhìn thấy ánh mắt anh ta lạnh băng, cũng không dám nói gì thêm, mang khuôn mặt sưng vù chạy thực mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cô đang ở đâu...

Ngày hôm sau, Doãn Gia Hoa đưa ra một quyết định. Anh tạm thời giao lại tất cả mọi chuyện của công ty cho Dương Huy, tự mình đi điều tra sự việc của Quan Hiểu. Sau cuộc nói chuyện với Hoàng Nhu, trong lòng anh nổi lên rất nhiều mối ngờ vực, dường như có nhiều sự việc không giống với bề ngoài của nó. Anh muốn khám phá bức màn bí ẩn này, mà còn phải tự mình đi tìm hiểu.

Doãn Gia Hoa tìm được mấy nhân viên làm việc trong nhà hàng của Quan Hiểu trước đây. Họ rất dễ tìm... hiện tại làm việc ngay trong nhà hàng anh... có mấy người làm trong nhà hàng buffet hải sản, số còn lại làm trong nhà hàng Tây. Anh đi tìm từng người nói chuyện, phát hiện rất nhiều chuyện mà trước đây anh không hề hay biết.

Những chuyện này đã đã kích anh rất lớn. Cuối cùng anh hiểu ra, thật sự người đau khổ không chỉ có mình anh, cuộc sống của Quan Hiểu e rằng còn bị giày vò hơn anh nhiều.

Trước đây anh từng nhìn thấy Mạnh Đông Phi đến nhà hàng cô, anh đã cho rằng, hai vợ chồng cô thân thiết mặn nồng. Nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược, cô bé nhân viên kể với anh rằng, Mạnh Đông Phi đến nhà hàng luôn chỉ vì một việc...đấy chính là vùi tiền cô.

Qua lời nói, anh có thể nhìn thấy được, cô bé thật thương xót cô.

Còn anh thì sao, chính vì chứng kiến mà lại càng đối xử với cô tàn nhẫn.

Họ nói: “Cuộc sống của bà chủ thật sự rất vất vả, liệu mình kiếm tiền, tiết kiệm từng đồng, nhưng lại không được hưởng thụ! Tình trạng kinh doanh nhà hàng không được tốt như vẻ bề ngoài, nhưng tên Mạnh Đông Phi kia hoàn toàn không tin, luôn nghĩ rằng bà chủ kiếm được nhiều tiền cất giấu riêng cả rồi, thế là ông ta lại náo loạn một trận. Ông ta đúng là một tên khốn nạn, giày vò bà chủ sống không bằng chết! Ôi thật không hiểu sao, trước đây bà chủ

lại cưới ông ta. Chúng tôi cũng đều khuyên chị ấy ly dị với ông ta đi, nhưng mỗi lần nhắc đến vấn đề này, chị ấy chỉ gượng cười, rồi nói: “Không phải là chị không muốn, mà là bỏ không được”. Bà chủ thật đáng thương.”

Một cô bé khác không biết anh chính là ông chủ nhà hàng, chỉ tưởng anh là khách hàng đang đứng trò chuyện với nhân viên phục vụ, nên không hề nề mặt, buồn bực oán hận kể cho anh: “Cuộc sống của bà chủ cũ của tôi phải nói là quá cay đắng, tình trạng kinh doanh của nhà hàng trệt dốc còn không nói, đã thế ông chồng lại còn suốt ngày đến chửi bới, một chút thời gian yên tĩnh cũng không có. Nhà thì đã dột lại còn mưa suốt đêm! Quyền đặt đại lý rượu thì bị cướp, bên cạnh không chỉ khai trương một nhà hàng mà lại là liên tục hai cái, cạnh tranh cho đến lúc bà chủ phải dẹp tiệm! Sau khi đóng cửa nhà hàng, bà chủ còn suy nghĩ cho chúng tôi, chị ấy khuyên chúng tôi xin qua bên này làm việc. Ban đầu chúng tôi không chịu, bà chủ khuyên chúng tôi: ‘Ở đâu thì cũng chả phải làm việc? Nếu đã là vì kiếm tiền mà ra ngoài làm việc, thì không cần phải làm khó với tiền của mình. Hơn nữa trong kinh doanh buôn bán, người ta dựa vào bản lĩnh để kiếm tiền. Là chị không có bản lĩnh để giữ lại các em, các em có đi đến nơi khác làm việc cũng đừng để mình chịu tủi thân.’ Còn nữa, tuy rằng tôi đã đến đây làm việc, nhưng vẫn luôn cảm thấy có lỗi với bà chủ, cảm thấy như mình đang phản bội cô ấy. Thế nhưng cũng không còn cách nào? Tuy biết rằng trong cuộc sống ai mà chẳng phải khom lưng cúi người? Tôi cảm thấy lưng bà chủ tôi chắc sắp bị cuộc sống chặt đứt luôn rồi.”

Khi nghe những lời này, anh cảm thấy tựa như bị người khác tát mạnh vào mặt mình mấy cái. Lòng anh thất lại, không rõ là chua xót hay quặn đau.

Hóa ra bấy lâu nay bao nhiêu khó khăn cứ ập đến cô, cô đã phải vùng vẫy đấu tranh khổ sở đến mức nào mà anh không hề hay biết. Anh giống như mê muội, hết lần này đến lần khác nghĩ cách dồn cô đến bước đường cùng.

Có phải cô muốn nói cho anh tất cả? Có mấy lần cô muốn nói nhưng lại ngập ngừng, nhưng anh chỉ một mực lạnh nhạt mĩa mai cô, không cho cô cơ hội lên tiếng. Sau cùng cô còn hạ thấp bản thân đến tìm anh, cầu xin được nói chuyện với anh một lần thôi, nhưng anh lại ngu xuẩn đề cao sự thống khoái của mình, không hề cho cô cơ hội giải thích.

Lòng anh buồn bực đau nhói, anh thật sự rất hối hận. Hơn sáu năm trước cô làm tổn thương anh, còn lần này, anh hành hạ cô tàn khốc hơn trăm lần.

Nhiều năm trôi qua, anh vẫn luôn cho rằng bản thân mình đã đủ chính chắn... vết thương lòng của anh, không ai có thể hiểu được không ai có thể sánh bằng, trải qua tổn thương đủ để có thể mất tri mất giác. Gãy dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, đưa một công ty nhỏ trở thành một tập đoàn lớn nhất trong khu vực này. Anh cảm thấy một tên tiểu tử ngây ngô của năm trước đã hoàn toàn lột xác trở thành một người đàn ông mạnh mẽ hoàn thiện.

Nhưng sự thật rằng, anh vẫn quá ấu trĩ, ấu trĩ đi tranh giành hơn thua với cô, ấu trĩ muốn trả lại nỗi đau sáu năm trước cô ban tặng lên người cô, ấu trĩ cho rằng cô đáng bị trừng phạt.

Nhưng hiện tại, tất cả những trừng phạt những nỗi đau này đều là anh phải gánh chịu.

**

Anh hỏi mấy cô nhân viên có biết Quan Hiểu đi đâu không, anh có một số việc muốn tìm cô nói chuyện. Họ lắc đầu nói với anh: “Lâu lắm rồi chúng tôi không nhìn thấy chị ấy. Có khi nào chị ấy rời khỏi rồi không? Lúc gần dẹp cửa tiệm, chị ấy có nói với bọn tôi rằng sẽ rời khỏi thành phố A.”

Nghe được tin này, toàn thân anh như bị sét đánh.

Anh cảm thấy rất sợ, sợ rằng sẽ không được gặp cô nữa.

Anh sợ bản thân lại ngày ngày thấp thỏm lo âu, anh sợ đêm đêm lại lo lắng, mất ngủ. Cuối cùng anh mới biết được, hóa ra bản thân lại yếu đuối đến như vậy... anh không cách nào chịu đựng nỗi lần ra đi không lời cáo biệt này của cô.

Anh bắt đầu điên cuồng tìm kiếm cô. Anh không quan tâm tốn bao nhiêu tiền, anh thuê thám tử tư danh tiếng nhất, dốc hết sức điều tra, những tin tức anh nhận được hầu như đều là nơi mà cô đã đi qua cách đây vài ngày, gặp người mà cô đã từng. Anh muốn biết cô bây giờ đang ở đâu.

Song anh vẫn không thể nào tìm thấy cô.

Mỗi ngày anh đều sống trong ân hận tự trách bản thân mình, tinh thần và thể lực đều kiệt sức, nhưng vẫn không may có tin tức gì từ cô.

**

Thời gian này, các nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu của thành phố A đang truyền nhau một việc, sự kiện nổi bật này khiến mọi người không để ý đến sự tiêu tụy và vắng vẻ của Doãn Gia Hoa.

Mọi người đồn nhau, doanh nhân kiều ngạo sở hữu bất động sản lớn nhất thành phố Quách Hồng Đồ vừa ly dị vợ. Nghe đâu, người vợ thứ sáu của ông vì sự việc này đã uống hết hơn nửa bình thuốc ngủ, may thay cô vẫn chưa chết, bởi vì sau khi uống xong cô liền gọi điện thoại ngay cho Quách Hồng Đồ.

Mọi người dường như thật sự trải qua sự việc, miệng truyền miệng: “Quách Hồng Đồ là ai cơ chứ? Là lão kiều ngạo, lòng dạ nham hiểm nổi tiếng nhất thành phố đấy? Lão ta sao để vợ mình tự vẫn được chứ! Lão ta đương nhiên là dập điện thoại Trần Lam Ni ngay tức khắc, cho trợ lý mang thêm một bình thuốc ngủ nữa đưa đến trước mặt cô ta: ‘Cho cô hai lựa chọn, hoặc là đem cô đi rửa ruột, hoặc là nuốt cho hết thêm lọ này, để tránh phải kiêu chết ương chết dở này.’ Mà cô Trần Lam Ni kia làm gì có can đảm đi chết. Cô ta do dự một hồi rồi tự mình đến bệnh viện rửa ruột. Vừa ra viện, cô ta lại liền thuê luật sư tìm cách đòi Quách Hồng Đồ phân chia tài sản, cung cấp chi phí phụng dưỡng. Kết quả là lão Quách quái tà kia, ngay cả con số cũng lười thương lượng liền đồng ý. Đừng nói là ông ta, nếu đổi lại là tôi, cũng thà bỏ ra nhiều tiền hơn chút để thoát khỏi người phụ nữ đó càng nhanh càng tốt. Uống mấy viên thuốc ngủ thì là làng là tự vẫn, ngu ngốc bày ra cho toàn thành phố đều biết, thật quá mất mặt!”

Từ sau khi cười được người đàn ông giàu có, Trần Lam Ni trở nên vênh vào ngông cuồng, ngày thường quen thói cao ngạo chỉ tay năm ngón, nên rất nhiều người không vừa mắt.

Vì thế sau khi tin đồn này được truyền đi, cũng chẳng mấy người trách Quách Hồng Đồ, dư luận nghiêng về phía ông, mọi người cười nhạo Quách phu nhân cũ.

Cả thành phố đều rất hứng thú với vở kịch “cầu huyết” này, mọi người cười trên nỗi đau của người khác. Chỉ duy nhất Doãn Gia Hoa, tách biệt với thế giới phồn hoa bên ngoài. Để tìm hiểu tin tức Quan Hiểu, anh bốn ba khắp nơi, khi người khác đang hóm hờ tám chuyện, anh lại lặng lẽ khẩn cầu, hy vọng có người tìm thấy tin tức Quan Hiểu rồi nói cho anh cô đang ở đâu.

**

Ông trời có khi rất biết đùa người. Một người, cho dù anh có ra sức tìm kiếm thế nào cũng không cách nào gặp được, khi anh suýt chút nữa tuyệt vọng muốn từ bỏ, ông trời lại đột nhiên mang cô đến trước mặt anh bằng cách không thể nào tưởng tượng nổi, bằng cách không thể không chế được tình hình, ngay trong tình trạng không muốn đối mặt, khiến lòng anh đau như cắt, không trở tay kịp.

Khoảnh khắc này đây, Doãn Gia Hoa đã hoàn toàn cảm nhận được mùi vị này.

Anh đến tham gia một bữa tiệc. Thời gian trước, tất cả mọi công việc anh đều giao lại cho Dương Huy, nhưng chủ bữa tiệc này thật sự rất nhiệt tình, anh không thể từ chối được, không còn cách nào khác đành đích thân đến.

Thật ra đây cũng chỉ là những bữa tiệc bình thường như những bữa tiệc trước đây: chủ bữa tiệc lên nói lời chào, khách quý ở dưới tung hô, y hương tán ánh, mọi người tùm năm tụm bảy lời kéo giao tình. Doãn Gia Hoa ngồi một mình, thật sự rất chán chường, anh đang định đứng dậy rời khỏi. Đúng lúc này toàn hội trường đột nhiên sôi sục hẳn lên, tựa như có chuyện gì đó đang xảy ra. Doãn Gia Hoa nhìn thấy mọi người trừng mắt che miệng thì thầm to nhỏ hướng thủ nhìn ra phía cổng.

Anh vốn chẳng quan tâm, nhếch môi cười giễu. Nhưng khi vừa xoay người, toàn thân liền hóa đá.

Người đang thong dong tiến vào chính là Quách Hồng Đồ. Mà bạn gái điểm lệ mỹ miều đồng hành cùng Quách Hồng Đồ, không ai khác chính là Quan Hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi

Hôm đó, sau khi chạy đến tìm Doãn Gia Hoa, cô vô hồn bước trên đường phố. Cô không biết bản thân mình đang đi đâu. Trái tim cô vừa đau lại vừa tê dại, đối mặt anh không quá mấy phút thế nhưng tựa như cô đã chạm vào nơi sâu kín nhất trong chính sinh mệnh mình. Trên đường xe tắc nghẽn, cô suýt nữa bị một chiếc xe đâm trượt qua. Bên tai văng vẳng tiếng ma sát của bánh xe, phản phát đường như ai đó đang chửi bới. Cô vừa chạy vừa cốc vào đầu, không muốn nghe những âm thanh chói tai ấy.

Trước mắt giăng kín một tầng sương mù, dường như có gì đó vọt đến trước mặt. Trong chớp mắt cô không biết phải làm sao để né tránh, bước chân bỗng dừng lại, cô cứ ngơ ngẩn đứng đó, trừng mắt nhìn phía trước.

Là một chiếc xe đột ngột lao về phía cô, kèm theo đó là tiếng thắng phanh ken két. Cô bị chiếc xe đụng mạnh, trán đập về phía trước. Cảm nhận sự đau đớn trong nháy mắt, và sau đó là đau đến chết lặng. Cô cảm thấy như mình giống như đã hôn mê, lại giống như rất tỉnh táo.

Tựa như có người xuống xe. Cô cố gắng mở to hai mắt nhìn rõ người đến, nhưng trước mắt chỉ là một phiến máu đỏ tươi. Nhất định là vết thương trên trán lại rỉ máu.

Hư hư ảo ảo, cô được người đó đỡ lên. Người kia hỏi cô có sao không, có cần đến bệnh viện không. Cô sững sờ, ngơ ngác lắc đầu, ngơ ngác nói xin lỗi, lại ngơ ngác nói cảm ơn, người đó tốt bụng nói với cô: “Tiểu thư, cô đang chảy máu, thật sự là không sao ư?”

Cô né tránh vòng tay người đó, lắc đầu, xoay người, nhấc bước rồi đi.

Chỉ mấy bước, bên tai cô lại lần nữa vang lên tiếng thắng gấp chói tai. Có người phía sau cô chửi mắng, cô suýt chút nữa lại bị tông. Cô mặc tiếng la hét đằng sau, xoay người qua hướng khác, muốn tiếp tục đi về phía trước.

Cánh tay cô đột nhiên bị giữ lại. Cô bị kéo về phía sau, đụng vào một lồng ngực ấm áp. Người đó đưa tay đỡ đầu cô, cố gắng ôm chặt cô vào lòng. Bên người cô thoang thoang hơi thở xa lạ. Một chiếc xe tải chạy xượt qua người cô, khoảng cách thậm chí còn chưa đầy một cm, cơn gió mạnh rít lên bên tai như muốn nổ tung.

Cuối cùng cô cũng tỉnh táo lại.

Nếu một giây trước người kia không kéo cô lại, có lẽ bây giờ cô đã tan xương nát thịt.

Cô khẽ động lùi ra từ lồng ngực ân nhân cứu mạng. Cô nhìn thấy bộ tây trang cao cấp đắt tiền của người đó nhuộm máu, nhàu nhĩ.

Cô hốt hoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt cao quý.

Có cảm giác như đã từng gặp nhau, nhưng trong nhất thời cô không thể nhớ ra người đó là ai.

“Cảm ơn anh.” Cô nói lời cảm ơn, cúi đầu lục lọi trong túi áo: “Có lẽ cũng không đủ tiền giặt bộ tây phục này, nhưng tôi chỉ mang theo chừng này.”

Cô rút tờ tiền từ túi áo đưa đến trước mặt người đó.

Người đối diện không nhận lấy, cũng không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt lóe lên tia xót xa cùng thương hại.

Cuối cùng, người đàn ông kia thở dài, nắm lấy tay cô kéo đi.

Cô giặt ra.

Ông ta dừng lại, nhìn cô rồi lại thở dài.

“Chúng ta không thể đứng trên đường nói chuyện được, đúng không? Hơn nữa trên trán em còn đang chảy máu kia kia.” Ông ta nói tiếp: “Lên xe cùng tôi, em phải đến bệnh viện.” Ông ta bạnh chặt cằm, cô nhìn thấy xe của ông ta.

Hóa ra là chiếc xe lúc nãy vừa mới đụng trúng cô. Người xuống xe đỡ cô hẳn là tài xế của ông ta.

Ông ta lại kéo cô về phía trước.

Cô lại giãy dụa.

“Tôi không sao, không cần đến bệnh viện! Cảm ơn anh đã cứu tôi, anh làm ơn buông tôi ra.”

Ông ta lại lần nữa dừng lại, tựa như mất hết kiên nhẫn, buông cô ra, đưa tay xoa xoa nhẹ hai bên thái dương, sau đó đột nhiên bế bổng cô lên, sai bước về phía trước.

**

Mãi đến khi Quan Hiểu ngồi lên xe, cô mới tỉnh táo lại.

Người đàn ông hành động tùy thích kia ngồi xuống vào bên cạnh cô. Cô quay đầu nhìn ông ta, khỏ sở cầu xin: “Làm ơn hãy cho tôi xuống xe, tôi thật không sao.”

Người đó cũng nhìn cô, rút chiếc khăn từ túi áo trên ngực đưa cho cô: “Lau mặt em đi, nhìn xem đã chảy bao nhiêu là máu.”

Cô cầm lấy chiếc khăn, thần thờ lau trán. Mơ màng tựa như chú gấu ngủ đông vừa bị đánh thức, cuối cùng cô cũng cảm nhận được mình đang rất đau.

Nhìn thấy cô đau run rẩy, người kia khẽ thở dài.

Trên đường đến bệnh viện, rốt cuộc cô cũng nhớ đến người đã cứu mình, tác phong vừa ngông cuồng vừa phóng túng này là ai.

Nhưng không ngờ rằng đối phương lại mở miệng trước cô một bước: “Tôi biết em.”

Quan Hiểu nhìn ông ta bằng ánh mắt ngờ hoặc, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, lần trước anh kết hôn, tôi có đến tham gia tiệc mừng của anh, nhưng không ngờ hiện tại tôi trong tình cảnh chật vật này mà anh cũng nhận ra tôi, Quách tổng.”

Người trên xe chính là Quách Hồng Đồ.

**

Quách Hồng Đồ nhếch miệng cười: “Em cho rằng, tôi nói quen em là ý chỉ vợ của Mạnh Đông Phi?”

Vết thương trên trán Quan Hiểu đau nhức đến chóng mặt, cho dù cô cố gắng gượng cỡ nào cũng không tỉnh táo nổi, hoàn toàn không linh hội được ý của ông ta.

Cô cố hết sức mở to mắt nhìn ông ta, muốn suy nghĩ lời ông, nhưng cô phát hiện bản thân mình dần mơ hồ. Cuối cùng không thể chống đỡ nổi mí mắt nặng trĩu.

Khi nhắm mắt, cô cơ hồ nghe thấy ông ta gấp gáp gọi tên cô, giọng nói này mang lại cho cô cảm giác thân quen không rõ thành lời.

Trước lúc chìm vào bóng tối, cô cảm giác được bản thân mình được ôm vào lòng, toàn thân cô bị hai cánh tay siết chặt, nâng niu tựa như đối đãi với vật quý trọng vừa mới bị đánh mất.

Haiz, cô thật sự hôn mê rồi, nếu không phải sao lại nảy sinh những ảo tưởng như thế cơ chứ. Thời gian trôi qua, với cô, cảm giác được người khác nâng niu trong lòng đã quá xa xỉ.

**

Tỉnh lại, Quan Hiểu phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện, mà Quách Hồng Đồ lại đang ngồi ngay bên giường. Vừa mở mắt, cô nhìn thấy ông ta đang chăm chú nhìn mình, tựa như vẫn luôn nhìn cô suốt.

Cô lúng túng lên tiếng cảm ơn, giọng nói khàn khàn tựa như bị cát sỏi bào mòn: “Cảm ơn anh, Quách tổng.” Nghĩ nghĩ một lúc, cô lại muốn ngồi dậy.

Quách Hồng Đồ liền giữ cô lại: “Nằm xuống đi, em vẫn còn đang sốt. Vết thương trên trán em lâu rồi đúng không? Thương cũ rồi thương mới, bị nhiễm trùng cả rồi.”

Quan Hiểu lúc này mới nhìn thấy tay mình đang truyền dịch.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Trong phòng bệnh bật đèn, nhất định là trời đã tối.

“Một ngày.”

Quả nhiên.

“Anh...” Trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn, nhưng trong nhất thời cô không biết nên hỏi như thế nào.

Cũng may đối phương thay cô trả lời: “Em sốt cao, bên cạnh không có ai chăm sóc, tôi lại không bận gì, nên ở lại chăm sóc em.”

Quan Hiểu suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Tôi có thể xuất viện không?” Cô muốn nhanh chóng thu dọn hành lý, rời khỏi thành phố tàn nhẫn này.

“Không thể.” Quách Hồng Đồ kiên quyết phản đối cô.

Ông ta nhìn cô rồi đột nhiên cười rộ lên: “Em vẫn luôn bú đống bình như vậy, đã bệnh thành thế này rồi vậy mà vẫn không chịu nằm yên trong viện.”

Quan Hiểu nghi hoặc nhìn ông ta.

Lời nói này tựa như hai người là bạn cũ.

Chưa kịp mở miệng hỏi, ông ta đã đi đến đặt bình giữ nhiệt nước lên bàn.

“Đã ngủ một ngày chắc em đói lắm rồi phải không? Tôi vừa gọi người mang cháo đến, vẫn còn nóng, ăn một ít đã rồi lại ngủ tiếp. Sáng mai ngủ dậy, hạ sốt em sẽ đỡ hơn.”

Ông đồ cháo ra bát, dìu Quan Hiểu ngồi dậy.

Toàn thân Quan Hiểu mềm nhũn, cho dù gắng gượng cỡ nào cô vẫn không thể ngồi vững được.

Sau cùng cô đành ngồi dựa vào lòng Quách Hồng Đồ.

Quách Hồng Đồ đồng vô cùng tự nhiên dìu cô, dịu dàng đút cho cô từng muỗng một.

Quan Hiểu từng sốt, dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, cô sao có thể quen biết thân thuộc với đại gia bất động sản này chứ, cô lại có thể khiến cho ông ta hạ mình đút cháo cho cô.

Nghi ngờ cùng bối rối, cô ho sặc sụa.

Quách Hồng Đồ đặt bát cháo xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng giúp cô.

Cuối cùng cũng ngừng ho, Quan Hiểu như tiêu tan hết sức lực cuối cùng. Bình tĩnh lại một lúc, cô ngược mắt lên nhìn về mặt hết sức quan tâm của Quách Hồng Đồ.

Quan Hiểu ngẩn ra.

Đúng thật là về quan tâm hết sức chân thành.

“Vi sao lại tốt với tôi như vậy?” Cuối cùng cô cũng hỏi ra sự ngỡ vực trong tận đáy lòng. Trên thế giới này nào có sự quan tâm nào vô duyên vô cớ. Huống hồ sự quan tâm này là từ một người nổi tiếng ngồng cuồng và quái dị.

Quách Hồng Đồ nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, một lúc sau ông nhếch môi cười: “Trí nhớ em thật quá kém! Đợi đến khi em nhớ ra một số chuyện, sẽ hiểu ra vì sao tôi tốt với em.”

**

Quan Hiểu nằm trong bệnh viện nửa tháng.

Trong nửa tháng này, mỗi ngày Quách Hồng Đồ đều đến thăm cô. Đôi khi anh chỉ ngồi một lúc, trò chuyện cùng cô. Đôi khi lại ngồi lì suốt một ngày trong này.

Bên ngoài gọi ông ta là lão Quách tà ma, nói ông ta là người có tính cách kỳ quái, hi nộ bất thường, rất khó trêu ghẹo chứ đừng nói đến chuyện là đi trêu ghẹo người khác. Quan Hiểu bắt đầu hoài nghi tính chân thật của lời đồn. Bởi vì mỗi ngày ông ta đều nói đùa với cô, có mấy lần còn kể chuyện cười cho cô, nhưng rất nhạt, đều là những chuyện cô đã nghe rồi.

Để không làm ông ta xấu hổ, cô cũng chẳng biểu hiện ra ngoài, làm ra như là lần đầu tiên nghe, vờ cười sáng khoái.

Song ông ta lại đau buồn than thở, nhìn cô thật sâu, tựa như có lời muốn nói.

Song ông ta chỉ nhìn cô thế thôi, gì cũng không nói, khiến cô cũng chẳng biết phải làm sao, muốn hỏi lại chẳng biết hỏi từ đâu.

Cô dần bình ổn trở lại, Đặt người kia vào tận sâu trong đáy lòng, sẽ không bao giờ chạm đến nữa như vậy sẽ không tự làm tổn thương chính mình.

Thỉnh thoảng ông ta lại rất bận, nhưng cho dù không đến cũng cho tài xế mang cháo đến cho cô. Đôi khi cô cũng trò chuyện cùng chú tài xế hai ba câu.

Cô hỏi chú ấy, có phải Quách Hồng Đồ thích kể chuyện cười không.

Chú tài xế nghe cô hỏi vậy, hả to mồm, tròn tròn mắt, bộ dạng kinh hoàng khiến Quan Hiểu cảm thấy áy náy, không biết mình đã làm gì mà hù chú ấy thành dạng này.

“Quan tiểu thư, cô nói... ông chủ... chúng tôi... kể... kể... chuyện cười ư?”

Quan Hiểu khẳng định bản thân mình không hề bị hoa mắt, khi hỏi câu này, khuôn mặt chú tài xế còn run run.

Cô gật đầu.

Về mặt chú tài xế tựa như gặp quỷ, chú ấy gãi gãi đầu: “Không thể nào! Ông chủ tôi mà kể chuyện cười ư? Đây là chuyện tuyệt đối không thể!”

Còn có một lần, Quách Hồng Đồ chỉ ngồi một hồi rồi đi, đến tối, ông ta lại cho tài xế đưa cháo đến. Cô nhân cơ hội hỏi chú tài xế: “Ông chủ của chú có phải có rất nhiều tay cấp dưới cho nên ông ấy có rất nhiều thời gian rồi.” Không phải thế sao mỗi ngày ông ta đều rảnh rỗi đến bệnh viện cơ chứ.

Chú tài xế nhìn cô không nói gì, lặng lẽ cầm lấy remote bật ti vi lên, chuyển qua kênh kinh tế tài chính. Hình ảnh lấp lóe, âm thanh chụp hình không ngừng vang lên tanh tách, bao nhiêu micro vây quanh một người.

Quách Hồng Đồ trong ti vi đang phát biểu.

“Đây, cô xem đi. Ông chủ đang tổ chức họp báo. Cô nói xem, ông ấy bận rộn hay nhàn rỗi.”

Quan Hiểu lại trở nên hoảng hốt.

Cô có tài cán gì, đạo đức gì sao có thể thu hút nhiều anh hùng theo đuổi cô thế cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Khiến người ta hỗn loạn

Nghỉ dưỡng trong bệnh viện hơn nửa tháng, ngoại trừ vết thương trên trán còn chưa lành, Quan Hiểu đã khỏe lại bảy tám phần. Bác sĩ bảo, vết thương cũ của cô đã nhiễm trùng lại thêm vết thương mới, cho dù có lành lại nhưng sẽ vẫn để lại sẹo. Nghe vậy cô cũng không bận tâm lắm. Cũng không có người nào vì một vết sẹo mà yêu cô hay không yêu cô. Cô cũng không buồn bã đau khổ vì chuyện này.

Cuối cùng bác sĩ cũng đồng ý cho cô xuất viện. Trước hôm xuất viện, thừa dịp Quách Hồng Đồ không có, cô đi xuống nộp viện phí. Nhưng bác sĩ lại bảo với cô rằng, tất cả viện phí đã được Quách Hồng Đồ thanh toán. Cô muốn xem hóa đơn bao nhiêu để trả lại tiền cho Quách Hồng Đồ.

Nhưng khi cầm lấy tờ biên lai, tay cô không khỏi run rẩy.

Giá ở bệnh viện này quả thật là chém cắt cổ, chi phí cao quá mức.

Sau lại cô lên mạng tìm hiểu mới biết được, đây là một trong những bệnh viện cao cấp bậc nhất, ở đây chỉ tiếp đón những bệnh nhân tiền tỉ, người đến đây chữa bệnh, an dưỡng không phải giàu có thì cũng là quý tộc, thậm chí còn có chính khách.

Mà Quách Hồng Đồ đưa cô vào đây, cho cô ăn ngon, rảnh rỗi lại đến thăm cô, dịu dàng chăm sóc cô.

Đến cuối cùng là vì sao?

Cô mang theo sự ngờ hoặc nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Quách Hồng Đồ đến đón cô xuất viện. Ông ta hỏi cô ở đâu, do dự một hồi, cuối cùng cô cũng nói số nhà trên đường Kim Nguyên.

Quách Hồng Đồ cười lớn: “Nếu như em muốn chỉ nhà hàng cũ kia, thì tôi khuyên em đừng nên đến đó thì hơn, bây giờ cửa hàng đó đã cho người khác thuê rồi.”

Quan Hiểu ngần ra, nhưng nghĩ lại, cô đã nằm viện hơn nửa tháng, chủ nhà không có lý do gì lại giữ cửa hàng ấy lại cho cô.

“Thế đồ đạc của tôi...” Cô muốn đến lấy hành lý của mình.

“Tôi đã cho người đưa đến chỗ tôi.” Quách Hồng Đồ ung dung cười: “Không phải tạm thời em chưa có chỗ ở sao, bây giờ muốn tìm nơi ở cũng rất phiền phức, không bằng trước hết hãy đến nhà tôi ở tạm.”

Quan Hiểu giật mình.

Hóa ra ông ta đã biết nơi ở của cô từ lâu, lại còn biết rõ cô bây giờ không còn chỗ nào để đi.

Ông ta bảo cô hãy đến nhà của ông ta “ở tạm”. Cô thật sự kinh hoàng, người trong thành phố này ai mà chẳng biết, Quách Hồng Đồ là đại gia bất động sản, nhà cửa đếm sao cho xuể.

“Như thế có phiền anh không?” Cô dè dặt hỏi

“Em hình như rất ngại làm phiền người khác? Không sao, em hoàn toàn không phiền tôi.”

Câu trả lời như vậy khiến Quan Hiểu lại càng thêm bất an.

“Tiền viện phí...sau này tôi sẽ trả lại cho anh.” Cô nhỏ giọng nói.

“Chỉ là một số tiền nhỏ, em mà trả lại cho tôi, tôi lại cho là em coi thường tôi, muốn phân rõ giới hạn rạch ròi với tôi.”

Quan Hiểu thở dài: “Số tiền nhỏ đấy, đối với anh mà nói có thể là không đáng kể, nhưng đối với tôi mà nói đó là danh dự cuối cùng còn sót lại trên người tôi.”

Nghe cô nói vậy, Quách Hồng Đồ lại bắt đầu dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Tự đáy lòng cô lại dấy lên nghi ngờ.

Thật sự là vì sao ông ta lại đối xử với cô tốt như vậy? Cô trông rá tiều tụy, lúc nào cũng buồn bã u sầu, có điểm gì để ông ta lại đối xử với cô đặc biệt chứ?

Mãi đến khi Quách Hồng Đồ đưa cô đến biệt thự của ông ta ở ngoại ô, cô nén không nổi tò mò lại hỏi: “Vì sao anh lại tốt với tôi? Nếu như anh không nói cho tôi, tôi thật sự không thể ở đây được.”

Quách Hồng Đồ nhìn cô thờ dài: “Em nói em nhớ tôi, nhưng căn bản thật sự em không nhớ ra tôi là ai. Tôi nói tôi quen em, nhưng không phải là tại bữa tiệc lần trước, em xuất hiện với thân phận là vợ Mạnh Đông Phi.” Ông ta dừng lại, rồi chậm rãi nói: “Tôi quen em, khi em đến trường đua ngựa, em còn thắng tôi một con ngựa nữa. Khi đó em thật sự xinh đẹp rạng rỡ, quả thật khiến người khác phải ganh tỵ.”

Lòng Quan Hiểu cuộn cuộn sóng trào, tựa như có gì đó đang sôi sục muốn thoát ra. Ký ức xa xưa mơ hồ đang dần trở về, dần trở nên rõ nét.

Bỗng dưng Quan Hiểu ngẩng đầu nhìn Quách Hồng Đồ, ánh mắt ngạc nhiên sững sờ: “Là anh!”

**

Đó là chuyện của nhiều năm trước, lúc ấy cô vẫn còn học bên Úc. Bố mẹ cô khi đó vẫn còn khỏe mạnh, gia cảnh khá giả, mỗi ngày cô đều rất vui vẻ vô tư. Có một thời gian cô thích cưỡi ngựa, thường cùng các bạn đến trường đua ngựa. Quan Hiểu là một cô gái rất thông minh lạnh lẽo, chỉ mới học một thời gian thôi đã có cưỡi ngựa rất tốt, tuy rằng không phải là tay đua hạng một hạng hai gì, nhưng phong thái trên lưng ngựa có thể hấp dẫn vô số ánh nhìn.

Khi đó, có một ông chủ người Trung Quốc thường xuyên tổ chức cuộc thi đua ngựa, ông ấy lớn hơn họ hơi nhiều tuổi, khí chất tiêu sái, thường sau mỗi cuộc đua ông ấy lại mời đám người họ đi ăn. Ông ta dường như rất thích tụ tập cùng bọn họ, nhất là cô. Mỗi lần cô nói gì ông ta cũng cười rất vui vẻ.

Khi ấy cô hay kể chuyện cười, mọi người xung quanh đều chăm chú lắng nghe.

Dần dần họ trở nên thân nhau hơn, cô biết ở Úc này ông ta có một công ty, là một người có tiền.

Có lần, người có tiền đó dắt một con ngựa đến thi. Con ngựa đó thật sự rất đẹp, cô vừa nhìn qua liền thích nó. Cô năn nỉ ông ấy cho cô cưỡi. Nhưng ông nói con ngựa này rất bướng bỉnh không chịu để người khác cưỡi, trừ khi người đó có thể chinh phục nó.

Cô không tin, la hét đòi thử, ông ta đành gọi mấy chàng trai ra thử trước cho cô xem. Kết quả như lời ông ta nói, mấy chàng trai kia đều bị con ngựa quật ngã thê thảm.

Thế nhưng càng như thế lại càng khơi dậy sự hiếu thắng trong cô, cô kiên quyết nói với ông ta rằng cô phải thử, cho dù bị quật ngã bị thương như cái bao nổ hoa cô cũng sẽ tự chịu trách nhiệm.

Ông ta nghe vậy thì cười lớn, vừa dắt ngựa đến cho cô lại vừa cười tươi như hoa đào nở rộ: “Này, em cưỡi đi! Tôi chỉ hy vọng rằng em sẽ đổ trách nhiệm lên người tôi.”

Quan Hiểu giữ dây cương, rồi nói: “Chúng ta đánh cược đi, nếu tôi thật sự có thể chinh phục nó, khiến nó nghe lời tôi thì sẽ thế nào?”

Ông ta cười: “Thì tôi sẽ tặng con ngựa này cho em.” Đột nhiên ông ta dừng lời, nụ cười trên môi càng đậm hơn: “Nhưng nếu như em thua, em sẽ bồi thường cho tôi gì?”

Cô cười kiêu ngạo nói: “Tôi lấy thân mình báo đáp là được chứ gì.” Nói xong cô không hề chần chừ nhảy lên lưng ngựa. Để lại ông ta một bên tặc lưỡi.

Tuổi trẻ đúng thật là có tinh thần can đảm vô hạn, liều lĩnh không sợ giông bão, khi ấy chuyện gì cô cũng dám làm, chuyện gì cũng dám kiên trì. Cô nhớ, lúc cô ngồi trên lưng con ngựa kia, đã có mấy lần suýt chút nữa thì ngã xuống, nhưng cho dù nó nhảy cẫng lên cô vẫn cố giữ chặt dây cương, cho dù thế nào cũng không chịu bỏ cuộc. Sau này nghe các bạn kể lại, về mặt ông ấy đứng một bên trở nên tái xanh, rất căng thẳng.

Nghe xong cô chỉ mỉm cười, cảm thấy đám bạn của mình quá khoa trương rồi. Ông ấy là một người phóng khoáng như thế, ai có thể tưởng tượng được rằng ông ta có thể hồi hộp căng thẳng vì cái gì.

Một người một ngựa đấu tranh, một lúc sau con ngựa cũng bót ngang ngược. Nó không còn dằn vặt cô nữa, dần dần ngoan ngoãn nghe lời cô, chấp nhận rằng cô là chủ nhân của nó.

Chiều hôm đó, dưới ánh hoàng hôn đỏ rực, cô trên lưng chú ngựa xinh đẹp đó chạy suốt mấy vòng.

Đợi đến khi cô xuống ngựa, cô nhìn thấy ông ta nhếch miệng cười.

Cô vỗ lưng ngựa định đặc hỏi: “Sao, không tệ chứ?”

Ông ấy vẫn chỉ cười.

Cô nhin không được cười nhạo: “Anh sao cười mãi thế? Có phải anh đang cố gượng cười không, vì không muốn tặng ngựa cho tôi?” Cô biết rõ không phải như vậy nhưng vẫn cố trêu chọc ông: “Haiz, anh xem anh đi, một con ngựa tốt như vậy khi không lại dâng đến miệng người khác, trong lòng anh chắc hẳn tiếc lắm nhỉ.”

Nụ cười trên môi lại càng đậm, cũng học cô vỗ lên lưng ngựa: “Như em nói, trong lòng tôi tiếc.” Ông cố tình ngừng lại, khẽ nhú mày: “Cho nên em đã đạt được con ngựa từ trong tay tôi thì ít nhất cũng nên đền bù gì lại cho tôi chứ?”

Cô nheo mắt hỏi ông ta: “Thế anh muốn tôi đền đáp gì nào? Nhưng nói trước, bước chân vào giang hồ nhiều năm nay, tôi cũng chỉ là bán nghệ chứ không bán thân đâu đấy.”

Ông cười nghiêng ngả: “Em hãy để số điện thoại của em lại cho tôi.”

Cô lại nheo mắt hỏi ông: “Anh muốn số điện thoại của tôi làm gì?”

Ông nhún vai: “Muốn cùng em hẹn hò.”

Cô nhú mày: “Người như anh không giống như là người muốn cưới vợ.”

Ông ta cư nhiên lại rất thành thật trả lời: “Tôi đã cưới ba lần.”

Cô tặc lưỡi, dường như có chút khó tin: “Òa, ba lần rồi cơ đấy, thật dọa người! Vậy sao anh còn muốn hẹn hò cùng tôi!”

Ông tự nhiên trả lời: “Chỉ cảm thấy rằng em khiến người khác vui vẻ, cho nên không nén nổi tình cảm!”

Cô cười vang lên: “Nhưng tôi không thể chấp nhận được lời đề nghị của một người đàn ông đã lập gia đình. Như vậy là không đúng.”

**

Cuối cùng Quan Hiểu cũng đã nhớ lại những kỷ ức tươi đẹp kia.

Hèn gì những chuyện cười ông kể cho cô nghe sao quen thế. Tất cả đều là những câu chuyện trước đây cô kể cho ông ta.

Quách Hồng Đồ nhìn cô, thanh âm trầm ấm: “Khi đó em thật sự là một cô gái tràn đầy năng lượng khiến người khác phải ngược nhìn. Đặc biệt là khi em cười, hai má lúm đồng tiền thấp thoáng say mê vô số ánh mắt người đàn ông.”

Nhớ lại chuyện xưa, Quan Hiểu bỗng mỉm cười.

Quách Hồng Đồ cũng cười: “Em còn nhớ không, nói xong câu kia, em liền nhảy lên lưng ngựa chạy thẳng đi chẳng thèm ngoảnh đầu lại, bỏ lại tôi một mình nơi đó sầu thương, thậm chí đó là lần đầu tiên tôi hoài nghi sức hấp dẫn của bản thân mình.”

Ánh mắt ông ta hừng hực lửa cháy, Quan Hiểu bị ông ta nhìn hai má nóng rực, cô ngại ngần cúi đầu.

Bên tai lại nghe thấy ông than thở: “Khi ấy tôi cho rằng còn có thể gặp lại em, kết quả rằng em đã bị tôi hù sợ, sau này tôi cũng thường xuyên đến trường đưa ngựa nhưng đã không thể gặp lại em”

Quan Hiểu ngẩng đầu, mỉm cười. Sau đó đứng thất là cô trốn tránh ông, chọn những lúc không có ông mới đến trường ngựa.

“Thế sao anh vẫn còn nhớ tôi!”

Quách Hồng Đồ nhìn cô cười, nụ cười rạng rỡ đặc biệt phóng khoáng: “Quan Hiểu, em quá xem thường chính mình rồi! Tôi thật sự bị em thu hút, không chỉ là một chút em như em nghĩ kia!

Lời nói thẳng thắn của anh khiến Quan Hiểu lúng túng.

“Em có nhớ khi đó tôi nói em với rằng, ở Úc tôi có công ty, em có biết công ty đó là công ty gì không?”

Quan Hiểu lắc đầu. Cô chưa từng nghĩ muốn đào sâu thông tin về người đàn ông đã có vợ.

“Đó là công ty em đã từng thực tập.”

Quan Hiểu sửng sốt.

“Không ngờ đúng không? Tôi vô tình nhìn thấy em trong phòng nhân sự, tôi thật sự rất vui, tựa như nhận được một giải thưởng lớn. Tôi nghe người của phòng nhân sự nói biểu hiện của em rất xuất sắc. Tôi lo rằng em sẽ đi tìm việc ở nơi tốt hơn cho nên bảo anh ta phải giữ em lại.”

Quan Hiểu nhớ rằng đúng là ông ấy lúc đó ra sức thuyết phục cô ở lại.

Ông ta nói tương lai cô sau này nhất định sẽ tỏa sáng, sẽ có địa vị tuyệt đối không thấp hơn bọn mất xanh mũi đỏ kia. Còn nói rằng ông chủ công ty cũng là người Trung Quốc, người Trung Quốc làm việc cho người Trung Quốc chắc chắn tiền đồ sẽ sáng lạn.

Hóa ra đúng là như vậy.

“Nhưng bất ngờ là, khi kỳ thực tập vừa kết thúc, sau khi đồng ý ký hợp đồng với công ty, em cũng biến mất dạng.” Quách Hồng Đồ tựa như có vô vàn cảm xúc, yếu ớt nói: “Mãi đến khi tôi kết hôn với Trần Lam Ni, tôi cũng chỉ muốn trêu chọc Mạnh Đông Phi cũng không ngờ rằng có thể gặp được em.” Ông lắc đầu, thở dài: “Ngay cả tôi em cũng không chăm được điểm nào, vậy kết quả lại kết hôn với một tên như thế, đúng thật là đóa hoa lài cảm bãi phân trâu.”

Trong lòng Quan Hiểu dâng lên một loại cảm xúc nói không rõ thành lời.

Cuộc sống tuyệt vọng, những đau khổ tủi thân của nhiều năm qua lại không ngờ rằng bị vạch trần.

“Thế nhưng sao bây giờ anh lại trở thành đại gia bất động sản ở thành phố A?”

Quách Hồng Đồ cười: “Đương nhiên là bởi vì ở Úc không thể kiếm được nhiều tiền nữa, tôi dứt khoát bán công ty kia, mang theo vốn về nước thành lập công ty bất động sản, dần dần rồi đạt được kết quả như ngày hôm nay, cũng xem như là có chút thành tựu.”

Quan Hiểu mỉm cười: “Bất động sản nhiều không kể hết, vợ thì xinh đẹp mỹ miều, anh sao chỉ có một chút thành tựu được chứ.”

Quách Hồng Đồ nghe cô kêu gọi mình, không những không giận, trái lại ánh mắt càng trở nên sâu thẳm: “Em như thế này trông đã giống với trước kia rồi đấy. Em khi ấy vô ưu vô lo, vui vẻ rạng ngời khiến người khác muốn đem em chiếm thành của riêng.” Anh nhìn lên hai má lúm trên khuôn mặt cô, nhỏ nhẹ nói: “Cô gái năm đó lúc mỉm cười ngọt ngào cũng có hai má lúm đồng tiền, vừa tinh khiết lại vừa quyến rũ. Cô gái lúc ấy và người phụ nữ bây giờ hào kiệt lại vào nhau trông thật phong tình, quả thật mê người!”

Quan Hiểu cười khổ, nụ cười này trông còn khó coi hơn khóc: “Đúng vậy, tôi đã từng là một người vô tư vui vẻ, tôi của bây giờ nhất định là rất xấu, rất tang thương đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Lấy việc công làm việc tư

Quách Hồng Đồ sắp xếp cho Quan Hiểu ở lại trong biệt thự của ông nghỉ dưỡng, nhưng dù thế nào Quan Hiểu cũng không thích, nhất là đối mặt với tình cảm không chút che giấu của ông ấy khiến cô lại càng thêm ái ngại.

Cô lặng lẽ thu dọn hành lý, chọn một hôm, sau khi ăn tối xong, vào một buổi tối trăng thanh gió mát, cô nói với Quách Hồng Đồ ý định của mình.

Về mặt Quách Hồng Đồ không thay đổi, chỉ là ánh mắt biểu hiện sự tức giận, nhìn xuống túi hành lý nhỏ bên chân cô, bĩu môi: “Em định mang chút đồ này bỏ đi đến thành phố xa xôi khác ư?”

Quan Hiểu cười khổ: “Tôi ở lại thêm, cũng không tiện. Anh có vợ của mình, tôi không muốn quấy rầy cuộc sống hai vợ chồng.”

Nghe lời phiền não của cô, Quách Hồng Đồ chỉ nhún vai: “Không có gì là phiền hay không phiền cả, có lẽ em không biết, tôi và Trần Lam Ni đã làm thủ tục ly dị được một thời gian rồi.”

Quan Hiểu giật mình. Đây là lần thứ sáu ông ấy kết hôn rồi. Có phải ông ấy là người theo đuổi cái quá hoàn mỹ, hay là xem kết hôn như trò đùa.

“Sao đối với vấn đề hôn nhân... anh lại cởi mở thế?” Cô do dự một hồi, cuối cùng lựa chọn những lời nói tế nhị nhất.

Quách Hồng Đồ không mấy để ý, ông chỉ cười: “Tôi biết thật ra em muốn nói gì. Không sao, tôi không ngại người khác nhìn mình thế nào, cho nên khi tôi muốn kết hôn thì sẽ kết hôn, khi tôi cảm thấy rằng không thể nào cùng người phụ nữ đó chung sống được nữa thì sẽ ly hôn. Tôi cũng không ép buộc người khác, nhưng cũng không muốn làm khó chính mình. Cho nên trong mắt người khác, tôi là một kẻ quái dị muốn làm gì thì làm. Thành thật với cảm giác của bản thân có gì là không tốt?”

Quan Hiểu hoảng hốt.

Thành thật với cảm giác của bản thân. Cô không biết mình có còn cơ hội và quyền để làm vậy không nữa?

“Lần này, vì sao anh lại ly hôn?” Quan Hiểu hơi lo lắng, cô không muốn nghe rằng nguyên nhân là vì cô.

“Em không phải tự trách mình, không liên quan gì đến em cả, tuy rằng anh vẫn luôn có cảm tình với em, nhưng vẫn còn chưa đến mức khi không mà bội bạc tình nghĩa.” Quách Hồng Đồ an ủi cô: “Lúc trước, tôi lấy Trần Lam Ni thật sự là vì thích thân hình của cô ấy, thế nhưng cô ta vì để giữ gìn vóc dáng ấy mà không chịu sinh con.”

Quan Hiểu nhớ đến trước khi cưới Quách Hồng Đồ, Trần Lam Ni là một người mẫu, cô ấy yêu quý vóc dáng mình là điều đương nhiên.

Cô cười tự giễu: “Thật khéo, cô ấy có thể sinh nhưng không muốn sinh, còn tôi muốn sinh nhưng không thể nào sinh được.” Cô bình tĩnh nhìn Quách Hồng Đồ, muốn cho ông ta biết rằng, cho dù ông ấy có ly hôn, cô cũng không phải là lựa chọn của ông ấy, cô căn bản không thể sinh con, không bằng để ông ấy sớm thu hồi những tâm tư của mình đi, cô thật sự nợ phần tình cảm này quá nhiều rồi.

Quách Hồng Đồ vẫn rất ung dung: “Em sai rồi, sinh con được hay không, không phải là điều tôi để tâm nhất. Là cô ta đã chọc giận tôi, tôi vừa mới phát hiện ra một chuyện, khi chúng tôi đang chuẩn bị kết hôn cô ta đã đi phá thai, cô ta cư nhiên âm thầm đi phá thai.” Ông ta đột nhiên ngừng lại, khuôn mặt chuyển sắc: “Đồng thời, cách đây không lâu, cô ta lại mang thai lần thứ hai, và cũng lặng lẽ đi phá.”

“Có lẽ cô ấy có nguyên nhân nào đó?” Quan Hiểu nghĩ rằng người mẹ nào mà chẳng yêu con cái, có lúc nào Trần Lam Ni có nỗi khổ tâm nào đó?

Quách Hồng Đồ rót cho mình một ly rượu, hỏi Quan Hiểu có uống không, Quan Hiểu chỉ lên vết thương trên trán còn chưa lành, lắc đầu. Quách Hồng Đồ chậm rãi nhấp nhấm ly rượu vừa nói: “Nguyên nhân ư? Cô ta đúng thật là có nguyên nhân. Khi tôi hỏi cô ta chuyện này, cô ta than vãn khóc lóc nói rằng, tất cả đều do tôi mà ra, cô ta sợ cô ta sinh con ra, vóc dáng sẽ không còn đẹp như thời trước nữa, tôi sẽ vì thế mà không thích cô ta nữa.”

Ông ta uống cạn ly rượu, rồi lại rót thêm một ly: “Tôi cảm thấy nguyên nhân này không đủ để tôi có thể tin, vì thế tôi cho người đi điều tra, kết quả hóa ra trong giới người mẫu, có người dùng chất nghiện để giữ gìn vóc dáng. Mà tôi rất vinh hạnh, lấy một trong số cô người mẫu đó.” Ông ta nhìn Quan Hiểu,

chạm rãi nói: “Cô hiểu chưa? Cô ta thật ra là không phải không muốn sinh, mà là không dám sinh, cô ta sợ sẽ sinh ra một quái thai.”

Quan Hiểu không nói gì. Cô nhớ lại lúc Trần Lam Ni đi đến tìm mình, kiêu căng ngạo mạn, cuối cùng cũng có thể kiên định mà kết luận: Trần Lam Ni đích thực là loại phụ nữ ngực to não phẳng. Có nhiều phương pháp giữ dáng như vậy, thế mà cô ta lại đi chọn phương pháp ngu xuẩn nhất, phương pháp gây hại bản thân nhất.

“Nhưng hai người dù sao cũng là vợ chồng, có lẽ anh nên cho cô ấy một cơ hội. Nếu anh cứ như vậy mà buông tay, không sợ cô ấy sẽ càng thêm sa ngã sao?” Quan Hiểu đành khuyên Quách Hồng Đồ.

Quách Hồng Đồ nhấp ly rượu: “Nếu cô ta muốn sa ngã, vậy cứ mặc cô ta đi mà sa ngã, không ai có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm cho một người, trừ khi là anh ta tình nguyện. Bản thân người đó còn không yêu lấy chính mình, thế thì dựa vào cái gì đòi yêu cầu người khác yêu thương cô ta.”

Lời nói của ông ta như chạm vào nỗi lòng của Quan Hiểu. Cô nghĩ đến bản thân mình.

Đúng vậy, một người, ngay cả bản thân mình cũng không yêu thương, dựa vào đâu lại yêu cầu kẻ khác yêu thương mình?

Cô quyết định về sau sẽ học cách yêu thương chính bản thân mình.

Quách Hồng Đồ nhìn Quan Hiểu, cười lắc đầu: “Quan Hiểu, tôi không ngờ rằng qua nhiều năm, tính cách vui vẻ của em đã đổi thành đức mẹ Maria.” Ông lắc ly rượu trong tay, cười tươi: “Nhưng tôi vẫn không thay đổi, tôi là một người mà không ai có thể chạm vào.”

Quan Hiểu nhớ lại, quả thật ông ta là một người như thế.

Trước đây khi còn ở Úc, mỗi lúc cười đùa xong, ông ta luôn mời cô và bạn của mình cùng đi ăn. Con người ông ta rất tốt, ở bên cạnh ông ấy có thể không kiêng kỵ gì, mặc kệ là làm gì nói gì, cho dù là những chuyện cuồng dã nhất, ông ấy cũng không giận, chỉ cần miễn là đừng làm những chuyện mà ông ta đã nói là ông không thích.

Khi đó ông ta quả thật đã nói rõ với mọi người, ông ta không thích ăn sầu riêng, thế nhưng có một cô gái đẹp, bởi vì thường ngày nhìn quen ông cười, lại tự tin về nhan sắc của mình, có một lần chơi đùa, nhỏ giọt sầu riêng vào ly rượu ông ta. Kết quả là, ông ta vút hết cái vẻ ngoài phong độ ga lăng, dữ dằn nể nang cô ta như tát nước, đồng thời từ đó cô ta cũng miễn được tham gia cùng mọi người.

Ngày trước ông thích nhất là trò chuyện cùng những cô gái đẹp, đối với các cô ông luôn vô cùng nhẫn nại. Nhưng lần đó, các bạn của cô cũng bị dọa sợ chết khiếp. Mọi người đều nói ông hơi quá đáng. Chỉ có cô, thâm tán thành cách làm của ông. Bởi vì ông ta đã nói rõ ràng rằng ông ta không thích rồi, vậy mà còn cố tình đùa dai, chơi như vậy chẳng những chả có gì đáng yêu, thậm chí còn có phần ngu ngốc.

Nhớ đến chuyện cũ, trong lòng cô lại trào dâng niềm chua chát.

Đúng vậy, trước đây cô cũng từng có cá tính riêng, thế nhưng cuộc sống này đã làm mờ nhạt đi chính con người của cô.

“Như vậy, cô ấy lết hít thuốc phiện nên đã chạm vào giới hạn của anh?”

Quách Hồng Đồ nhìn cô, ánh mắt thâm trầm: “Nếu như tôi nói với em, nguyên nhân chính cũng không phải là vì chuyện này, em có bị dọa sợ không? Tôi, Quách Hồng Đồ cũng chẳng phải là dân lương thiện gì, kẻ hít thuốc phiện tôi cũng đã gặp qua nhiều, chuyện này có gì đáng kinh ngạc cơ chứ, hứa từ bỏ từ nay về sau vui vẻ chung sống là được. Hít thuốc phiện phá thai cũng chỉ là ngòi lửa cho việc ly dị mà thôi, thật ra, chuyện cô ta chạm vào giới hạn của tôi đó là tôi biết rõ cô ta và Trương Lộ muốn điều tra quá khứ của em và Doãn Gia Hoa, mà tôi đã từng cảnh cáo cô ta rằng tôi không thích cô ta làm những chuyện này, đáng tiếc là cô ta lại coi thường lời tôi, lén lút làm sau lưng tôi.”

Quan Hiểu sùng sờ: “Anh biết chuyện cô ấy đến tìm tôi? Nhưng làm sao anh biết được?”

Quách Hồng Đồ đưa tay lên, tựa như muốn chạm vào khuôn mặt cô, nhưng cuối cùng cũng dừng lại: “Ngồi ở vị trí này, có rất nhiều chuyện tôi không muốn biết, nhưng rồi cũng sẽ có người chạy đến nói cho tôi. Chỉ là những người này cũng chẳng tốt lành gì, chỉ là mấy cô gái trong lòng ghen ghét đố kỵ. Bọn họ cho rằng, chỉ cần mình đẹp hơn Trần Lam Ni là có tư cách trở thành vợ của tôi.” Khi anh nói những lời này, trên môi mang theo nụ cười mỉa mai.

Quan Hiểu cảm thấy, con người nếu như quá thông minh, không hẳn sẽ hạnh phúc.

Cô không nói gì, cô không biết loại cuộc sống này, cô cũng cảm thấy mệt thay cho ông ta.

Song cô lại tự cười bản thân, không phải cuộc sống của cô lại càng mệt mỏi hơn ư.

**

Cuối cùng Quách Hồng Đồ vẫn không để cho cô đi. Cô nghĩ sức khỏe mình vẫn chưa khỏe hẳn, Quách Hồng Đồ đối xử với cô không có chỗ nào là quá hạn, cô mà cứ nhất quyết bỏ đi, nói thế nào cũng có vẻ không hay lắm.

Chuyện trước mắt cô có thể làm không nhiều, cũng may trước đây có mở nhà hàng, com Tây com tàu đều có thể nấu được. Mỗi chiều Quách Hồng Đồ đều đến thăm cô, cô ra tay làm mấy món ăn cho ông ta. Hôm đầu tiên, Quách Hồng Đồ cười nói, trước đây cô vô tư, mòng manh yếu đuối, vừa nhìn qua đã biết mười ngón tay chẳng bao giờ đụng chút dầu mỡ, không ngờ rằng có một ngày anh lại có thể thưởng thức món ăn do chính cô làm.

Ông ấy đúng là một người đàn ông phong độ, không che giấu tình cảm bản thân, cũng không ép cô phải bày tỏ thái độ, mỗi chiều lại đến, ăn xong bữa tối lại về, chưa bao giờ làm khó cô.

Cô luôn tự ti nghĩ rằng, với quá khứ của mình, thật sự không xứng với một người đàn ông tốt như thế, cho nên chỉ biết làm ngơ trước tình cảm của ông.

Sức khỏe cô dần hồi phục, thế nhưng vết thương trên trán đã để lại một vết sẹo rất xấu xí.

Cô cũng không buồn bã vì vết sẹo kia, nhưng Quách Hồng Đồ lại khẳng khái đòi đưa cô ra nước ngoài để làm phẫu thuật.

Cô không thể lay chuyển được người cố chấp như ông ta, không còn cách nào khác là đành theo ông ta ra nước ngoài.

Khoảng thời gian đó cô dường như đoạn tuyệt với thế gian, không nghe được tin tức gì từ thành phố A, con người như thoát khỏi những chuyện vụn vặt ở phạm trần, đã lâu lắm rồi cô chưa từng cảm thấy nhẹ nhõm thanh thản thế này. Đôi khi cô như có ảo giác, cô cảm tưởng mình đang quay về thời gian của nhiều năm trước.

Từ nước ngoài trở về, tâm tình cô dần trở nên thoải mái, không còn khẳng khái muốn rời khỏi thành phố A nữa. Quách Hồng Đồ nhìn thấy trong hành lý của cô vẫn còn sách vở, biết chuyên ngành của cô ngày trước nên kêu cô vào làm việc trong công ty.

Quan Hiểu cười ông: “Đây có phải là anh lợi dụng việc công làm việc tư không?”

Quách Hồng Đồ nhún mày cười: “Vậy thì đã sao, ai quản được tôi nào?”

Và rồi, Quan Hiểu trở thành trợ lý tài vụ của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Em có khỏe không

Doãn Gia Hoa nhìn về phía cổng.

Quách Hồng Đồ ung dung bước vào, mà bạn gái điểm lệ mỹ miều đồng hành cùng Quách Hồng Đồ, không ai khách chính là Quan Hiểu. Anh không thể nào miêu tả được tâm trạng của mình lúc này.

Kích động, kinh ngạc, ngỡ vực, bất an, còn có sợ hãi.

Khoảng thời gian này cô đã đi đâu,

Vì sao cô lại đi cùng Quách Hồng Đồ,

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì,

Trên mặt cô đã không còn vẻ tiều tụy, hốt hoảng của ngày trước, cô giống như một bệnh nhân vừa khỏe lại, hoàn toàn thay da đổi thịt, thần thái thay đổi, ý vị mê người.

Xem ra, khoảng thời gian này cô đã trải qua rất tốt.

Doãn Gia Hoa dần yên tâm.

Thế nhưng bên cạnh sự yên tâm đó, trong lòng lại cuộn cuộn cảm giác mất mát to lớn.

Cô bây giờ xinh đẹp, rực rỡ, nhưng tất cả đều không liên quan đến anh.

Bên tai anh không ngừng vang vang tiếng than thở.

“Đó chính là niềm vui mới của lão Quách tà ma ư? Chà chà, tuy không thể nói là xinh đẹp rạng ngời, nhưng lại toát lên vẻ quyến rũ mỹ miều! Trần Lam Ni bị thua trong tay của cô này quả thật không oan uổng!”

“Nghe nói, lão Quách tà ma và Trần Lam Ni đã giải quyết xong thủ tục ly dị rồi, ôi, chắc không phải vì cô nàng này chứ? Các cô nói xem, lão Quách tà ma này sẽ cưới cô này không?”

“Tất nhiên sẽ cưới rồi! Cô chưa nghe nói à, lão Quách tà ma đối với cô này hoàn toàn khác với những người vợ trước đây của ông ta. Những người vợ trước đối với ông ta mà nói là sùng vật, ông ấy chỉ cung chiêu và thưởng thức, nhưng đối với cô này, người ta nói rằng ông ta thật sự rất yêu.”

“Ôi, thật nghĩ không ra, lão Quách tà ma này mới chỉ ba tám tuổi, thế mà đã sắp có thêm cô vợ thứ bảy! Thật không biết, ông ta định cưới thêm bao nhiêu lần nữa mới đủ!”

“Mọi người đồn rằng, cô nàng này là người phụ nữ cuối cùng của ông ta rồi, ông ta đặt cuộc sống sau này của mình lên mình cô ta luôn rồi!”

“Còn nữa, các cô có ai quen người phụ nữ này không? Lai lịch cô ta như thế nào nhỉ?”

“Tôi không rõ lắm...”

“Những tin đồn này là từ đâu mà ra đấy, các cô biết không?”

“Nghe nói là từ luật sư được ủy thác giải quyết vụ ly hôn của lão Quách và Trần Lam Ni mà ra đó. Theo lý mà nói, ông luật sư đó bắt chấp đạo đức nghề nghiệp lan truyền tin đồn này, thì lão Quách tà ma kia có thể khai trừ ông ta, không ngờ rằng ông ta cũng chẳng quan tâm.”

“Ôi, thế mà cô còn chưa rõ sao? Như vậy có nghĩa là lão Quách muốn để ông ta tung tin giúp lão nữa ấy! Xem ra cô nàng này đặc biệt, hoàn toàn không giống với những người phụ nữ trong quá khứ của lão.”

...

Nghe những lời to nhỏ thì thầm này, lòng Doãn Gia Hoa vừa đau đớn vừa chua xót. Thấy ánh hào quang rực rỡ đang tiến đến phía mình, anh cơ hồ cảm thấy nhút nhát, thậm chí còn định quay người chạy trốn.

Phải đối mặt với cô ấy như thế nào đây? Khianh hối hận, tự dằn vặt bản thân vì sao lại đối xử tàn nhẫn với cô, khi anh khốn khổ điên cuồng tìm kiếm cô, khi anh vì cô mà sốt ruột lo lắng, song cô lại lấy phương thức này để xuất hiện trước mặt anh... cô lại lần nữa trở thành bạn gái của người đàn ông khác.

Nghĩ như vậy, những oán hận ngày xưa trong lòng anh đã tan thành mây khói, anh chỉ cảm thấy đau khổ tột cùng.

Vừa chớp mắt, hai người họ đã đi đến trước mặt anh.

Đầu anh trống rỗng, nhìn thấy khuôn mặt thanh khiết của cô, anh có cảm giác như đã mấy đời.

Anh nghe thấy Quách Hồng Đồ mở miệng chào hỏi mình.

Anh nghe thấy bản thân mình cũng đáp lại một tiếng.

Anh nghe thấy Quách Hồng Đồ giới thiệu Quan Hiểu.

“Vị này chắc hẳn Doãn tổng cũng có quen, Quan Hiểu tiểu thư, hiện tại đang làm việc trong công ty tôi, là trợ thủ đắc lực của tôi.”

Anh nghe thấy thanh âm mình bình tĩnh phụ họa theo: “Đúng vậy, chúng tôi có quen nhau.” Anh thậm chí còn nghe thấy bản thân mình trong thời khắc hỗn loạn này lại có thể nắm cái cớ của ngày trước: “Nhớ lần trước Quách tổng có nói với tôi rằng, có người bạn là bạn cũ của Quan Hiểu tiểu thư, bây giờ nghĩ lại có lẽ ngài muốn nói người bạn đó chỉ là bản thân ngài.”

Anh nhìn thấy ánh mắt Quách Hồng Đồ chợt lóe lên, cười cười từ chối cho ý kiến.

Anh dè dặt liếc nhìn qua khuôn mặt cô.

Anh nhìn thấy cô cũng cười, thế nhưng sao nụ cười kia miễn cưỡng đến vậy? Là cô gặp anh nên mới không vui?

Anh nghe thấy bản thân không kìm được lòng mà hỏi cô: “Em... Em có khỏe không?”

Anh nhìn thấy cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cô gượng cười, thanh âm mang theo vài phần run rẩy: “Em... rất khỏe.”

Anh nhìn thấy hai má lúm đồng tiền trên môi cô thoáng ần thoáng hiện. Trái tim anh chợt xao xuyến.

Anh nhìn thấy đôi mắt cô long lanh, tựa như hàm chứa nước mắt. Nhưng nhìn kĩ lại không thấy giọt lệ nào.

Anh tự hỏi lòng mình, anh đang chờ đợi điều gì?

Chờ đợi rằng, khi cô nhìn thấy anh, sẽ xúc động mà khóc òa lên ư?

Song cô của bây giờ trông tốt hơn ngày trước rất nhiều, sao cô có thể khóc được chứ.

Anh cười tự giễu, khi cô còn khóc vì anh, anh lại vờ bất cần, không quý trọng, thậm chí phải khiến cô phải đau khổ hơn nữa. Hiện tại cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt tươi sáng không vương lệ, không hiểu sao lòng anh lại buồn bực thế này.

Anh vốn muốn hỏi rõ tất cả... khoảng thời gian này cô đã trải qua thế nào, sao cô lại ở bên Quách Hồng Đồ, sao cô lại quen ông ta, vì sao cô lại làm ở

công ty ông ta. Song khi nhìn thấy đôi mắt long lanh cùng đôi môi run rẩy của cô, anh cảm thấy bản thân mình không thể nào ở lại đây lâu hơn nữa.

Có phải anh làm cô bất an, có phải cô sợ rằng anh sẽ làm ảnh hưởng đến việc cô ở bên Quách Hồng Đồ?

Anh quên bản thân mình đã từ biệt hai người họ như thế nào, anh chỉ nhớ mình thẳng lưng kiên định xoay người bước ra ngoài.

Nhưng khi ra đến cửa, đến nơi không còn ai, anh biết bản thân mình đã không thể chịu đựng thêm được nữa.

Màn đêm yên tĩnh, người người vui cười, anh lại dường như nghe được tiếng thế giới sụp đổ.

**

Mấy ngày sau, cuộc sống của Doãn Gia Hoa vẫn trôi qua trong bất an. Anh làm việc không ngừng, ép bản thân không được nghỉ ngơi. Bởi vì chỉ cần dừng lại, trước mắt anh lại hiện lên cảnh Quan Hiểu và Quách Hồng Đồ ngày đó bên nhau.

Cứ nghĩ rằng, chia cách sáu năm, trái tim anh đã sớm luyện thành thép, không ngờ rằng cứ mỗi khi bắt gặp cô đứng cùng người đàn ông khác, lòng anh lại nhói đau.

Anh rất muốn gặp cô một lần, hỏi cô thời gian qua đã xảy ra chuyện gì. Dây số riêng kia không liên lạc được, dây số trước đây cô liên lạc cũng ngừng hoạt động, anh không thể làm gì khác hơn là gọi thẳng đến công ty Quách Hồng Đồ, nhưng mỗi lần đều bị Quách Hồng Đồ ngăn cản.

Sau cùng, thậm chí có một lần Quách Hồng Đồ còn nói: “Doãn tổng, đừng như vậy, làm đàn ông thì phải có phong độ, đợi đến khi cô ấy muốn đối mặt với cậu thì sẽ đi tìm cậu.”

Trong lòng anh rất rối bời. Hóa ra là cô không muốn gặp anh.

Anh lại càng cảm thấy bản thân chính là đồ ngốc, trước đây khi cô muốn đến gặp anh thì anh lại từ chối, bây giờ đổi lại thành anh tìm đủ mọi cách tiếp cận cô.

Sau khi ăn qua loa bữa trưa, anh đến bệnh viện thăm ngoại. Tình trạng của ngoại ngày càng xấu, ngủ nhiều, thời gian tỉnh táo lại ít, mỗi khi tỉnh lại, ngoại lại hỏi Trương Lộ sao không đến. Anh không dám nói sự thật, anh sợ lại kích động ngoại như trước đây, tìm rất nhiều lý do để giải thích, ngoại nửa tin nửa ngờ, nhưng không còn sức lực để chất vấn anh nữa. Chuyện bây giờ bà cố gắng làm, chính là đấu tranh với sự sống.

Từ bệnh viện đi ra, trong lòng anh vô cùng lo lắng, bỏ xe lại, đi bộ dọc theo con đường dài.

Một con đường rồi một con đường, đôi chân anh dường như đã mỏi nhừ. Anh muốn tìm một nơi ngồi xuống. Anh mắt nhìn về phía đối diện, bỗng dừng anh giật mình.

Nơi đó có một tiệm bánh mì, mái nhà hình chóp, trên cửa còn treo một chùm chuông gió.

Trái tim anh nhói đau

Anh nhớ đến khoảng thời gian hai người bên nhau, anh từng nói rằng, đợi khi hai người già rồi, anh sẽ đưa cô đến bờ biển cùng nhau an hưởng những tháng ngày còn lại. Hai người có thể mở một tiệm bánh mì, cô nói cô thích mái nhà hình chóp, cửa nhà phải được treo chuông gió, mặc kệ có người đến hay không, chỉ cần gió thổi qua, âm thanh leng keng của nó sẽ khiến họ luôn cảm thấy vui vẻ hạnh phúc, không bao giờ cô đơn. Cô còn bảo anh đặt tên cho tiệm bánh mì của hai người họ. Anh đặt là tiệm bánh mì Tiểu Diệp. Tiểu Diệp là tên em trai của anh, cô cười bảo rằng tên rất hay, bảo rằng sau này anh sẽ là ông chủ còn cô là nhân viên. Anh cười, cô ngoại trừ đi dạo phố làm đẹp, động mỗi tí là mệt, chứ đừng nói là lao động tay chân. Cô âm ỉ, lí lẽ với anh, tranh luận một hồi hai người lại quấn quýt hôn nhau.

Khoảng thời gian kia thật sự rất ấm áp, rất hạnh phúc.

Nghĩ kĩ lại, khi đó cô luôn sống trong nhung lụa, nhưng xa cách mấy năm, cô đã phải vất vả như vậy. Mà anh trước kia còn nghĩ rằng cô bị trừng phạt như vậy vẫn chưa đủ, tìm mọi cách khó dễ cô. Anh thật sự bị ma ám

Lòng anh thất lại.

Đôi chân bắt giác đi qua con đường đối diện, bước vào tiệm bánh mì kia.

Anh đi đến gần, nhìn vào trong.

Qua tấm cửa thủy tinh, anh bỗng dừng sững sờ.

Người ngồi bên bàn trước của sổ chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Quán quýt triền miên

Qua khung cửa kính, Doãn Gia Hoa nhìn vào, Quan Hiểu đang ngồi trên chiếc bàn gần cửa sổ, trước mặt là một ly nước và đĩa bánh ngọt, trông cô có vẻ thất thần, tay vô thức cầm chiếc thìa, loay hoay mãi mới lấy được một mẫu thức ăn.

Trái tim anh đột nhiên thất lại. Ánh mắt cô sao u buồn thế.

Ánh chiều tà từ cửa sổ rọi vào, toàn thân cô được phủ một dải ánh sáng ấm áp nhàn nhạt, đôi mắt đắm chiều mơ màng, thoạt nhìn trông rất bình thản mà quyến rũ lạ thường.

Anh ngơ ngẩn đứng ngoài cửa sổ, lẳng lặng nhìn cô, sửng sờ tha thiết.

Đột nhiên có một người phụ nữ, toàn thân mang theo cơn tức giận lạnh lùng đi lướt qua anh, chạy vọt vào tiệm bánh, anh cơ hồ còn chưa kịp phản ứng.

Người phụ nữ đó đi thẳng đến trước mặt Quan Hiểu, tạt mạnh ly nước lên mặt cô.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh.

Anh nhìn thấy Quan Hiểu ngẩn ra, còn người phụ nữ kia bắt đầu quát ầm lên, mọi người trong tiệm nhìn chăm vào họ. Quan Hiểu cuối đầu lau những giọt nước trên mặt. Cô chật vật, ngượng ngùng, đôi mắt long lanh như chột muốn khóc.

Anh nhận ra người phụ nữ đó, đó là người vợ thứ sáu trước của Quách Hồng Đồ.

Anh còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, bước chân bắt giặc tiến vào tiệm bánh ngọt.

Quan Hiểu đang đứng lên định bỏ đi, nhưng người phụ nữ đó giữ tay cô lại, cuồng loạn chửi bới cô, còn đưa tay lên định tát cô, nhưng cánh tay lại bị anh bắt lại.

**

Trần Lam Ni cố gắng gạt tay lại, miệng tuông ra những lời nói vô cùng khó nghe.

“Đồ con đàn bà ti tiện! Hết dụ dỗ chồng người này rồi đến bạn trai người nọ, trong khi cũng đã có chồng rồi chứ. Nếu như cô còn độc thân, chắc tất cả phụ nữ ở đây đều phải buộc chồng mình vào lưng quần mang theo mới được mắt. Cô vất cái bộ dạng đáng thương, yếu đuối kia đi, thất lưng quần của cô lỏng lẻo, quay về trước mặt đàn ông là liền còi ra, lại còn làm ra vẻ thanh cao!” Cô ta nghiêng đầu nhìn Doãn Gia Hoa: “Doãn Gia Hoa, sao anh vẫn có thể bảo vệ cho cô ta, anh không biết cô ta đã ngủ cùng Quách Hồng Đồ rồi ư? Ha, anh đúng thật là không sợ bị cấm sùng. Ha, lạ à nha! Bản lĩnh trên giường của người phụ nữ này lợi hại đến vậy sao? Xem ra đàn ông đều là một lũ như nhau, ai bị cấm sùng cũng chẳng thêm để tâm.”

Cô ta càng nói càng khó nghe, Doãn Gia Hoa bình tĩnh đáp trả: “Trần Lam Ni, chắc cô sau này không muốn ở trong giới này nữa đúng không? Giữ cái mồm mình sạch sẽ chút đi.”

Anh xoay sang nhìn Quan Hiểu trên mặt cô vẫn còn nước, tóc bết lại. Đôi mắt cô ruom ruộm, nhưng lại kiên cường không để chúng tuôn rơi, một câu cô cũng không lên tiếng, mặc cho Trần Lam Ni hoa tay múa chân chửi mắng.

Trái tim anh cũng hóa thành nước.

Sao cô lại ra nông nỗi này. Ngay bản thân anh cũng rất khó chịu, rõ ràng là cô muốn khóc nhưng bản thân lại quật cường không khóc.

Anh không muốn để cô chịu uất ức, chặn Trần Lam Ni lại, kéo tay cô ra khỏi tiệm.

Cô bị anh nắm tay, bước chân lảo đảo, nhưng cũng không vùng vẫy ra khỏi anh.

Trần Lam Ni đằng sau còn hét vọng tới: “Doãn Gia Hoa, Doãn Gia Hoa anh còn bảo vệ cô ta sao? Anh nữ phụ lòng Lộ Lộ sao? Quan Hiểu, con đàn bà ti tiện này, cô sẽ không có kết quả tốt.”

**

Doãn Gia Hoa không may may để ý đến người phụ nữ điên rồ phía sau, anh kéo Quan Hiểu lên xe. Quan Hiểu cúi đầu ngăn ngor. Toàn thân cô khẽ run lên. Anh thở dài, vươn người qua giúp cô thắt lại dây an toàn.

Cô ngước mắt nhìn anh, không nói một lời. Theo động tác của cô, những giọt nước mắt cuối cùng đã không trụ được nữa, tuôn rơi như dê vỡ.

Cô như vậy, lòng anh cũng tan nát.

Anh không kìm nổi lòng, nâng tay lau đi những giọt lệ trên mặt cô.

“Đừng khóc nữa.” Anh khẽ nói: “Anh đưa em rời khỏi nơi này.”

Cô nhìn anh, đáy mắt hiện lên nỗi đau xót vô tận: “Nhưng em có thể đi đâu chứ?” với bộ dạng hỗn độn như vậy quay về nơi của Quách Hồng Đồ sao? Cô đáp ứng nói: “Em không có ngủ cùng ông ta...”

Trái tim anh tựa như bị con dao xướt qua: “Anh đưa em về nhà!”

**

Doãn Gia Hoa lái xe về nhà mình. Trên đường, Quan Hiếu lặng lẽ không lên tiếng, cũng không phản đối anh đưa đi đâu.

Anh dẫn cô vào thang máy. Dọc đường đi, cô vẫn luôn cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Anh mở cửa ra, dè dặt nhìn cô. Anh thật sự sợ cô lại hối hận quay người bỏ chạy.

Vẫn may cô không có.

Anh đẩy cửa để cô vào.

Khi đôi bàn chân cô đã tiến vào nhà, lòng anh lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm.

**

Vào nhà, cô lúng túng đứng một bên. Anh thay giày, mở tủ lấy một đôi dép mới cho, ngồi xuống, giúp cô cởi giày, rồi mang dép vào chân cô.

Sau đó đứng lên, sau đó cả hai người đối mặt nhìn nhau.

Tất cả mọi thứ anh đều làm rất tự nhiên, tựa như sáu năm trước mỗi ngày họ vẫn bên nhau.

Trước đây anh chỉ là một tên tiểu tử nghèo, dốc hết của cải cũng không thể mang lại cho cô một thứ gì, cho nên chỉ có thể dốc hết trái tim mình để yêu thương cô. Anh nói, sau này chỉ cần có anh ở bên cạnh, cô không phải động tay vào làm bất cứ chuyện gì. Vì thế mỗi ngày anh đều giúp cô thay giày, giúp cô buộc dây giày. Cô không chịu, nói với anh rằng, anh là đàn ông con trai, không được tùy tiện quỳ gối trước người khác. Nhưng anh lại nói, đời này, anh chỉ quỳ gối trước một mình cô, cam tâm tình nguyện quỳ gối trước cô.

Về sau cô đi rồi, ngoại trừ lúc ngoại nằm viện ra, anh chưa bao giờ ngồi xuống giúp ai thay giày.

Hai người cứ vậy lặng lẽ nhìn đối phương, trong chớp mắt thiên tư vạn niệm trong lòng mỗi người hiện lên.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, bỗng dưng vành mắt ửng đỏ.

Anh cũng không thể nào kiềm chế được bản thân, đè ép cô sát tường, hung hăng hôn cô, hung hăng nghiền ngấu môi cô.

Đã bao lâu rồi, anh mới cảm giác được lại mùi vị của cô, đã bao lâu rồi chưa được chạm vào người cô? Nhiều năm qua, anh nhớ mùi vị cô mà tan nát cõi lòng, nhớ cách yêu cô đến tan nát cõi lòng, thế nhưng không thể nào chạm vào được.

Anh nghe thấy hơi thở dồn dập của mình, anh như người mất hồn.

Anh nghe thấy tiếng cô khóc nghẹn ngào. Anh hơi sợ, sợ rằng cô không nguyện ý, gần như muốn buông cô ra. Nhưng nỗi lo lắng đó đến cuối cùng cũng không thắng nổi niềm nhớ nhung của anh, anh luyến tiếc buông cô ra, anh dịu dàng hôn cô trấn an, cánh tay đỡ lấy lưng cô.

Anh cảm giác được bàn tay cô choàng qua eo mình. Cuối cùng cô đã không phản kháng nữa.

Anh giống như một tên nhóc lạc đường vừa tìm ra phương hướng, được ủng hộ liền dừng cảm tiếng tới, hăng hái tiến lên.

Anh hôn cô, bế bổng cô lên, không kịp đi về phía phòng ngủ, hai người cùng nhau ngã xuống sofa.

Đôi mắt anh đỏ ngầu, gấp gáp cởi quần áo trên người xuống, thẳng tay xé rách chiếc váy ngắn và quần con của cô. Cô hỗn loạn đưa tay ngăn lại, anh liền đặt tay cô lên đỉnh đầu. Anh tách hai chân cô ra, tiến thẳng vào. Cô cau mày, cắn môi, khẽ rên rỉ, toàn thân co rút lại bởi sự tấn công bất ngờ.

Toàn thân anh run rẩy. Sự sát chặt của cô như muốn tan chảy anh.

Anh chậm rãi di chuyển, buông lỏng tay cô, nâng cầm cô hôn xuống.

Anh nghiền ngấu cô, từng chút một đột kích vào thân thể cô. Cô nghiêng đầu qua một bên, thờ hờn hờn.

Anh cởi bỏ chiếc áo sơ mi trên người cô, vuốt ve thân thể cô, toàn thân cô khẽ run lên. Anh đẩy chiếc áo con lên, cúi đầu dịu dàng hôn, nửa thân dưới

vẫn không hề dừng lại, cô bị anh giầy vò khê rên thành tiếng.

Anh từ từ tiến vào cô, áo trên người cô tụt dần xuống, anh cảm thấy vô cùng vương vít, xé toạc chiếc áo sơ mi, vút thẳng xuống đất.

Anh cúi đầu xuống, bỗng sững sốt... ngay cả động tác cũng dừng lại.

Trên chiếc cổ trắng ngần của cô là một sợi dây chuyền mảnh, mặt dây chuyền là chiếc nhẫn mà trước đây anh đã dùng số tiền đầu tiên kiếm được mua tặng cô.

Anh đã tự tưởng tượng vô vàn tình huống: cô đã đánh mất nó, cô đã bán nó, cô đã tặng nó cho người khác, nhưng lại không ngờ rằng nó vẫn còn, cô vẫn luôn mang nó bên người.

Trong lòng cô vẫn còn có anh.

Trong nháy mắt, anh bỗng cảm thấy những đau khổ, sự dằn vặt trong sáu năm qua đều rất đáng giá.

Anh vuốt ve khuôn mặt cô, cô đưa tay che hai mắt mình. Anh giữ lấy tay cô, để cô nhìn thẳng vào mắt mình. Anh nâng chiếc nhẫn lên, khàn giọng hỏi cô: “Vì sao?”

Cô nhìn anh, những giọt lệ lại tuôn rơi.

Anh cúi xuống hôn lên những giọt lệ kia, nhìn vào mắt cô không rời. Anh đột nhiên bắt đầu trở nên điên cuồng mà tiến vào người cô, những giọt mồ hôi lấp lánh rơi xuống ngực cô. Chiếc nhẫn lắc lư theo nhịp, tiêu hồn đoạt phách. Anh hôn xuống ngực cô, dây dưa triền miên, mang theo nỗi nhớ vô tận.

Cô không kìm nén sự run rẩy, khóc lên thành tiếng gọi tên anh.

Anh buông ngực cô, hôn lên môi cô, thì thầm gọi “Hiểu Hiểu”. Hai người ôm chặt, hôn nhau nồng nàn, tựa như sẽ không có ngày mai, liều mình quán quýt dây dưa.

Giây phút này, hai người cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ cố gắng hết sức để cảm thụ lẫn nhau, ôn lại những cảm xúc xưa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chúng ta nói chuyện đi

Sau trận cuồng phong bão táp, Doãn Gia Hoa bế Quan Hiểu vào nhà tắm.

Anh đặt cô vào bồn tắm, sau khi mở nước nóng, anh chẳng mấy chốc có ý định ra ngoài.

Sợ cô lạnh, anh liên tục gạt nước lên người cô, đợi đến khi nước lên đến hai phần ba bồn, anh cũng vào trong.

Hai người đều không lên tiếng, chỉ nhìn nhau, bất giác lại xà vào nhau hôn đắm đuối. Hai người quán quýt lấy nhau trong bồn tắm, nước bắn lên tung tóe.

Mãi đến khi da ngâm nước đến nhão, họ mới chịu bước ra.

Quan Hiểu lấy chiếc khăn lông Doãn Gia Hoa đưa cho quần quanh người, ngược mắt lên, nhìn thấy một bộ bàn chải đánh răng màu hồng nhạt trên tủ kính.

Trái tim cô thất lại, bỗng dung cô cảm thấy bản thân mình thật thấp hèn.

Doãn Gia Hoa nhìn theo ánh mắt cô, anh bỗng giật mình, vẻ mặt hoảng hốt.

Quan Hiểu nắm chặt chiếc khăn lông trong tay, cô gắng giữ vẻ bình tĩnh, gượng cười nói: “Em ở đây hẳn là không tiện, em nên đi rồi.”

Doãn Gia Hoa vội vàng ôm lấy cô: “Bởi vì cô ấy tự mình đến tìm em đưa chỉ phiếu nên bọn anh đã chia tay. Hơn nữa trước kia cô ấy cũng không thường xuyên đến đây.” Anh gấp gấp giải thích tất cả cho cô.

Nghe lời anh, lòng cô khê động. Tờ chỉ phiếu của cô ta chính xác đã cắt đứt cọng rom hy vọng cuối cùng của cô.

“Tất cả chỉ phiếu đó...”

Chưa đợi cô hỏi hết, anh đã trả lời: “Là Trương Lộ tự mình đưa cho em nhưng lại lấy danh nghĩa của anh.”

Quan Hiểu đột nhiên cảm thấy rất muốn khóc. Vãn may, không phải anh làm, không phải anh muốn si nhục cô.

Doãn Gia Hoa nhìn thấy đôi mắt cô ngân ngấn nước, lại lật đật hoảng sợ, vội vàng giải thích toàn bộ: “Trong nhà bình thường có cô giúp việc đến quét dọn, anh cũng không để ý trong nhà đặt cái gì. Bộ bàn chải đánh răng kia anh cũng không nhớ là nó để ở đây từ lúc nào, nếu như nhìn thấy anh nhất định đã vứt nó đi từ lâu rồi!”

Anh cũng không hiểu bản thân, tại sao lại có cảm giác như vừa bị bắt yêu đương vụng trộm. Rõ ràng, trong vấn đề này, anh là người bị giày vò nhiều hơn, thế nhưng khi đối mặt với cô, anh lại luôn thấp bé.

Anh bế cô vào phòng ngủ, hai người nằm trên giường, ôm chặt lấy nhau.

Tất cả đều tốt đẹp như huyền ảo, hai người không ai dám lên tiếng trước, sợ rằng, khi đã nói ra những điều không thể đối mặt được, tất cả những tốt đẹp này sẽ vỡ ngay lập tức.

Cuối cùng anh vẫn không kìm được lòng, mở miệng trước.

“Mấy năm nay, em sống tốt không?” Anh hơi dừng lại, nghẹn ngào nói: “Anh sống không tốt chút nào, một chút cũng không.”

Khóe mắt cô tràn lệ.

“Xin lỗi!” Hai tiếng xin lỗi cất giấu trong lòng cô đã rất lâu.

Xin lỗi, là em đã trêu chọc anh! Xin lỗi, bởi vì em mà anh phải đau khổ! Xin lỗi em đã không thể buông tay để giải thoát cho anh!

Anh hôn lên khóe mắt cô, an ủi: “Em đừng khóc, đừng khóc! Em khóc, lòng anh cũng tan nát.” Anh thì thầm gọi tên cô: “Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu.”

Đêm nay, hai người cứ vậy ôm nhau ngủ, tất cả những tốt đẹp này tựa như một giấc mơ.

Thế nhưng sáng mai, sau khi giấc mộng tan biến, hai người phải đối mặt với hiện thực.

**

Quan Hiểu nhìn màn hình điện thoại không ngừng lấp lóe cái tên Quách Hồng Đồ, cô cảm giác bản thân như vừa làm tội ác. Trên pháp luật, cô và Mạnh Đông Phi vẫn còn quan hệ vợ chồng. Ngoại trừ lần đó ra, cô cũng âm thầm chấp nhận tất cả sự săn sóc của Quách Hồng Đồ. Trong khi còn chưa làm rõ mối quan hệ với hai người đàn ông kia, cô lại lần nữa dây dưa cùng với Doãn Gia Hoa.

Cô hận bản thân không kiên quyết, không đủ dũng cảm để rời khỏi anh sống cuộc sống một mình, không hoài niệm những tốt đẹp của sáu năm trước, cũng không nghĩ đến những tổn thương anh đã mang lại cho cô sáu năm sau, quên hết tất cả.

Cô không thể nào từ chối được anh, hóa ra chỉ cần một câu nói của anh, chỉ cần sự ân cần nơi anh, cô đã có thể quên đi tất cả mà chạy đến bên anh.

Cô lặng lẽ mặc áo. Hai cúc dưới chiếc áo sơ mi không biết đã bị anh giật bay đi đâu rồi, cô cẩn thận nhét vạt áo dưới vào lưng váy. Cô nhấn tin cho Quách Hồng Đồ, bảo ông ta không cần phải lo lắng, cô sẽ vẫn đi làm như bình thường.

Cô nói với Doãn Gia Hoa rằng cô phải đi. Anh không lên tiếng. Khi cô ra đến cửa, anh đột nhiên lại chạy đến, đẩy cô vào tường, hôn cô điên cuồng.

Anh hỏi cô: “Em cứ đi như vậy à?”

Cô rũ mắt xuống, khẽ “ừ”

Anh bỗng trở nên giận dữ, giữ chặt bờ vai cô, lớn tiếng hỏi: “Em cứ đi như vậy sao?”

Cô ngược mắt nhìn anh không trả lời.

Anh trở nên kích động, thanh âm gấp gáp: “Sao em không hỏi anh, chúng ta có thể quay lại bên nhau không? Sao em không hỏi anh, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu không? Sao em không hỏi anh, rằng anh có còn yêu em không?”

Cô khóc nghẹn ngào: “Em còn có thể quay lại bên anh sao? Chúng ta còn có thể bắt đầu lại từ đầu sao? Anh...anh còn yêu em sao?”

Anh hùng hăng hôn xuống môi cô.

**

Khi hai đôi môi lướt tiếc tách rời nhau, anh khẽ khàng, dè dặt, thậm chí còn mang theo chút gì đó hèn mọn hỏi cô: “Sao sáu năm trước em lại rời bỏ anh?”

Cô tựa như bị chạm vào nỗi lòng đau đớn nhất, nước mắt xâu chuỗi tuông rơi.

Anh bị cô làm hoảng sợ, không biết làm gì khác, không ngừng hôn lên những giọt nước trên má cô: “Em đừng khóc, đừng khóc! Anh không hỏi nữa được không? Xin em đừng khóc!”

Cô nâng tay vuốt ve khuôn mặt anh, ánh mắt tràn đầy bi thương: “Anh hãy cho em chút thời gian, được không?”

Cho em chút thời gian để em giải quyết tất cả mọi rắc rối. Cho em chút thời gian để em nghĩ nên phải giải thích với anh thế nào. Cho em chút thời gian để em nghĩ... nghĩ còn có cơ hội được quay trở lại bên anh không.

Doãn Gia Hoa nhìn Quan Hiểu. Cô khóc nghẹn ngào cầu xin anh, lòng anh đã lạnh đi, đâu còn sức lực nói ra từ không.

Trước khi để cô rời đi, anh cầu xin cô: “Em có thể nghe điện thoại của anh, được không?”

Cô gật đầu, kiễng chân chủ động hôn lên môi anh.

**

Mấy hôm trước, anh đã liên tục không ngủ mấy ngày. Tiễn Quan Hiểu đi, anh quay lại giường ngủ li bì. Vừa tỉnh giấc, anh liền lấy chiếc điện thoại cò lỗ sĩ kia gọi cho Quan Hiểu. Tối qua cô đã nói với anh, vì sao trước kia anh vẫn không thể nào gọi được đến số kia. Hóa ra cô và anh giống nhau, vẫn luôn giữ gìn chiếc điện thoại này.

Điện thoại vừa đổ chuông đã được kết nối, lòng anh dâng trào một loại thỏa mãn cùng hạnh phúc vô biên.

“Em đang làm gì đó?” Anh khẽ hỏi.

“Em đang đi làm, anh thì sao?” Thanh âm cô ôn nhu, mang theo vài phần lười biếng.

“Đang nhớ em.” Anh thật nghĩ không ra, sau sáu năm anh vẫn có thể nói ra những lời buồn nôn kiểu này.

Nhưng quả thật là anh đang rất nhớ cô.

“Tối...” Lời nói của anh đột nhiên bị cô cắt ngang.

“Em ở bên này có chút việc, chúng ta lại nói chuyện sau nhé, em cúp máy trước đây.” Tựa như có chuyện gì rất quan trọng, giọng nói cô gấp gáp.

Cô tắt máy rồi, anh vẫn còn đặt điện thoại bên tai.

Anh chỉ muốn hỏi cô, tối nay chúng ta có thể gặp nhau không thôi.

Doãn Gia Hoa cảm thấy bản thân như muốn phát điên. Rõ ràng hôm đó trước khi rời đi, Quan Hiểu đã hứa với anh rằng, sẽ không phớt lờ anh, sẽ nhận điện thoại của anh.

Thế nhưng mấy hôm nay, ngoại trừ lần gọi điện thoại đầu tiên đó, cho dù anh có gọi điện thoại cho cô mấy lần, cô cũng chỉ lạnh lùng âm thầm nói: “Xin lỗi, hiện em đang rất bận.”

Ngữ khí lạnh băng, tựa như đối xử với một người xa lạ. Rõ ràng mấy hôm trước hai người vẫn còn triền miên bịn rịn quấn quýt lấy nhau thế mà.

Anh không biết đến cuối cùng thì vấn đề ở đâu. Anh muốn tự mình đi hỏi cô, đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mấy hôm nay tình trạng của ngoại lại rất khẩn cấp, anh không thể rời nửa bước khỏi bà.

Tối đó lúc anh tiễn Quan Hiểu, ngoại lại một lần nữa bị đưa vào phòng cấp cứu. Rõ ràng chiều đó khi anh ở bệnh viện, tình trạng của ngoại vẫn còn rất tốt, hiếm khi thấy ngoại còn có tinh thần muốn xuống giường, còn bảo y tá đẩy ra bên ngoài hóng gió, lúc anh đến phòng bệnh, đợi một lúc lâu ngoại mới quay về lại. Khi vừa vào phòng, bà lại bắt đầu hỏi Trương Lộ. Anh trả lời qua loa cho có lệ để ổn định tâm trạng bà. Kết quả vừa mới ra ngoài ăn tối, ngoại đã bị đưa vào phòng cấp cứu. Đêm đó, sau khi từ phòng cấp cứu đi ra, ngoại nắm lấy tay anh, nặng nề đòi gặp Trương Lộ, anh không còn cách nào, buộc phải gọi điện cho Trương Lộ.

Lúc này tâm trạng ngoại mới ổn định trở lại.

Nhìn thấy ngoại nắm lấy tay Trương Lộ, không ngừng an ủi: “Cháu ngoan, cháu yên tâm! Yên tâm!” Anh cảm thấy rất phiền muộn, muốn gọi điện thoại cho Quan Hiểu nghe giọng nói cô.

Không ngờ rằng, cô bỗng dưng phớt lờ anh.

Mấy hôm liên tiếp như vậy, anh bức bối muốn phá hủy cả thế giới này,

Đến gần tối, sau khi bà ngoại uống thuốc ngủ, anh nói đưa Trương Lộ về. Cô từ chối, anh cũng không kiên nhẫn cũng cô tranh luận, bởi vì cô đã giúp anh sắm vai cô cháu dâu nhỏ hiếu thuận. Anh lái xe đến công ty Hồng Đồ.

Khi nhìn thấy xe Quách Hồng Đồ vừa đi ra từ bãi đỗ xe, anh không nghĩ ngợi gì, liền xông lên phía trước chặn xe.

Tiếng thắng xe vang lên chói tai.

Anh không quan tâm, xuống xe, bước đến bên xe Quách Hồng Đồ, gõ cửa.

Cửa sổ xe hạ xuống, anh nhìn thấy Quách Hồng Đồ nhìn anh cười.

“Doãn tổng, chặn đường như thế này có lẽ không hay.”

Anh không trả lời, ánh mắt lướt qua người phụ nữ trong xe.

“Quan Hiểu, em xuống xe, chúng ta nói chuyện.”

Người phụ nữ cúi đầu, không nói lời nào, cũng không nhìn anh.

Anh chạy qua bên kia mở cửa xe, kéo cô xuống.

Quách Hồng Đồ vươn người giữ lại tay anh, cười cười nói: “Doãn tổng, làm như vậy hình như không hay cho lắm.” Tuy trên mặt ông ta vẫn nở nụ cười, nhưng bầu không khí dần trở nên nghiêm trọng.

Quan Hiểu ngừng đầu, gạt tay Quách Hồng Đồ ra, mỉm cười: “Không sao, tôi xuống xe nói chuyện rõ ràng với anh ấy.”

Quách Hồng Đồ nhìn cô, buông tay ra.

Quan Hiểu bị Doãn Gia Hoa kéo ra góc xa.

**

Doãn Gia Hoa kéo Quan Hiểu vào xe mình, nhưng cô vùng ra: “Có gì thì anh cứ nói ở đây đi.”

Doãn Gia Hoa nhìn cô, vẻ mặt vô cùng phần uất: “Tại sao em đột nhiên lại lạnh nhạt với anh.”

Quan Hiểu nhìn anh cười: “Sao thế được? Em vẫn nhận điện thoại của anh đấy thôi.”

Hai tay Doãn Gia Hoa siết chặt: “Em biết anh đang hỏi em điều gì mà, Quan Hiểu!” Anh gần như nghiến chặt răng gọi tên cô.

Quan Hiểu nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh, ngữ điệu nhàn nhạt: “Em đã suy nghĩ rồi, chúng ta thật sự không thích hợp. Cho nên hay là thôi đi.”

Doãn Gia Hoa sít sao nhìn vào đôi mắt cô, muốn nhìn thấu rõ tận trong con người cô: “Em có biết mình đang nói gì không?”

Anh không hiểu, tại vì sao chỉ trong vòng mấy ngày cô lại thay đổi lớn như vậy.

Về mặt Quan Hiểu vẫn rất bình thản: “Anh đừng như vậy được không? Ngăn cách giữa chúng ta có quá nhiều người, quá nhiều việc, cho dù có cố gắng ở bên nhau, cũng sẽ không thể hạnh phúc.”

Doãn Gia Hoa cười khẩy: “Quá nhiều người sao?” Anh tiến sát gần cô: “Quá nhiều người, là ai?” Anh mĩa mai nhếch miệng: “Là chồng của em Mạnh Đông Phi?” Anh chỉ tay về hướng chiếc xe kia: “Hay là ông ta?”

Quan Hiểu vẫn chỉ cười: “Anh nói đúng, là ông ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Bọn anh sẽ không kết hôn

Doãn Gia Hoa bắt gặp siết chặt bờ vai Quan Hiểu, anh hoàn toàn quên đi phong độ: “Em biết em đang nói gì không, Quan Hiểu? Em biết ông ta là ai không? Em cảm thấy em đi theo ông ta thì sẽ hạnh phúc sao? Ông ta đã cưới bao nhiêu đời vợ em biết không?”

Quan Hiểu lặng lặng nhìn anh: “Em thì có tốt đẹp gì hơn chứ, cũng có một đời chồng, còn chưa ly hôn thì đã ở cùng người khác, bị chồng bắt gian tại trận, anh nói xem người phụ nữ như em đây có gì tốt chứ...”

Cuối cùng đáy mắt cô đã không còn bình lặng nữa, mơ hồ lóe lên tia bi thương.

Doãn Gia Hoa nhìn cô, lòng đau như dao cắt: “Tại sao nhất định phải si nhục bản thân mình như vậy? Em có thể ở bên ông ta, vậy tại sao lại không thể ở bên anh? Anh không đủ thỏa mãn em ư?”

Sợ anh lại nói thêm lời khiến hai bên lại tổn thương, Quan Hiểu buông ta anh ra, quay trở về xe.

Cô đưa lưng về phía Doãn Gia Hoa, vừa định bước đi, tay lại bị giữ lại: “Quan Hiểu, em hãy nói rõ ràng cho anh! Xem như anh cầu xin em!” Lời van xin của anh khiến lòng cô thất vọng.

“Em không thể hết lần này đến lần khác khiến anh chết không rõ ràng như vậy được.”

Quan Hiểu nhắm mắt, cố nuốt những giọt lệ tuôn trào, cô cắn chặt môi, hít sâu một hơi rồi quay đầu lại: “Được, nói thật em không phải là người phụ nữ tốt lành gì, cũng không sợ anh biết được lịch sử tình trường của mình. Trước đây là em đã quyến rũ anh, trước đó còn lừa dối người khác, Không phải anh muốn biết vì sao em lại quen ông ấy sao?” Cô đưa mắt về hướng xe rồi lại quay đầu nhìn anh: “Bởi vì, lúc em còn du học ở bên Úc, bọn em cũng đã từng có thời gian vui vẻ bên nhau.”

Khuôn mặt Doãn Gia Hoa trắng bệch, anh nhìn Quan Hiểu bằng ánh mắt hoàn toàn không thể tin được.

Đúng lúc Quách Hồng Đồ xuống xe, ông lịch sự tách tay Doãn Gia Hoa ra, cười nói: “Doãn tổng, chuyện gì cũng từ từ, cứ lôi kéo như vậy, thật không khiêm nhã lắm.” Ông nắm bờ vai Quan Hiểu, kéo về phía mình.

Doãn Gia Hoa nhìn ông ta rồi lại nhìn Quan Hiểu, hai người họ bên nhau kề vai, trong chớp mắt anh cảm thấy hoàn toàn mất hết hy vọng.

Đằng sau không ngừng vang lên tiếng còi thúc giục, Quách Hồng Đồ nhìn Doãn Gia Hoa nói: “Doãn tổng, chúng ta ngán đường như vậy thật không tốt, đã không còn gì nói vậy tôi đưa Quan Hiểu đi trước.” Ông ta nắm tay Quan Hiểu cùng lên xe.

Doãn Gia Hoa nhìn xe Quách Hồng Đồ rời đi, nghĩ đến những lời Quan Hiểu vừa nói, nghĩ đến bàn tay Quách Hồng Đồ đặt lên vai cô, trước mắt anh tối sầm lại, cơ hồ như tất cả đều sụp đổ.

Anh cố trụ vững, từng bước quay về xe.

Mỗi bước đi, dường như có thể nghe thấy tiếng lòng vỡ vụn.

Anh không biết mình đã lên xe như thế nào, cũng không biết mình đã khởi động xe như thế nào, chỉ biết mình đã phóng xe rất nhanh, mà lái đi đâu ngay chính anh cũng không rõ.

Anh nhấn ga, lái đi không mục đích, trong lòng vừa đau lại vừa hận.

Đôi mắt không hiểu sao lại mờ mịt, anh không biết cột đèn giao thông là đèn đỏ hay đèn xanh, anh dụi dụi mắt, càng dụi lại càng mơ hồ. Bên tai đột nhiên vang lên tiếng còi rín rít.

Anh buông tay, nhìn thấy chiếc xe đang nghiêng lệch đường.

Anh vội đạp phanh, đánh tay lái qua hướng ngược lại.

Một cú sốc dữ dội, anh dừng lại.

Cuối cùng xe cũng dừng, anh thở dài nhẹ nhõm, may đã thoát khỏi chiếc xe trước mặt. Nhưng tại sao anh lại khó chịu thế này, không thể động đậy được.

Trên mặt nóng nóng. Anh không khỏi cười nhạo bản thân, sao lại còn có thể vì người phụ nữ đó mà rơi lệ cơ chứ.

Anh nâng tay sờ mặt, cánh tay như nhũn ra, anh giật mình, sao thoáng cái anh đã không còn chút sức lực nào nữa rồi.

Bàn tay chạm vào dòng chất lỏng ấm áp.

Anh nghĩ nước mắt mình đúng thật là nhiều, sao lại giống người phụ nữ đó thế kia chứ.

Phải mất một lúc anh mới đưa bàn tay ra trước mặt, anh không nhìn được cười vang lên.

Hóa ra là máu.

Một giây trước khi ngã đi, anh đột nhiên nghĩ, nếu cô đã tuyệt tình thế, vậy tại sao vẫn còn giữ chiếc nhẫn anh tặng.

**

Từ lúc Quách Hồng Đồ đưa cô lên xe, cô vẫn cúi đầu không lên tiếng.

Quách Hồng Đồ tự cười bản thân: “Không ngờ, có một ngày, Quách Hồng Đồ tôi lại trở thành công cụ cho một người phụ nữ.”

Quan Hiểu ngẩng đầu, chân thành xin lỗi ông ta: “Xin lỗi đã lôi anh vào chuyện hỗn độn này.”

Quách Hồng Đồ tự nhiên cười: “Có gì mà xin lỗi chứ, dù sao tôi cũng vui vẻ chấp nhận.”

Thoáng chốc Quan Hiểu không biết nên nói gì.

Quách Hồng Đồ nhìn vành mắt ửng đỏ của cô không khỏi than thở: “Em yêu cậu ta vậy sao? Yêu đến mức cho dù ngoại cậu ta đưa ra yêu cầu gì em cũng sẽ tự mình âm thầm chịu đựng?”

**

Ngày hôm đó, khi Quan Hiểu rời nhà Doãn Gia Hoa quay về biệt thự Quách Hồng Đồ thay quần áo. Cũng may khi ấy Quách Hồng Đồ không có nhà, cô miễn phải giải thích chuyện xấu hổ tới qua đã làm. Thay xong quần áo, cô lái xe đến công ty Hồng Đồ lên gặp ông ta.

Nhìn thấy cô không sao, ông ta cũng không gặng hỏi cô đêm qua đã làm gì.

Có đôi khi cô tự nghĩ, tại sao bản thân mình lại không dứt khoát yêu luôn Quách Hồng Đồ đi? Một người đàn ông tình tế, dù biết tất cả nhưng không bao giờ để người ta vào tình trạng lúng túng, nếu như yêu ông ta, cô sẽ “tiết kiệm” được rất nhiều chuyện phiền não.

Cô quay trở lại văn phòng mình.

Cả buổi sáng cô luôn bị phân tâm, không ngừng nhớ lại hình ảnh đêm qua, trong lòng vừa phiền muộn lại vừa ngọt ngào. Về sau phải làm sao giờ? Chuyện của Mạnh Đông Phi vẫn chưa giải quyết xong, cô có thể quay lại bên anh không? Lúc sáng anh hỏi cô sáu năm trước vì sao lại rời bỏ anh, hiện tại cô có thể nói cho anh nguyên do không?

Đang lúc suy nghĩ miên man thì điện thoại reo lên. Là tiếng chuông từ chiếc điện thoại lỗi thời của hai người. Chuông vừa vang lên cô liền bắt máy.

Anh hỏi cô: “Em đang làm gì đấy?” Thanh âm anh khàn khàn, nghe có chút gợn cảm lại mang theo phần lười biếng, lòng cô lại trở nên yếu đuối.

“Đang làm việc.” Cô nhẹ nhàng trả lời anh, rồi tò mò hỏi: “Anh thì sao?”

“Đang nhớ em.” Anh không hề chần chừ liền nói.

Trái tim cô tựa như tan chảy thành nước.

“Tối nay...” Cô nghe thấy anh nói hai từ “tối nay” vẫn còn chưa kịp nghe hết thì có người không màng gõ cửa đã xông thẳng vào.

Cô nhìn người đến, hoảng hốt, liền khẽ nói vào điện thoại: “Bên em đang có việc, chúng ta nói chuyện sau nhé, em cúp máy trước đây.” Cô cố gắng giữ bình tĩnh nói hết câu, không biết đầu bên kia có thể nghe ra âm thanh khác thường của cô không.

Cô tắt máy, đứng dậy. Cô thư ký vội vàng chạy đến trước mặt cô khẽ giải thích: Bà cụ muốn lên tìm cô, còn không cho tôi thông báo, nhìn thấy bà cụ ngồi xe lăn lại còn treo bình truyền dịch, tôi vừa muốn ngăn nhưng lại không dám! Tôi còn không biết làm thế nào thì bà cụ đã xông vào...”

Cô trấn an cô thư ký, bảo cô ta ra ngoài trước. Phòng làm việc của cô ngay trước mặt phòng làm việc của Quách Hồng Đồ, từ sáng đến giờ cô cứ thần thờ không để ý Quách Hồng Đồ vẫn còn ở bên kia hay đã đi họp rồi, cô sợ lại quấy rầy đến ông ta, cô quay đầu nhỏ giọng nói với vị khách không mời mà đến: “Ngoại, chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?”

Người đến là ngoại Doãn Gia Hoa.

Bà cụ ngồi trên xe lăn, thở nặng nề nói: “Đừng gọi ta là ngoại, ta đây không dám nhận, cứ gọi ta là bà là được rồi.” Nói xong bà ra hiệu cho cô y tá đẩy mình đi ra.

Phía cuối hành lang là khu vực nghỉ ngơi, họ đi đến đó.

Quan Hiểu dừng lại, khi vừa ngoảnh đầu lại cô hoàn toàn giật mình.

Ngoại lại đang cố gắng vật lộn đứng xuống xe, xem ra muốn quỳ gối trước cô.

Quan Hiểu hoảng sợ, vội vàng chạy đến đỡ bà: “Ngoại... bà... bà đừng như vậy! Bà có chuyện gì cứ mở miệng nói với cháu!”

Bà vất vả dừng lại, cô y tá dìu bà ngồi lên xe, bà thở nặng nề nhìn Quan Hiểu nói: “Sáu... sáu năm trước, ta đã cầu xin cô, xin cô hãy buông ta thẳng Tiểu Gia, cô... cô khi đó không phải đã đồng ý với ta rồi sao? Vì... vì sao... sáu năm sau cô lại quay trở về tìm nó? Cô... cô biết không... nếu như cô không quay trở lại, Tiểu Gia... nó đã kết hôn với Lộ Lộ rồi! Cô... cô biết không, bởi vì cô mà Tiểu Gia và Lộ Lộ đã chia tay! Chuyện này... Tiểu Hoa không dám để ta biết... Lộ... Lộ Lộ là con bé ngọc, thể mà cũng nghe lời nó gạt ta... nếu như hôm qua ta không gọi điện thoại cho nó hỏi, tại sao không đến bệnh viện thăm ta, có lẽ cho đến hôm nay ta cũng không biết, cô lại đi tìm Tiểu Gia!”

Ngoại vừa nói xong, đã tức giận thở không nổi, cô y tá bên cạnh sợ hoảng hốt: “Tiểu thư, cô hãy nói gì để trấn an bà cụ đi, không thể để bà kích động

được!”

QUan Hiểu lưỡng cuống không biết làm sao, giúp bà vuốt ngực: “Bà, bà đừng kích động, có gì bà cứ từ từ nói.”

Ngoại hất tay cô ra: “Cô, không phải cô đã nói, Tiểu Gia xứng đáng gặp người tốt hơn! Tôi, tôi hỏi cô, không phải cô đã hứa với ta rồi, sao lại không giữ lời.”

Quan Hiểu cảm thấy toàn thân tê dại, cô cắn răng găt đầu.

Ngoại dường như an tâm phần nào: “Lộ...Lộ Lộ con bé một lòng vì Tiểu Gia, con bé chưa từng kết hôn, cũng có thể sinh con, xem...xem như là vì Tiểu Gia, tôi cầu xin cô lần nữa, hãy...hãy buông tha Tiểu Gia đừng đến tìm nó nữa, được không?”

Lòng cô rối rắm, không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy vành mắt nóng hổi, ngực đau nhói.

Thấy cô không lên tiếng, ngoại lại bắt đầu vùng vẫy muốn quỳ xuống.

Bà cụ giầy vò bản thân gần như sắp ngất đi, cô hét hồn khiếp vía, vội vã chạy đến đỡ bà. Bà cầm lấy tay cô chờ đợi câu trả lời.

Cô rơm rớm nước mắt, ánh mắt giăng kín tầng sương mờ nhìn khuôn mặt nhăn nheo của bà, lòng cô đau thắt lại, chậm rãi găt đầu.

Cuối cùng bà cụ cũng dần bình tĩnh trở lại, cô ý tá đẩy xe đưa bà rời khỏi. Quan Hiểu vô hồn quay lại phòng làm việc.

Bỗng dung một bóng lưng từ đằng sau đi đến.

Cô kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn người đó.

Là Quách Hồng Đồ.

“Trong phòng họp quá bí bách, tôi ra đây hút thuốc, không ngờ lại...” Quách Hồng Đồ nhún vai, không biết làm sao.

Quan Hiểu cảm thấy ngại ngùng, khốn đốn không biết phải trốn đi đâu.

Cô cúi đầu, muốn quay về phòng làm việc, lại bị Quách Hồng Đồ kéo lại. Ông kéo cô vào góc khuất, để cô tựa vào lòng mình.

“Đúng là cô ngốc, hôm nay tôi cho em mượn ôm đấy, muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng kiềm nén!”

QUan Hiểu tựa trong lòng ngực anh khóc nức nở.

Ông dịu dàng vỗ lưng an ủi cô.

Rất lâu sau cô mới ngừng khóc, khẽ hỏi ông: “Có phải số phận của con người, hạnh phúc hay không đều đã được định trước?”

Ông thấp giọng cười: “Cái này tôi không biết, tôi chỉ biết một người đối xử với người khác tốt vô điều kiện, đây là điều đã định trước, ví dụ như em đối với Doãn Gia Hoa, tôi đối với em!”

Quan Hiểu trầm mặc trong ngực ông một hồi.

Lâu sau, cô nói: “Tôi không đáng!”

Ông lại cười: “Nhưng đây là điều đã được định sẵn.”

**

QUách Hồng Đồ nhìn đôi mắt đỏ bừng của cô, khẽ thở dài: “Em yêu cậu ta vậy sao? Yêu đến mức cho dù ngoại cậu ta đưa ra yêu cầu gì em cũng sẽ tự mình âm thầm chịu đựng?” Ông bắt đầu đi lắc đầu: “Lẽ nào tất cả thật sự đã được định trước.”

Những giọt lệ vương trên hàng mi dài: “Năm đó nếu như tôi không đi chọc ghẹo anh ấy, thì bây giờ anh ấy đã không phải đau khổ thế này. Những gì tôi có thể làm được cho anh ấy cũng chỉ có chừng này thôi. Anh ấy xứng đáng gặp người tốt hơn.” Cô đột nhiên dừng lại, nhìn qua Quách Hồng Đồ: “Anh...cũng vậy.”

Quách Hồng Đồ lắc đầu: “Em đừng tự ti như vậy, tôi thích tất cả trên con người em, chỉ trừ sự tự ti đó. Đừng dùng con mắt thế tục mà suy nghĩ cho tôi, đừng quên tôi có biệt danh là lão Quách tà ma, em hãy tin rằng, em có điểm tốt của em, điểm tốt này ở người phụ nữ khác còn thua xa em. Cho dù em đã từng xảy ra chuyện gì, em không muốn nói tôi cũng sẽ không tìm hiểu, đây là tôi tôn trọng em, nhưng em không được tự ti, hy vọng em sẽ mau chóng lấy lại được vẻ hồn nhiên vui vẻ của ngày trước. Em không cần phải bận tâm vì sao tôi đối xử tốt với em như vậy, bởi vì đây là chuyện của tôi, không hề liên quan gì đến em, em chỉ cần biết, cho dù em đã trải qua những gì, tất cả đều không ảnh hưởng đến ước nguyện ban đầu của tôi là đối xử tốt với em!”

Quan Hiểu mờ mịt nhìn người đàn ông trước mặt, tự đáy lòng cuộn cuộn sóng trào: “Tôi không biết nên đền đáp anh thế nào?”

Quách Hồng Đồ tiêu sái cười: “Hãy quay về với em của ngày trước.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hiểu Hiểu, chúng ta về nhà thôi

Cả tối, Hiểu Hiểu vẫn luôn bất rút, cô lên giường sớm nhưng không sao chợp mắt được, lại đứng dậy bật ti vi.

Cô liên tục chuyển kênh, vô hồn nhìn vào màn hình nhấp nhôe.

Anh hiện tại đang làm gì, có lẽ anh rất hận cô. Cô muốn rời khỏi thành phố này, song Quách Hồng Đồ lại đối xử quá tốt với cô, cô không thể cứ thế mà rời đi, như vậy sẽ có lỗi với ông ấy. Nhưng nếu ở lại thì cô phải làm thế nào, trong lòng cô còn có thể chấp nhận người khác sao, huống hồ lại còn ngăn trở Mạnh Đông Phi, trước khi ly hôn với Mạnh Đông Phi cô có tư cách gì để quyền rũ người đàn ông khác, có tư cách gì để nghĩ đến chuyện yêu đương.

Hôm trước cô vừa mới nộp tiền điện thoại, ngay sau đó liền nhận được điện thoại của Mạnh Đông Phi, hắn ta nổi đóa lên chửi cô sao mấy bữa nay không liên lạc được, vì sao nhà hàng đường Kim Nguyên đã thay chủ, hỏi cô đã đi đâu bữa giờ. Hắn ta cảnh cáo cô, nếu như cô còn trốn hắn ta sẽ làm xấu mặt cô. Hắn ta dọa cô đừng quên rằng cô còn gì nói hắn, cô không thể nào trốn tránh hắn cả đời.

Quan Hiểu một môi nghe hắn ta gào thét, nói với hắn ta rằng cô không ở thành phố A.

Hắn ta không tin, Quan Hiểu cũng lười giải thích, liền tắt máy.

Ngày hôm sau hắn ta lại gọi điện thoại đến, tức giận cảnh cáo cô: “Đừng để tôi tìm thấy cô! Nếu như cô còn dám đập máy tôi, đến lúc tôi gặp được cô, cô cũng biết tôi sẽ làm gì mà, trừ khi cô không quan tâm chuyện tôi sắp sửa làm, cô cứ ở đó mà ngoan ngoãn cho tôi! Yên yên lặng lặng mà đợi cho qua năm mới, sau khi chúng ta thanh toán xong!”

Mỗi lần nghĩ đến hắn ta, cô lại cảm thấy cuộc đời mình như tuyệt vọng. Cô lắc lắc đầu, định tắt ti vi rồi lên giường ngủ.

Ngón tay vô thức ấn vào điều khiển, màn hình ti vi chuyển sang bản tin thời sự.

Cô đang xoay người chuẩn bị bước đi, lại bị cảnh tượng trên ti vi làm cho khiếp đảm, toàn thân hóa đá.

Trên màn hình, một chiếc xe móp nát tông vào hàng chắn trên đường, nhân viên cấp cứu cẩn thận đưa người bị nạn thoát ra. Người đó toàn thân đầy máu.

Bên tai truyền đến tiếng nói rõ ràng của người dẫn chương trình: “Chiều nay, tổng giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn Gia Hoa đã bất ngờ xảy ra tai nạn giao thông, đã được người qua đường giúp gọi 120 đưa vào bệnh viện cấp cứu, tình hình trước mắt đã thoát khỏi cơn nguy hiểm.”

Chiếc điều khiển trong tay rơi xuống đất.

**

Quan Hiểu nghe được tên bệnh viện Doãn Gia Hoa được đưa đến, không kìm nổi lòng cô thăm chạy đến thăm anh.

Trợ lý Dương Huy đang ở trong phòng bệnh chăm sóc anh. Nhìn thấy cô, Dương Huy đứng dậy chào.

Cô nhìn Doãn Gia Hoa đầu quấn băng, nằm trên giường bất động, lòng đau thắt lại, ánh mắt đau xót rơi lệ.

Dương Huy an ủi cô: “Cô yên tâm, vết thương ở đầu của Doãn tổng không nghiêm trọng lắm, chỉ bị chảy nhiều máu.”

Quan Hiểu lau nước mắt.

Tựa như nhớ đến điều gì đó, cô hỏi anh ta: “Ngoại anh ấy đã biết chuyện anh ấy xảy ra tai nạn chưa?”

Dương Huy lắc đầu: “Đã căn dặn bác sĩ bên kia, trong mấy ngày này không được cho bà cụ xem tin tức, để tránh bà lo lắng.” Nghĩ ngợi một lúc, anh ta lại nói: “Bạn thân của Trương Lộ tiểu thư hai hôm trước lại tự vẫn, cô ấy đã đi cùng bạn mình giải buồn rồi, cho nên trước mắt cô ấy cũng không biết.”

Quan Hiểu không biết vì sao Dương Huy lại nói cho mình những điều này, nhưng cô cảm thấy rất biết ơn ân tình này.

Nhất định anh ta đã đoán được mối quan hệ giữa hai người họ.

Dương Huy vò vò tóc: “Tôi vẫn đang nghĩ, sếp của chúng tôi thật sự rất đáng thương, xảy ra tai nạn mà ngoại trừ người trợ lý là tôi đây cũng không còn

ai chăm sóc. Bây giờ thì may quá, Quan Hiểu tiểu thư cô đến rồi, vậy cô vất vả rồi, cho dù là sắp đang ngủ nhưng không thể không có ai chăm, tôi còn có một đồng giấy tờ cần giải quyết, lại phải về nhà thay quần áo.”

Quan Hiểu nhìn chiếc sơ mi nhàu nát trên người anh ta, không nỡ nói ra hai tiếng “tù chớ”.

Dương Huy rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người cô và Doãn Gia Hoa.

Cô ngồi bên giường, lặng lẽ nhìn anh.

Sao anh vẫn ngủ? Có phải vì bị thương ở đầu? Trông anh ngủ không an giấc, đôi mày anh vẫn luôn nhíu lại, khuôn mặt anh sao tái nhợt thế? Có lẽ anh đã bị chảy máu rất nhiều. Tại sao anh lại xảy ra tai nạn, có phải là vì cô?

Cô cảm thấy bản thân mình nghiệp chướng nặng nề. Cô run run đưa tay vuốt tóc băng gạc trên đầu anh.

Anh chắc hẳn rất đau?

Cô không kiềm nén được đau lòng, hai hàng lệ lại lăn tròn trên má.

Cô nghẹn ngào khóc nức nở.

Sao ông trời lại không giáng những đau khổ này lên người cô, tại sao lại hành hạ anh. Một tay cô vuốt ve khuôn mặt anh, một tay cô bịt chặt miệng mình, không để tiếng nức nở đánh thức anh.

Đôi mắt nhắm lẹ, cô không nhìn thấy rõ khuôn mặt anh.

Bỗng nhiên, bàn tay cô đặt trên mặt anh âm ỉm.

Cô gạt nước mắt, nhìn thấy anh đang mở mắt nhìn cô.

Anh nắm lấy tay cô, đôi mắt đỏ bừng, khàn giọng hỏi cô: “Hiểu Hiểu, anh không thể nào hiểu được, em đau lòng vì anh như thế, nhưng tại sao lại đối xử với anh như vậy?” Anh không chớp mắt nhìn cô: “Nói cho anh tại sao?”

Trái tim Quan Hiểu khẽ động, không biết nên nói tất cả cho anh hay là đứng dậy rồi bỏ đi.

Nhưng tay cô bị Doãn Gia Hoa giữ chặt.

Cô giấy dựa vùng ra.

Lòng cô đau nhói, nếu như không phải anh bị thương, sức yếu, sao cô có thể dễ dàng thoát khỏi anh như vậy.

Cô xoay người bỏ đi, nhưng khi vừa đặt tay lên cửa, lại nghe thấy tiếng “rầm”

Cô hoảng sợ quay đầu, nhìn thấy Doãn Gia Hoa lăn nhào trên mặt đất.

Cô tan nát cõi lòng.

Cô gấp gáp chạy lại đỡ anh, toàn thân run rẩy vì sợ: “Gia Hoa anh có sao không? Có bị gì không? Có ảnh hưởng đến vết thương không? Anh có đau không?”

Doãn Gia Hoa ôm chặt lấy cô: “Hiểu Hiểu, em đừng đi! Xin em đừng đi!”

Bộ dáng yếu ớt của anh khiến người khác phải thương tâm, bộ dạng anh cầu xin cô giống hệt đứa trẻ bất lực. Anh như quay về chàng thanh niên đơn thuần của sáu năm trước, cô đùa anh, anh xấu hổ mặt đỏ ửng.

Tường thành cứng cáp trong lòng cô trong chớp mắt sụp đổ thành tro tàn, bước chân muốn rời khỏi bất động, cô ôm chặt lấy anh khóc òa lên.

“Anh cứ như vậy bảo em phải làm sao? Anh bảo em phải làm sao?”

Anh ôm chặt lấy cô, nước mắt nước mũi chảy ròng.

“Nhưng anh có thể làm thế nào chứ, Hiểu Hiểu? Anh hận em, anh muốn em, anh không thể quên được em, anh có thể làm được gì đây?”

Hai người không nói nên lời, ôm chặt lấy nhau, cùng khóc nức nở.

**

Mấy hôm tiếp theo, Doãn Gia Hoa lấy cớ còn bệnh, giữ chặt Quan Hiểu bên người, không để cô rời khỏi nửa bước.

Cho dù là đi toilet, cứ cách mười giây anh lại gọi “Hiểu Hiểu”, nghe được tiếng trả lời của cô “em đây” anh mới an tâm ngồi trong toilet, chỉ cần cô trả lời hơi chậm chút anh liền gấp gấp kéo quần lên chạy ra.

Quan Hiểu dở khóc dở cười. Bệnh tật lúc nào cũng khiến người ta trở nên yếu đuối, cho dù anh ta đã là một người đàn ông trưởng thành, nhưng giây phút sinh bệnh, anh cũng sẽ trở thành như một đứa trẻ bất lực.

Cô thương xót anh.

Mấy hôm nay cô xin Quách Hồng Đồ nghỉ phép, ông ta cũng không hỏi cô vì sao, thậm chí ông ta còn nói, nếu như có gì cần, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ông ta giúp đỡ, thậm chí cả những việc nhạy cảm.

Cảm giác biết ơn dần dần trở thành loại ray rứt, cô không biết bản thân mình nên báo đáp ông ta thế nào.

Mấy hôm nay cô vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc Doãn Gia Hoa, Dương Huy thì đến xem bà ngoại. Dương Huy quay lại nói, ngoại chỉ nghĩ là Doãn Gia Hoa đang giận bà, không hề nghĩ ngờ gì về việc anh đang bị thương không thể đến thăm bà. Dương Huy nói anh ta đã nói chuyện cùng ngoại rất vui vẻ, bảo hai người không cần phải lo lắng, cứ yên tâm mà dưỡng thương.

Doãn Gia Hoa lúc đầu còn hơi buồn bực: “Tại sao ngoại lại nghĩ tôi lại giận ngoại?”

Quan Hiểu đoán được nguyên do nhưng không nói cho anh.

Có lẽ là ngoại hồ đồ rồi, chính cô còn không nhớ chuyện ngoại đến công ty Hồng Đồ thì Doãn Gia Hoa sao lại biết được.

**

Hai người ở bệnh viện hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

Doãn Gia Hoa không hề trông giống một bệnh nhân, hề nhưng lúc Quan Hiểu không để ý anh lại lén hôn trộm cô, dù cô có muốn tránh cũng không được. Dần dần cô cũng chẳng né tránh.

Bệnh viện không phải là nơi để nói chuyện yêu đương. Anh không hỏi cô những vấn đề khó nói, cô cũng không chủ động nói cho anh đáp án là gì.

Năm viện đến ngày thứ sáu, Doãn Gia Hoa nặng nề đòi về.

Bác sĩ cũng đành chịu, cũng may là ngoại trừ vết thương nhẹ ở đầu, còn lại chỉ là vết thương ngoài da, nên đành đồng ý cho anh xuất viện.

Ra khỏi bệnh viện, Quan Hiểu lúng túng không biết nên đi đâu.

Doãn Gia Hoa sợ cô lại bỏ đi, anh nắm chặt tay cô, bắt một chiếc taxi, đẩy cô vào trước rồi mình cùng vào theo.

Anh đọc địa chỉ cho tài xế.

Quan Hiểu nghe thấy thế liền sững sờ.

**

Đến lúc xuống xe, cô vẫn còn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Anh tự nhiên nắm tay cô vào thang máy, lên lầu, đến trước cửa anh lại lấy chìa khóa ra mở.

Toàn thân cô run rẩy.

Anh mở cửa, hơi nghiêng người.

Thế giới sau cánh cửa từng chút một hiện lên trước mặt cô.

Chiếc bàn quen thuộc, chiếc ghế quen thuộc, bộ sofa quen thuộc, tấm thảm quen thuộc, ban công quen thuộc, ngay cả chiếc khăn lông vẫn treo ở đấy.

Quan Hiểu hoàn toàn kinh ngạc, ngẩng đầu, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn anh hỏi: “Sao có thể như vậy được? Rõ ràng em đã bán nó rồi mà?”

Doãn Gia Hoa nhìn thẳng vào mắt cô, trầm trầm nói: “Anh đã mua lại nó! Anh muốn nói với em, anh có tiền, muốn chứng minh cho em xem, em đã sống ở đây, anh cũng có thể! Nhưng anh tìm không thấy em, tìm khắp nơi nhưng không gặp được em. Rõ ràng là rất hận em, nhưng không nhịn được đã sửa nó lại giống như lúc ban đầu. Rõ ràng không muốn nghĩ đến em, nhưng vẫn luôn nhớ đến em. Ngày em đi, chiếc khăn mặt ngoài ban công em mới mua vẫn còn ở đó. Mấy năm lại đây không biết anh đã mua biết bao nhiêu chiếc khăn như vậy. Những khi nhớ em, anh lại treo nó ở đó, những khi hận em, lại ném chúng vào thùng rác, hết lần này đến lần khác, sáu năm cứ như vậy mà trôi qua!”

Đôi mắt anh ruộm ruộm: “Hiểu Hiểu, nếu như em còn có trái tim, xin em đừng tàn nhẫn như thế với anh!”

Quan Hiểu nhào vào lòng anh, khóc nức nghẹn ngào.

Anh ôm cô, thì thầm: “Hiểu Hiểu, chúng ta về nhà rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Từ nơi này bắt đầu, từ nơi này tiếp tục

Quan Hiểu và Doãn Gia Hoa ôm nhau nằm trên giường.

Hai người nhìn nhau, tựa như trước đây, tựa như chưa từng trải qua khoảng thời gian chia lìa sáu năm kia.

Doãn Gia Hoa nói với Quan Hiểu, sau khi cô đi hai năm, anh đã dùng khoảng tiền đầu tiên kiếm được mua lại căn nhà này.

Anh nói không biết vì sao, rõ ràng là anh rất hận cô, thế rằng cả đời này sẽ quên cô, thế nhưng mỗi năm vào ngày hai người chia tay, anh lại bắt giấc trở về nơi này, một mình ngồi trên sofa ngơ ngác.

Quan Hiểu ôm Doãn Gia Hoa vào lòng, yêu thương vạn phần: “Tại sao anh lại ngốc vậy, cứ dứt khoát hận em đi là được rồi, tại sao lại giày vò bản thân mình như thế?”

Doãn Gia Hoa choàng tay ôm eo cô, siết chặt tựa như muốn hòa quyện vào cơ thể cô: “Em còn nhớ một người anh em trước đây của anh tên là Hồ Đào không? Hội bọn anh sau này ai cũng cái tà quy chính, làm ăn đàng hoàng, chỉ có một mình cậu ta là vẫn lạc lối, cậu ta đi theo người ta học hít thuốc phiện, một khi đã nghiện rồi, muốn bỏ cũng không bỏ được. Sau lại, bọn anh đành phải trói cậu ta lại, mỗi lần cậu ta lên cơn, kêu thảm thiết thật sự khiến người ta phải khiếp sợ. Trói cậu ta một tháng trời như vậy, bọn anh cứ cho rằng cậu ta đã cai được rồi. Thế nhưng có một lần ở quán bar của Đại Xuân, bọn anh phát hiện cậu ta lại lén hút trong toilet. Sau đó, bọn anh cũng giúp cậu ta cai vô số lần nhưng cũng vô ích. Ba năm trước, cậu ta đã qua đời vì bị sốc thuốc.” Anh ngừng đầu hôn lên trán cô: “Anh cũng đã từng nghĩ, rốt cuộc em đối với anh mà nói là cái gì? Em khiến anh đau khổ như vậy, khiến anh hận như vậy nhưng anh không thể nào buông em xuống được. Bây giờ anh đã nhận ra, em chính là liều thuốc phiện của anh, anh đã dính vào em, cả đời này không thể nào cai được!”

Quan Hiểu xót xa: “Xin lỗi, là em hư hỏng. Khi không lại đi trêu anh!”

Anh hôn phớt lên môi cô.

“Anh không cần lời xin lỗi của em, anh chỉ cầu mong từ nay về sau em sẽ không bao giờ rời bỏ anh nữa! Hiểu Hiểu, hãy hứa với anh được không?”

Quan Hiểu nhìn vào đôi mắt tràn ngập chờ mong của anh, nghĩ đến những đau khổ mà anh từng trải qua, trái tim cô đau nhói.

Cô không muốn anh vì cô mà phải chịu đựng hơn nữa! Chuyện sau này cứ để sau này tính, giờ khắc này, cô chỉ muốn đền bù lại tất cả cho anh.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, chân thành trả lời: “Em hứa với anh!”

Toàn thân anh run rẩy, không dám tin những gì mình vừa mới nghe thấy.

Anh xoay mình đè Quan Hiểu xuống, hôn lên khắp khuôn mặt cô, thì thầm gọi tên cô: “Hiểu Hiểu! Hiểu Hiểu!”

Sáu năm trước, họ từ nơi này bắt đầu, sáu năm sau, họ cũng từ nơi này tiếp tục.

**

Hai người nhốt mình trong nhà suốt ba ngày. Trong ba ngày này, họ quần quýt lấy nhau trong bóng tối. Doãn Gia Hoa tắt điện thoại di động, đối bụng thì lấy điện thoại Quan Hiểu gọi com, ăn xong hai người lại cùng nhau xem phim, tâm sự, ***.

Hai người không ngừng ***, điên cuồng mây mưa tựa như muốn đem khoảng trống sáu năm đó lấp lại trong cơ thể.

Đây là lần đầu tiên hai người tâm sự thật lòng mình sau sáu năm.

Cuối cùng Doãn Gia Hoa cũng biết, sáu năm trước đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô lại rời khỏi anh.

**

Trước khi tâm sự, Quan Hiểu hỏi Doãn Gia Hoa: “Gia Hoa, anh thật sự muốn biết tất cả mọi chuyện sao? Sự thật có hơi tàn khốc...”

Doãn Gia Hoa kiên định gật đầu: “Mặc kệ là sự thật có kinh khủng thế nào, em hãy nói thật cho anh. Mặc kệ sự thật có tàn nhẫn cỡ nào, anh cũng sẽ cùng em gánh vác.”

Quan Hiểu buồn bã giọng cười: “Em chỉ sợ anh nghe xong sẽ ghét bỏ em.”

Doãn Gia Hoa lấp xuống môi cô: “Anh không quan tâm đến chuyện em và Mạnh Đông Phi đã kết hôn, chỉ cần em chịu ly dị là được.”

**

Quan Hiểu bắt đầu kể cho Doãn Gia Hoa.

Sáu năm trước, lần đầu tiên anh đưa cô về gặp ngoại, thì bà liền nhìn ra cô đã kết hôn.

“Lần đầu tiên anh đưa em đến gặp ngoại, ngoại đã nhìn thấy trên ngón áp út tay trái của em có dấu hằn của chiếc nhẫn. Anh ở bên cạnh em lâu như vậy nhưng cũng không để ý đúng không? Thế mà ngoại vừa liếc qua đã nhận ra. Thời gian trước đó, em đến đảo Bali nghỉ mát giải buồn, lúc ấy em vẫn chưa tháo nhẫn ra, khi trở về, em đã nản hết lòng, mới tháo nhẫn ra. Bởi vì phơi nắng ngoài biển nên khi tháo nhẫn ra vẫn còn vết hằn rất rõ. Dần dần vết hằn kia cũng mờ đi, sau dần ngày cả em cũng quên nó luôn rồi, vậy mà ngoại vẫn nhìn ra. Đúng vậy, có một câu nói thật sự rất đúng: Đôi mắt người già bao giờ cũng tinh tường nhất.”

Doãn Gia Hoa dường như đắm chiều nhớ lại, trách không được lần đầu tiên gặp Quan Hiểu ngoại lại tỏ vẻ lạnh nhạt như vậy, hơn nữa còn ra sức phản đối hai người họ.

“Anh còn nhớ không?” Quan Hiểu tiếp tục nói: “Có lần chúng ta đã hẹn cùng nhau trải qua thế giới hai người vào cuối tuần nhưng khi anh đi tìm em, em lại không có nhà. Đến khi em về nhà, anh đã hỏi em sao trông em lại mệt thế, sao em lại không vui?”

Doãn Gia Hoa còn nhớ ngày hôm đó. Đó là hôm sau khi anh đưa cô về gặp ngoại, ngoại đã nghiêm khắc cảnh cáo anh không được quen cô. Nhưng anh đã nói với ngoại rằng, nếu như không thể ở bên cô, anh sẽ chết. Sau đó anh đến nhà Quan Hiểu, nhưng cô không có nhà, anh đợi rất lâu cô mới về. Về đến nhà cô vẫn trong bộ dạng ngơ ngác, rầu rĩ không vui. Anh cũng không敢 hỏi cô đã xảy ra chuyện gì. Chỉ dúi cô xuống ghế sofa, ôm cô vào lòng, hai người cứ ngồi như vậy rất lâu rất lâu. Tiếp theo hai người lại hôn nhau, ***, anh vẫn nhớ rất rõ, khi anh tiến vào, cô đã bật khóc.

“Anh có biết tại sao em lại không vui không?” Quan Hiểu khẽ nói: “Bởi vì ngoại đã đến gặp em, ngoại hỏi em có phải đã kết hôn rồi không, toàn thân em khi đó tựa như bị sét đánh.”

**

Đến bây giờ nghĩ lại, ngoại thật đúng rất thông minh, từ ánh mắt đã nhìn thấu tất cả.

Ngoại hỏi cô: “Có phải cô đã kết hôn rồi không? Ta nhìn thấy trên tay cô vẫn còn hằn vết đeo nhẫn.”

Cô kinh ngạc mà quên mất chối bỏ, ngơ ngác gật đầu.

Ngoại lại hỏi: “Tiểu Hoa cũng không biết chuyện cô đã kết hôn có đúng không?”

Cô bị hỏi không dám ngắt đầu.

Khi đó ngoại chỉ cho rằng cô đã kết hôn, còn chưa biết rằng cô thậm chí còn chưa ly dị. Thế nhưng sau lại, chuyện này cuối cùng cũng bị vạch trần.

Khi ấy ngoại nhìn cô thờ dãi: “Quan tiểu thư, ta nhìn cô không giống người xấu, cô lớn hơn Tiểu Gia, lại đã kết hôn, tuy cô có tiền, nhưng tương lai Tiểu Gia sau này nhất định cũng sẽ không kém, mặc kệ nói thế nào, ta đều cảm thấy hai đứa không hợp nhau. Tiểu Gia là đứa trẻ đơn thuần, nếu như cô muốn nghĩ tốt cho nó, thì hãy thừa dịp hai đứa còn chưa sâu đậm, ta hy vọng cô có thể nói rõ với nó rồi chia tay!”

Cô thần thờ về nhà, trong đầu vẫn văng vẳng lời của ngoại, thừa dịp hai đứa còn chưa sâu đậm, hãy nói rõ với nó rồi chia tay.”

“Nhiều lần em muốn tìm cơ hội để nói với anh việc em đã kết hôn, nhưng đều không thể nào mở miệng được, hơn nữa, em phát hiện, tình cảm em dành cho anh ngày càng bị lún sâu.”

Khi đó cô đã hạ quyết tâm sẽ nói ra tất cả.

Cô nói với anh: “Em rất muốn nói cho anh một chuyện, đây là chuyện giấu ở trong lòng em đã lâu, chuyện này vẫn luôn giày vò em, em không biết khi em nói ra rồi anh sẽ hận em không. Thật ra lúc bắt đầu em không có ý định thật lòng với anh, chỉ nghĩ là chơi qua đường, chuyện này có nói hay không nói ra cũng không quan trọng, dù sao chúng ta cũng không có khả năng, nhưng là chúng ta có thể vượt qua bao khó khăn để ở bên nhau, mà sau khi chúng ta bên nhau em lại không có dũng khí để nói cho anh. Em sợ, sợ anh biết được rồi sẽ tức giận, sẽ hận em, sẽ không cần em nữa... Gia Hoa, anh sẽ hận em chứ?”

Cô nhớ anh đã trả lời cô rằng: “Sẽ không! Anh sẽ yêu em mãi mãi!”

Sau đó cô lấy hết can đảm: “Được, Gia Hoa, anh nghe đây...thật ra em...” thế nhưng khi ngẩng đầu lên, cô phát hiện anh đã ngủ say rồi.

Đêm đó anh đã ngủ rất say, đêm đó cô đã khóc rất nhiều, khóc rất thương tâm.

**

Doãn Gia Hoa nghe cô nói đến đây, lòng lại đau nhức nhối.

Hóa ra là ngoại đã đến tìm cô.

Hóa ra cô đã từng hạ quyết tâm lớn như vậy, muốn nói cho anh tất cả, nhưng anh lại ngủ say không nghe thấy gì, cô hoàn toàn không muốn giấu diếm anh.

Hóa ra từ lúc bắt đầu, anh đã trách nhầm cô.

**

“Sau lại thì sao?” anh áy náy hỏi.

“Sau lại?” cô cười khổ: “Sau lại, em đã yêu anh say đắm, yêu đến mức không thể kiềm chế, em như rơi vào vực sâu không đáy, em bắt đầu lo đến tương lai sau này của chúng ta, em chủ động đi tìm Mạnh Đông Phi nói với hắn ta rằng muốn ly hôn.”

Chuyện kết hôn của em và Mạnh Đông Phi đó là bằng mặt không bằng lòng còn chưa nói, hắn ta đi hai năm suốt không về nhà. Nhưng sau khi em đi tìm hắn, dường như hắn ta nhận ra điều gì đó, lại quay về nhà.

Vì thế đã xảy ra màn kịch xấu xí đấy, cô thậm chí còn chưa nói rõ ràng với Doãn Gia Hoa, đã để anh bị tổn thương sâu sắc.

Và từ sau hôm đó, hai người họ đã phải chia cách sáu năm.

Hôm đó, cô nhìn thấy Doãn Gia Hoa tựa như con thú bị thương, không màn quay đầu bỏ chạy, trái tim cô lúc ấy cũng vỡ tan nát.

“Bạn bè anh khi đó nói với em rằng, anh đã tự nhốt mình lại trong phòng, không chịu gặp ai. Họ đều trách cứ em khi không lại đi trêu chọc anh, làm tổn thương anh.” Quan Hiểu vuốt ve khuôn mặt Doãn Gia Hoa, thủ thỉ nói: “Anh biết không, em vốn định đi tìm anh, vốn định giải thích rõ ràng mọi chuyện cho anh, em muốn cầu xin anh tha thứ.”

Doãn Gia Hoa nắm lấy tay cô, nhủ mảy nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Thế tại sao em không đến?”

Quan hiểu nhìn anh, buồn bã cười: “Bởi vì em nhận được tin bố mẹ em qua đời.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Như Một* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lý do rời khỏi

Doãn Gia Hoa sững sốt.

Hóa ra bố mẹ cô qua đời khi ấy.

Anh đã tưởng tượng ra muôn vàn lý do, anh cứ ngỡ cô tìm đến anh là vì buồn chán, cô không yêu anh, chồng cô muốn quay về bên cô nên cô không cần anh nữa... song anh chưa bao giờ nghĩ rằng sự thật sẽ là thế này.

Trái tim anh đau đớn, anh bất giác siết chặt vòng tay: “Anh không biết đã xảy ra chuyện như vậy.”

Quan Hiểu tựa trước ngực anh, khẽ nói: “Bố mẹ em khi đang du lịch nước ngoài, đã gặp tai nạn ô tô. Giây phút em nhận được tin dữ, em tưởng chừng như toàn bộ thế giới đều sụp đổ. Em chưa từng nghĩ rằng bố sẽ ra đi sớm như vậy. Mẹ em vẫn luôn ốm đau, em từng ngỡ rằng nếu mẹ mất thì cũng vì bệnh, không ngờ rằng tại vì tai nạn này.”

Khi đó cô vẫn còn trong tình trạng hoảng sợ vì bị Mạnh Đông Phi vạch trần, và chìm đắm trong đau khổ khi bị Mạnh Đông Phi ép buộc chia tay, còn chưa kịp chữa lành vết thương kia thì bên tai lại giáng xuống tin dữ khác. Cô hoàn toàn suy sụp.

Cô không còn sức lực để chạy đến giải thích với Doãn Gia Hoa, cô vội vàng bay ra nước ngoài để giải quyết việc hậu sự của bố mẹ. Cô thầm nghĩ, nếu đợi đến khi cô giải quyết tất cả rồi quay lại anh còn chịu nghe cô giải thích, vậy cô bắt luận thế nào cũng sẽ cầu xin anh tha thứ.

Song đến cuối cùng cô vẫn không thể có cơ hội đó.

Trước khi ra nước ngoài, luật sư gọi điện thoại cho cô và Mạnh Đông Phi yêu cầu hai người phải sang Úc một chuyến, bảo là di chúc của bố mẹ cô cần hai người có mặt. Cô không còn cách nào khác là phải gọi Mạnh Đông Phi về nhà, báo cho hắn ta mấy hôm nữa sang Úc cùng nhau.

Nhưng cô không ngờ rằng lúc này ngoại Doãn Gia Hoa lại đến tìm cô lần nữa.

Ngoại đến cầu xin cô đừng đi tìm Doãn Gia Hoa nữa, trách cô đã giày vò anh thành người không ra người. Cô đang định giải thích, Mạnh Đông Phi ở bên cười mỉa: “Ha! Thật đúng là kì lạ! Không ngờ một con gà không thể đẻ trứng như cô mà cũng có giá đến thế!” Hắn ta thông dong đi đến choàng qua vai cô: “Bà cụ, bà nhìn cho rõ nhé! Tôi là chồng người phụ nữ này, cô ta chẳng phải người phụ nữ đang hoàng gì, cô ta đã có chồng!”

Khi đó cô nhìn thấy vẻ mặt ngoại kinh hoảng, hận không thể lòi tên Mạnh Đông Phi kia cùng đi chết.

Ngoại run rẩy quỳ xuống trước mặt cô, cầu xin cô đừng bao giờ đến tìm Doãn Gia Hoa nữa.

Bất luận cô có nói lời kéo cờ nào ngoại cũng không đứng dậy, không còn cách nào khác, cô cũng chỉ có thể quỳ xuống. Ngoại giữ lấy tay cô, khẩn thiết cầu xin: “Quan tiểu thư, nếu cô thật sự muốn nghĩ tốt cho Tiểu Gia, xin cô đừng đến tìm nó nữa, hai đứa vậy rồi coi như hết đi! Ta không thể... không thể cứ vậy mà khoanh tay ngồi nhìn đứa cháu nhỏ này cứ vậy mà bị hủy hoại trong tay cô được! Nếu như cô không hứa với ta, ta sẽ chết tại đây cho cô xem!”

Lòng cô đau như dao cắt.

Ngoại thì khóc, Mạnh Đông Phi đứng bên cười mỉa. Nhìn tờ giấy báo tử trên bàn, cô cảm thấy không khác gì ngày tận thế.

Cô khóc như mưa, không biết sức lực đâu cô đỡ bà dậy: “Là cháu không xứng với anh ấy, cháu không nên làm lỡ chuyện của anh ấy, anh ấy xứng đáng để gặp người tốt hơn!” Cô cô hết sức để nói lời cuối cùng: “Cháu hứa với bà, cháu sẽ không bao giờ tìm anh ấy nữa.”

Doãn Gia Hoa nhìn Quan Hiểu, lại càng yêu thương gấp bội. Anh không biết nên làm gì để bù đắp những đắng cay mà cô phải chịu đựng, chỉ có thể đem tâm tình hóa thành nụ hôn, anh hôn lên trán cô.

“Xin lỗi Hiểu Hiểu, đã để em phải chịu đựng những đau khổ này một mình, xin lỗi!”

Quan Hiểu nhìn anh với ánh mắt phức tạp: “Gia Hoa, anh còn chưa nghe đến chuyện quan trọng nhất... Em... em không thể sinh con! Anh thích trẻ nhỏ như vậy, em cảm thấy bản thân mình không xứng với anh!”

Doãn Gia Hoa che miệng cô lại: “Anh biết! Chúng ta có thể không sinh, chỉ cần chúng ta có thể bên nhau là được!”

Cô khó hiểu nhìn anh: “Là ngoại nói cho anh sao?”

Anh lắc đầu: “Sau này anh sẽ nói cho em!” Anh lại hỏi tiếp chuyện sau đó.

Sau khi ngoại đi, Quan Hiểu đưa ra đề nghị ly hôn với Mạnh Đông Phi. Thế nhưng hắn ta sống chết không chịu: “Cô bảo cô muốn li dị là li dị sao, nào có chuyện dễ dàng như vậy!” Khi hắn ta nói những lời này, hoàn toàn không nghĩ tới những năm tháng qua hắn ta ăn chơi thế nào bên ngoài.

Khi đó cô chỉ đơn thuần cho rằng Mạnh Đông Phi muốn lấy ít phí chia tay từ cô, mãi đến sau này cô mới phát giác ra, hắn ta chỉ là lo lắng đến tài sản của bố mẹ cô để lại.

Khi còn sống họ để lại cho cô số tài sản bảy mươi triệu. Họ nhận thấy cuộc hôn nhân của cô và Mạnh Đông Phi này sinh vấn đề, vì trái tim Mạnh Đông Phi không để ở nhà nên cô mới không vui, nên mới lập di chúc, chỉ khi cô và Mạnh Đông Phi không ly dị thì khi đó hai người mới có thể thừa kế. Mà số tài sản này sẽ không được nhận một lần, mà chia ra nhiều lần trong bảy năm, mỗi năm sau năm mới có thể nhận được mười triệu. Trong mười triệu này cô có bảy triệu còn Mạnh Đông Phi nhận được ba triệu. Nếu như họ vẫn một mực muốn ly dị thì số tài sản này sẽ được luật sư quyền góp từ thiện.

Bố mẹ cô nghĩ rất đơn giản, cảm thấy bảy năm sẽ nấu như tất cả. Mạnh Đông Phi nhất định sẽ quay trở về, hai người họ rồi sẽ yên ấm bên nhau. Đối với bọn họ đây là suy nghĩ cho con gái, nhưng đối với cô mà nói đây chính là gông xiềng tàn khốc nhất.

Cô quyết tâm, thà rằng không cần số tiền đó chứ không muốn dây dưa với tên Mạnh Đông Phi kia. Song khi đó công việc làm ăn của tên đó lại thua lỗ, hắn ta chăm chăm vào số tiền thừa kế kia, một mực không chịu ly hôn, thậm chí còn sử dụng thủ đoạn bỉ ổi, dồn cô đến bước đường cùng chỉ có thể thỏa hiệp.

Quan Hiểu nhìn Doãn Gia Hoa, đột nhiên cô mất đi dũng khí để nói tiếp.

“Gia Hoa, anh thật sự muốn nghe tiếp ư? Chuyện sau đó... em không thể nói nên lời. Mỗi lần nghĩ đến nó em lại cảm thấy bản thân mình rất có lỗi với anh, không xứng với anh, nhất là giờ phút này, anh đã rất thành công, còn em...”

Doãn Gia Hoa hôn lên môi cô.

Nụ hôn sâu ấm áp, như tiếp thêm dũng khí để cô an tâm.

Lâu sau, anh mới buông môi cô ra, thì thầm: “Nếu như không có em, anh sao có được ngày hôm nay? E rằng anh cũng như Hồ Đào, học chơi thứ xấu từ lâu. Hiểu Hiểu, nếu như chuyện này khiến em khó mở miệng như thế, vậy em không cần phải nói. Anh chỉ cần biết, em có nổi khỗ, nên mới không thể li dị với tên đó là được! Mặc kệ em đã xảy ra chuyện gì, hãy tin anh, anh đều sẽ luôn yêu em!”

Quan Hiểu khóc nghẹn ngào nhìn anh, cô thở sâu, lấy cam đảm nói ra: “Hắn ta bỏ thuốc trong ly nước của em, rồi quay lại video.”

Cô thật sự khó có thể nói thành lời, cô cảm thấy rất nhục nhã, cảm thấy bản thân mình rề rề, bẩn thỉu.

Khi cô nhất quyết ly hôn với Mạnh Đông Phi, hắn ta đã sử dụng thủ đoạn bỉ ổi. Về mặt hắn dữ tợn mà nói với cô: “Muốn ly dị sao? Được tôi sẽ đưa mấy thứ này phát tán lên mạng, để cho cả thế giới có thể chiêm ngưỡng khuôn mặt của cô và mấy đoạn phim nổi bật này! Được, đến lúc đó tôi sẽ điều tra tên tình nhân của cô là thằng nào rồi gọi cho hắn ta mấy đoạn nhìn cho đã mắt, à đúng rồi, còn thêm bà già hôm trước đến tìm cô nữa, tôi cũng sẽ gọi cho bà ta một phần, cô cảm thấy thế nào?”

Hắn ta nói một hồi, cô suy sụp ngã trên mặt đất.

Ngoại trừ thỏa hiệp cô còn có thể làm gì?

Cô không ngờ rằng, bản thân mình hơn hai mươi năm đều sống không nhưng lựa, mọi chuyện đều như trải thảm cho cô bước đi, trên trường không biết bao nhiêu bạn học đã thề ao ước được như cô, sao lại có thể xảy ra tình trạng trước mắt này chứ?

Sau cùng cô và Mạnh Đông Phi cùng thỏa thuận, trước khi nhận hết số tiền thừa kế, cô sẽ không ly hôn với hắn. Mỗi năm rút ra mười triệu, cô chẳng dùng đồng nào, đưa hết cho hắn trả nợ việc làm ăn thua lỗ ở Úc. Căn hộ ở thành phố A cũng bán đi, tuy căn hộ đứng tên cô, nhưng tiền là mỗi người mỗi nửa. Đợi đến khi nhận hết khoản tiền, hắn ta sẽ xóa đi mấy thứ đó.

Sau đó cô lấy số tiền bán nhà làm kinh doanh nhỏ, tự lực cánh sinh kiếm tiền nuôi bản thân.

Cô từ một cô gái mười ngón tay không đụng nước bao giờ trở thành một người khom lưng làm lụng tất cả.

Cô cảm thấy, bản thân mình dơ bẩn như thế, đã không còn tư cách để yêu Doãn Gia Hoa, không bằng cứ dứt khoát tuyệt tình để anh quên cô đi, để anh quên đi khoảng thời gian hai người bên nhau, để anh tìm một cô gái đơn thuần trong sạch, hạnh phúc mỹ mãn những ngày tháng sau này.

Vì thế khi trở về bán căn hộ cô đã để lại cho anh một lá thư. Cô biết anh nhất định sẽ quay trở lại nơi này, cô cầu xin người mua hãy đợi một thời gian nữa rồi đến nhận nhà.

Trong thư cô viết, cô và Mạnh Đông Phi đã quay lại, hai người họ sẽ rời đi nơi mới để bắt đầu lại từ đầu.

Cô dối anh: Doãn Gia Hoa, xin lỗi, bởi vì cô đơn mà em đã tổn thương anh, xin lỗi, em thật sự cũng đã rất thích anh. Nhưng em đã quen sống trong sung sướng, anh lại không thể nuôi nổi em, mà em lại không thể rời khỏi cuộc sống mà chồng em đã cho.

Thật ra cô chưa bao giờ đụng vào tiền của Mạnh Đông Phi, nhưng để anh quên cô nhanh, cô chỉ có thể nói như vậy.

Từ đó cô bắt đầu cuộc sống lam than, chịu đựng khổ cực bảy năm mới có thể ly dị, mới có thể giải thoát khỏi tên kia.

“Đó là lý do vì sao, em không ly dị với hắn ta.” Quan Hiểu cúi đầu xuống, không dám nhìn Doãn Gia Hoa, sợ phải bắt gặp ánh mắt ghét bỏ hay đau đớn nơi anh.

Doãn Gia Hoa khẽ nâng cằm cô lên: “Hiểu Hiểu, hãy nhìn anh.” Thanh âm dịu dàng làm tan chảy trái tim cô, cô sợ sệt ngước mắt.

“Hiểu Hiểu, đây không phải là lỗi của em, lỗi là vì tên Mạnh Đông Phi đó quá bỉ ổi đê tiện. Hiểu Hiểu, tin anh, em hoàn toàn không bẩn, anh chỉ cảm thấy càng thương em thôi!”

Quan Hiểu khóc nức nở, cô nắm lấy tay anh đặt vào bên má, cảm kích, nhẹ nhõm tựa như vừa buông xuống được gánh nặng.

“Cảm ơn anh, Gia Hoa, cảm ơn anh.” Cô không biết dùng từ ngữ nào để có thể biểu lộ tình cảm trong lòng.

Cô thật sự rất biết ơn anh vì đã không chê, không bỏ mặc cô.

Doãn Gia Hoa nắm chặt tay cô: “Sao em ngốc thế? Em đã trải qua sáu năm kia thế nào? Sao không quay trở về sớm? Sao không kể tất cả mọi chuyện cho anh? Sao lại một mình chịu đựng tất cả?”

Quan Hiểu xoa nhẹ lên hàng lông mày anh, nói với anh rằng cô đã thật sự có ý định rời khỏi thành phố A này mãi mãi, cô thật sự nghĩ rằng cô có thể từ từ quên anh đi. Song là cô đã đánh giá bản thân quá cao, một năm rồi lại một năm, nỗi nhớ nhung của cô đối với anh lại càng dâng trào, một năm rồi lại một năm, bóng dáng anh trong tâm trí cô lại càng hiện rõ, sáu năm trôi qua, khi chỉ còn một chút nữa thôi cô đã có thể giải thoát, cô đã không thể ngăn lại nỗi nhớ nhung trong lòng mình, cô âm thầm quay lại thành phố A.

Cô chỉ muốn đứng một nơi xa xa lặng lẽ ngắm nhìn anh. Cô không hề tham lam hy vọng có thể cùng anh nối tiếp tiền duyên. Thế nhưng, số phận là vậy, rõ ràng cô đã quyết tâm, chỉ đứng từ xa nhìn anh, Mạnh Đông Phi lại về nước hết lần này đến lần khác quấy rầy cuộc sống của cô.

Công việc của Mạnh Đông Phi ở Úc đã hoàn toàn thất bại, hắn ta quay lại thành phố A với hy vọng thay đổi cục diện. Hắn ta thường xuyên tới hỏi tiền cô.

Chuyện sau này, Quan Hiểu tóm tắt lại cơ bản, theo lời cô, Doãn Gia Hoa dần hồi tưởng lại, cuối cùng hiểu ra nguyên nhân anh đã gặp hai người mấy lần cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Dỗ dành anh rồi anh sẽ nói cho em biết

Doãn Gia Hoa cảm thấy bản thân thật có lỗi với Quan Hiểu.

Sau khi cô trở về, cuộc sống khó khăn, không những cố gắng kiếm tiền nuôi bản thân, mà còn phải đối phó với tên Mạnh Đông Phi khốn nạn kia. Vậy mà anh vẫn luôn tìm mọi cách để gây khó dễ cho cô.

“Trước đây, trong lòng em chắc hẳn rất đau khổ.” Ánh mắt anh tràn ngập áy náy.

“Uhm, mỗi khi em cảm thấy cuộc sống có chút tốt hơn, thì tất cả lại sụp đổ, em không sợ tên Mạnh Đông Phi đến náo loạn, em chỉ sợ anh mang theo một thân thù hận đến tìm em, nhìn thấy anh không hạnh phúc, em cảm thấy rằng tất cả đều là lỗi của em! Mỗi lúc như thế em lại cảm thấy bản thân mình như suy sụp.”

Nhớ lại ngày trước, Doãn Gia Hoa hận không thể giết chết bản thân.

Anh ôm chặt Quan Hiểu trong lòng, thanh âm bi thương cầu xin tha thứ: “Hiểu Hiểu, xin lỗi! Anh đã làm nhiều việc tổn thương em! Xin lỗi!”

Quan Hiểu vui trong lòng anh, nghẹn ngào nói không nên lời.

Cuối cùng cũng nói ra tất cả, lần đầu tiên sau sáu năm cô cảm thấy giải thoát.

**

Hai người tâm sự cùng nhau rất lâu, khóc có cười có xúc động có, đến lúc mệt như cả hai lại ôm nhau ngủ.

Trên miệng cả hai đều mang theo nụ cười, một nụ cười bình thản, dường như gặp được một giấc mộng đẹp.

Khi tỉnh lại, anh nhìn cô cười, không cần lên tiếng cũng cảm nhận được tình yêu nồng nàn từ nhau.

Quan Hiểu nhìn khuôn mặt Doãn Gia Hoa, sáu năm trôi qua anh vẫn đẹp trai như vậy, chỉ là không còn nét ngây thơ của ngày xưa, thay vào đó là nét khô ngô quynh rũ dãn ông. Một người đàn ông hoàn hảo như thế, vậy mà có thể si tình vì cô, cho dù cô đã làm tổn thương anh sâu sắc. Cô không kìm nén nổi tò mò, hỏi anh: “Gia Hoa, anh thích em điểm gì? Anh khô ngô tuần tú lại có sự nghiệp thành công, em còn đã kết hôn, Trương Lộ xinh đẹp trẻ trung, thế tại sao anh lại thích em?”

Doãn Gia Hoa ôn nhu giúp cô vén tóc qua vành tai: “Em biết tại sao anh lại để cô ấy ở bên cạnh anh lâu như vậy không? Lần đầu tiên anh gặp cô ấy, quần áo cô ấy bị người ta đổ rượu lên, cô ấy khi đó luống cuống không biết làm sao, bộ dạng tựa như sắp khóc, thật sự rất giống em!”

Anh hôn lên trán cô, khẽ cười: “Anh rất nhớ em, nhưng lại không gặp được em, không còn cách nào khác là cố tìm bóng dáng em trên thân hình người khác, chỉ là anh không cam lòng thừa nhận sự thật này mà thôi!”

Quan Hiểu xúc động nghẹn ngào.

Cô vỗ về khuôn mặt Doãn Gia Hoa: “Đúng là nhóc ngốc”

Doãn Gia Hoa nắm lấy tay cô, đặt lên miệng khẽ cắn: “Hiểu Hiểu, anh rất ngốc, anh nguyện vì em mà ngốc, nhưng anh không còn là tên tiểu tử ngốc năm đó nữa, đừng gọi anh là nhóc, trước đây em đã chăm sóc anh, sau này hãy để anh vì em che gió che mưa!” Nói đến đây, Doãn Gia Hoa lại thở dài: “Hiểu Hiểu, xin lỗi, trước đây anh đã hứa với em, cho dù tương lai có xảy ra chuyện gì anh vẫn sẽ thích em, cho dù giữa chúng ta có chênh lệch khoảng cách lớn như thế nào, anh cũng sẽ luôn ở bên em, sẽ mãi mãi bên em! Nhưng thật sự khi xảy ra chuyện, anh chỉ biết trốn tránh nỗi đau, khi em quay lại, anh còn giờ thủ đoạn chơi xấu em, anh không làm được những lời anh đã hứa. Hiểu Hiểu là anh không tốt, là anh đã làm em đau lòng!”

Quan Hiểu hôn lên đầu mũi anh: “Là em không tốt! Em đã giấu diếm anh nhiều chuyện! Em phải cảm ơn anh vì trong lòng anh vẫn luôn có em ! Nếu như anh không còn để tâm đến em nữa, điều này mới thật sự làm em đau lòng!”

Lời an ủi của cô khiến lòng anh rộn ràng, anh cười rộ lên, đột nhiên anh bỗng nhớ đến một chuyện.

“Hiểu Hiểu, người phụ nữ kia, anh đã thay em dạy cô ta một bài học rồi!”

Anh kể lại cho Quan Hiểu chuyện anh đùa cợt tên Mạnh Đông Phi và cô vũ nữ múa cột đó.

Quan Hiểu lúc này mới hiểu ra tại sao khi anh nghe thấy cô không thể sinh con được lại không hề sùng sốt, hóa ra anh đã biết được từ cô gái nhảy kia.

Cô nghe anh kể cười vang lên, anh cũng cười theo. Hai người nhìn nhau cười, rồi đột nhiên an tĩnh lại.

Anh nghiêng người qua, cô chào đón anh, hai người nhiệt tình say đắm hôn nhau.

Khi anh tiến vào thân thể cô, hai người cùng gọi tên của đối phương, Họ *** kịch liệt, quần quýt triền miên suốt đêm.

**

Ngày hôm sau, Doãn Gia Hoa thức dậy sớm, anh mở điện thoại. Bên kia Dương Huy cũng không tìm anh.

Quan Hiểu biết anh cần phải đến bệnh viện tái khám, cô vén chăn định rời giường đi cùng anh. Tới qua anh giày vò cô đến hơn nửa đêm, nhìn thấy bộ dạng mất ngủ của cô, lòng anh lại cảm thấy thương xót.

Anh dịu cô trở lại giường, nói với cô: “Anh tự mình đi là được rồi, em ngủ tiếp đi.”

Cô thật sự rất mệt, nghe anh nói vậy cũng không cố chấp, nằm xuống ngủ lại.

Doãn Gia Hoa nhìn đôi môi đỏ mọng nước, đôi mắt mơ màng nhắm nghiền, bỗng nhiên lại có phản ứng. Bộ dạng cô như vậy thật sự rất quyến rũ.

Cô lúc nào cũng nói không biết anh thích cô ở điểm nào. Anh nghĩ cô đúng thật là một người phụ nữ ngốc, ngay cả bản thân mình là một người rất hấp dẫn đàn ông vậy mà cũng không biết. Cô gả cho tên cận bã Mạnh Đông Phi kia thật sự là điều phung phí nhất trong xã hội này. Tên súc sinh kia lại không hiểu được điều này, anh lại nhận ra nó. Đột nhiên lòng anh khẽ động, còn có... một người, tựa hồ như cũng nhận ra.

Anh không kiềm chế nổi lại quấy nhiễu giấc ngủ cô.

Cô lơ mơ mở mắt, nửa tỉnh nửa mê nhìn anh.

“Hiểu Hiểu, có phải Quách Hồng Đồ thích em không?” Anh nghĩ những lời này, thật ra anh cũng không cần hỏi, mọi người đều có thể nhìn ra được, Quách Hồng Đồ có ý tứ với cô.

Tròng lòng anh lại bùng hực ngọn lửa ghen tuông.

Quan Hiểu bỗng chốc sực tỉnh.

Về mặt cô hơi lúng túng.

“Ông ta đối với em rất tốt...cũng không đòi hỏi báo đáp gì. Em cảm thấy...có chút có lỗi với ông ấy.”

Doãn Gia Hoa giữ chặt bờ vai cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh nói cho em biết! Anh nhất định sẽ giới thiệu một cô gái tươi xinh mơn mơn để thành toàn cho ông ta, cho nên em không cần phải cảm thấy có lỗi với ông ta nữa”

Quan Hiểu bị anh đe dọa cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Cô bảo anh đã hoàn toàn khuấy trộn giấc ngủ, cô mặc quần áo định theo anh cùng đi.

Doãn Gia Hoa nằng nặc không chịu, lại cởi áo quần cô ra nhét cô vào chăn, nhìn thân hình trắng nõn dưới chăn, anh lại không kiềm chế nổi dục vọng trong người, khi sùng đã lên ngôi, anh lại nghĩ còn có việc phải làm, đành đè nén lại ngọn lửa trong lòng.

**

Doãn Gia Hoa đến tái khám, bác sĩ bảo vết thương đã lành lại, không còn vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi thêm vài ngày là khỏi. Anh sang thăm

ngoại, Dương Huy và cô y tá đều ở đây.

Ngoại vẫn ngủ, anh đợi rất lâu bà vẫn không dậy. Anh có chút lo lắng, Dương Huy và cô y tá an ủi anh, nói rằng mấy hôm nay tình trạng của ngoại rất tốt, hôm qua còn ra ngoài đi dạo, thậm chí còn tự đi một mình. Có lẽ là hôm qua đi mệt, nên hôm này bà ngủ hơi lâu. Dương Huy nói với Doãn Gia Hoa: “Sếp, anh đừng quá lo lắng, nơi này đã có tôi rồi, anh xem trên đầu anh vẫn còn bị thương. Anh về nhà nghỉ ngơi thêm vài hôm đi, đợi khi nào khỏi hẳn lại đến thay tôi trông ngoại.”

Doãn Gia Hoa rất yên tâm về tác phong làm việc của Dương Huy, nghe cậu ta nói vậy, anh cũng dịu lòng: “Vất vả cho cậu rồi.”

Từ bệnh viện trở về đã là buổi chiều. Anh không về nhà ngay lập tức mà gọi điện thoại cho Tiểu Ngũ, đơn giản nói chút chuyện tình.

Đầu kia điện thoại Tiểu Ngũ oán trách: “Nếu không vì chuyện kia cậu còn nhớ tới người anh em này sao?”

Không lâu sau bên kia đã gọi lại tin nhắn.

Anh nhìn tin nhắn rồi lại gọi điện thoại cho Đại Xuân.

“Tên Mạnh Đông Phi kia đang ở chỗ anh sao? Haha sớm như vậy đã đi báo danh rồi sao? Anh giúp em coi chừng hắn ta, đừng để hắn biến mất, em qua đó ngay! Không có gì, chỉ là muốn dạy hắn bài học!”

**

Doãn Gia Hoa về đến nhà, nói với Quan Hiểu rằng sau này đừng vì mấy tấm hình chụp của tên Mạnh Đông Phi kia mà sầu muộn nữa.

Quan Hiểu giật mình.

“Anh không phải đã làm gì hắn ta chứ?” Thấy sắc mặt Doãn Gia Hoa trầm xuống, cô vội giải thích: “Em không lo cho hắn ta, em chỉ sợ anh dùng phương thức cực đoan đối phó hắn, hắn ta là kẻ thâm hiểm, nếu như hắn cản trở anh thì làm thế nào?”

Doãn Gia Hoa cười tà khí: “Hắn muốn cản trở anh ư, vậy phải xem hắn có bản lĩnh đó không đã.” Anh nghĩ một lúc rồi hỏi Quan Hiểu: “Hiểu Hiểu, mấy hôm nữa em phải dứt khoát ly hôn tên đó đi, mười triệu kia cũng không cần, vứt đi, sau này anh sẽ nuôi em!”

Quan Hiểu nghe anh nói thể hoảng sợ: “Thật sự có thể ly hôn cùng hắn ta ư? Không có rắc rối gì chứ? Anh đã làm cách nào thế?” Cô nhớ đến lời anh nói, tên Mạnh Đông Phi múa nhảy không được mấy hôm, đây là ý gì?

Doãn Gia Hoa đột nhiên thay đổi giọng xấu xa: “Em muốn biết ư?” Anh bế cô qua giường, cười tà mà nhìn cô: “Em đã đành thoái mái rồi anh sẽ nói cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Điên cuồng trong thân thể cô

Quan Hiểu nhìn Doãn Gia Hoa, đôi mắt long lanh chớp chớp. Nhìn đáng vẻ nịnh nọt quyến rũ của cô, Doãn Gia Hoa dường như bốc hỏa.

Anh ôm lấy Quan Hiểu, thanh âm gọi tình: “Em đúng là tai họa mà.”

Cô mặc áo choàng ngủ của anh, chiếc áo hơi rộng trượt xuống, bờ vai gợi cảm thoát ẩn thoát hiện, bộ ngực căng tròn lấp ló, e lệ dụ hoặc anh. Anh luồn tay vào vạt áo cô vân vân, tay kia nắm lấy tay cô kéo xuống bên dưới mình: “Em xem, em chỉ nhìn anh không nói lời nào, mà anh đã như vậy rồi.”

Anh phả hơi thở ấm nồng bên tai cô.

Cô cảm thấy toàn thân tê dại, vật trong tay cứng ngắc.

Ánh mắt cô càng trở nên quyến rũ, bàn tay vuốt ve anh. Cô nhìn thấy đôi mắt anh dần trở nên nhuốm đỏ.

Anh thở nặng nề, xoay người đặt cô dưới thân mình.

Anh cởi sạch sẽ áo quần mình với tốc độ nhanh nhất, nhưng lại không cởi thất lưng áo ngủ của cô, chỉ vén chiếc choàng lên. Đôi chân trắng nõn thon dài lộ ra trước mắt anh. Anh định luồn tay vào trong quần nhỏ cô, không ngờ rằng liền chạm vào nơi mềm mại nhất của cô.

Anh giật mình, bàn tay treu đùa nơi non nót kia, nhúu mày tà mị hỏi: “Quần chip em cũng không mặc, lẽ nào em vội vã muốn anh yêu thương em?”

Khuôn mặt cô ửng đỏ, đôi mắt xinh đẹp long lanh: “Ngủ như vậy thoải mái hơn.”

Anh cười xấu xa: “Đợi lát nữa anh sẽ khiến em càng thoải mái hơn.”

Tay kia anh cởi chiếc áo choàng trên người cô xuống, bờ ngực căng mịn lồ lộ trước mắt anh. Anh yêu thương vuốt ve, toàn thân cô run rẩy. Bàn tay giấu bên trong cô cũng không rảnh rỗi, không ngừng quấy nhiễu khiến cô rên rỉ nghẹn ngào.

Anh cúi đầu nhìn, thân hình quyến rũ như ẩn như hiện dưới đồng quần áo lộn xộn, hình ảnh này còn kích thích thị giác hơn cả cời sạch. Anh cảm thấy nửa thân dưới mình căng đau.

Anh rút tay ra, nâng chân cô lên, đầu chôn xuống dưới dịu dàng yêu thương cô.

Giây phút này, Quan Hiểu cảm thấy bản thân mình như sắp muốn chết.

Đầu lưỡi anh mềm mại dò xét cô, cô lâng lâng như bay lên thiên đường, không kiềm chế nổi muốn kẹp chặt hai chân.

Anh dừng lại, vuốt ve cặp chân thon dài, ngẩng đầu than thở: “Hiểu Hiểu, sao em lại như thế? Sao em lại có làn da trắng mịn ngọt ngào như vậy?” Tay anh lại mon trón trên làn da cô khiến cô nhin không được khẽ ngâm nga. “Anh hận không thể ăn sạch em.” Anh cúi đầu nhìn cô, xấu xa hỏi: “Muốn anh vào không? Muốn thì nói ra, nói rằng em muốn anh.”

Quan Hiểu bị anh khiêu khích như muốn bức hỏa. Nhớ lại ngày trước, chính cô là người đã dạy anh những bài học vỡ lòng này, khi đó quyền chủ động đều nằm trong tay cô. Khi đó cô đã khiêu khích anh thế nào? Bây giờ thì tốt rồi, anh không những mạnh mẽ hơn, lại còn biến đổi đa dạng loại ức hiếp cô. Cô đương nhiên cảm thấy không phục, khuôn mặt nóng rần, cắn chặt răng, cố ngồi dậy, còn chưa kịp cho anh thời gian ngạc nhiên đã đẩy anh nằm xuống ngồi lên mình anh, nhưng không liền chiếm lấy anh, chỉ là lướt trên người anh.

Cô thỏa mãn nhìn gân xanh trên trán anh giật giật.

“Anh đã quên là ai đã dạy anh trình diễn chuyện này à?” Cô nhìn anh chớp chớp mắt, thanh âm gọi tình mị hoặc như muốn lấy mạng anh: “Giờ lại còn dám ức hiếp em?”

Cô rút thắt lưng áo ngủ, buộc tay anh lại. Anh chưa từng nhìn thấy cô như vậy bao giờ, vừa hưng phấn vừa mong chờ phối hợp cùng cô.

Cô buộc tay anh lại bên thành giường. Áo ngủ vẫn choàng hờ trên người chưa cởi ra, cánh xuân mơ mộng lấp ló bên trong, cô khiêu khích anh đến điên đảo.

Cô hôn lên cổ anh, rồi bắt đầu xuống dần. Anh cảm thấy bản thân mình tựa như đang nằm quay trên đồng lửa lăn qua lăn lại. Cô hôn dần xuống ngực anh, rồi đến nơi nào đó đang dựng đứng hùng dũng oai vệ. Anh chờ mong cô yêu thương nó, không kiềm chế nổi lại ưỡn người lên. Bất thành linh cô dừng lại, ngẩng đầu lên neho mắt nhìn anh, thỏ thẻ hỏi: “Anh muốn em yêu thương nó sao?”

Anh như muốn nổ tung, đỏ mặt nói: “Hãy hôn nó, thương nó, dùng lưỡi của em mà bắt nạt nó.”

Cô liếc mắt nhìn anh cười, rồi cúi xuống ngâm lấy.

Cô cảm thấy toàn thân anh run lên, anh khàn giọng gào lên: “Hiểu Hiểu, thả anh ra.”

Cô buông ra, cười mê hoặc: “Muốn em ngồi lên không? Hãy nói muốn em ngồi lên đi.”

Đôi mắt anh nhuốm đỏ, cổ tấy gồng mạnh, dây thắt lưng tuột ra.

Cô kinh hoàng, anh có thể mở ra.

Anh không để cô kịp suy nghĩ, hai tay tự do, anh ngồi dậy giữ chặt eo cô.

Chiếc áo choàng lúc này đây đúng quá vướng bận, anh thả tay lột nó. Anh nâng eo cô lên, ưỡn người về phía trước, đặt cô ngồi lên chân mình.

Giây phút đó, cả hai đều không kiềm chế nổi mà kêu lên thành tiếng.

Màn dạo đầu lúc này có hơi lâu, ngay lúc này cả hai đều đã có chút không kiềm chế nổi, Quan Hiểu không ngừng co rút phía dưới, Doãn Gia Hoa suýt chút nữa buông vũ khí đầu hàng. Một tay anh ôm chặt cô, một tay mon trón trên bờ mông cong mịn: “Hiểu Hiểu, thả lỏng! Em còn siết chặt thế, anh sẽ buông súng mất.” Anh cắn lên vành tai cô, khàn giọng thì thầm: “Vẫn chưa mang lại khoái cảm cho em, sao anh có thể buông súng được chứ!”

Quan Hiểu cố gắng thả lỏng bản thân, cô thở dồn dập, vuốt ve khuôn mặt anh, hôn mãnh liệt.

Doãn Gia Hoa đón lấy nụ hôn của cô, đưa lưỡi vào trong miệng cô, bắt lấy chiếc lưỡi cô mút.

Vật cứng của anh trong thân thể cô càng giương to lên, nóng lên, anh vôn về khuôn ngực căng đầy, cánh hoa tay căng cứng, cô ưỡn người ngâm nga. Anh lại càng phấn khích, đặt cô xuống dưới thân mình, ra sức tiến mạnh vào. Anh nghe thấy tiếng rên rỉ mang theo lờ mờ nước nỏ.

Thấy cô bị giầy vò như muốn tan chảy, anh cũng tê dại sáng khoái, không nhìn được nữa, tăng tốc ra vào trong cơ thể cô, ôm chặt cô vờ ờa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Trở nên mạnh mẽ

Sau màn mây mưa, Quan Hiểu ưỡn oái hỏi: “Em phục vụ anh có thoải mái không?”

Vừa nẩy gào thét, bây giờ giọng cô khàn đặc, thanh âm quyến rũ khiến lòng anh dập dờn.

“Thoải mái chết đi được.” Thanh âm anh khàn khàn, bàn tay vân vê trên người cô: “Sao da em trắng mịn thế này, anh thật chỉ muốn chết trên người em.”

Quan Hiểu nhìn anh cười.

Cô không kìm nổi tò mò lại hỏi: “Nhanh nói cho em biết anh vừa làm gì đi.”

Anh cười xấu xa: “Anh vừa mới ‘yêu’ em.”

Bị anh trêu chọc, cô nũng nịu đánh yêu anh: “Anh còn không trả lời, sau này không cho anh nữa.”

Anh nắm lấy tay cô đặt lên môi hôn: “Vậy sao được!” Sau đó anh chậm rãi kể cho cô chuyện hồi sáng.

**

Doãn Gia Hoa nhớ đến chuyện trước kia.

Khi anh, Đại Xuân, Tiểu Ngũ dạy dỗ tên Mạnh Đông Phi kia, Tiểu Ngũ đã đùa dai, lột quần hần ta, chụp ảnh khóa thân của hần. Anh gọi điện cho Tiểu Ngũ hỏi cậu ta còn giữ tấm ảnh đó không. Thật ra anh cũng chẳng hy vọng lắm, dù sao chuyện đêm đó cũng là do bọn họ uống say rồi nổi hứng làm thôi. Tiểu Ngũ bây giờ đã là một công dân gương mẫu, là người đàn ông tình anh của xã hội, việc còn giữ hình ảnh con chim cặn bã đó trong điện thoại đối với hình ảnh của cậu ta hiện giờ quả thật là không xứng.

Nhưng cũng may bọn họ cũng không phải là những kẻ bình thường, năm đó ở Lão Nhai đã làm biết bao chuyện không đứng đắn, hành sự lúc nào cũng rất đặc biệt. Tiểu Ngũ tựa hồ nghĩ được mùi anh muốn làm chuyện xấu, hưng phấn nói với anh: “Tuy bây giờ em là người đàn ông chuẩn mực của xã hội, trong điện thoại không nên giữ những thứ dơ bẩn này, nhưng nghĩ cho anh, nên trước đó em chưa hề xóa tấm nào cả, tất cả vẫn còn trong điện thoại em! Em có ý giữ lại để khi nào cần thì có thể lấy ra xỉ nhục tên Mạnh Đông Phi xả giận cho anh. Sao? Thăng em này luôn nghĩ cho anh vậy, anh có xúc động không?”

Nghe cậu ta nói vậy, trong lòng Doãn Gia Hoa rất cảm động, nhưng miệng thì lại quở trách: “Cậu không thể nghĩ cho anh cậu chút sao!”

Đội Tiểu Ngũ gởi ảnh đến, anh lại gọi điện cho Đại Xuân, xác định tên kia đang ở quán bar Đại Xuân thì liền chạy thẳng qua đó.

Khi Doãn Gia Hoa xuất hiện ở quán bar, Đại Xuân hưng phấn hỏi anh: “Có chuyện hay phải không? Cậu cần anh giúp không? Bao tài, dây thừng, túi gậy, nhân lực, sau ba mươi giây sẽ có mặt đúng chỗ!”

Doãn Gia Hoa cười tà ác: “Giờ không cần giờ trò sau lưng.”

Đại Xuân nhú mày: “Chơi thẳng luôn hả?”

Doãn Gia Hoa vờ xúc động kể lại: “Tên ngốc đó, đến khi xuống âm phủ cũng không biết ai đã chơi hần, lần trước sau khi chúng ta cho hần trận, hần vẫn còn mỗi ngày như thường đến chỗ anh báo danh kia.”

Đại Xuân nóng lòng: “Cần anh giúp cậu gì không?”

Doãn Gia Hoa nói với anh: “Anh giúp em tìm một phòng, rồi cho người lôi tên kia đến.”

**

Mạnh Đông Phi rất khó chịu, vừa mới câu được một em ngực to lại bị người ta cưỡng ép lên tầng hai.

Trong phòng không bật đèn. Hần hất tay cậu nhân viên kia ra, tức giận gào: “Sao cậu lại lôi tôi đến đây! Đây là cách tiếp đãi khách của các cậu hả? Ông chủ các cậu đâu! Gọi ông chủ của các cậu đến đây!”

Bỗng nhiên đèn bật sáng lên. Hấn ta quay đầu, nhìn người đang ngồi trên ghế. Lại nheo mắt nhìn, hấn không khỏi nổi giận bản thân.

“Là cậu!” Mạnh Đông Phi nhìn Doãn Gia Hoa tao nhã, hai chân vắt chéo trên ghế, lấp bắp: “Doãn tổng bắt ép tôi đến đây là có ý gì.”

Doãn Gia Hoa vô cảm nhìn Mạnh Đông Phi. Đôi mắt với tên cận bã đã giầy vò Quan Hiểu, ngay cả cười nhạt anh cũng cảm thấy thật dư thừa. Mắt hấn ta sùng phù, bông mắt chảy xệ xuống, rượu chè gái góc bê tha làm tóc hấn hói dần. Nghĩ đến chuyện tên bỉ ổi hèn mọn này đã từng có Quan Hiểu xinh đẹp trong tay anh cảm thấy ông trời thật bất công.

Anh lạnh lùng nói: “Lại đây, chúng ta ôn chuyện cũ!”

Mạnh Đông Phi dường như không hề muốn nghe theo lời sai bảo của anh: “Đồ bệnh! Cậu đã không muốn đầu tư vào công ty của tôi, lại còn làm nhiều trò ra như vậy làm gì. Thật không biết cậu muốn làm gì!” Hấn xoay người định bỏ đi, nào ngờ Đại Xuân đã đứng chắn ở trước cửa, cười gian tà: “Chuyện Doãn tổng sai bảo, mày còn chưa làm thì đừng mơ đến chuyện rời khỏi!” Còn chưa để hấn cơ hội phản ứng đã đẩy lại vào trong.

Mạnh Đông Phi lúc này mới kinh hoàng. Người lúc này là ông chủ quán bar này, hấn nghe người ta nói, tên đó trước đây là côn đồ ở xóm Lão Nhai, chuyện gì cũng dám làm.

Hấn quay đầu nhìn Doãn Gia Hoa: “Rốt cục cậu muốn làm gì?”

Doãn Gia Hoa lạnh lùng liếc nhìn hấn: “Không gì cả, chỉ là muốn mày giao lại mấy thứ ảnh chụp trước đây của Quan Hiểu lại.”

Mạnh Đông Phi nhìn người trước mặt, giật mình, đột nhiên nhớ lại người đàn ông này là ai.

“Hóa ra là mày! Mẹ kiếp, mày chính là tên tình nhân con đàn bà kia bao dưỡng.” Hấn ta vọt đến trước mặt Doãn Gia Hoa, chỉ tay vào mặt anh gào.

**

Doãn Gia Hoa rút điện thoại trong túi ra, ném lên bàn rồi nói: “Lại đây, tự mình xem.”

Mạnh Đông Phi không nhúc nhích, Doãn Gia Hoa giờ chân đạp hấn một cước thô bạo.

Mạnh Đông Phi đau đớn ôm bụng, ngẩng đầu nhìn anh khí thế dọa người, lại nhìn qua Đại Xuân thân mình đầy hình xăm trở cười gian ác, không khỏi sợ sệt, cố gắng lết đến cái bàn cầm lấy điện thoại lên nhìn.

Nhìn xuống màn hình điện thoại, về mặt Mạnh Đông Phi bỗng trở nên thay đổi.

**

Xem xong đồng ảnh, chân hấn ta như nhũn ra, run rẩy nhìn Doãn Gia Hoa, sợ hãi nói: “Là... là bọn mày! Thì ra hôm đó là bọn máy đã đánh tao ở bãi đỗ xe.” Hôm đó hấn bị một nhóm người đánh cho thê thảm, thậm chí còn bị lột quần áo, nhưng khi hấn giãy dụa đứng lên, đám người đó đã tẩu thoát. Sau đó hấn nhót nhát đi đến trung tâm điều khiển muốn xem lại camera thể nhưng trọn lòi mắt cũng không tìm thấy một bóng người. Vì camera không thể ghi được đến nơi hấn bị đánh.

“Tao nghĩ đã cho rằng bọn người nào đó làm, không ngờ lại là bọn mày!” Hấn chỉ vào Doãn Gia Hoa, rồi quay sang chỉ vào mặt Đại Xuân, run rẩy hỏi: “Bọn... bọn mày làm như vậy là vì con tiện nhân Quan Hiểu đó?”

Doãn Gia Hoa đứng phắt dậy chạy tới đám vào mặt tên kia một đấm: “Mạnh Đông Phi, mày thử gọi Quan Hiểu như vậy lần nữa xem, xem tao có dám cắt lưỡi mày không?”

Khuôn mặt hấn tê rần, nhìn thấy vẻ mặt sát khí của Doãn Gia Hoa, sợ đến hai chân nhũn ra, suy sụp ngã xuống đất.

Doãn Gia Hoa quay lại ghế, nói với Mạnh Đông Phi: “Mấy tấm hình kia mày giấu ở đâu?”

Mạnh Đông Phi không cam lòng nhưng phải trả lời: “Trong máy tính... trong phòng làm việc.”

Doãn Gia Hoa nhìn hấn: “Chỉ một bản trong máy tính?”

Mạnh Đông Phi gật đầu.

Doãn Gia Hoa hừ lạnh: “Mày không nói thật tao sẽ tung mấy tấm hình này lên mạng.” Anh cố dừng lại: “Tuy cặp mắt bị che, nhưng vẫn có thể nhận ra được khuôn mặt, người trong những tấm ảnh này là mày Mạnh Đông Phi.”

Mạnh Đông Phi nhìn anh, khuôn mặt thịt méo mó run rẩy: “Còn có... trên mạng vẫn còn một bản.”

Doãn Gia Hoa đơn giản căn dặn: “Cho người đem máy tính trong phòng làm việc của mày lại đây.”

Anh nghĩ đến tin nhắn cuối cùng Tiểu Ngũ gửi đến: “Đừng tưởng tao chỉ có ảnh trần truồng của mày, công ty mày bây giờ đang trong tình trạng nào, mày dùng thủ đoạn phạm pháp nào, tao đều biết hết, không muốn ngày mai vào trong chơi thì đừng giờ trò.”

Doãn Gia Hoa nói mấy khoản tiền kinh doanh, đều là những khoản tiền không rõ nguồn gốc. Nhắc đến mấy khoản tiền này, lá gan của tên kia như tan nát.

Hắn ta gọi người mang máy tính tới, trước mặt Doãn Gia Hoa hắn xóa mấy đoạn phim kia, rồi lên hộp thư riêng xóa nốt.

Làm xong những việc này, hắn cầu xin Doãn Gia Hoa: “Xin cậu hãy xóa mấy tấm ảnh kia cho tôi.”

Doãn Gia Hoa cũng không làm khó hắn, trước mặt hắn xóa mấy tấm ảnh trước mặt hắn.

Dù sao đây cũng chỉ là bản phụ, xóa rồi thì thôi không có gì phải đáng ngại cả.

Mạnh Đông Phi ôm máy tính, cúi đầu tạ ơn rồi lui ra.

Sắp xếp xong đồng việc này, Doãn Gia Hoa vẫn trầm tư không nói lời nào. Đại Xuân hỏi anh sao thế, anh rầu rĩ nói: “Sao chuyện đơn giản giải quyết nhẹ nhàng như vậy, nhưng chính nó lại gây vò Quan Hiểu đến tận sáu năm! Sáu năm này, thật không đáng!”

Đại Xuân bùi ngùi an ủi: “Thằng em, cậu sai rồi! Không phải sự việc đơn giản mà là cậu đã trở nên mạnh mẽ! Chuyện này nếu đặt về sáu năm trước, chúng ta chỉ là những kẻ côn đồ vô danh, e rằng chúng ta không thể đe dọa được tên Mạnh Đông Phi kia. Chúng ta cũng không có người trong giới để điều tra chuyện làm ăn phi pháp của hắn, chúng ta không nắm được nhược điểm này thì không làm gì được hắn. mà chuyện này sẽ làm cho cậu và Quan Hiểu rơi vào hoàn cảnh khó khăn.”

Doãn Gia Hoa nghe anh nói, trong lòng mới dễ chịu lại.

Anh vỗ vỗ vai Đại Xuân: “Cảm ơn anh!”

Anh sẽ trở nên mạnh hơn nữa để người phụ nữ anh yêu thương không còn bị ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thừa lúc ta còn chưa chết, cháu và Lộ Lộ hãy đánh hôn đi

Nghe xong toàn bộ câu chuyện từ Doãn Gia Hoa, Quan Hiểu không biết tâm tình trong lòng mình hiện tại như thế nào.

Nhớ lại sáu năm bị giày vò, cô cảm thấy uất ức, bỗng nhiên khóc òa lên.

Từ nay cô đã không bị người đàn ông kia làm phiền nữa, từ nay cô sẽ không bao giờ bị tên bỉ ổi kia đe dọa nữa, từ nay cô có thể nghĩ đến cuộc sống tương lai của mình.

Quan Hiểu cảm thấy bản thân mình dường như sống lại.

Cô trốn trong lòng Doãn Gia Hoa khóc sung sướng, đến khi khóc mệt rồi lại bất giác thiếp đi. Doãn Gia Hoa ôm cô, trong lòng thương xót không thôi.

Thế nhưng vừa giải quyết xong chuyện này, giữa hai người lại có phiền muộn khác. Nguyên nhân hai người năm đó không thể ở bên nhau không chỉ có một mình Mạnh Đông Phi, mà còn có thêm một người còn khó giải quyết hơn – ngoại vì nghĩ tốt cho anh thậm chí còn lấy cái chết ra đe dọa.

Anh vẫn luôn suy nghĩ xem nên làm thế nào để ngoại tiếp nhận Quan Hiểu, nhưng mãi đến khi cô tỉnh lại, anh vẫn nghĩ không ra cách nào.

Sau cùng, anh chỉ có thể áy náy nói với Quan Hiểu: “Hiểu Hiểu, chuyện của chúng ta, đợi một thời gian nữa rồi nói với ngoại được không? Sức khỏe của ngoại hiện tại không ổn định.”

Quan Hiểu dịu dàng mỉm cười, lời nói xuất phát từ nội tâm: “Đương nhiên rồi! Anh không cần phải khó xử, em hiểu mà!”

Doãn Gia Hoa xúc động hôn lên môi cô.

**

Ba hôm sau, thức ăn trong nhà đã hết, trong mấy ngày này hai người đều tắt điện thoại di động, triệt để hưởng thụ thế giới riêng của mình.

Ba hôm nay họ quán quýt dây dưa, đến bầu không khí cũng bùng cháy hòa tan.

Hai người uống rượu, rồi sau đó cùng tâm sự, ***.

Hai người nhớ lại từng chuyện trước đây, cùng khát khao cuộc sống tương lai tốt đẹp.

Hai người bật điện thoại đôi cổ lỗ sĩ kia lên, anh gọi cho cô, cô gọi cho anh, nhạc chuông vang lên đều là bài hát: “Tình cũ như mộng.”

Hai người hỏi nhau tại sao còn giữ nó?

Hai người đều trả lời rằng, bởi vì họ không nỡ vứt nó, mặc dù trong lòng không chịu thừa nhận điều đó.

Anh cầm chiếc nhẫn trên cổ cô, hứa rằng, sau này sẽ mua một chiếc nhẫn hột soàng đẹp nhất trên thế giới này để tặng cho cô làm nhẫn kết hôn.

Song cô lại lắc đầu, hôn lên môi anh nói: “Đời này, em chỉ cần một chiếc nhẫn này là đủ.”

Hai người cùng nhau trải qua ba ngày vui vẻ hạnh phúc ngọt ngào, hai người giao hòa trong thân thể đối phương, thế nào cũng không nguyện dứt ra.

Trong ba ngày đó, hai người đã trù tính rất nhiều việc cho tương lai sau này. Ba hôm sau, khi Doãn Gia Hoa mở điện thoại lên, khoảng thời gian đẹp nhất thời hoàn toàn sụp đổ.

**

Vừa mở máy, Doãn Gia Hoa nhận được điện thoại của Trương Lộ, đầu bên kia điện thoại cô khóc nức nở, gần như hoảng loạn: “Doãn Gia Hoa, anh đang ở đâu đấy? Sao anh lại tắt máy, anh có biết ngoại đã bị đưa vào phòng cấp cứu rồi không? Ngoại không được nữa rồi!”

Doãn Gia Hoa chết đứng.

**

Doãn Gia Hoa vội mặc quần áo. Anh không ngừng tự trách mình. Vì sao lại tắt máy cơ chứ? Tuy hôm đó Dương Huy nói tình trạng của ngoại rất tốt, thậm chí còn tự ra vườn đi dạo hơn nửa ngày, nhưng sao anh có thể sơ xuất bất cẩn như vậy. Tại sao lại lạc quan cho rằng ngoại sẽ khỏi ngay thôi?

Quan Hiểu nhìn thấy anh như vậy, trong lòng cũng rất áy náy. Cô là bị hạnh phúc làm mờ đầu óc, mới cùng anh quyết không ngừng, bỏ mặc tất cả không suy nghĩ.

Doãn Gia Hoa hoảng loạn, một lúc lâu cũng gài không xong nút áo. Cô đến giúp anh.

“Gia Hoa, anh đừng quá lo lắng! Ngoại sẽ không sao!” Cô vừa giúp anh gài nút vừa an ủi.

Về mặt Doãn Gia Hoa nghiêm trọng, anh gật đầu: “Hiểu Hiểu, ngoại không thể chịu đả kích, em không cần theo anh đến bệnh viện, cứ ở nhà đợi anh.”

Anh nói xong liền vội vã ra ngoài.

Quan Hiểu nhìn theo bóng lưng anh, không hiểu sao trong lòng trở nên hoảng hốt.

Lần trước anh cũng như thế này, xoay lưng về hướng cô rồi chạy như bay rời khỏi. Mà lần đó anh đi, đã ngăn cách họ trong sáu năm.

**

Trương Lộ đang theo theo Trần Lam Ni đến Hồng Kông giải sầu. Từ sau khi ly dị Trần Lam Ni trở nên rất nóng nảy, suốt ngày to mồm đòi tự vẫn, mưu tính gây sự chú ý đến Quách Hồng Đồ.

Thế nhưng lão Quách tà ma hoàn toàn phớt lờ. Cô nghe người ta đồn lão đã có người mới, dường như rất yêu cô ta. Sau lại nghe Trần Lam Ni nói, người phụ nữ mới của lão là Quan Hiểu, cô hận không thể phát hỏa.

Người phụ nữ kia dựa vào cái gì mà có thể dụ dỗ hết người đàn ông này đến người đàn ông khác? Bởi vì cô ta có sức quyến rũ sao?

Song cô lại loáng thoáng cảm thấy an tâm hơn, nếu người phụ nữ họ Quan đó đã đi theo Quách Hồng Đồ thì Doãn Gia Hoa không còn có gì mà buồn theo cô ta nữa.

Cô vốn định quay về thành phố A sớm nhưng biết được tin này cô cũng chẳng vội trở về sớm nữa.

Thời gian cô đi du học, có một người bạn là người Hồng Kông, anh ta hẹn cô đi ăn cơm, cô nhân tiện muốn giới thiệu Trần Lam Ni cho anh ta. Loại phụ nữ như Trần Lam Ni, chỉ cần tìm cho cô ta một bến đỗ mới thì cô ta liền vui vẻ.

Chỉ là cô không ngờ rằng lần đến Hồng Kông này lại gặp Will, hóa ra cách đây mấy hôm anh ta cũng đến đây gặp người bạn này.

Trần Lam Ni và bạn học của cô rất hợp rơ nhau, chỉ vừa mấy hôm mà cô ta đã quên đi đau thương trong lòng. Còn về phần cô và Will, hằng đêm hai

người lại chôn mình trong khách sạn, hưởng thụ sự vui sướng thân thể.

Will không chỉ một lần đề nghị cô cùng ra nước ngoài với anh ta. Song cô chỉ cười trừ rồi nói, quan hệ chúng ta bây giờ chỉ là tình trên giường mà thôi.

Từ lúc ở thành phố A, mỗi khi hai người ân ái, cô không còn yêu cầu anh mang bao nữa. Anh hơi ngờ vực, trước kia ở nước ngoài, vì sợ có thai ngoài ý muốn, nên một mực bắt anh phải mang bao, nếu không thì sẽ không chịu cho anh. Anh hỏi cô sao bây giờ lại không cần nữa, cô cười thỏa mãn: “Bởi vì như vậy mới có thể cảm nhận được anh.”

Hai người cứ như vậy triền miên trong khách sạn mấy ngày, trong sự lưu luyến của Will cô dứt khoát kiên quyết quay về thành phố A.

**

Sáng sớm sau khi trở về thành phố A, cô nhận được điện thoại của trợ lý Doãn Gia Hoa, đối phương bên kia sốt ruột hỏi cô có biết cách liên lạc với Doãn Gia Hoa không. Anh ta nói bệnh tình của ngoại Doãn Gia Hoa đột nhiên chuyển xấu.

Cô liền chạy đến bệnh viện.

Đến bệnh viện cô mới biết tình hình bà cụ đã nghiêm trọng mức nào, hầu như bất cứ lúc nào cũng có thể buông tay từ bỏ thế gian. Mà cô và Dương Huy không cách nào liên lạc được với Doãn Gia Hoa, điện thoại anh luôn tắt máy.

Cô đến nhà anh, chẳng có ai.

Cô hỏi Dương Huy có biết số điện thoại Quan Hiểu không, tuy không muốn nhưng vẫn gọi điện cho cô ta, song điện thoại của cô ta cũng tắt máy.

Cô có cảm giác chẳng lành.

Cô gọi điện thoại cho Quách Hồng Đồ, nói bóng nói gió hỏi Quan Hiểu bây giờ đang ở đâu. Tên cáo già kia lại làm cô tức đến lồng lộn, thậm chí quên cả những cử chỉ giao tiếp xã giao cơ bản nhất, găm lên với lão ta: “Quách tổng, ông thật sự không quan tâm đến chuyện mình bị cầm sừng sao?”

Nào ngờ đầu dây bên kia lại cười khoái trá, rồi khề nói một câu khiến cô kinh hãi.

“Trương tiểu thư đi chơi ở Hồng Kông có vui không? Chiếc sừng trong tay cô là định gắn lên đầu Doãn tổng hay anh chàng ngoại quốc điển trai đó?”

Cô cảm thấy người đàn ông đáng sợ nhất trên đời này chính là loại người như Quách Hồng Đồ, chuyện gì cũng biết nhưng không nói, chỉ đợi những lúc mấu chốt mới ngấm bắn ra, khiến người ta thương tích đầy mình.

Cô không còn mơ tưởng có thể biết được thông tin của Doãn Gia Hoa và Quan Hiểu từ lão Quách nữa, đành cùng Dương Huy thay nhau gọi điện cho Doãn Gia Hoa.

Cuối cùng sáng sớm hôm sau điện thoại kết nối được.

**

Vừa thấy Doãn Gia Hoa xuất hiện, bác sĩ liền mắng tới tấp: “Cậu chăm sóc ngoại mình kiểu gì vậy? Không phải mấy hôm trước đã dặn cậu không để ngoại kích động nữa sao? Trong lúc tình hình nguy kịch nhất thì lại không tìm thấy cậu. Cậu làm người kiểu gì vậy, ở ngoài kiếm được mấy đồng tiền thì có thể cư xử như vậy sao.”

Doãn Gia Hoa hung hăng tự trách.

Anh ngắt lời, kéo bác sĩ hỏi: “Tình trạng ngoại tôi rất nguy kịch sao? Thật không còn cách nào sao?”

Bác sĩ nhìn thấy anh nôn nóng, có vẻ như phát ra từ đáy lòng, cũng không giáo huấn anh nữa, chỉ có thể thở dài: “Người già bị già yếu và như vậy cũng khổ, ra đi coi như là một cách giải thoát, mọi người hãy nghĩ thoáng lên, có lẽ còn hai ngày. Cậu hãy chuẩn bị lo hậu sự trước đi.”

Trước mắt Doãn Gia Hoa tối sầm, suýt chút nữa ngã quy xuống.

Trương Lộ và Dương Huy chạy đến đỡ anh.

“Tôi...bây giờ có thể gặp ngoại không?”

Bác sĩ lắc đầu: “Ngoại cậu vẫn đang hôn mê...”

Bỗng dung cô ý ta trong phòng bệnh gấp gấp chạy đến: “Bác sĩ Thẩm, bác sĩ Thẩm, bà cụ tỉnh lại rồi. Mau gọi người nhà gặp mặt lần cuối, trông có vẻ như...hồi quang phản chiếu, không cô qua hai ngày được nữa rồi.”

**

Doãn Gia Hoa chạy vào phòng bệnh, khắp người ngoại cầm đầy dây ống, nhìn thấy anh vào, tựa hồ như rất muốn nâng tay nắm lấy tay cháu trai. Doãn

Gia Hoa liền chạy đến nắm lấy tay bà, nhỏ giọng gọi: “Ngoại” anh cố đè nén thanh âm nghẹn ngào.

Ngoại nhìn cháu trai rồi lại nhìn sang Trương Lộ, miệng mấp máy sau mặt nạ đường khí.

Doãn Gia Hoa kể tai sát gần, nghe được tiếng ngoại đứt quãng: “Thưa...thưa lúc ngoại chưa chết...cháu...và Lộ Lộ...hãy đính hôn đi...”

Doãn Gia Hoa ngẩng đầu, dường như ngẩn ra.

Ngoại cố hết sức véo mạnh vào tay anh.

Anh giật mình lại.

Bỗng nhiên trên màn hình nhịp tim hiển thị bất thường, bác sĩ và y tá đều chạy đến, vừa nhìn ngoại lại nghiêm mặt liếc qua Doãn Gia: “Người già đã đến nước này rồi, chỉ còn tâm nguyện cuối cùng, có gì mà cậu không thể đồng ý chứ!”

Doãn Gia Hoa lòng dạ rối bời, nắm chặt tay ngoại nói: “Ngoại, cháu đồng ý với ngoại, ngoại cố lên được không. Cháu đồng ý với ngoại sẽ đính hôn với cô ấy.”

Nói xong câu này, lòng anh như đau như cắt.

Ngoại lại mấp máy môi, anh cúi thấp người.

“Bây...bây giờ hãy đính hôn ngay...hãy thông báo tin tức...” Ngoại không hề buông lỏng.

Nhìn thấy bản điện tâm đồ ngày càng hỗn loạn, Doãn Gia Hoa bất lực không biết làm thế nào.

Anh chỉ cảm thấy như muốn nổ tung.

Tại sao tình hình lại trở nên thế này? Anh đính hôn với Trương Lộ vậy Quan Hiểu phải làm sao?

Bác sĩ bên cạnh hỏi thúc anh: “Cậu nhanh đồng ý đi, như vậy mới có thể kéo dài thêm mấy ngày.”

Doãn Gia Hoa nhìn ngoại rồi lại quay sang Trương Lộ, nhớ ngày hôm qua vẫn còn hạnh phúc bên Quan Hiểu, tâm tư anh rối bời.

“Gia Hoa.” Trương Lộ đứng bên cạnh khẽ gọi: “Anh hãy đồng ý với ngoại đi, sau này chúng ta có thể hủy bỏ mà.”

Nhìn ngoại đang hấp hối, Doãn Gia Hoa đau đớn thỏa hiệp.

Doãn Gia Hoa gọi Dương Huy đi liên lạc với giới truyền thông, công bố tin đính hôn của anh và Trương Lộ.

Sắp xếp xong mọi việc, anh nhịn không được lấy điện thoại cũ gọi cho Quan Hiểu.

Quan Hiểu bên kia trầm mặc mấy giây, sau đó hỏi ngoại thế nào rồi? Anh nói lần này thật sự không thể kéo dài nữa rồi.

Sau đó anh khẽ gọi tên cô, thanh âm đau đớn.

Cô tựa hồ như cảm giác được điều gì, không lên tiếng.

Anh cảm thấy đầu lưỡi mình như đông cứng, anh cố mở miệng, nói với cô anh sắp đính hôn với Trương Lộ.

Anh nghe thấy đầu bên kia điện thoại, Quan Hiểu khẽ cười, dịu dàng an ủi anh: “Gia Hoa, anh chăm sóc tốt ngoại đoạn đường cuối cùng, đừng lo cho em, em không sao.”

Nụ cười gượng gạo của cô làm anh tan nát cõi lòng.

Doãn Gia Hoa nắm chặt di động, hít thở nặng nề, hứa với Quan Hiểu: “Hiểu Hiểu, em hãy tin anh, anh làm vậy cũng chỉ vì ngoại. Sau này anh sẽ nhất định tuyên bố hủy bỏ hôn ước.”

Quan Hiểu lại đổ dành anh một hồi rồi mới cúp máy.

Doãn Gia Hoa đau đớn đập đầu lên tường.

Anh muốn đem lại hạnh phúc cho cô nhưng luôn chậm một bước.

**

Trương Lộ đứng bên góc hành lang, lẳng lặng nhìn anh.

Cô nghe thấy toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện qua điện thoại của anh.

Cô siết chặt tay.

Quả nhiên là anh ở cùng người phụ nữ đó.

Anh thật sự dự định đợi đến khi bà già đó mất là hủy bỏ hôn ước.

Cô cười khẩy.

Từ xưa đến nay cô chưa bao giờ muốn thứ gì mà không được.

Cô vỗ ngực, cô kìm nén cơn cuồng nộ trong lòng, thâm thê độc.

Doãn Gia Hoa, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh. Trên đời này chỉ có em không cần anh chứ không có chuyện anh không chọn em.

**

Buổi chiều, giới truyền thông toàn thành phố đều đưa tin ông chủ công ty khoa học kỹ thuật Gia Hoa đính hôn cùng thiên kim tiểu thư xinh đẹp Trương Lộ. Thông tin vừa truyền ta, toàn bộ phóng viên liền vào cuộc chạy đến bệnh viện.

Người đại diện Doãn Gia Hoa và Trương Lộ đứng ra đại diện nhận phỏng vấn, với lý do không nên quấy rầy bệnh nhân đang điều trị.

Trong phòng bệnh, Doãn Gia Hoa mở ti vi lên, tất cả các kênh đều đang đưa tin đính hôn của anh và Trương Lộ.

Ngoại bảo anh đỡ dậy. Bà ngồi dựa trong lòng Doãn Gia Hoa xem tin, yếu ớt cười, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Doãn Gia Hoa nhìn thấy những giọt nước mắt vui mừng lăn dài trên má bà.

Anh nhớ lại, hồi còn bé, ngoại thường ôm anh trên đùi, đút anh từng miếng cơm, anh nhớ lúc anh đi học, ngoại đã thức cả đêm không ngủ để khâu lại cho anh chiếc túi, anh nhớ lại hồi trung học anh bắt đầu ốm đau, nhưng lại không có tiền mua quần áo, ngoại đã phải đến tiệm may đợi nhìn người ta cách may, rồi lại về nhà dùng máy may cũ kỹ cố gắng may một bộ y hết như vậy.

Cuộc sống cực khổ, nhưng nhờ có ngoại anh chưa từng phải chịu tủi thân.

Anh ôm chặt ngoại, khóc nức nở.

Người thương yêu anh nhất trên đời đã ra đi, sau này sẽ không còn người âu yếm vuốt má mà gọi anh là Tiểu Gia nữa.

**

Quan Hiểu cũng sờ xem tin tức đang phát trên ti vi

Họ đính hôn rồi. Anh nói là giả. Nhưng trước mặt phóng viên họ thể hiện rất chân thật, tựa như một đôi uyên ương sẽ bước vào cung điện hôn nhân trong mai đây thôi.

Quan Hiểu bỗng dưng cảm thấy rét lạnh.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Là Quách Hồng Đồ.

Điện thoại kết nối, bên kia đơn giản hỏi: “Có sao không?”

Cô miễn cưỡng gượng cười. Bỗng nhiên ý thức được đối phương sẽ không nhìn thấy nụ cười giả tạo này, cô vội nói: “Không sao.”

Quách Hồng Đồ hỏi cô: “Khi nào em trở về?”

Cô ấp úng không biết nên trả lời thế nào.

Đối phương lại nở nụ cười ôn hòa: “Dù sao em cũng phải quay trở về lấy đồ đạc chứ.” Quách Hồng Đồ nhẹ nhàng nói, hoàn toàn không đề cập đến chuyện khác.

“Quách tổng, xin lỗi.” Ngoại trừ xin lỗi cô không biết nên nói gì, cô cảm thấy bản thân mình thật có lỗi với người đàn ông này

Nhưng ông ta chỉ nhẹ nhàng cười: “Đừng xin lỗi sớm như vậy, nói không chừng, tôi mới là người đàn ông sau cùng cản gió cho em. Quan Hiểu, đến khi không thể chịu đựng nổi nữa hãy đến tìm tôi.”

Ông tắt máy, trong lòng cô trở nên hỗn loạn.

**

Buổi tối, cô không sao ngủ được, thật sự rất khó chịu, phải xuống lầu mua hộp thuốc an thần. Uống một viên vào, nhưng vẫn tỉnh ro, cô không thể làm gì khác hơn là uống thêm một viên. Không lâu sau, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, cuối cùng cô mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Đến khi tỉnh lại nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại, cô mới giật mình, cô đã ngủ mất một ngày một đêm.

Trời nhem nhém tối, cô xuống lầu mua thức ăn tiện thể mua tờ báo.

Sau một ngày, độ sốt về tin đính hôn của anh chàng mỹ nam giàu cô cùng thiên kiêu tiểu thư xinh đẹp vẫn không giảm, hôm nay lại thêm tin mới:

Cùng ngày tuyên bố tin đính hôn cùng tiểu thư Trương Lộ, ngoại của ông chủ công ty khoa học kỹ thuật Gia Hoa đã qua đời...

Cô nhìn dòng chữ trên tờ báo, hoảng hốt.

Cô ưu buồn nghĩ, anh bây giờ hẳn rất đau lòng.

**

Về đến nhà, Quan Hiểu liền gọi điện cho Doãn Gia Hoa, nhưng đầu bên kia ngoài vùng phủ sóng.

Tính ngày, mai đã là ngày đưa tang ngoại, cô nghĩ anh chắc hẳn đang ở nhà tang lễ túc trực bên linh cửu bà.

Nếu đã liên lạc không được với anh, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, cô chỉ có thể ép buộc bản thân mình đi ngủ.

Nằm mãi trên giường nhưng không cách nào ngủ được, cô uống một viên thuốc ngủ nhưng không có tác dụng lại uống thêm một viên.

Cuối cùng ý nghĩ dần mơ hồ, cảm giác buồn ngủ xâm chiếm. Bất giác cô lại ngủ thêm một ngày một đêm.

Cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Khi nhạc chuông “Tình cũ như mộng vang lên” cô còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Mãi đến khi nhạc chuông vang một hồi, cô mới tỉnh lại, giật mình đứng dậy bắt máy.

Bên tai cô truyền đến thanh âm nghẹn ngào.

Cô nghe thấy giọng nói anh tràn ngập đau khổ: “Hiểu Hiểu, ngoại đi rồi! Hiểu Hiểu anh không còn người thân nữa.”

Trái tim cô đau như dao cắt.

**

Quan Hiểu nắm chặt điện thoại, giọng nói nghẹn nghẹn: “Gia Hoa, anh còn có em!”

Bên tai cô truyền đến tiếng nghẹn ngào cổ kiêu ché của anh.

“Hiểu Hiểu, em đến đây được không? Em đến đây cùng anh được không?”

Quan Hiểu chưa bao giờ thấy anh yếu đuối như vậy, cô lo lắng đến run rẩy: “Gia Hoa, anh nói cho em anh đang ở đâu, em đến đó ngay.”

Hỏi ra địa chỉ, cô cơ hồ không kịp thay giày, choàng áo khoác mang dép lê chạy ra cửa.

Nửa tiếng sau, cô chạy đến nhà Doãn Gia Hoa. Vừa nhấn chuông, cửa liền mở ra, cô bị Doãn Gia Hoa kéo vào ôm chầm trong ngực. Vẫn còn chưa kịp gọi tên anh, miệng đã bị anh chặn lại.

Đầu lưỡi anh tiến vào miệng cô, vừa lỗ mãng vừa mang theo chút gì đó mờ mịt sợ hãi, tựa như chỉ có nụ hôn của cô mới mang lại cho anh ấm áp và xoa dịu. Cô cảm nhận được hơi rượu lạnh băng trong miệng anh, anh dường như đã uống không ít.

Cô dịu dàng hôn anh, nhẹ nhàng an ủi anh.

Anh dần an tâm, bàn tay giữ cô cũng dần buông lỏng.

Anh ôm chặt lấy cô.

Hai người hôn nhau rất lâu, hôn đến khi Quan Hiểu cảm giác được mùi vị chan chát.

Là nước mắt anh lăn xuống trên bờ môi họ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Xin anh, nhất định phải hạnh phúc

Hai người quần quýt lấy nhau đi về phía giường. Tựa hồ như lúc này đây anh chỉ có thông qua *** mới có thể trút hết nỗi đau trong lòng.

Anh tiến thẳng vào thân thể cô, mồ hôi nhỏ giọt lên ngực cô.

Khi kết thúc, anh nằm sấp lên người cô, đau thương nói: “Hiểu Hiểu, ngoại đi rồi.”

Quan Hiểu dịu dàng vỗ về anh, khẽ an ủi: “Gia Hoa, anh còn có em, em sẽ luôn bên anh.”

Doãn Gia Hoa siết chặt vòng tay ôm Quan Hiểu.

Hai người chìm đắm dựa dẫm vào nhau, không ai nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa bên ngoài.

**

Sau khi chôn cất bà cụ xong, Trương Lộ sợ vương vận đen, ngực vẫn luôn khó chịu, liền về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi nghỉ ngơi. Đến tối, cô muốn hỏi thăm về Doãn Gia Hoa, kết quả gọi cho anh thì điện thoại lại tắt máy. Cô gọi cho Dương Huy, anh ta nói sau khi tang lễ kết thúc anh đã đưa Gia Hoa về nhà.

Cô lờ mờ đoán được anh đang ở cùng ai.

Cô oán hận nghiêng chặt răng, tay bắt giắc vuốt bụng.

Cô âm mưu chuyện này từ lâu, xem ra hôm nay đã đến lúc xuất chiêu.

Cô đứng lên thay quần áo, muốn tự mình đến nhà tìm anh.

Vừa ra đến cửa, cô lại nhớ ra một chuyện, liền quay lại phòng, đến ngăn tủ đầu giường mở ra lấy một chiếc chìa khóa.

Là chìa khóa nhà của Doãn Gia, là trước kia khi hai người còn quen nhau, cô đã âm thầm làm trộm.

Cô lái xe đến nhà Doãn Gia Hoa.

Định gõ cửa, tay cũng đã nâng lên nhưng cuối cùng lại dừng lại.

Cô khẽ gõ cửa.

Không ai trả lời.

Cô lấy chìa khóa trong túi ra, cho vào ổ khóa, vặn.

Cụp.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, mở cửa bước vào.

**

Quan Hiểu chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ bị kẻ khác bắt gian trên giường.

Khi Trương Lộ chạy vào phòng, cô và Doãn Gia Hoa đang quần quýt nhau, cả hai đều lỏa thân không một mảnh vải, thậm chí ngay cả tấm chăn mỏng cũng chẳng có.

Cô cứ như vậy trần truồng nằm dưới thân người đàn ông dưới ánh mắt vị hôn thê “chính thức” của anh.

Cô vừa kinh hãi vừa xấu hổ, cảm giác như mình vừa mới làm một chuyện thẹn với lòng. Cô đẩy Doãn Gia Hoa kéo tấm chăn mỏng bọc mình lại.

Doãn Gia Hoa vốn đang mơ màng thiếp đi, bị cô đẩy mạnh, mơ hồ mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt cô hốt hoảng, quay đầu theo ánh mắt cô nhìn ra cửa.

Nhìn thấy Trương Lộ, anh cũng rất bất ngờ. Anh lấy tấm chăn khác quấn quanh nửa thân dưới rồi xuống giường.

Anh đứng lên chặn lại tầm nhìn của Trương Lộ, không muốn cô gây khó dễ cho Quan Hiểu.

“Tại sao lại có chìa khóa nhà anh?” Anh lạnh lùng hỏi.

Trương Lộ tựa như không thể chịu nổi những lời này của anh, hoàn toàn suy sụp.

Cô khóc nức lên, chỉ vào Doãn Gia Hoa hỏi: “Tại sao? Sao anh lại đối xử với em như vậy? Sao anh lại phản bội em? Doãn Gia Hoa, trái tim anh làm bằng sắt đá ư? Em một lòng với anh chẳng nhẽ anh không nhận ra sao? Anh vì cô ta có thể làm tổn thương em như vậy sao? Chúng ta đã đính hôn rồi mà! Không phải anh đã nói với em, anh đính hôn với em hoàn toàn không phải vì ngoại sao? Không phải anh nói anh sẽ chịu trách nhiệm với em ư? Nhưng sao anh và cô ta lại thành ra thế này?”

Cô vứt chìa khóa trên mặt đất: “Doãn Gia Hoa, đây là chìa khóa anh cho em, giờ em trả lại cho anh! Từ nay về sau chúng ta chẳng còn dính dáng gì nữa.” Cô thương tâm chạy ra ngoài.

Doãn Gia Hoa nhặt chìa khóa lên, lơ mơ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Anh xoay người lại giường, nhìn thấy Quan Hiểu đau lòng nhìn mình.

Lòng anh khẽ động, rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề nằm ở đâu.

Anh lết đến, đỡ lấy bờ vai Quan Hiểu. Cô rũ mắt xuống né tránh anh.

Anh nâng mặt cô lên: “Hiểu Hiểu, Hãy nhìn anh.”

Cô không nghe lời, trốn tránh tay anh: “Anh như vậy khiến em cảm thấy mình là kẻ thứ ba.”

Anh luống cuống, giữ chặt khuôn mặt cô ép cô ngẩng đầu đối diện ánh mắt anh.

“Hiểu Hiểu, em hãy tin anh! Anh chưa từng nói với cô ta những lời kia, chìa khóa này nhất định là trước kia cô ta đã tự làm riêng cho mình một cái.”

Quan Hiểu ngược mắt nhìn anh, tựa như muốn xác định sự thật từ lời nói của anh.

Đôi mắt cô ngấn nước, những giọt lệ long lanh vương trên hàng mi dài. Anh nhìn cô, trái tim như tan chảy.

“Hiểu Hiểu, em hãy tin anh! Anh không biết sao cô ta lại nói như vậy, nhưng em nhất định phải tin anh, nếu như anh lừa em, vậy hãy để anh đi theo cùng ngoại luôn đi!”

Hàng mi cô khẽ run lên, những giọt nước mắt tràn mi, cô đưa tay bịt miệng anh lại: “Đừng nói càn!”

Khuôn mặt cô đầm nước, đáy mắt giăng kín tầng ưu thương, đôi mày khẽ nhíu lại. Hình ảnh cô như vậy quả thật quyến rũ nói không thành lời, Doãn Gia Hoa kìm lòng không nổi hưng hăng hôn lên môi cô.

“Hiểu Hiểu, ngoại đã không còn, anh chỉ còn có em, Anh không thể lại mất em được!” Anh tiến vào người cô, anh ghé xuống bên tai cô thì thào.

**

Ngày hôm sau, hai người vẫn còn chưa thức dậy thì điện thoại Doãn Gia Hoa đã vang lên ăng ẳng.

Anh sờ qua điện thoại, buồn bực định tắt máy thế nhưng khi nhìn thấy dãy số, anh bất giác giật mình. Là bố Trương Lộ gọi.

Anh ngồi dậy bắt máy.

Quan Hiểu bên cạnh cũng bật dậy theo.

Anh còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy đối phương bên kia hét to: “Doãn Gia Hoa, con gái tôi là vì cậu, nếu nó có chuyện không hay xảy ra, cho dù tôi có khuyh gia bại sản, tôi cùng liều mạng với cậu.”

Doãn Gia Hoa nhíu mày: “Trương tổng, ông làm ơn hãy nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Đức bên kia rống lên: “Cậu còn dám hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì sao? Con gái tôi vì cậu mà tự sát.”

Giọng nói ông ta rất to, Quan Hiểu ngồi bên cạnh nghe thấy hoảng sợ.

**

Khi Doãn Gia Hoa đến bệnh viện, Trương Lộ đã qua khỏi thời kì nguy hiểm.

Nhìn thấy anh xuất hiện, Trương Đức siết chặt tay, xông đến muốn đâm vào mặt anh.

Cũng may mấy người bên cạnh ngăn lại.

“Doãn Gia Hoa, cậu nói đi, cậu đã làm gì con gái tôi! Tại sao cậu lại hại con gái tôi ra nông nỗi này?” Ông ta phản nộ gầm lên.

Doãn Gia Hoa đầu đầu, mở miệng giải thích: “Tôi và Trương Lộ đã chia tay lâu rồi, đính hôn cũng chỉ là để làm an lòng ngoại mà thôi.”

Trương Đức nóng nảy bỏ nhào qua: “Mày nói gì? Tên xúc sinh này, sao mày có thể nói như vậy? Lộ Lộ suýt chút nữa vì mày mà mất đi một xác hai mạng, giờ mày lại nói mày chia tay Lộ Lộ từ lâu rồi, đính hôn chỉ để làm an lòng ngoại ư?”

Bên tai Doãn Gia Hoa nổ ầm

“Ông nói gì? Cái gì mà một xác hai mạng?” Anh khó tin vào những lời vừa nghe.

Trương Đức tức giận đến tím mặt, nói cho anh: “Bản thân mình làm chuyện gì còn không biết ư? Lộ Lộ có thai rồi! Bên cạnh Lộ Lộ chưa từng có người đàn ông khác, tất cả mọi tâm tư của nó đều đặt lên mình mày, Doãn gia Hoa nếu mày còn là một người đàn ông thì hãy chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm!”

Doãn Gia Hoa cảm thấy, từ giờ khác này, thế giới của anh đã hoàn toàn sụp đổ.

**

Doãn Gia Hoa tính ngày, đứa bé có hẳn là từ ngày Trương Lộ mời đến nhà dùng cơm.

Anh ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh, đau khổ ôm đầu.

Anh nên làm gì đây? Nên làm gì bây giờ?

Anh nghĩ rằng cuối cùng mình đã có thể ở lại bên cạnh Quan Hiểu, nhưng vào lúc đấy lại phát hiện mình đã làm cho Trương Lộ có thai.

Anh thật muốn đâm chết bản thân.

Cửa phòng bệnh mở ra, Trương Đức đi ra nói: “Lộ Lộ tỉnh rồi, nó muốn gặp cậu.” Ông ta hơi ngập ngừng, dường như cầu xin: “Doãn Gia Hoa, cậu hãy đối tốt với con bé chút, coi như vì đứa bé trong bụng!”

Doãn Gia Hoa ngẩng đầu nhìn ông, cảm thấy lồng ngực đau đến tê dại.

Anh dờ dẫm đứng lên vào phòng bệnh.

Trương Lộ nằm trên giường, nhìn chằm anh. Sắc mặt cô trắng bệch, đôi mắt mệt mỏi. Cô thích chung điện, từ trước đến nay vẫn chưa bao giờ tiêu tụy như bây giờ.

Cô nhìn Doãn Gia Hoa, những giọt lệ lại bắt đầu tuông rơi: “Gia Hoa, cho dù là anh không cần em, nhưng còn đứa bé thì sao? Anh cũng định không cần luôn ư?” Cô nghẹn lời, yếu ớt nói tiếp: “Ngoại nói, anh từng có một em trai. Ngoại nói nếu sau này chúng ta có con thì hãy đặt tên là Tiểu Diệp, bà nói đó là tên của em trai anh. Gia Hoa, anh thật sự không muốn nhìn thấy Tiểu Diệp ra đời ư?”

Lời cô như sát muối vào tim anh, thành tri trong lòng anh... tất cả đều sụp đổ.

Ra khỏi bệnh viện, anh không dám về nhà.

Anh không biết nên đối mặt với Quan Hiểu thế nào.

Anh ngồi trong xe, đầu đón chảy nước mắt. Anh siết chặt tay, sợ bản thân mình sẽ khóc nức thành tiếng.

Sắc trời dần tối. Quan Hiểu gọi điện thoại cho anh.

Anh tắt máy, lấy điện thoại cũ gọi lại cho cô.

Chuông điện thoại vừa vang lên cô liền bắt máy.

Anh nghẹn ngào gọi tên cô.

Cô mơ hồ cảm nhận được điều chẳng lành, lo lắng hỏi anh, tình hình thế nào.

Anh kể toàn bộ sự thật cho cô.

“Hiểu Hiểu, Lộ Lộ mang thai rồi.”

Anh không biết bản thân mình vì sao lại cười rộ lên: “Hiểu Hiểu, em nói đi, anh có phải là một tên cặn bã không? Anh lại để cô ấy mang thai.”

Anh cười như điên loạn, không cách nào ngừng lại.

Anh nghe thấy cô lớn tiếng gọi anh.

“Doãn Gia Hoa, anh ngừng lại đi, Doãn Gia Hoa anh hãy tỉnh táo lại cho em!”

Anh dần thôi cười. Đưa tay sờ mặt mình, anh như vậy mà có thể cười ra nước mắt.

“Hiểu Hiểu, anh nên làm gì bây giờ?” Anh tuyệt vọng hỏi cô.

“Doãn Gia Hoa, chúng ta dừng ở đây đi.” Quan Hiểu bên kia nói với anh.

Doãn Gia Hoa nắm chặt điện thoại, trái tim anh đau đến mức không thở được.

Anh siết chặt tay đập đầu mình rồi lại tự đập đầu vào vô lăng, đập đầu vào cửa kính đập đầu vào ghế xe.

Anh hận không thể chết đi.

Ai đó hãy nói cho anh, vì sao lại thành ra thế này?

Anh hung hăng đâm vào ngực mình: “Hiểu Hiểu, em hãy hận anh đi! Hận anh cả đời này, xin em đừng bao giờ tha thứ cho anh, cứ hận mãi anh đi!”

Anh nghe thấy Quan Hiểu cố nén những lời ghen ngào: “Được, em sẽ hận anh, hận anh cả đời này! Nhưng Gia Hoa à, xin anh, xin anh nhất định phải hạnh phúc!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Người vợ thứ bảy

Doãn Gia Hoa không biết mình đã về nhà thế nào.

Trong nhà không một bóng người, đúng như anh đoán trước.

Anh không dám bật đèn, sợ từ tấm gương sẽ nhìn thấy khuôn mặt mình. Anh không dám đi đến phòng ngủ, sợ ngủ thấy được hơi thở của cô còn vương lại. Anh không dám lên tiếng, sợ phải chứng nhận sự thật, rằng trong nhà chỉ còn lại mình anh.

Anh đi đến cạnh bàn, ngồi sụp xuống đất.

Bỗng nhiên anh nhìn thấy chiếc điện thoại cũ của Quan Hiểu cùng với chiếc nhẫn mà năm trước anh đã tặng cho cô đặt trên bàn.

Anh cảm thấy trái tim mình quặn thắt, đau không thở nổi.

Anh cầm lấy điện thoại và nhẫn, nắm chặt trong tay, cuộn tròn người nằm trên mặt đất. Anh tựa như bị chặt đứt ngọn cây cuối cùng, toàn thân tê dại.

Cô thật sự đã buông tay rồi.

Nước mắt lặng lẽ rơi. Anh cảm thấy, cuộc sống của anh đã kết thúc từ giờ khắc này.

**

Sau khi Trương Lộ xuất viện, Doãn Gia Hoa buộc phải bắt đầu sắp xếp chuyện hôn lễ.

Trương Lộ ngoan ngoãn vâng lời của ngày xưa đã hoàn toàn biến mất. Cô đưa ra rất nhiều đòi hỏi, muốn Doãn Gia Hoa phải làm theo.

Không có Quan Hiểu, Doãn Gia Hoa cảm thấy chuyện gì cũng đã không còn quan trọng, đối với mấy loại đòi hỏi của Trương Lộ, anh chỉ đơn giản chấp nhận.

Anh tự nói với bản thân, coi như tất cả những thứ này đều là vì đứa con.

Trương Lộ nói, nhất định phải tổ chức một lễ cưới thể kỷ chấn động nhất thành phố.

Cô kéo anh đi chụp hình cưới, anh cũng chiều, toàn bộ quá trình về mặt của anh vẫn luôn vô cảm không mấy thay đổi.

Cô nói muốn đi Pháp chọn áo cưới, anh cũng đồng ý, thuê máy bay riêng lại còn mời đội vệ sĩ chuyên nghiệp đưa cô đi Paris.

Cô nói muốn đổi nhà lớn, phong thủy nhất định phải hợp với đứa bé, anh cũng không ý kiến, ký chi phiếu đưa cho cô muốn chọn nhà ở đâu thì chọn.

Yêu cầu của cô càng ngày càng quá đáng, anh càng ngày càng phải chi nhiều tiền.

Cô dùng đủ mọi yêu cầu để dò xét giới hạn cực điểm của anh, tựa hồ như rất muốn khiêu khích anh tức giận. Nhưng anh lại giống như thất tình lục đục, ngoại trừ cái xác tẻ dại, còn lại không cho cô bất kỳ phản ứng nào.

Cô trở nên gât gông, quăng tất cả mọi thứ. Cô không còn dùng thủ đoạn giả vờ hiền dịu, là chả chực khóc.

Anh dần phát hiện, hóa ra còn người thật của cô ta là như vậy.

Ngay cả điều duy nhất thu hút anh cũng không tồn tại, anh đối với cô ngoại trừ cái xác không hồn ra, chẳng có tâm tình nào khác.

**

Trong thời gian này, anh muốn vì Quan Hiểu làm một chút chuyện cuối cùng.

Lúc trước, anh đã nhờ Tiểu Ngũ thu thập hết những bằng chứng thói rữa của tên Mạnh Đông Phi, mấy hôm trước cuối cùng Tiểu Ngũ cũng đã xử lý xong chuyện này.

Anh bảo Đại Xuân cho người tìm tằm tích của tên Mạnh Đông Phi kia. Thì ra tên đó đã thay đổi địa chỉ quán bar nhậu rượu.

Anh dùng thủ đoạn, khiến tên kia chủ động đến tìm Quan Hiểu đồng ý ly hôn ngay lập tức.

Ngày họ đến phòng dân chính làm thủ tục ly hôn, anh trốn bên góc, tham lam quyến luyến ngắm nhìn cô.

Cô gầy đi, trên khuôn mặt không che giấu nổi u buồn.

Nhất định là anh đã khiến cô đau lòng.

Anh cố gắng hết sức mới có thể kiềm chế được bản thân không lao ra, chạy đến ôm cô, bộc lộ hết nỗi nhớ thương từ tận đáy lòng mình.

Nếu đã không thể mang lại tương lai cho cô thì hà cớ gì phải quấy rầy đến cô nữa.

Đôi mắt anh nóng bỏng, nhìn cô đi vào rồi lại nhìn cô đi ra, rồi lại nhìn cô rồi đi, bóng lưng mảnh khảnh dần khuất hẳn.

Anh đứng trong góc tối, khẽ gọi tên cô: Hiểu Hiểu, em hãy hận anh, hận anh suốt cả đời này. Nhưng xin em, đừng bao giờ quên anh!

Anh vẫn ích kỷ vậy đấy, anh không thể nào chấp nhận được sự thật rằng cô sẽ quên anh. Anh hy vọng rằng, trong lòng cô vẫn luôn có anh, cho dù là hận.

**

Đội khi Mạnh Đông Phi và Quan Hiểu chính thức li dị, anh gởi hết tư liệu có trong tay đến sở tư pháp.

Chưa đến hôm sau, Mạnh Đông Phi đã bị bắt.

Mấy hôm tiếp theo, tất cả tin tức về Mạnh Đông Phi đều nổi bật trên các trang báo, bởi vì hắn liên quan đến mấy trường hợp gian lận, có dính liểu đến mấy người bên trên. Từ hắn, cảnh sát đã phá vỡ tập đoàn lừa đảo lớn nhất lịch sử.

Mạnh Đông Phi nhất định sẽ không bị phạt nhẹ.

Tối hôm đó, anh thờ phào nhẹ nhõm. Đây là anh đã vì Quan Hiểu làm được chút chuyện cuối cùng.

Anh thật sự rất nhớ Quan Hiểu, kìm không được lòng anh lại quay về ngôi nhà cũ của hai người.

Anh lặng lẽ ngồi trên sofa nhìn chiếc khăn mặt thêu hình chú gấu nhỏ treo ngoài ban công.

Anh như có ảo giác, phảng phất dường như thời gian gần cách sáu năm ấy chưa từng có, anh vẫn là chàng tiểu tử ngây ngô ngày xưa, cô vẫn là người phụ nữ có tiền thích chọc ghẹo anh. Tựa như một giây tiếp theo cô sẽ bước ra từ phía sau chiếc khăn đi đến, nhìn anh mỉm cười, hỏi anh tối nay muốn ăn gì.

Anh lấy hai chiếc điện thoại cũ trong túi ra, lấy cái này gọi cho cái kia. Khúc nhạc “Tình cũ như mộng” vang lên trong căn phòng trống trải mênh mông.

Anh tựa hồ như nghe thấy cô nói: “Tình cũ như mộng, tình cũ như mộng, tình cũ rồi xa tất cả hóa thành giấc mộng chết, đây rõ ràng là một câu chuyện rất thương cảm, vì sao anh chàng ca sĩ người hồng Kông đó có thể hát với giọng ca vui vẻ như vậy chứ.”

Nhạc chuông vang lên rồi tắt lịm đi. Anh lại gọi một lần nữa.

Anh nghe hết lần này đến lần khác, cảm thấy mình không khóc, nhưng khi đưa tay sờ lên, khuôn mặt đã đầm nước.

**

Sắc trời sáng dần, anh đứng dậy rồi đi. Bỗng nhiên anh cảm thấy có vật gì đấy bay xuống.

Anh nhặt lên.

Là một tờ giấy, là cô đã viết cho anh!

Anh chậm rãi đọc từng chữ.

Gia Hoa, em ly dị rồi, Mạnh Đông Phi bị ngồi tù rồi, cảm ơn anh.

Gia Hoa, em phải đi rồi.

Gia Hoa, hãy quên những chuyện của quá khứ.

Gia Hoa, anh nhất định phải hạnh phúc!

**

Doãn Gia Hoa nắm chặt tờ giấy trong tay, đau khổ nghẹn ngào.

Sáu năm trước, anh cũng như vậy, cầm trong tay bức thư của cô, nhìn từng hàng chữ cô viết cho anh, cô nói cô phải rời đi, cô cũng nói anh hãy quên cô đi.

Sáu năm sau, cho dù bọn họ đã cố gắng tiến lại bên nhau, nhưng vẫn không thể thoát khỏi lời nguyền chia ly này, đến cuối cùng vẫn chỉ là kết quả tương tự.

Cô bảo anh nhất định phải hạnh phúc. Nhưng cô đi rồi anh sao có thể hạnh phúc được đây?

Từ giây phút cô rời đi, hạnh phúc của anh cũng đã chết lặng.

**

Đến gần ngày hôn lễ, Trương Lộ chuyển đến nhà Doãn Gia Hoa ở. Doãn Gia Hoa dọn ra ngủ ngoài phòng khách, để phòng ngủ chính cho cô. Trương Lộ bị ốm nghén, tính tình càng ngày càng trở nên khó chịu. Cô thường quăng tất cả mọi thứ trong nhà.

Doãn Gia Hoa mặc cô ta ầm ĩ, về mặt hồ hững, giẫm lên đồng hồ nát cô quăng, dặn cô giúp việc: “Cô lại đổi cái mới đi, mấy thứ này mua mỗi thứ mấy cái dự trữ.”

Về mặt dũng cảm của anh lại càng khiến Trương Lộ lộn tiết.

Trước hôn lễ nửa tháng, anh bỗng dưng nghe được một tin.

Là Dương Huy nói cho anh.

“Tất cả mọi người đang đồn ầm lên rằng, Quách Hồng Đồ chuẩn bị cưới người vợ thứ bảy, thời gian và địa điểm đều đã được chuẩn bị xong. Là ngày một tháng sau, tại Vương cung thánh đường Thánh Pêrô. Nghe đâu Quách Hồng Đồ đã đưa vợ mới của ông ta đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật trước rồi.”

Tâm trạng của anh hôm đó đặc biệt rất tồi tệ. Tối đó về nhà, anh cũng chẳng liếc mắt nhìn Trương Lộ đang ngồi trước cửa nhà đợi mình, lướt thẳng qua người cô đi lên tầng hai.

Hành động của anh quả thật đã chọc giận cô, cô chạy đuổi theo anh, nhưng ngờ đâu mặt nền trơn, cô bị ngã từ cầu thang xuống.

Anh cũng không đụng vào cô, chẳng biết vì sao cô lại bị ngã.

Anh chạy đến đỡ cô. Cô nói đau bụng, anh nhìn thấy dưới váy cô lờ mờ vết máu. Anh lập tức bế cô đi đến bệnh viện.

Sau một đêm, bác sĩ nói cho anh rằng đứa bé không thể giữ được.

Sáng sớm Trương Đức đến thăm con gái, cho anh một cái bạt tai. Anh không phản kháng thậm chí cũng không có phản ứng.

Trương Đức nói: “Doãn Gia Hoa, cậu giỏi lắm. Con gái tôi bị cậu hại cho sảy thai, nếu như sau này cậu không đối tốt với nó, xem tôi có buông tha cho cậu không.”

Con mắt, vết sáng cuối cùng trong cuộc đời anh cũng biến mất. Anh cảm thấy bản thân bây giờ tựa như cái xác không hồn.

**

Trương Lộ gặp tai nạn, hôn lễ phải dời lại.

Mỗi ngày Trương Đức đều nhắc nhở anh rằng: “Cậu đã làm nhiều chuyện có lỗi với Trương Lộ, chính cậu đã tự tay giết chết đứa bé.”

Anh cảm giác tội lỗi về chuyện đứa bé, nên thật lòng chăm sóc Trương Lộ.

Cô tựa hồ như không còn cái gắt nữa.

Anh trầm nghĩ, đành vậy đi, cứ như vậy cùng cô sống nốt cuộc đời còn lại, ai bảo anh thiếu nợ cô ta làm gì.

Trong chớp mắt đã sắp sang tháng mới. Lòng anh càng ngày càng phiền muộn, cho dù ban đêm uống bao nhiêu rượu mạnh anh vẫn không thể ngủ được.

Lại một đêm mất ngủ. Anh đành đến quán bar Đại Xuân uống rượu.

Uống nhiều cũng không say, đúng thật là sự giãy vò.

Anh quyết định bắt xe đến bệnh viện thăm Trương Lộ.

Đêm khuya thanh tĩnh, anh khẽ nhẹ bước chân.

Bước đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, anh bất ngờ nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

Anh dừng bước, đứng trước cửa, lẳng lẳng lắng nghe.

Là giọng nói của một người đàn ông. Người đàn ông đó và Trương Lộ nói chuyện với nhau bằng tiếng anh.

Không, không phải là trò chuyện mà là cãi vã.

Hai người họ nói rất nhanh, anh không hiểu lắm, liền nhẹ nhàng rút điện thoại ra thu âm lại. Hôm sau có thể đưa cho Dương Huy nghe lại xem hai người họ tranh cãi nhau vì chuyện gì.

Anh cực khẽ hé cửa ra, loáng thoáng nhìn thấy một người đàn ông nước ngoài đang giữ lấy vai Trương Lộ, trông rất kích động. Trương Lộ bức xúc cãi lại anh ta.

Sau một hồi cãi nhau, anh lại kinh ngạc nhìn thấy người đàn ông ngoại quốc đó chồm đến hôn Trương Lộ.

Lúc đầu Trương Lộ còn giãy dụa, sau đó thì điên cuồng đáp trả.

Anh lùi bước, âm thầm rời khỏi bệnh viện.

Thật kỳ lạ, anh không hề có cảm giác căm phẫn hay đau lòng vì bị căm sùng, chỉ cảm thấy vui mừng vì sắp được giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Lần này nhất định phải nắm giữ hạnh phúc

Dương Huy chịu trách nhiệm về công tác đối ngoại trong công ty, tiếng anh của anh rất tốt, đặc biệt là giao tiếp. Đây cũng là nguyên nhân chính năm đó Doãn Gia Hoa tuyển dụng anh làm trợ lý riêng cho mình.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Gia Hoa gọi Dương Huy vào phòng làm việc của mình, đưa đoạn video cho cậu ta xem.

Càng nghe sắc mặt Dương Huy lại càng trở nên khó coi, nghe xong tất cả, anh nhìn về phía Doãn Gia Hoa bằng ánh mắt thương cảm.

“Về mặt cậu như vậy là ý gì?” Anh hỏi: “Hai người họ cãi nhau chuyện gì?”

Dương Huy nuốt cổ họng: “Tôi nói rồi anh sẽ không sa thải tôi chứ?” Anh lại chần chừ: “Tôi cảm thấy hình như tôi đã vô tình biết được... vụ scandal tình ái tai tiếng kinh khủng nhất thành phố A rồi.”

Doãn Gia Hoa đập bàn, sốt ruột hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Dương Huy nghẹn họng: “Chuyện là, anh xem chút nữa trở thành bô.”

**

Dương Huy dừng lại từng câu trong đoạn phim, rồi dịch cho Doãn Gia Hoa nghe.

Chuyện cơ bản là thế này.

Người đàn ông ngoại quốc trách móc Trương Lộ: “Em coi anh là cái gì, giỏi lắm, em mang con của anh ra để kết hôn với Doãn Gia Hoa, được lắm, em có thể làm tổn thương anh thế nào cũng được, nhưng sao... sao em lại bỏ đứa bé chứ.”

Trương Lộ cãi lại: “Anh dựa vào đâu mà nói đó là con của anh? Anh dựa vào đâu mà nói con là tôi bỏ?”

Người đàn ông ngoại quốc trở nên kích động: “Lộ Lộ, trong khoảng thời gian này, ngoại trừ anh ra em còn qua lại với người đàn ông khác sao? Em dám thề rằng Doãn Gia Hoa đã lên giường với em? Em cho rằng anh chỉ biết đến chuyện trên giường, còn lại tất cả mọi chuyện khác đều không quan tâm? Doãn Gia Hoa có người phụ nữ khác, anh ta cần bản không thêm đụng vào em. Trước đây mỗi khi chúng ta *** em đều bắt anh mang bao, nhưng khoảng thời gian này em lại không yêu cầu anh mang, từ lúc em mang thai, anh đã cảm thấy rất kỳ lạ, anh thuê thám tử tư theo dõi em, hai tuần trước em đến bệnh viện dứt tiền cho bác sĩ khoa phụ sản, ngày hôm sau anh lại đến đó đưa cho hán ta nhiều tiền hơn để hán phun ra chuyện hai người đã an bài. Em cho rằng anh ngốc như Doãn Gia Hoa sao, hoàn toàn không hoài nghi gì ư? Lộ Lộ, anh thích sự thông minh của em, đã tâm của em, thậm chí cả những thủ đoạn của em, nhưng em cũng không đến mức trù tính cả lên người con của chúng ta. Vì sao em phải bỏ đứa bé?”

Trương Lộ cũng trở nên cáu gắt: “Không phải vậy thì sao? Anh muốn em phải làm sao? Đợi mấy tháng rồi sinh nó ra? Sinh ra một đứa đầu vàng mắt xanh máu huyết hỗn hợp sao? Ha, đến lúc đó người người đều biết nó là đứa con hoang.”

Will cảm phẫn giữ chặt vai cô: “Anh không cho phép em nói con chúng ta như vậy, Lộ Lộ, anh không tin em tàn nhẫn như vậy, nó cũng là một sinh mệnh mà. Để kết hôn với Doãn Gia Hoa em nhẫn tâm tổn thương sinh mệnh nhỏ bé này sao? Anh không tin em đã làm như vậy. Doãn Gia Hoa, anh ta không yêu em. Anh ta không biết quý trọng em, em vì anh ta mà vứt bỏ cả đứa con của chính mình, như vậy có đáng không?”

Trương Lộ giãy dụa, gào lên: “Em có thể làm gì chứ? Em không cam lòng, em không cam lòng! Anh ta dựa vào cái gì mà đối xử với em như vậy, dựa vào cái gì chứ?” Cô vùng vẫy trong vô lực, thanh âm dần trở nên nghẹn ngào, bắt đầu khóc nức nở: “Ban đầu em đã lập kế hoạch tất cả hoàn hảo, nhưng em mềm lòng, anh cho rằng em đến bệnh viện tìm bác sĩ rồi nhưng đợi mãi đến hai tuần sau vẫn chưa thực hiện theo kế hoạch? Anh biết không sau khi đến gặp bác sĩ, em cảm giác được nhịp đập em bé trong bụng. Em bắt đầu luyến tiếc không nỡ rời xa nó. Em đã do dự có nên tiếp tục kế hoạch không? Là ông trời đã trừng phạt em, là khi em bắt đầu hối hận lại tự trượt chân mà ngã xuống cầu thang.”

Nghe Trương Lộ nói vậy Will sùng sốt: “Lộ Lộ, ý em đây chỉ là tai nạn?”

Trương Lộ muốn vùng vẫy khỏi anh, nhưng lại không đủ sức: “Là tai nạn thì đã làm sao? Kết quả cũng như nhau cả thôi! Con cũng đã không còn! Con đã không còn rồi... đây là trời trừng phạt em, tai nạn của đứa bé hoàn toàn nằm trong kế hoạch của em, hoàn toàn đúng ý em!”

Will trở nên vui mừng, tự lẩm bẩm: “Là tai nạn, thật tốt, chỉ là tai nạn.”

Trương Lộ hung dữ ngắt lời anh: “Anh vui mừng cái gì? Có chuyện gì đáng mừng sao? Đợi sau khi em xuất viện Doãn Gia Hoa và em vẫn sẽ kết hôn.”

Will nhìn cô, tựa như bị cô chọc giận, không biết phải nên nói thế nào, anh nghiêng đầu hung hãn hôn lên môi cô.

Lúc đầu cô còn chống cự, sau lại nồng nhiệt đáp trả nụ hôn của anh.

**

Đoạn video chạy đến đây thì tắt lịm.

Dương Huy lặng lẽ nhìn Doãn Gia Hoa không lên tiếng, trong lòng thấp thỏm không yên, anh lúng túng nói: “Sếp, tôi lấy tiền lương của tôi ra xin thề, tôi tuyệt đối sẽ không ra ngoài nói cho người khác biết, chuyện anh bị cấm sùng, tôi xin cam đoan chỉ mình tôi biết chuyện này! Anh... anh đừng sa thải tôi! Bí mật này không phải tôi chủ động muốn biết mà.”

Doãn Gia Hoa vẫn không lên tiếng, vẻ mặt bí hiểm của anh khiến Dương Huy cũng chẳng dám thờ mặt.

“Sếp, nếu như không có chuyện gì, tôi ra ngoài trước...” Anh nói xong liền nhấc bước, nhưng khi đến cửa thì bị Doãn Gia Hoa gọi lại.

“Đứng lại.”

Dương Huy giật bản mình: “Không phải anh thật sự muốn sa thải tôi đấy chứ? Anh mà sa thải tôi tôi khẳng định là sẽ đi phao tin đồn đấy. Anh không sa thải tôi tôi mới có thể giữ bí mật. Tôi nói thật, tốt xấu gì tôi cũng đã theo sếp nhiều năm rồi, nếu sếp vẫn tuyệt tình với tôi như thế thì tôi sẽ...”

Doãn Gia Hoa ngắt lời: “Trước đây cậu nói với tôi rằng Quách Hồng Đồ dự định kết hôn ở nhà thờ nào?”

Dương Huy nghẹn, nuốt cổ họng: “Vương cung thánh đường Thánh Phêrô, mà...sao vậy?”

Doãn Gia Hoa cúi đầu bắt đầu làm việc. Một lúc sau anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dương Huy vẫn còn đang đứng ở cửa, nhìn anh cười một cách ngốc nghếch, vẻ mặt như vừa mới hoàn hồn, khiến anh vừa cảm thấy bức mình vừa cảm thấy buồn cười.

“Sao còn chưa ra? Viết đơn từ chứ không cần thời gian sao?” Anh cố tình trêu chọc.

“Không phải thế ạ.” Dương Huy vừa bày ra vẻ mặt nằng nạnh đầu nhỏ túi thân, vừa mở cửa đi ra: “Thật quá nhẫn tâm!”

Nhìn theo bóng lưng Dương Huy, nghe tiếng cậu ta lái nhai cần nhàn, Doãn Gia Hoa bỗng cảm thấy ảm áp.

**

Sau khi Trương Lộ xuất viện, cô không đến nhà Doãn Gia Hoa, cô trở về nhà mình an dưỡng.

Trong thời gian này Doãn Gia Hoa vẫn chưa đề cập đến chuyện đoạn phim quay được ra. Anh muốn đợi sau khi Trương Lộ khỏe lại rồi giải quyết luôn.

Mấy hôm sau, Doãn Gia Hoa xem lịch, ngày đầu tháng đang đến gần, anh cảm thấy không thể đợi hơn được nữa, anh thu dọn lại đồ đạc của Trương Lộ, lái xe đến nhà cô.

Gặp cô, anh cũng không lòng vòng, lấy điện thoại ra cho cô ta xem đoạn phim.

Trương Lộ cũng không chối cãi, cô cười.

“Lúc đầu, em định đợi đến hôn lễ, rồi đột nhiên mất tích, để cho anh bị nhục nhã trước mặt bao nhiêu người nổi tiếng ở đó, nhưng rất tiếc, em không có cơ hội đó rồi.”

Cô dừng lại, thu lại nụ cười, nhìn anh chăm chăm, nói rõ ràng từng chữ từng câu: “Doãn Gia Hoa, anh đừng quá đắc ý, em làm tất cả mọi chuyện này không phải vì em còn yêu anh! Yêu là phải cùng nhau nỗ lực, nhưng khi em phát hiện, anh chỉ muốn tìm kiếm hình bóng của người phụ nữ đó nơi em, em đã bắt đầu lựa chọn không yêu anh nữa! Sau này em làm bao nhiêu chuyện như vậy cũng không phải bởi vì còn để ý đến anh, mà là bởi vì em không cam lòng! Cho nên anh đừng đắc ý!”

Doãn Gia Hoa nhìn cô cũng chậm rãi nói: “Lợi dụng em để tìm hình bóng Quan Hiểu là anh sai. Anh xin lỗi, nhưng Lộ Lộ à, em cũng không cần phải cực đoan như vậy chứ, để làm hại anh không phải em cũng hại cả chính bản thân mình đó sao?”

Trương Lộ quay mặt về hướng khác không nhìn anh: “Em không cần anh đến dạy dỗ em! Anh đi đi, từ nay về sau coi như chúng ta chưa từng quen biết, vĩnh viễn không liên quan.”

Doãn Gia Hoa đặt đồ cô xuống rồi xoay người ra ngoài.

Đi đến trước cửa, đột nhiên anh dừng lại. Quay đầu nhìn, cô vẫn đang đứng đấy, cô hơi nghiêng mặt, anh có thể nhìn thấy những giọt lệ lăn dài trên má.

Anh thở dài.

“Người đàn ông ngoại quốc tên Will kia, là người đáng để em quý trọng.”

Anh để lại một câu rồi xoay người ra cửa.

Ra khỏi nhà Trương gia, anh ngẩng đầu nhìn trời.

Tựa như đã rất lâu rồi anh không nhìn thấy bầu trời trong xanh thế này.

Từng tia nắng rực rỡ rải khắp không gian, anh cảm thụ được cảm giác giải thoát trước nay chưa từng có.

Anh lên xe, rút hai chiếc điện thoại cổ lỗ si ra, lấy một chiếc gọi cho chiếc kia. Điện thoại kết nối, anh khẽ nói vào micro: “Hiểu Hiểu, đợi anh, anh tự do rồi!”

**

Chỉ còn hai ngày nữa là qua tháng mới, Dương Huy nói với Doãn Gia Hoa: “Vé máy bay đã đặt xong rồi, nơi ở cũng đã sắp xếp hoàn tất.” Đột nhiên anh dừng lại, chớp chớp mắt ranh mãnh hỏi: “Sếp, có cần giúp anh chuẩn bị nhẫn không?”

Doãn Gia Hoa bất giác đưa tay sờ sờ sợi dây chuyền trên cổ: “Không cần, cảm ơn cậu, cậu vất vả rồi.”

Nhấn của cô, anh vẫn luôn giúp cô giữ gìn theo phương thức của cô ngày trước.

Anh ra hiệu Dương Huy có thể đi làm việc của mình, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt Dương Huy áp a áp ứng.

“Sao thế? Còn có chuyện gì sao?” Anh hỏi.

Dương Huy gãi gãi đầu: “Cũng không có gì, chỉ là... nghe mọi người nói rằng, Trương Lộ đã theo người đàn ông dòng dõi quý tộc châu Âu gì đó ra nước ngoài rồi... nghe đâu, mấy bà tám... anh yên tâm... bọn họ đều thông cảm cho anh về chuyện bị cầm súng.”

Mấy hôm trước, anh và Trương Lộ định công bố hủy hôn ước, nhưng lại bị Trương Đức ngăn cản. Hai nhà tốt xấu gì cũng là những thương nhân có tiếng ở thành phố A, trong khoảng thời gian ngắn này xảy ra quá nhiều chuyện, nào là đính hôn, hư thai, nếu còn công bố chuyện hủy hôn ước thì sẽ bị ảnh hưởng đến danh dự của cả hai nhà. Ông ta yêu cầu hãy đợi một thời gian nữa rồi hãy công bố tin này.

Doãn Gia Hoa nhin không được cười: “Xem ra tôi ở thành phố A cũng thành công, hiện tại bà con cô bác đều biết cái gì là K.O. rồi!”

Dương Huy nhỏ giọng áp ứng: “Liên quan gì đến anh chứ, anh làm chương trình phần mềm, cũng không phải là làm trò chơi...”

Doãn Gia Hoa nhíu mày hỏi anh: “Nói thăm cái gì đấy? Không muốn làm nữa phải không? Có tin là ngày mai tôi sẽ thu mua mấy công ty trò chơi cho cậu xem không?”

Dương Huy gấp gáp xin lỗi.

Náo loạn một hồi, Dương Huy nhìn Doãn Gia Hoa chân thành nói: “Sếp, lần này anh nhất định phải nắm giữ được hạnh phúc, đừng bỏ lỡ nhé.”

Doãn Gia Hoa nhìn anh cười, kiên định gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Mái nhà hình chớp

Sáng sớm đầu tháng, Doãn Gia Hoa đã chạy đến Vương cung thánh đường Thánh Phêrô.

Anh nhìn thấy giáo đường được trang hoàng long lẫy, nhưng lại hoàn toàn yên ắng.

Tựa như không có khách khứa.

Anh nhìn một lúc, lại cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này đây, chắc hẳn không phải là không gian vắng vẻ điều hiu vậy chứ.

Trái tim anh bỗng trầm xuống, trên trán lấm tấm mồ hôi, anh bắt đầu luống cuống.

Không phải là họ đã thay đổi thời gian chứ, không phải hôn lễ đã kết thúc rồi chứ.

Anh hoảng sợ chạy như bay vào giáo đường.

Anh có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch.

Anh mơ hồ nhìn thấy một người đứng ở trước, toàn thân ông ta mặc một comple trắng, dáng người tiêu sái, đưa lưng về phía cửa.

Nghe thấy tiếng động, người đó chậm rãi quay đầu.

Là Quách Hồng Đồ.

Trái tim Doãn Gia Hoa như bị treo lơ lửng.

Quan Hiểu đâu?

“Cậu đúng thật sự sẽ đến!” Nhìn thấy anh, Quách Hồng Đồ đi tới, cười nói: “Tôi đoán có lẽ cậu sẽ đến nhưng không dám chắc.”

“Cô ấy đâu? Hai người đã kết hôn rồi ư?” Anh gấp gấp hỏi.

“Cô ấy?” Quách Hồng Đồ cười, nụ cười chua chát hiếm gặp: “Vào giây phút cuối cùng, cô ấy đã bỏ trốn rồi.”

Doãn Gia Hoa thở dài nhẹ nhõm, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống.

“Cô ấy...” Anh muốn hỏi sao cô ấy lại chạy trốn, nhưng lại sợ làm mất mặt Quách Hồng Đồ, trong nhất thời không mở miệng được.

“Cô ấy nói, cô ấy không thể lừa dối tôi, cô ấy không yêu tôi, không xứng với tôi, cô ấy xin tôi tha thứ rồi bỏ chạy.” Quách Hồng Đồ tự nhiên trả lời: “Cuộc đời này của tôi, chỉ thích đùa bốn người khác trong tay, không ngờ có một ngày lại bị một người phụ nữ không chút do dự vứt bỏ.”

Doãn Gia Hoa sợ ông ta để tâm chuyện này, tranh thủ nói giúp Quan Hiểu: “Cô ấy cũng không phải đùa bốn ông.”

Quách Hồng Đồ nhìn anh nhíu mày: “Tôi biết, cho nên tôi không cách nào căm ghét cô ấy được. Tất cả cũng là bởi vì, tôi thật lòng yêu cô ấy, mà cô ấy lại thật lòng yêu cậu, chúng tôi đều là những người thành thật, không ai muốn lừa gạt đối phương cũng như chính mình, chỉ là thế thôi!”

Doãn Gia Hoa muốn nói mấy lời an ủi ông. Anh nhìn ra được Quách Hồng Đồ đúng là thật lòng với Quan Hiểu, tuy ông ta vẫn luôn cười tự nhiên, nhưng chắc hẳn trong tâm ông ta đã để lại vết sẹo.

Thấy vẻ mặt anh quẩn quýt, Quách Hồng Đồ vỗ vỗ vai anh: “Đừng lo, tôi đau buồn một thời gian ngắn thôi, tuy đây là lần bị tổn thương nặng nề nhất, nhưng tin tôi đi, không lâu sau tôi sẽ tìm được cho mình người vợ thứ bảy mới thôi!” Nghĩ một lúc, đột nhiên ông nháy mắt nói với Doãn Gia Hoa: “Bây giờ cậu có thể bắt tay giới thiệu cho tôi cô người mẫu non nớt xinh đẹp được đấy.”

Doãn Gia Hoa nhìn không được cười.

Anh hỏi Quách Hồng Đồ: “Cô ấy đi đâu?”

Quách Hồng Đồ cười lắc đầu: “Tôi không biết.”

Doãn Gia Hoa chán nản.

Quách Hồng Đồ lại vỗ vai anh: “Người anh em, mới thế mà đã nhụt chí rồi ư? Không có ý chí chiến đấu vậy thì lấy gì để theo đuổi hạnh phúc. Tuy tôi không biết cô ấy đi đâu, nhưng tôi biết cô ấy đi đến nơi mà cô ấy từng muốn đi nhất. Hãy suy nghĩ thật kỹ, trước đây hai người đã dự tính muốn đi đâu nhất thì chính là nơi đó.”

Doãn Gia Hoa cảm kích nhìn Quách Hồng Đồ, từ tận đáy lòng anh bắt đầu thấy bội phục ông trù mật bất động sản tà mả nhất thành A này: “Cảm ơn anh.”

Quách Hồng Đồ lướt qua người anh đi ra ngoài nhà thờ, đưa tay chào: “Không cần, Tôi đợi cô người mẫu xinh tươi của cậu.”

Doãn Gia Hoa trở lại thành phố A, trong vòng một tháng, anh bàn giao lại tất cả các công việc cho Dương Huy, bắt đầu kỳ nghỉ dài ngày của mình đi tìm Quan Hiểu.

Một tháng sau, Trương Đức đồng ý để anh công bố tin tức hủy hôn ước.

Anh báo Dương Huy đăng tải tin tức này, thậm chí còn rầm rộ hơn cả tin đính hôn trước đó. Anh hy vọng Quan Hiểu ở nơi nào đó có thể nghe được tin này, anh muốn để cô biết, anh đã tự do, anh có thể tự do đi tìm cô, tự do yêu cô rồi.

Quách Hồng Đồ đóng gói tất cả đồ đạc của Quan Hiểu trước đây ở biệt thự ông ta chuyển đến nhà anh.

Anh vừa sắp xếp lại mấy thứ này, trong lòng lại nhịn không được mà chua xót.

Đồ đạc của cô chỉ có một chút. Trước đây cô là một cô gái yếu ớt thích hưởng thụ, ăn mặc... tất cả đều dùng đồ tốt nhất, bây giờ mặc mặc giản dị khiến người ta phải xót xa. Anh tự thề với lòng, sau khi tìm được cô, sẽ không bao giờ để cô chịu một chút tủi thân, anh nhất định phải mang lại hạnh phúc cho cô.

Thu dọn mọi thứ xong xuôi, bỗng dưng anh phát hiện một tấm bản đồ trong quyển sách. Lúc đầu anh không mấy để ý, sau lại đầu óc như bưng bình, anh chạy đến giá sách tìm lại cuốn sách kia, lấy tấm bản đồ, rồi trải ra trên bàn.

Anh nhìn thấy một địa điểm trên đường ven biển màu đen được cô khoanh tròn. Vòng tròn hơi nhạt, tựa như bị ngâm lâu trong nước mắt.

Anh dè dặt nhìn nơi đó, bỗng dưng lòng nhói đau.

Anh nhớ lại lời của Quách Hồng Đồ.

“Tuy tôi không biết cô ấy đi đâu, nhưng tôi biết cô ấy đi đến nơi mà cô ấy từng muốn đi nhất. Hãy suy nghĩ thật kỹ, trước đây hai người đã dự tính muốn đi đâu nhất thì chính là nơi đó.”

Anh nhớ đến khi hai người ở bên nhau, anh đã nói rằng, đợi sau này khi già đi, anh sẽ đưa cô đến bờ biển an hưởng tuổi già, hai người họ có thể mở một

tiệm bánh mì, có nói muốn thiết kế mái nhà hình chóp, trên cửa treo một chiếc chuông gió, cho dù không có người đến, khi gió thổi nó cũng xe vang lên tinh tang, sẽ khiến người ta không cô đơn. Cô còn bảo anh đặt tên cho tiệm bánh mì của hai người. Anh đặt là Tiểu Diệp. Tiểu Diệp, đây là tên em trai của anh.

Tay anh run lên, nhìn chăm vào thành phố ven biển được khoanh tròn trên tấm bản đồ.

Anh tựa như chưa bao giờ căng thẳng như vậy.

Anh liền chạy đi đặt vé máy bay.

Buổi tối, anh trăn trở trên giường, thế nào cũng không ngủ được. Anh đứng dậy lái xe đến nhà của hai người, ngồi trên ghế sofa, lấy điện thoại mở bài hát “Tình cũ như mộng”, nhìn chiếc khăn mặt hình chú gấu treo ngoài ban công, chờ đợi bình minh.

Mặt trời vừa ló dạng, anh đã không thể chờ đợi hơn, lấy hành lý vội vàng ra sân bay.

Phải ngồi đợi hơn ba tiếng, anh mới có thể đăng ký.

Hai tiếng sau, máy bay hạ cánh.

Nhìn thành phố bao quanh biển, anh kiên định tự nói với chính mình: Doãn Gia Hoa, bắt đầu tìm thôi, chỉ cần kiên trì, nhất định có thể.

Anh đến khách sạn, cất hành lý, sau khi ăn chút gì đó, chính thức bắt đầu hành trình tìm kiếm dài đằng đẵng.

Anh tìm dọc theo ven biển, anh hỏi người dân địa phương ở đâu có tiệm bánh mì. Anh tỉ mỉ tìm khắp nơi, trên những con đường nhỏ gồ ghề cũng kiểm, ngay cả những xưởng phân phối bánh ngọt cũng không bỏ qua, chỉ sợ lạc mất dấu vết gì. Anh mang theo máy hình, dọc đường không ngừng chụp lại, anh muốn ghi lại những dấu vết trong cuộc tự tìm kiếm cô. Đây là hành trình mà hai người gặp lại nhau.

Anh vẫn cứ tìm như vậy, tuy vẫn chưa gặp được cô, nhưng không hề nản lòng. Anh có thể cảm giác được cô đang ở tại thành phố này, nơi đây có hơi thở của cô, chỉ cần anh cố gắng hết mình, nhất định sẽ gặp được cô.

Sau khi liên tục tìm kiếm trong nhiều ngày, anh bắt đầu dời đến khu vực khác.

Khi đang đưa máy ảnh lên chụp hình, bỗng dưng có người nào đó kéo quần anh.

Anh cúi xuống nhìn, là một cô bé mắt nhắm lệ đang nũng nịu bấu môi.

Cô bé đáng yêu như bánh mì trắng, anh ngồi xuống dịu dàng hỏi: “Em gái, sao thế?”

Bánh mì trắng thút thít, miệng thom sữa nói cho anh: “Mẹ dẫn em mua bánh ngọt.”

Bánh mì trắng quá nhỏ, chỉ biết nói mỗi câu này.

Dễ hơn nửa ngày, cuối cùng anh mới có thể sâu chuỗi lại được thế này: mẹ cô bé dẫn cô bé ra đây đi mua bánh ngọt, kết quả là cô bé ham chơi lạc mất mẹ.

Anh hỏi bánh mì trắng tiệm bánh ngọt ở đâu?

Bánh mì trắng thút thít lắc đầu.

Thấy cô bé đáng yêu, anh nhin không được cười, bế cô bé lên đi tìm người hỏi gần đây có nơi nào bán bánh ngọt không.

Có một người phụ nữ tay dắt con trai, có lẽ cũng thường dẫn con trai đến đó mua bánh ngọt, cười nói với anh: “Anh đi thẳng thêm một đoạn nữa thì sẽ nhìn thấy một cửa tiệm, mái nhà hình chóp, nơi đó bán bánh ngọt đấy.”

Doãn Gia Hoa bỗng sững sờ.

Bán bánh ngọt, mái nhà hình chóp.

Anh không kìm được lòng gọi lại cô ta, hỏi tiệm bánh ngọt ấy tên là gì.

Người kia cười nói với anh: “Tiệm bánh mì Tiểu Diệp.”

Anh giật mình.

Hỏi lại vị kia nhờ chỉ hướng, đi đến một đoạn anh nhìn thấy một người phụ nữ trẻ gấp gấp chạy đến. Bánh mì trắng nằm tựa trong lòng anh nhìn thấy cô ta, bắt đầu vùng vẫy, miệng thom sữa gọi: “Mẹ! Mẹ!”

Người phụ nữ trẻ tiếp nhận đứa bé trong tay anh, không ngừng cảm ơn.

Bánh mì trắng trốn trong lòng mẹ mát tay.

Khi người phụ nữ trẻ kia bế con gái đi, anh nghe loáng thoáng cô ta hỏi: “Tại sao lại không sợ chứ? Không phải mẹ đã nói với con là không được tùy tiện đi cùng người lạ sao?”

Anh nghe thấy bánh mì trắng trả lời: “Chú đẹp trai.”

Anh bắtgiác cười.

Xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Đến gần, anh lơ mơ thấy được tiệm bánh hình mái chóp.

Đến gần hơn, anh có thể chắc chắn mái nhà hình chóp.

Đến gần hơn nữa, anh có thể nhìn thấy rõ tên năm chữ trên tấm bảng hiệu gỗ: Tiệm bánh mì Tiểu Diệp.

Đến cửa, anh nhìn thấy chiếc chuông gió treo lủng lẳng.

Anh mở cửa, chuông gió vang lên leng keng.

Cô gái niềm nở chào đón anh: “Hoan nghênh quý khách.”

Anh vào tiệm, nhìn quanh một vòng. Ngoại trừ cô gái mặt tròn mỉm cười ngọt ngào kia, trong tiệm không còn người khác.

Anh hỏi cô gái mặt tròn: “Có thể ngồi ở đây một lúc được không?”

Cô gái mặt tròn cẩn thận nhìn anh, nhìn một lúc rồi từ từ nói: “Đương nhiên là được ạ, ngoại trừ bánh ngọt chúng tôi còn có cà phê ạ.”

Anh nhìn qua, quả thật có hai chiếc bàn nhỏ, anh ngồi xuống chiếc bàn ngoài, gọi một miếng bánh ngọt và cốc cà phê.

Anh vừa uống cà phê vừa trò chuyện với cô bé mặt tròn.

“Chỉ có mình cô ở đây thôi sao?”

“Hiện tại hả? Vâng ạ.”

“Ông chủ đâu? Không ở đây hả?” Cuối cùng anh cũng nhin không được hỏi.

Cô gái mặt tròn cười đáp: “Chị ấy vừa mới ra ngoài.”

Anh hỏi: “Chủ cửa hàng là phụ nữ ư?”

Cô gái mặt tròn gật đầu.

Anh lại hỏi: “Cô ấy còn độc thân không?”

Cô gái lại gật đầu.

Anh hỏi: “Cô chủ của cô sao lại không tìm bạn trai?”

Cô gái cười sâu xa: “Cô chủ của chúng tôi á, tuy rằng chị ấy một mình, nhưng trong trái tim chị nhất định phải còn có một người.”

Anh không biết sao đầu ngón tay mình lại run lên.

“Cô chủ cô có kể với cô, trong lòng cô ấy còn có ai không?”

Cô gái lắc đầu: “Chị ấy không nói, nhưng tôi biết là ai! Có một ngày, cô ấy đang xem tin tức thì bật khóc, khóc một hồi rồi lại cười, cười xong lại khóc, vừa khóc vừa cười nói với tôi, cuối cùng cũng được giải thoát rồi, người ấy cuối cùng cũng được giải thoát rồi.” Cô gái nhìn anh cười trộm: “Tin tức hôm đó, là tin hủy hôn của ông chủ tập đoàn Gia Hoa lừng danh ở thành phố A.”

Doãn Gia Hoa cảm thấy trái tim mình căng lên, nóng bỏng.

Anh tiếp tục hỏi cô gái mặt tròn: “Nếu người đó đã hủy hôn ước vậy tại sao cô chủ cô không đi tìm anh ta.”

Cô gái nhún vai, cười ngọt ngào nhìn Doãn Gia Hoa: “Bởi vì chị ấy nói, chị ấy đợi anh đến đón.”

Doãn Gia Hoa cảm thấy loại hạnh phúc ngập tràn trong lòng.

Tiếng chuông gió lại vang lên, anh quay đầu nhìn.

Quan Hiểu đứng ở cửa nhìn anh, dịu dàng mỉm cười.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Như Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.